SANDRONE
DAZIERI

ÎNGERUL

virtual-project.eu

SANDRONE DAZIERI
ÎNGERUL
Original: *L'Angelo* [*Kill the Angel*] (2016)
Traducere din limba italiană de:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu
Editura: CRIME SCENE PRESS
2017

I am an antihrist
I am an anarchist
Don't know what I want
But I know how to get it
I wanna destroy the passer by

SEX PISTOLS

PARTEA ÎNTÂI

- **Capitolul I**

Midnight Special

Odinioară

Cei doi prizonieri rămaşi în celulă vorbesc încet. Primul lucrase într-o fabrică de pantofi. Într-o zi, s-a îmbătat şi a ucis un om. Al doilea fusese poliţist, dar a denunţat pe cineva mai mare în grad. S-au culcat în închisoare şi s-au trezit în Cutie.

Fabricantul de pantofi doarme aproape toată ziua. Poliţistul aproape că nu mai doarme deloc. Când sunt treji amândoi, vorbesc între ei ca să ţină la distanţă vocile. Sunt tot mai puternice, au început să urle întruna. Uneori apar şi culori, atât de strălucitoare că îi orbesc. Ăsta e efectul medicamentelor pe care trebuie să le ia zi de zi, e efectul căştii pe care le-o pun pe cap şi care îi face să se contorsioneze ca nişte viermi într-o tigaie încinsă.

Pe timpul războiului, tatăl fabricantului de pantofi a stat într-o închisoare din oraşul lui. La subsol era o cameră unde te puneau să stai în echilibru pe o scândură. Dacă te mişcai, cădeai în apa rece ca gheaţa de dedesubt. Mai era şi o cameră cu acoperişul atât de jos că prizonierii nu puteau sta înăuntru decât chirciţi. Nimeni nu ştie câţi oameni au fost torturaţi în subsolul acelei clădiri, nimeni nu ştie câţi oameni au fost ucişi. Se spune că ar fi vorba de mii de persoane.

Dar în Cutie *e mai rău. Din hrubele acelea vechi, dacă aveai noroc, reuşeai să te întorci acasă. Rănit, violat, dar viu, la fel ca tatăl fabricantului de pantofi.*

În Cutie *nu poţi decât să aştepţi să mori.*

Cutia *nu e o clădire, nu e o închisoare. E un cub de ciment fără ferestre. Lumina zilei se strecoară până la ei numai prin grilajele din curtea de deasupra lor, curte pe care cei ca ei pot s-o vadă o singură dată, care e şi ultima. Asta pentru că atunci când te duc afară, la aer,*

înseamnă că eşti deja prea bolnav. Pentru că ai agresat un paznic sau ţi-ai ucis un coleg de celulă. Pentru că te-ai mutilat sau ai început să-ţi mănânci propriile excremente. Pentru că nu mai reacţionezi la tratamente şi ai devenit inutil.

Poliţistul şi fabricantul de pantofi n-au ajuns încă în punctul acela, deşi ştiu că nu mai au mult. Au fost frânţi, au implorat şi s-au rugat, dar nu au luat-o razna, nu de tot. Iar când a venit şi Fetiţa, au încercat s-o protejeze.

Fetiţa trebuie să aibă treisprezece ani, poate chiar mai puţin. De când a fost mutată în celula lor nu a scos niciun cuvânt. Doar i-a privit cu nişte ochi de culoarea cobaltului, care par enormi pe capul ei ras.

Nu interacţionează cu ei, se ţine la distanţă. Poliţistul şi fabricantul de pantofi nu ştiu nimic despre ea, doar zvonurile care au circulat pe culoarele Cutiei. *Poţi să închizi prizonierii în locul cel mai de nepătruns şi mai crud, poţi să-i separi, să-i încătuşezi, să le smulgi limba – tot o să găsească un mijloc de a comunica. O să bată în pereţi în cod Morse, o să-şi şoptească la duş sau o să-şi trimită bileţele în mâncare sau în găleata pentru excremente.*

Unii spun că a intrat în Cutie *împreună cu toată familia şi că e singura care a supravieţuit. Alţii zic că e ţigancă şi că a trăit pe străzi toată viaţa. Oricare ar fi adevărul, Fetiţa nu-l destăinuie. Rămâne în colţul ei, atentă la mişcările lor, neîncrezătoare. Îşi face nevoile în găleată, ia mâncarea şi apa care îi revin, dar nu scoate o vorbă.*

Nimeni nu-i ştie numele.

Fetiţa a fost scoasă din celulă de trei ori. Primele două dăţi s-a întors cu sânge în gură şi cu hainele sfâşiate. Cei doi bărbaţi, care credeau că nu mai pot da dovadă de vreun fel de emoţie, au plâns pentru ea. Au spălat-o, au obligat-o să mănânce.

A treia oară, poliţistul şi fabricantul de pantofi au înţeles că urma să fie ultima dată când părăseşte celula. Când paznicii vin să te ducă în curte, sunetul paşilor li se schimbă, la fel şi comportamentul. Devin mai blânzi, mai calmi, ca să nu te agite. Te pun să-ţi iei pătura şi farfuria care miros puternic a dezinfectant, de pe-acum destinate următorului prizonier, şi te conduc la suprafaţă.

Când uşa s-a deschis, au încercat să se ridice şi s-o protejeze, iar Fetiţa a părut să-şi dea seama pentru prima oară de prezenţa celor doi bărbaţi care împărţiseră celula cu ea de mai bine de o lună. A clătinat din cap, apoi a început să meargă încet în urma paznicilor.

Fabricantul de pantofi şi poliţistul au aşteptat zgomotul camionului, camionul care preia trupurile din curte după ce au trecut pe la satâr, pentru că un satâr de măcelar e cel care te binecuvântează înainte de ultimul drum. Un drum scurt, chiar în afara zidurilor, unde e un câmp pustiu şi acoperit de zăpadă. Un alt prizonier le-a povestit toate astea, era dintre cei care îngropau cadavrele. Le-a mai zis şi că sub pământ trebuie să fi fost cel puţin o sută de morţi şi că nu mai au nici chip, nici mâini: Cutia *nu vrea să fie recunoscuţi, în caz că ar fi găsiţi vreodată. Apoi prizonierul care îngropa morţii şi-a găurit timpanele cu un cui ca să încerce să amuţească vocile. Acum şi el a mers pe ultimul drum.*

Au trecut douăzeci de minute, dar poliţistul şi fabricantul de pantofi nu au auzit încă pârâitul vechiului motor Diesel. Dincolo de zgomotul vocilor din capetele lor, dincolo de urletele prizonierilor din celulele alăturate, e o linişte deplină.

Apoi uşa se deschide brusc. Nu e vreun paznic sau vreun medic care îi vizitează în mod regulat.

E Fetiţa.

Pijamaua îi e acoperită de sânge, iar o dâră i-a ajuns până pe frunte. Ei pare să nu-i pese. Într-o mână are mănunchiul mare de chei al paznicului care o escortase. Şi cheile sunt mânjite de sânge.

— E timpul să plecăm, zice ea.

În clipa aceea, sunetul sirenei explodează pe coridoare.

1.

Moartea sosi la Roma cu zece minute înainte de miezul nopţii într-un tren de mare viteză de la Milano. Intră în Gara Termini şi se opri la peronul 7, lăsând să se reverse vreo cincizeci de pasageri cu puţine bagaje şi chipuri obosite, care se împărţiră între ultimul metrou şi taxiurile de afară, apoi stinse luminile de la bord. În chip ciudat, din vagonul de clasa Top nu ieşi nimeni – uşile pneumatice rămăseseră închise –, iar un şef de tren somnoros le deblocă din exterior şi urcă, vrând să verifice dacă nu cumva rămăsese înăuntru vreun pasager adormit.

Proastă idee.

Dispariţia lui fu observată după vreo douăzeci de minute de către un agent al Poliţiei Feroviare care îl aştepta pe şeful de tren într-un bar al unor marocani, ca să bea o bere înainte să plece acasă. Nu erau prieteni dar, tot întâlnindu-se pe peroane, descoperiseră că

aveau lucruri în comun, cum ar fi pasiunea pentru aceeaşi echipă de fotbal şi pentru femeile cu posterior generos. Agentul urcă în vagon şi îl descoperi pe tovarăşul lui de băutură ghemuit pe culoar, cu ochii larg deschişi şi cu mâinile la gât, de parcă ar fi încercat să se sugrume singur.

Din gură îi cursese un firicel de sânge care băltise pe covoraşul antiderapant. Agentul îşi zise că era mortul cel mai mort dintre toţi cei pe care-i văzuse, dar îi puse oricum două degete la gât, căutând un puls pe care n-avea să-l simtă. *O fi făcut infarct,* îşi zise. Ar fi putut să cerceteze în continuare trenul, dar existau reguli pe care trebuia să le respecte şi certuri pe care putea să le evite. Prin urmare, se întoarse imediat pe peron şi sună la secţie ca să trimită pe cineva de la Criminalistică şi să-l anunţe pe procurorul de serviciu. Nu văzu restul vagonului şi ce era înăuntru. N-ar fi fost nevoie decât să întindă mâna şi să activeze uşa de sticlă translucidă ca să-şi schimbe propriul destin şi pe al celor care ajunseră după el, dar nici nu-i trecu prin cap să facă aşa ceva.

Constatarea căzu în sarcina unui vicechestor de la al treilea departament al Brigăzii Mobile – pe care toată lumea în afară de poliţişti o numea Omucideri –, o femeie care se întorsese la serviciu după o perioadă lungă de convalescenţă şi o serie de necazuri care făcuseră obiectul discuţiilor preţ de luni în şir la toate *talk-show*-urile. O chema Colomba Caselli, iar mai târziu cineva îi consideră sosirea un mare noroc.

Nu şi ea.

2.

Colomba ajunse la Gara Termini la unu fără un sfert într-o maşină de serviciu. La volan era agentul Massimo Alberti, care avea 27 de ani şi o faţă din acelea care par de copil şi la bătrâneţe, cu acnee şi păr deschis la culoare.

Colomba, în schimb, avea 33 de ani şi arăta încă şi mai mulţi în ochii verzi care-şi schimbau nuanţa odată cu starea ei de spirit. Purta părul negru strâns la spate, ceea ce îi reliefa şi mai bine pomeţii puternici, orientali, moşteniţi de la cine ştie ce străмoş îndepărtat. Coborî din maşină şi merse până pe peronul la care staţiona trenul sosit de la Milano. Patru agenţi de la Poliţia Feroviară erau deja acolo, doi aşezaţi în maşinuţa electrică ridicolă pe care poliţia o folosea în interiorul gării, iar ceilalţi doi lângă tampoanele terminus ale căii

ferate: erau tineri şi fumau cu toţii. La mică distanţă, câţiva curioşi făceau poze cu telefonul mobil, iar vreo zece persoane, îngrijitori şi paramedici, discutau cu glas scăzut.

Colomba îşi arătă legitimaţia şi se prezentă. Unul dintre agenţi o văzuse în ziar şi îi zâmbi tâmp. Ea se prefăcu să nu observe.

— Care vagon? întrebă.

— Primul, răspunse cel mai înalt în grad, în timp ce restul se adunară în spatele lui, parcă vrând să-l folosească pe post de pavăză.

Colomba încercă să se uite înăuntru prin ferestrele întunecate, dar nu reuşi să vadă nimic.

— Care dintre voi a urcat?

Urmă un schimb de priviri stânjenite.

— A urcat un coleg, dar i s-a terminat tura, răspunse cel de mai devreme.

— Dar să ştiţi că n-a atins nimic, doar s-a uitat. Ne-am uitat şi noi, de pe trotuar, zise altul.

Colomba clătină din cap, iritată. Un cadavru însemna că urma să facă o noapte albă, aşteptând ca magistratul şi medicul legist să-şi termine treaba; mai însemna documente şi rapoarte nesfârşite pe care trebuia să le completeze. Nici nu era de mirare că agentul spălase putina. Ar fi putut să li se plângă superiorilor, dar nici ei nu-i plăcea să piardă vremea.

— Ştiţi cine e? întrebă în timp ce-şi punea nişte mănuşi de latex şi o pereche de botoşi de plastic albaştri peste încălţăminte.

— Îl chema Giovanni Morgan, făcea parte din personalul de bord, zise cel mai înalt în grad.

— I-aţi anunţat rudele?

Alt schimb de priviri.

— Ok, lăsaţi-o baltă.

Colomba îi făcu semn lui Alberti.

— Ia lanterna din maşină.

El plecă şi se întoarse cu lanterna Maglite din metal negru, lungă de jumătate de metru şi care, la nevoie, era mai bună ca un baston de cauciuc.

— Vreţi să urc cu dumneavoastră?

— Nu, aşteaptă aici şi ţine-i departe pe curioşi.

Colomba anunţă prin staţie la secţie că începea inspecţia, apoi, ca şi agentul dinaintea ei, căută pulsul şefului de tren şi, la fel ca

agentul dinaintea ei, nu-l găsi. Pielea mortului era lipicioasă şi rece. În timp ce întreba la secţie dacă medicul legist şi magistratul erau deja pe drum, sesiză un zgomot de fond straniu. Ţinându-şi respiraţia, înţelese că era compus din cel puţin şase telefoane mobile care sunau toate în acelaşi timp, într-o cacofonie de melodii şi vibraţii. Venea de după uşa vagonului de lux, cel cu scaune acoperite cu piele adevărată şi mâncăruri pre-gătite semnate de vreun *chef* de la televizor.

Prin geamul lăptos, Colomba zări luminiţele verzulii ale ecranelor mobilelor care se aprindeau, proiectând umbre lungi în jur. Nu se putea ca toate aparatele să fi fost uitate, iar unica explicaţie care îi trecu prin minte părea prea cumplită ca să fie plauzibilă.

Dar Colomba înţelese că era adevărat când forţă uşa glisantă şi fu lovită de o duhoare de sânge şi excremente.

Pasagerii de la clasa Top erau cu morţi cu toţii.

3.

Colomba aţinti lanterna spre interiorul vagonului, luminând cadavrul unui pasager de vreo şaizeci de ani, îmbrăcat într-un costum gri, care sfârşise pe podea cu mâinile între pulpe şi capul întors. Sângele pe care-l vomitase îi acoperise faţa ca o mască. *Ce mama mă-sii s-a-ntâmplat aici*? se întrebă ea.

Intră cu grijă, atentă să nu atingă sau să calce pe ceva. În spatele primului cadavru era un tinerel cu cămaşă descheiată şi pantaloni albi mulaţi, murdari de excremente, întins de-a curmezişul culoarului. Un păhărel de sticlă i se rostogolise lângă faţă, murdărindu-se de sângele care îi cursese din nas.

În stânga lui era un bătrân încă aşezat, străpuns de bastonul de plimbare care îi intrase în gură cu partea ascuţită. Proteza îi căzuse în poală, în mijlocul unei bălţi de sânge şi vomă uscată. Doi bărbaţi de origine asiatică, îmbrăcaţi în uniforma personalului de *catering*, căzuseră unul peste căruţul pe care-l împingea, iar celălalt pe genunchii unei femei în taior şi cu tocuri cui, moartă la rândul ei.

Colomba simţi cum plămânii i se strâng şi înghiţi o gură mare de aer. Acum, că începuse să se obişnuiască, simţea un iz dulce pe care nu izbutea să-l recunoască. O făcea să-şi amintească de copilărie, când mama ei încerca să facă prăjituri pe care de obicei le ardea în cuptor.

Înaintă până în capătul opus al vagonului. Un pasager de vreo patruzeci de ani rămăsese în poziţia lui Superman, cu pumnul drept în faţă şi braţul stâng pe lângă corp. Colomba îl depăşi şi aruncă un ochi

în toaletă: un bărbat şi o femeie, primul îmbrăcat cu salopeta portocalie de serviciu, erau prăbuşiţi pe podea cu picioarele încrucişate, în cădere, femeia se lovise cu ceafa de chiuvetă, iar locul era plin de sânge şi păr. În clipa aceea o contactară din nou prin staţie.

— *Şoferul dumneavoastră întreabă dacă poate urca în vagon,* zbârnâi glasul de la secţie.

— Negativ, îl contactez direct, terminat, zise ea cu voce aproape normală, apoi îl sună pe Alberti pe mobil. Ce e?

— *Dottoressa*… Au venit nişte persoane care îi aşteptau pe pasageri… spun că erau în trenul acesta…

— Aşteaptă.

Colomba deschise uşa care ducea spre restul trenului şi aruncă o privire în vagonul de clasa întâi. Era gol, la fel şi vagoanele următoare. Ca să se asigure, avansă până la ultimul vagon, apoi se întoarse.

— Erau la clasa Top?

— Da, *dottoressa.*

— Dacă eşti lângă ei trage-te deoparte, nu vreau să te audă.

Alberti se supuse şi se apropie de locomotivă.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt morţi cu toţii. Toţi pasagerii din primul vagon.

— Ei drăcie! Cum?

Colomba simţi cum inima i se opreşte o clipă. Se mişcase ca în transă, dar acum înţelegea că nenorociţii din jurul ei nu aveau răni vizibile, cu excepţia bătrânului străpuns de baston. *Ar fi trebuit s-o şterg imediat ce l-am văzut pe controlor.*

Dar probabil că ar fi fost prea târziu oricum.

— *Dottoressa*… mai sunteţi pe fir? întrebă Alberti, îngrijorat de tăcerea ei.

Colomba îşi reveni.

— Nu ştiu ce i-a ucis, Alberti, dar trebuie să fie vorba de ceva ce au mâncat sau au respirat.

— Doamne sfinte…

Alberti era în pragul unui atac de panică.

— Potoleşte-te pentru că ai o sarcină importantă: nu trebuie să laşi pe nimeni să se apropie de tren. Nici pe cei de la Criminalistică, nici

pe magistrat până când nu ajung specialiştii N.B.C.1 Dacă încearcă cineva să se apropie, arestează-i, împuşcă-i, dar nu-i lăsa să urce.

Colomba simţea cum o sudoare rece i se scurge pe şira spinării. *Dacă e antrax am pus-o,* îşi zise. *Dacă e gaz paralizant, poate că mai am o şansă.*

— A doua chestie. Trebuie să-l găseşti pe agentul care a urcat în tren, ia-i adresa de la colegi, pentru că trebuie să fie pus în carantină. Nici ceilalţi n-au voie să plece, mai ales dacă şi-au strâns mâinile, dacă şi-au dat ţigări, lucruri de genul ăsta. La fel şi rudele care sunt acolo. Dacă au intrat în contact fizic cu voi, trebuie să-i reţii.

— Şi trebuie să le spun adevărul?

— Nici poveste. Anunţă la secţie să dea de urma personalului de bord, să-i găsească pe toţi cei care e posibil să fie intrat în contact cu pasagerii. Dar mai întâi zi-le să trimită echipele de decontaminare. Sună-i la telefon, nu folosi staţia, altfel izbucneşte panica. E clar?

— Şi dumneavoastră, *dottoressa*?

— Am făcut tâmpenia să urc. Otrava poate fi încă activă iar eu e posibil să fi devenit o sursă de contaminare. Nu pot să mai ies fără să risc să îmbolnăvesc pe cineva. Ai înţeles?

— Da.

Glasul lui Alberti părea pe punctul de a se frânge.

Colomba închise. Se întoarse pe culoarul din care intrase şi închise uşa care lega primul vagon de restul trenului trăgând de maneta de urgenţă. Apoi alese un scaun liber de la clasa întâi – care, prin comparaţie cu cele de la Top, păreau de săraci – şi aşteptă să afle dacă urma să supravieţuiască.

4.

Echipele de intervenţie ale pompierilor, echipate în costume din *tyvek,* cu tuburi de oxigen şi măşti de gaze, activară protocolul de urgenţă nuclear, bacteriologic şi chimic. Preluară controlul zonei, o împrejmuiră, apoi acoperiră vagoanele cu fâşii mari de plastic care să nu permită împrăştierea gazului, creând un fel de mic sas la intrarea în primul dintre ele.

Înăuntru, Colomba aştepta şi îşi controla obsesiv starea de sănătate, căutând simptome care să arate că ar fi fost contaminată.

---

[1] Echipe de intervenție în cazul accidentelor nucleare, biologice sau chimice (*n.trad.*).

Ganglionii îi păreau în regulă, nu transpira mai mult decât ar fi fost normal, dar nu ştia cât dura ca otrava să-şi facă efectul. După două ore de paranoia, timp în care duhoarea şi căldura deveniseră insuportabile, la bord urcară doi soldaţi în echipament de protecţie etanş. Primul ducea cu el un costum identic cu acela pe care îl purta, al doilea îndreptă spre ea carabina.

— Mâinile la ceafă, zise el, cu vocea înăbuşită de masca de gaze.

Colomba se supuse.

— Sunt vicechestorul Caselli, zise ea. Eu sunt cea care a dat alarma.

— Nu vă mişcaţi, zise din nou soldatul înarmat, în timp ce primul începu s-o percheziţioneze cu mişcări sigure în ciuda mănuşilor groase. Îi luă pistolul de serviciu şi cătuşele şi le introduse într-o punguţă de plastic închisă ermetic pe care o pasă unui al treilea soldat care rămăsese pe treptele de la intrare. Acesta îi trecu la rândul lui un sac mai mare pe care i-l întinse Colombei.

— Dezbrăcaţi-vă complet şi puneţi-vă hainele în sac. Apoi îmbrăcaţi costumul.

— De faţă cu voi? Nu.

— Dacă refuzaţi, avem autorizaţia să vă împuşcăm. Nu ne obligaţi s-o facem.

Colomba închise o clipă ochii şi îşi zise că se putea şi mai rău decât să trebuiască să se dezbrace în public; să moară vomitând sânge sau cu un glonţ în ceafă, de exemplu. Însă îndreptă un deget spre camera video fixată pe casca soldatului înarmat.

— Bine. Dar stingi chestia aia. Vie sau moartă, n-am chef să ajung goală pe internet.

Soldatul acoperi obiectivul cu o mână.

— Grăbiţi-vă.

Colomba îşi scoase hainele în viteză, conştientă de privirile celor doi bărbaţi. Când era îmbrăcată, coapsele puternice şi spatele musculos o făceau să pară mai mare decât era de fapt, dar când era goală recăpăta forma suplă a unei femei care de-a lungul întregii vieţi se menţinuse în formă. Îmbrăcă echipamentul greu, iar cei doi soldaţi o ajutară să-şi fixeze masca de gaze.

Colomba era profesionistă, dar masca şi sunetul puternic al respiraţiei îi creară un puternic sentiment de apăsare. Din nou simţi un mic spasm în plămâni care, însă, dispăru la fel de repede ca

precedentele, ca o nălucă. Soldaţii o împinseră înainte şi o conduseră prin cordoanele care înconjurau trenul, acoperit mai ceva ca o operă de Christo.

În jur-Apocalipsa.

Era patru dimineaţa, iar în gara luminată ca ziua de reflectoarele armatei se aflau soldaţi, carabinieri, poliţişti, pompieri şi agenţi îmbrăcaţi în civil. Niciun zgomot de trenuri care pleacă sau sosesc, niciun anunţ prin porta-voci şi nici urmă de conversaţii la mobil – nimic în afară de sunetul grav al bocancilor care se auzea cu ecou în bolta gării, întrerupt din când în când de ordinele zbierate de oficiali şi de sirenele patrulelor auto.

Soldaţii o urcară pe Colomba într-o dubă echipată ca un laborator mobil, oprită în mijlocul holului casei de bilete. Un medic militar începu să-i ia probe de sânge şi de fluide, înţepând-o printr-un petic de cauciuc pe care Colomba îl avea pe braţ. Folosind aceeaşi metodă, medicul îi făcu o injecţie care o făcu să simtă un gust acru în gură.

Nimeni nu-i adresă vreun cuvânt. Nimeni nu-i răspundea la întrebări sau la rugăminţi, nici măcar la cele mai elementare. După ce avu parte de acest tratament preţ de jumătate de oră, Colomba îşi ieşi din fire şi îl izbi pe medic de peretele dubei.

— Vreau să ştiu dacă sunt bine, ai înţeles? Şi vreau să ştiu ce am respirat!

Ochii îi deveniseră două bucăţi de jad.

Doi soldaţi o apucară pe Colomba şi o trântiră la pământ, cu braţele la spate.

— Vreau răspunsuri! urlă ea din nou. Nu sunt prizonieră, sunt ofiţer de poliţie, ce mama dracului!

Medicul izbuti să se ridice în picioare. Sub glugă, ochelarii îi alunecaseră de pe nas.

— Sunteţi bine, sunteţi în afara oricărui pericol, murmură el. În scurt timp vă putem da drumul.

— Şi de ce dracu' nu puteaţi să ziceţi aşa de la bun început?!

Soldaţii îşi eliberară strânsoarea, iar ea se ridică, lovindu-l intenţionat cu cotul în stomac pe cel mai apropiat de ea.

— Colegii mei?

Medicul încercă să-şi potrivească ochelarii pe nas fără să-şi scoată mănuşile şi reuşi să-şi vâre un braţ în ochi.

— Sunt bine cu toţii. Vă dau cuvântul meu.

Colomba îşi scoase casca. Dumnezeule, ce bine era să respire aer curat care să nu miroasă a transpiraţie! Cinci minute mai târziu îi fură înapoiate hainele şi reuşi să se simtă din nou ca o fiinţă omenească, nu ca o bucată de carne pe care să facă alţii experimente. O durea capul înfiorător, dar era vie; cu câteva ore în urmă, n-ar fi băgat mâna-n foc că urma să scape. Între timp, în gară, reflectoarele fuseseră stinse, dar continua să domine o atmosferă stranie, ca de ocupaţie militară. Cadavrele fuseseră închise în saci albi etanşi şi aliniate lângă tren. Câteva lipseau pentru că ajunseseră deja în alte dube ca să fie examinate.

Şeful poliţiei Marco Santini se desprinse din grupul de agenţi care stăteau lângă intrarea la metrou şi o prinse din urmă, şchiopătând cu piciorul stâng. Era înalt, cu mustăţi sârmoase şi nas acvilin. Purta un trenci ponosit şi o bască irlandeză care îi dădeau un aer de pensionar, chiar dacă faţa arăta că era un nemernic periculos.

— Cum te simţi, Caselli?

— Ei zic că bine. Eu mă mai gândesc.

— Mi-au dat ceva pentru tine.

Santini îi dădu un plic cu armele pe care i le confiscaseră.

— Habar n-aveam că umbli cu un cuţit cu lamă retractabilă la tine.

— Îmi poartă noroc, răspunse ea repede şi îl vârî în buzunarul hainei. Şi e mai bun decât un trifoi cu patru foi dacă te calcă cineva pe nervi.

— Nu e chiar o armă de serviciu…

— Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, câtă vreme nu mă trezesc cu el în spate.

Colomba prinse tocul pistolului Beretta la centură: în situaţii mai liniştite îl purta la spate, în pantaloni, ca să nu bată la ochi. Vara era jale.

— Ce şanse sunt să fie un accident? O scurgere de gaz, ceva de genul ăsta?

— Zero.

Santini o fixă cu privirea.

— Atentatul a fost deja revendicat. ISIS.

5.

În clipul care părea filmat cu mobilul apărură doi bărbaţi de

statură medie care purtau blugi şi tricouri negre, cagule negre şi ochelari de soare. După culoarea pielii de pe braţe păreau arabi. Tineri, sub treizeci de ani, fără tatuaje sau cicatrice vizibile.

În spatele lor atârna un cearşaf care împiedica să se vadă restul camerei.

Cei doi mulţumiră pe rând dumnezeului lor, apoi adresară un salut respectuos califului Abu Bakr al-Baghdadi, şeful irakian al ISIS. Amândoi ţineau în mâini câte o coală de hârtie de pe care citeau, ridicând din când în când privirea către obiectiv. Vorbeau în italiană.

— Suntem soldaţi ai Statului Islamic, zise cel din stânga ecranului. Noi am atacat trenul care le-a fost refuzat fraţilor noştri emigranţi şi care era folosit de bogaţii care finanţează războiul împotriva adevăratei religii.

Apoi interveni cel din dreapta, care avea o voce mai groasă şi accent din zona Romei.

— N-o să încetăm niciodată să ne luptăm cu voi, nici când mergeţi în vacanţă, nici când mergeţi la muncă, nici când dormiţi în casele voastre. Ce facem noi e perfect legitim conform cuvântului Coranului. Voi îi loviţi pe drept-credincioşi, îi aruncaţi în temniţe, îi bombardaţi, noi vă lovim pe voi.

Acum cel din stânga.

— O să cucerim Roma, o să vă distrugem crucile şi o să vă târâm femeile în robie, cu voia lui Allah. N-o să vă mai simţiţi în siguranţă nici măcar în dormitor.

— De asta avem feţele acoperite, ca să putem să acţionăm până când o să sfârşim ca martirii! conchise cel din dreapta.

Clipul se termină cu o linişte mormântală. Fusese proiectat pe ecranul cu cristale lichide al clubului *frequent traveler* al Gării Termini, fortificat acum de membrii echipei de intervenţii speciale şi de carabinieri cu cagule pe faţă şi mitraliere de asalt. Înăuntru, vreo cincizeci de oficiali ai diverselor forţe de ordine se îngrămădeau printre canapelele cu un design ondulat. Când se aprinseră luminile, începură cu toţii să vorbească, iar generalul de carabinieri care conducea întrunirea se văzu nevoit să facă linişte.

— Pe rând, vă rog!

— Credeţi că reprezintă un grup mai extins sau că sunt doar ei doi? întrebă un oficial din poliţie.

— Deocamdată toate ipotezele sunt posibile, zise generalul.

După cum ştiţi, acum orice nebun care vrea să-şi verse furia se proclamă soldat al Califatului. E drept, însă, că pentru atentatul ăsta a fost nevoie de o pregătire mult mai bună şi de materiale nu uşor de găsit. Prin urmare este posibil să existe o legătură cu ISIS.

Colomba, care stătuse deoparte, sprijinită de unul dintre pereţii de sticlă mată, ridică mâna.

— În tren erau obiective sensibile?

Câţiva îşi dădură coate când o văzură, însă generalul rămase impasibil.

— Doamnă, din câte ştim – nu. Dar ancheta abia a început.

Îi cuprinse pe toţi cu privirea.

— Celula de criză a Ministerului de Interne tocmai s-a întâlnit cu preşedintele Consiliului şi cu ministrul de Interne. Ţin să precizez că nivelul de alarmă a fost ridicat la Alpha 1 care, vă reamintesc, înseamnă că există posibilitatea unor atacuri teroriste ulterioare. Au fost mobilizate toate forţele de poliţie şi de siguranţă. Roma a fost declarată *no-fly-zone,* iar traficul aerian a fost suspendat deocamdată în toată ţara. Şi Gara Termini va rămâne închisă până când specialiştii N.B.C. îşi vor termina inspecţia.

Urmă un moment de tăcere. Toţi cei de faţă încercau să conştientizeze grozăvia situaţiei. Italia se transformase în teatru de război.

— Ce au folosit teroriştii? întrebă oficialul din poliţie de mai devreme.

Generalul îi făcu semn unei femei într-o taior închis la culoare. Era Roberta Bartone de la Laboratorio Analisi Forensi din Milano – Laboratorul Criminalistic, Bart pentru prieteni. Colomba ştia cât de bună era, dar nu se aştepta s-o găsească acolo.

— *Dottoressa,* vă rog, zise generalul. Doamna doctor Bartone de la LABANOF coordonează examinarea victimelor.

Bart luă loc în spatele tejghelei care servea drept podium şi conectă laptopul la ecranul cu cristale lichide.

— Vă avertizez că urmează nişte imagini şocante.

Apăsă pe *spacebar.* Pe ecran apăru fotografia a ceea ce părea un tub gros de spray învelit în scoci: din duza tubului plecau două fire electrice conectate la un cronometru cu baterii.

Urmară câteva momente de vânzoleală în timp ce participanţii la şedinţă îşi schimbară locurile pentru că nu vedeau nimic.

— În timpul inspecţiei, zise Bart, specialiştii N.B.C. au descoperit această butelie cu aer comprimat, de un litru, conectată la instalaţia de aer condiţionat.

Imaginea se schimbă, arătând acum un panou deschis de pe peretele trenului: în spatele lui treceau fire electrice şi cabluri de cauciuc.

— La 22:35, o valvă electrică s-a activat şi a permis buteliei să elibereze gazul în interiorul vagonului Top. Valva era conectată la un Nokia 105 de provenienţă franceză, un telefon de unică folosinţă, care mai mult ca sigur a fost apelat de pe un altul identic. Poliţia antifraudă a deschis deja o anchetă.

Bart mai făcu un *click.* Pe ecran apăru o imagine de ansamblu a vagonului. Fotografia fusese făcută din pragul uşii pe care intrase şi Colomba. Primele cadavre se puteau vedea foarte limpede. Bart făcu alt *click,* lăsând să curgă imaginile victimelor. Câţiva începură să murmure.

— Gazul şi-a făcut efectul aproape imediat, provocând convulsii, destinderea sfincterelor şi hemoragie internă.

Alt *click.* Apăru bătrânul cu bastonul.

— Chiar dacă par urmele unei agresiuni, rana a fost provocată de victimă însăşi în timpul convulsiilor din *limine mortis.* Judecând după aspectul cadavrelor şi după rapiditatea deceselor, echipa N.B.C. s-a gândit mai întâi la gaz paralizant, VX sau sarin. Din pricina asta a fost folosit protocolul care prevedea izolarea totală a zonei afectate. Când am ajuns la faţa locului, însă, după o primă examinare a cadavrelor, am observat hipostaze precoce de culoare roşu-deschis.

Click. Pata roşiatică de pe spatele gol al unui cadavru întins pe masa de autopsie.

— Şi am observat strălucirea sângelui.

Click. Balta de sânge de pe unul dintre scaune.

Un poliţist ieşi în goană pe uşile automate, acoperindu-şi gura cu mâinile.

— Asta m-a făcut să mă gândesc la altceva decât la gaz paralizant, continuă Bart. La ceva oarecum mai *clasic,* ipoteză care s-a dovedit corectă după analiza probelor prelevate.

Făcu o pauză.

— Cianură, continuă ea, cu un uşor tremur în voce.

Click. Schema unei molecule.

— Acidul cianhidric în stare gazoasă, urmă ea pe un ton ceva mai sigur. Cum mulţi dintre dumneavoastră probabil ştiu deja, cianura acţionează atacând fierul din celule şi întrerupând procesul respirator. Victimele mor în convulsii, pentru că oxigenul nu mai e transportat de celulele roşii în ţesuturi. Se sufocă deşi respiră în continuare. Oxigenul rămâne în sânge. Acesta e şi motivul pentru care străluceşte mai tare decât în mod normal.

Click. Imaginea unei ferestre de la Top.

— Gazul s-a răspândit din vagon prin uşă şi prin fisurile din ferestre, ajutat şi de mişcarea trenului şi de depresurizarea care apărea în tuneluri.

Click. Şeful de tren mort.

— Concentraţia gazului încă era foarte toxică atunci când şeful de tren a deschis uşile. Din fericire, în clipa aceea cianura s-a împrăştiat în aer, cu toate că agentul de poliţie feroviară care a făcut prima constatare a inhalat destul încât să aibă probleme respiratorii şi şi-a pierdut cunoştinţa în timp ce se întorcea la domiciliu. I-a fost acordat imediat primul ajutor şi e în afara oricărui pericol.

Alte murmure. Bart făcu o pauză, în timp ce generalul de carabinieri cerea din nou să se facă linişte şi Colomba se gândea cum se aplică legea talionului pentru ageamiul de la Feroviară.

— În orice caz, reluă Bart, toate persoanele care au intrat în contact cu vagonul şi cadavrele au urmat un tratament profilactic cu Cyanokit. În afară de o uşoară senzaţie de ameţeală sau durere de cap, nu vor avea probleme.

— De ce gazul s-a răspândit doar în primul vagon? întrebă generalul după ce studiase imaginile.

— Pentru că am avut noroc.

Click. O schiţă cu o serie de tuburi care Colombei i se păru că fusese făcută cu pixul pe o bucată de hârtie, şi probabil că aşa şi era.

— Vedeţi cercul roşu? Acolo e un schimbător care împarte fluxul de aer între clasa Top şi celelalte vagoane.

Bart arătă cu un pix un alt cerc mai mic.

— Butelia a fost conectată aici, cu cinci centimetri înainte de nodul sistemului de aer condiţionat. Dacă atentatorii ar fi conectat butelia după schimbător, gazul s-ar fi răspândit în toate vagoanele, inclusiv în cabina mecanicului. Numărul morţilor ar fi fost enorm.

Urmară alte întrebări, însă pe Colomba începuse s-o doară

îngrozitor capul şi ieşi din sală ca să ia o gură de aer.

Maurizio Curcio o prinse din urmă şi, după câteva clipe, îşi aprinse o ţigară. El era şeful Brigăzii Mobile şi, de când Colomba se întorsese la birou cu şapte luni în urmă, relaţiile dintre ei fuseseră întotdeauna cordiale.

— Totul bine? întrebă el.

Îşi răsese de curând mustăţile şi Colomba nu se obişnuise încă: buza superioară arcuită îi dădea un aer permanent ironic, aproape răutăcios.

— Sunt doar puţin ameţită. E vreo şansă să găsim proveniența cianurii?

— Doamna doctor spune că nu va fi uşor. E un amestec făcut în casă, nu la scară industrială. E obţinut din plante care cresc peste tot, ca lauro-ceva.

— Laurocerasus, zise Colomba, care avusese unul în grădină pe vremea când lucra la Palermo, singura plantă pe care izbutise să n-o omoare imediat. Prin urmare, ISIS are un laborator în Italia.

— Sau poate au un arsenal superdotat, ei doi sau mulţi alţii. Adevărul e că nu ştim nici pe dracu'.

Aruncă mucul de ţigară într-un coş de gunoi arhiplin.

— Ştim doar că mai devreme sau mai târziu urma să se întâmple.

— Putea să fie mai rău.

— Dar nu ştim ce le trece prin minte acum nenorociţilor ălora! Trebuie să-i găsim înainte să încerce să lovească din nou. Haideţi, mergeţi acasă să vă odihniţi, mai aveţi puţin şi vă prăbuşiţi.

— Nu cred că e momentul, *dottore.*

— Măcar faceţi un duş, Colomba. Ştiu că nu e elegant s-o spun, dar mirosiţi ca un vestiar.

Ea roşi.

— Ne vedem la birou.

O salută în fugă pe Bart, care o îmbrăţişă călduros („N-ai mai dat niciun semn" etc.), apoi îl rugă pe un agent în vârstă, care aştepta izbucnirea celui de-AL Treilea Război Mondial, s-o ducă acasă cu maşina. Privi fix pe geam la oraşul care trecea în viteză pe lângă ei. Când îi coborau pleoapele, în minte îi reapăreau chipurile contorsionate ale pasagerilor otrăviţi, iar mirosul de dezinfectant de pe haine se transforma în duhoarea vagonului mânjit de sânge şi

excremente. Iar apoi se transforma într-un iz mult mai vechi, cel al morţilor arşi şi făcuţi bucăţele de bomba C-4 dintr-un restaurant din Paris, unde şi ea aproape că îşi pierduse viaţa. *Dezastrul,* aşa îi spunea.

O revăzu pe femeia în vârstă cum explodează şi pe comesenii sfârtecaţi de trupul ei, pe tânărul mire care ardea în fereastra strivită. La un moment dat ţipi de-a binelea şi se trezi cu sunetul propriei ei voci în urechi şi cu o senzaţie neplăcută în gât, de parcă ar fi vorbit forţat. Probabil că asta şi făcuse, pentru că agentul de la volan se uită speriat la ea cu coada ochiului.

Intră în casa care se clătina. Apartamentul ei se afla într-un bloc vechi de pe bulevardul Lungotevere, la mică distanţă de Vatican şi avea două camere mobilate în mică măsură cu vechituri şi în mare măsură cu obiecte de la Ikea. Colomba stătea acolo de aproape patru ani, însă apartamentul părea ocupat de puţin timp şi îşi păstrase un aer impersonal, cu excepţia unui fotoliu roşu de piele înconjurat de grămezi de cărţi vechi cumpărate de la tarabele anticarilor. Lua sacoşe întregi, amestecând capodopere în ediţii economice cu romane uşurele ale unor autori uitaţi. Îi plăceau surprizele şi diversitatea şi, dat fiind că nu prea făcea cumpărături în rest, n-avea nicio problemă să arunce volumele după câteva pagini în coşul pentru hârtii dacă nu-i trezeau interesul. Atunci înainta încet cu lectura lui *Bel-Ami* de Maupassant într-o ediţie atât de ponosită că uneori paginile se fărâmiţau când le atingea.

Se vârî sub duş şi, la scurt timp după, în timp ce se usca într-un halat în stil japonez, o sună Enrico Malatesta. Enrico era consultant financiar şi fusese iubitul Colombei, asta până când ea ajunsese în spital după explozia de la Paris, măcinată de vinovăţie şi de atacuri de panică. El dispăruse fără urmă şi reluase legătura cu ea cu doar câteva luni în urmă, sub pretextul că găsise o fotografie veche într-un sertar, ca într-o melodie a celor de la Pretenders.

Spunea că o făcuse din nostalgie, dar cel mai probabil o făcuse pentru că nu-i mergeau noile combinaţii. Colomba nu reuşise să-l trimită de unde-a venit. Îl iubise şi era bun la pat, ceea ce o împiedica mereu să-i închidă telefonul în nas.

— Am aflat de atentat, zise el.

După sunetele de fundal, Colomba înţelese că era deja în parc, probabil în cel de lângă Villa Pamphilj. Îi plăcea să alerge dimineaţa devreme, amândurora le plăcea.

— Pe internet scria că ai fost şi tu acolo.

— Atunci aşa o fi.

— Ei, haide, spune-mi! Ai fost sau nu?

Colomba ieşi din baie şi se aşeză pe marginea patului, care o atrăgea ca un magnet.

— Am fost.

— Credeam că urciorul nu merge de două ori la apă.

— Cât tact… în orice caz, nu-i adevărat. În meseria mea devii rezervor de apă. Unii mai mult ca alţii.

— Cum era?

— M-ai sunat pentru că vrei detalii picante?

— Ştii că mi-au plăcut dintotdeauna, răspunse el vesel.

Îi dai speranţe? se întrebă Colomba cu tonul pe care l-ar fi folosit mama ei. *Ai înnebunit*?

— Nu am, i-o tăie ea. Câteva cadavre urâte şi-atât.

— Umblă vorba că a fost revendicat.

— Umblă vorba.

— Şi că au folosit gaz.

— Da.

Apoi adăugă fără să vrea:

— Era cât pe ce să-l respir şi eu. De fapt, poate că am inhalat o cantitate infimă.

— Glumeşti!

— Nu.

— Cum te simţi?

Tonul lui Enrico devenise cald şi sincer, dar Colomba se întrebă dacă aşa era cu adevărat sau dacă doar se juca. În clipa aceea alese să-l creadă şi se lăsă să cadă pe spate în pat, cu coapsele descoperite. Deodată simţi o poftă nebună de Enrico şi îşi strecură o mână între picioare.

— Sunt bine, nu-ţi face griji, zise.

Ce dracu' faci? *Ai uitat că ăsta e dobitocul care te-a lăsat baltă când erai în spital*?

Îşi amintea, dar îşi amintea şi altele.

— Cum adică să nu-mi fac griji? Normal că-mi fac! Eşti acasă? Trec pe la tine înainte să merg la birou.

Da, treci.

— Nu, tocmai voiam să ies, altă dată.

Nu mă asculta şi treci.

— Ajung în cinci minute, zise Enrico din nou, simţind cum rezistenţa Colombei se înmoaie.

Da. Vino. Acum, îşi spuse ea.

— Nu, trebuie să plec.

Şi închise. *Eşti chiar toantă,* îşi reproşă. *Asta-ţi trebuie acum*? Patul şi sfârşeala o toropiseră şi, fără să vrea, închise ochii şi alunecă lin într-o gaură neagră.

Se trezi o oră mai târziu în sunetul telefonul fix pe care la început nu-l recunoscu, atât de tare se dezobişnuise să-l folosească. Bâjbâi după el şi aproape îl scăpă din mâinile care păreau anesteziate. Era secretarul lui Curcio, care îi porunci să vină imediat la birou: începeau raziile.

6.

Biroul de Investigaţii al Poliţiei de Stat avea sediul la etajul al cincilea al fostei mănăstiri dominicane din San Vitale, la doi paşi de ruinele Forului Imperial. Colomba merse pe jos până acolo ca să se trezească de-a binelea. Asta însemnase să treacă prin Piazza Trevi. La zece şi jumătate, într-o dimineaţă normală, ar fi trebuit să-şi croiască drum printr-o masă compactă de turişti care stăteau în jurul fântânii lui Bernini. Însă în ziua aceea nu văzu decât un mic grup rătăcit care părea să nu se distreze deloc. *Pericol de atentat cu bombă, evitaţi locurile publice,* îşi zise, chiar dacă nu fusese vorba de nicio bombă. Cel puţin nu deocamdată. Peste alte cinci minute păşi prin uşa masivă deasupra căreia scria SUB LEGE LIBERTAS şi urcă până la etajul cinci unde nouă departamente ale Brigăzii Mobile, nouăzeci de agenţi în total, împărţeau nouăsprezece birouri, două băi, o sală de conferinţe, un copiator, două imprimante (dintre care una inevitabil stricată), precum şi o sală de aşteptare şi o cameră de siguranţă. Din pricina urgenţei nu mai fuseseră luate în seamă permisiile şi turele, iar pe coridoare era mai multă lume decât în mod normal. Zâmbete puţine, priviri întunecate, televizoare şi radiouri pornite peste tot.

Câţiva dintre colegii ei ştiau de pericolul în care se aflase şi încercară s-o ia la întrebări, însă ea îi evită şi se strecură în sala de conferinţă supraaglomerată şi înăbuşitoare, în care ascultă ordinele Ministerului de Interne împreună cu alţi treizeci de funcţionari, fiecare având diferite grade de oboseală întipărite pe chip. Atentatorii nu fuseseră încă identificaţi şi se decisese începerea unei acţiuni de găsire

şi identificare a islamiştilor extremişti din Italia, precum şi a celor bănuiţi că ar fi simpatizat cu ei. Pe scurt, aveau de căutat şi-n gaură de şarpe, doar-doar o să descopere ceva util.

— Operaţiunea a fost numită „Ciur şi sită", zise Curcio întorcându-se spre vechea hartă a Romei de pe peretele de lângă el şi spre harta şi mai veche a Italiei, ţinută laolaltă cu scoci. Se desfăşoară, sau va începe să se desfăşoare în următoarele câteva ore, în toate oraşele principale. Roma am împărţit-o cu verii carabinieri şi Beretele verzi. Noi mergem azi în Centocelle, Ostia, Casilina şi Torre Angela.

Zone de periferie, cu mulţi infractori minusculi şi traficanţi de droguri. Cineva din spatele Colombei se plânse cu voce joasă.

— Niciodată nu ne pică şi nouă un bulevard…

— Fiecare echipă, urmă Curcio, va avea drept responsabil un oficial care va aduna agenţi din propriul departament. Veţi avea sprijinul patrulelor auto şi veţi avea şi un mediator cultural. Fiecare echipă va fi condusă de un membru al echipei de intervenţie formate de Ministerul de Interne ca să ne coordoneze pe noi şi pe ceilalţi. Nu începeţi să vă încăieraţi pe motiv de grade sau de vârstă, pentru că răspunderea operaţiunii va fi pe umerii lor şi tot ei au autorizaţie din partea Serviciilor. Întrebări?

Nu existau întrebări, cel puţin nu pertinente. Colomba se pomeni repartizată în zona Centocelle, la est de oraş, pentru că acolo era un centru islamic pe care îl cunoştea: unul dintre cei care îl frecventa îşi strangulase soţia, iar Colomba fusese cea care îl arestase, la doar câteva zile după ce se întorsese la serviciu.

— Hai să aducem acasă ce găsim pe-acolo, dacă găsim ceva, zise Santini când Colomba intră în biroul lui ca să primească ultimele ordine.

Era aşezat la masa de lucru, cu piciorul stâng sprijinit de tăblie. Făcuse o operaţie în urmă cu un an, îi puseseră o bucată de plastic în loc de arteră, şi încă îi funcţiona la jumătate din capacitate, dar îl durea de două ori mai mult decât înainte. Ba chiar de trei ori.

— Dacă găseşti fie şi un permis de şedere expirat, arestează-i pe toţi şi închide localul.

— Nu facem decât să punem gaz pe foc, zise Colomba. E-o porcărie.

— Aşa funcţionează lumea, Caselli. Comentezi cumva ordinele superiorilor? răspunse el ironic.

Colomba pufni.

— Mai era ceva, şefu'?

Santini îşi vârî o ţigară în gură. Urma s-o fumeze lângă fereastra deschisă, aşa cum făcea întotdeauna, fie vară, fie iarnă.

— Toată lumea cu conserva pe voi, ok? Şi nu te duce de capul tău, cum faci de obicei.

Colomba ieşi din biroul lui Santini, îşi luă vesta antiglonţ din vestiar şi îi pescui din camera comună pe *i Tre Amigos,* care se ridicară imediat în picioare când o văzură. *I Tre Amigos* erau Alberti, inspectorul Claudio Esposito, chel şi cu fizic de rugbist, de două ori suspendat pentru că ridicase mâna la suspecţi şi colegi, şi vicecomisarul Alfonso Guarneri, un lungan cu cioc, vesel ca o durere de dinţi. Porecla era opera lui Alberti, chiar dacă nimeni n-o folosea. Colomba îşi zicea că mai corect ar fi fost „i Tre Sfigatos2", pentru că fără ea ar fi fost constrânşi să stea într-un birou şi să se ocupe de hârţogăraie până la pensie.

Pe drum spre Centocelle, Colomba se aşezase pe bancheta din spate şi începuse să citească dosarul cu noile amănunte din anchetă, pe care şi-l tipărise înainte să plece. Victima în costum gri era doctorul Adriano Main, anestezist la Policlinica Gemelli şi membru al comisiei ştiinţifice al Clinicii Villa Regina din Milano, 62 de ani abia împliniţi, care se întorcea acasă după o operaţie complexă.

Bărbatul îmbrăcat la modă era Marcello Perrucca, treizeci de ani, proprietar al discotecii Gold de pe Via Appia Antica şi al altor localuri de noapte: îi fusese suspendat carnetul şi era nevoit să circule cu trenul.

Femeia cu tocuri era Paola Vetri, 50 de ani, care fusese o ziaristă cunoscută în lumea spectacolului pentru că lucrase cu actori de calibrul lui De Niro şi DiCaprio: moartea ei stârnise cea mai mare vâlvă.

Bătrânul cu bastonul înfipt în gât se numea Dario Ballardini, avea 72 de ani şi fusese antreprenor în industria mobilei, apoi vânduse totul chinezilor înainte de criză şi acum se bucura de pensie. Venise la Roma ca să-şi vadă fiica. Luase ultimul tren pentru că oricum suferea de insomnie şi îi plăcea, bineînţeles, să-şi calce pe nervi rudele. Însă

---

[2] Sfigato – ratat. (*n.trad.*).

Orsola Merli, 39 de ani, soţia unui constructor din Roma, se întorcea acasă. Maşina i se defectase cu câteva ore înainte şi luase trenul. Ea era femeia din toaletă.

Bărbatul care murise în postura lui Superman era Roberto Coppola, 38 de ani, cel mai căutat *visual merchandiser* din Milano, care călătorea la Roma pentru deschiderea unui nou magazin francez de *haute couture* de pe Via del Babuino.

Celelalte patru victime erau mult mai puţin ilustre: cei doi stewarzi, sau cum s-or fi chemând cei care fac cafeaua în tren, erau Jamiluddin Kureishi, 30 de ani, şi Hanif Ali, 32 de ani, primul – cetăţean italian, al doilea – cu permis de şedere, amândoi pakistanezi. Serviciile verificau eventualele lor contacte cu extremismul islamic, dar deocamdată nu găsiseră nimic. Ultimii doi erau omul de serviciu Fabrizio Ponzio, 29 de ani, şi şeful de tren care deschisese uşa compartimentului şi pe care Colomba ştia deja cum îl cheamă.

În urma mesajelor de la televizor şi a colaborării cu Serviciul de Căi Ferate reuşiseră să dea de urma majorităţii celorlalţi pasageri, dacă nu chiar de toţi. Mărturiile lor erau evaluate, dar fără vreun rezultat. Din fericire, niciunul dintre ei nu fusese contaminat, cu toate că la punctele de prim ajutor avuseseră loc atacuri de panică şi învălmăşeli violente.

Autorităţile derulau şi miile de ore de înregistrări adunate de la camerele de supraveghere din jurul Gării Centrale din Milano şi al Gării Termini, în speranţa că aveau să descopere cine urcase în tren şi amorsase butelia, însă deocamdată nu fusese decât o îndeletnicire plicticoasă şi inutilă. Iar asta başca mitomanii şi alarmele false din toată ţara.

Ca să gestioneze situaţia, Ministerul de Interne organizase un comitet de procurori care la rândul lui coordona *task force*-ul a Serviciilor. Lanţul de comandă se ramifica atât de tare încât Colomba se întrebă cine avea să ia, de fapt, deciziile importante. Poate că nimeni, într-un stil foarte italian.

În comitet, Colomba fu surprinsă s-o găsească şi pe Angela Spinelli, procurorul cu care colaborase odată în cazul unor cadavre descoperite într-un lac. O altă amintire pe care ar fi preferat să n-o fi reţinut şi care i se înfiripă uşor în spatele pleoapelor când aţipi fără să-şi dea seama, legănată de mişcările maşinii. Se trezi când Alberti o atinse pe braţ uşor şi stânjenit.

— *Dottoressa,* am ajuns.

Ea se îndreptă în scaun. Îşi simţea capul greu ca un pepene.

— Mersi.

La volan, Esposito scoase de sub guler o cruciuliţă de aur şi o lăsă să atârne peste vesta antiglonţ XL.

— Pentru protecţie, zise.

— Nu suntem de la Inchiziţie, bag-o la loc! zise Colomba.

El se supuse fără tragere de inimă şi o strecură înapoi sub maiou, pe pieptul păros. Avea păr peste tot, mai puţin pe cap.

— Dacă mă-ntrebaţi pe mine, *dottoressa,* n-ar strica puţină Inchiziţie. Şi câte-o scatoalcă peste faţă din când în când.

— Nu te-ntreabă nimeni nimic, Claudio, zise Guarnieri. Am crezut că te-ai obişnuit până acum.

— Cum vreţi, dar să nu veniţi la mine să vă plângeţi că ajungeţi cu toţii în Iad, bombăni Esposito în timp ce parca.

•

Centrul islamic de la Centocelle era o fostă uzină cu două etaje care păstra încă urme ale vechii firme, cu un Fiat 500 şi înscrisul „Auto*ceva*" acoperit de mâzgăleli şi graffiti în arabă şi italiană. Era în capătul unei alei care nu avea altă ieşire, atingând gardul care împrejmuia un câmp acoperit de gunoaie şi electrocasnice vechi şi unde noaptea mergeau cupluri clandestine şi traficanţi de droguri.

Colomba şi *i tre Amigos* ajunseră acolo la douăsprezece, când deja se adunaseră zeci de blindate ale Brigăzii Mobile şi maşini de poliţie. Trei rânduri de agenţi în echipament de şoc se desfăşuraseră pe străduţă, iar între ei şi intrarea în Centru vreo sută de arabi urlau sloganuri în limba lor. Printre ei şi copii.

Un poliţist în civil stătea în faţa manifestanţilor. Era inspectorul-şef Carmine Infanti, şi el din Departamentul Trei, iar Colomba înţelese că fusese promovat şi intrase în *task force.* Nu era o veste bună pentru ea, pentru că Infanti era un dobitoc.

— Trebuie să vă daţi la o parte acum! urla el, roşu la faţă.

— N-avem nicio treabă cu Califatul, zise într-o italiană corectă un bărbat în costum maro. Aici suntem ca între prieteni, iar voi tăbărâţi pe noi de parcă aţi fi Gestapo.

— Prietene, noi ne facem treaba. Acum dă-te la o parte şi ia-i şi pe ceilalţi!

— Nu-i corect! Asta e biserica noastră! protestă din nou arabul.

Trei sau patru indivizi din spatele lui îl aprobară strigând. Începură din nou sloganurile.

— Mă doare fix în cot de *biserica voastră.* Aveţi zece secunde să vă daţi la o parte sau vă dăm noi. E clar?

Infanti urlă ultima frază, iar şirul de poliţişti în echipament de şoc înaintă ridicând scuturile. Colomba se puse instinctiv între ei şi îi spuse celui mai înalt în grad:

— Uşurel. Nu-i nevoie.

Cel responsabil de detaşamentul Brigăzii îi studie legitimaţia, apoi o studie pe Colomba.

— Nu dumneavoastră comandaţi aici, zise el.

Aşa e. Şi deja fac altceva decât ar trebui.

— Cum te numeşti?

— Inspectorul Antioco Enea… *dottoressa.*

— Bine, inspectore Antioco, dacă ataci de pomană ai încurcat-o. E limpede?

Antioco se înroşi de furie până-n vârful urechilor, dar îşi opri oamenii. *Şi uite-aşa clubul celor pe care-i calc pe bătături mai câştigă un membru,* îşi zise Colomba.

Apoi le ordonă celor trei Amigos să rămână alături de poliţişti şi îl prinse din urmă pe Infanti.

— Bună, Carmine.

— *Dottoressa* Caselli, zise el cu o faţă de parcă ar fi mâncat o lămâie, şi încă una mucegăită.

Odată îşi spuneau pe nume, dar vremurile acelea trecuseră. Se depărtară puţin ca să se înţeleagă fără să urle.

— Ce faceţi aici?

— Sprijin. Deci, ce se întâmplă?

— Aţi văzut, nu ne lasă să intrăm. Trebuie să ordon un atac.

— Unde-i mediatorul cultural?

— Nu erau destui. Suntem contra cronometru, *dottoressa.* De-aia am de gând să intru şi nu pot decât să regret dacă e rănit cineva.

— Dă-mi cinci minute.

Fără să aştepte răspuns, Colomba se apropie de mulţime şi se opri la un metru de primul şir de manifestanţi, apoi se adresă bărbatului în costum maro care stătea pe rândul imediat următor.

— Du-te şi cheamă-l pe imam.

— Nu-i niciun imam.

Colomba făcu un pas înainte şi îşi arătă faţa cu degetul.

— Nu mai face pe prostul şi mişcă-te, încerc să evit un scandal. Rafik mă cunoaşte.

Bărbatul le spuse celor de lângă el ceva în arabă şi dispăru înăuntru. După câteva minute, mulţimea din faţa uşii se despărţi şi formă un culoar de-a lungul căruia înaintă un bătrân cu un *kufi* pe cap şi o *jalabba* albă lungă care fremăta în vânt. Avea barbă cenuşie şi o pereche de ochelari cu ramă uriaşă. Se mişca încet, parcă s-ar fi plimbat pe plajă.

— *Dottoressa* Caselli, începu el într-o italiană perfectă când ajunse în faţa ei.

Nu se uită în ochii ei, niciodată nu se uita la femeile care nu purtau văl.

— Imam Rafik.

— Aici nu sunt terorişti. ISIS e şi duşmanul nostru.

— Însă trebuie să verificăm, Imam. Ştiţi cum funcţionează.

— Trebuie să-i convingeţi pe ei.

Arătă spre mulţime.

— Eu nu le sunt şef. Sunt doar un îndrumător.

Colomba îi arătă trupele de şoc desfăşurate. În spatele lor apăruseră şi trupele antitero cu cagule şi pistoale mitralieră.

— Îi vedeţi, Imam? Nici eu nu le sunt şefă şi abia îi ţin pe loc. Chiar vreţi ca vreunul dintre credincioşii dumneavoastră să fie rănit? Vă rog. Sunt şi copii aici.

Imamul continuă să privească un punct invizibil dincolo de urechea stângă a Colombei.

— Noi nu avem nimic de-a face cu ce s-a întâmplat în tren. Allah cel milostiv condamnă uciderea nevinovaţilor.

— Eu vă cred. Dar trebuie să verific.

Imamul o privi pieziş – limita maximă pentru el – apoi îşi dădu aprobarea.

Colomba se întoarse la Infanti, care fuma şi avea o privire întunecată…

— O să se dea la o parte. Imamul o să vă conducă.

— În sfârşit, zise el nemulţumit.

— Intru şi eu, zise Colomba. Imamul mă cunoaşte, iar eu cunosc locul.

— Ştiţi că v-aş putea cere să plecaţi.

— Cere-mi.

Infanti nu-i ceru. În retrospectivă, ar fi fost mai bine s-o facă.

7.

În centru intrară mai întâi trupele speciale, apoi Infanti, Colomba şi Amigos, lăsând trupele de şoc să le controleze actele celor de afară. În interior, clădirea arăta ca un bar fără băuturi alcoolice şi mirosea a condimente şi tămâie. Câteva măsuţe de lemn şi o tejghea cu pahare aliniate, sticle de apă şi un fierbător uriaş, argintiu, pentru ceai. Pe pereţi atârnau fotografii ale unor personalităţi arabe şi un drapel cu semiluna. Percheziţia se desfăşură în linişte până când încercară să coboare în sala de sport de la subsol. Imamul se proţăpi în faţa uşii.

— Trebuie să vă scoateţi bocancii, zise.

— Poftim?

Infanti nu-şi credea urechilor.

— E o moschee. În moschee se intră cu picioarele goale.

— Acum chiar m-am enervat.

Infanti îl smuci pe imam care căzu teatral pe podea ca un fotbalist care simulează, urlând de parcă l-ar fi omorât în bătaie.

— Termină odată, dobitocule! zise Infanti. Nici nu te-am atins!

Imamul urlă şi mai tare.

Înainte să-l poată linişti Colomba, de afară se ridică o cacofonie de lovituri înfundate şi urlete în arabă şi italiană.

Colomba alergă la fereastră. Vreo douăzeci de credincioşi încercau să intre, iar trupele de şoc încercau să-i ţină afară cu bastoanele şi scuturile. Un tânăr arab căzu în genunchi şi se luă cu mâinile de cap. Printre degete i se scurgea sânge. Alţii căzuseră la pământ şi îşi protejau faţa şi picioarele cu mâinile, în vreme ce mai multe grupe de poliţişti îi loveau cu bastoanele şi îi luau la şuturi. Câţiva arabi din spate începură să arunce sticle care se sparseră în căştile forţelor de ordine. Antioco dădu semnalul de atac şi totul se transformă într-o învălmăşeală de urlete şi oameni care se încaieră.

Colomba se întoarse în fugă la imam. Între timp îi fuseseră puse cătuşe de plastic şi se sprijinea de perete, dând impresia că făcea eforturi să stea în picioare. Un poliţist de la antitero încercă s-o oprească, însă ea îl evită.

— Opriţi-i imediat! îi zise imamului.

— Vrea să fie martirizat, zise Guarnieri din spatele ei.

— Nu te mai băga şi tu! îl potoli Colomba, chinuindu-se să se

facă auzită deasupra vacarmului.

Infanti încercă de pomană să deschidă uşa sălii de sport. Era blocată şi era din metal, nu putea fi doborâtă cu şuturi.

— Unde-i cheia? îl întrebă pe imam, dar acesta nici măcar nu ridică privirea şi începu să se roage încetişor.

— Aruncaţi în aer încuietoarea, îi zise Infanti exasperat poliţistului de la Antitero.

Unul dintre ei ceru prin staţie să fie adus echipamentul necesar.

Strigătele de afară se înteţiră. Se auzi pocnetul surd al grenadelor cu gaz lacrimogen, iar mirosul pătrunzător ajunse până în clădire, înţepându-le ochii.

Colombei îi veni o idee şi îi strânse pe Amigos.

— Duceţi-vă la maşină şi luaţi botoşii de plastic, zise ea.

Guarneri înţelese şi bombăni:

— Pe ăsta l-aş atârna de barbă, ce să-mi iau botoşi de plastic…

— Nu mă enerva, Guarneri! Şi vedeţi să nu vă omoare careva.

Colombei îi pulsau tâmplele din cauza durerii de cap.

I Tre Amigos ieşiră, evitară mulţimea şi se întoarseră după câteva minute. Alberti avea o mânecă sfâşiată.

— Nu v-aţi grăbit deloc.

— *Dottoressa,* nu cred că vă daţi seama ce-i afară, zise Guarneri răsuflând din greu.

Ea îi smulse din mâini cutia de carton şi i-o vântură imamului pe sub nas.

— Vedeţi ăştia? Ni-i punem acum, ca să nu murdărim pe jos.

Imamul se uită neîncrezător la botoşi.

— Sunt curaţi?

— Nu mă faceţi să-mi pierd răbdarea. Sunt singura de-aici care nu vrea să dinamiteze totul.

Colomba îl apucă de braţ şi îl târî spre uşă. Unul dintre cei de la Antitero îi urmă, în vreme ce Infanti şi ceilalţi se uitau cu gura căscată la scena care li se desfăşura în faţa ochilor.

De afară intrară urlete şi un iz de gaz lacrimogen. Vederea era blocată de ultimul rând de trupe de intervenţie. Antioco îi văzu şi coborî staţia.

— Ce se-ntâmplă?

— Zi-le alor tăi să stea potoliţi o clipă, spuse Colomba.

Apoi îi dădu un ghiont imamului.

— Haideţi, sus!

— Cătuşele.

Colomba ridică ochii la cer şi îi tăie legăturile cu cuţitul.

Imamul îşi frecă încheieturile, apoi ridică braţele, se întoarse spre credincioşii care se îngrămădeau în faţa scuturilor poliţiştilor şi le urlă ceva în arabă. Vacarmul se diminuă cu iuţeală până se transformă într-o linişte de mormânt. Imamul vorbi pe un ton ceva mai normal, reducând la tăcere cu gesturi imperioase întrebările strigate din cealaltă parte. Mulţimea de credincioşi încetă să mai împingă.

— Acum fiţi şi voi cuminţi, îi zise Colomba lui Antioco înainte să-l târască din nou înăuntru pe imam şi să încuie în urma lor.

— Îmi place stilul dumneavoastră, *dottoressa,* zise poliţistul de la Antitero care rămăsese de pază la uşă.

Părea să se distreze. Sub cagulă, Colomba putea să-i vadă doar ochii albaştri, dar avea o voce simpatică. Îi zâmbi.

— Hai să terminăm treaba fără să mai facem tămbălău.

— Îmi anunţ colegii că nu mai avem nevoie de berbece.

Colomba se uită la imam.

— Nu mai avem nevoie, nu?

În loc de răspuns, el luă o cheie dintr-un sertar al barului şi descuie uşa care ducea la demisol.

Poliţiştii coborâră în formaţia iniţială, cel de la Antitero în faţă şi ceilalţi în spate, până ajunseră într-o cameră dreptunghiulară foarte largă, cu ferestre minuscule la nivelul străzii şi cu podea din ciment, ciobită. Temperatura era cu cinci grade mai scăzută şi se simţea miros de transpiraţie şi umezeală. De-a lungul unui perete erau mototolite covoraşe pentru rugăciune, iar pe un altul era desenată o arcadă decorată cu miniaturi de flori şi frunze: *mihrab*-ul, care arăta încotro se află Mecca. Camera era goală.

— Vedeţi? Nu-i nimic aici, zise imamul.

— Scotociţi peste tot, zise Infanti spumegând de furie.

Agenţii începură să mute mobilierul şi covoraşele.

— Ştiu că ne disprețuiţi religia, îi zise imamul Colombei.

Ea ridică din umeri.

— Nu am prejudecăţi. Voi aveţi prejudecăţi faţă de femei, dacă nu greşesc.

— *Femeile necurate să fie călcate în picioare ca balega de pe drum.*

— Exact ce spuneam.

Imamul zâmbi.

— E din Biblie, *dottoressa,* din Ecleziast3. Există fanatici în toate religiile. Există şi fanatici care nu au religie, oricât de straniu vi s-ar părea.

Colomba zâmbi fără să vrea.

— V-ar plăcea mult de un prieten de-al meu. Şi el vrea să se dea mereu mai rotund ca alţii.

— Liber aici, zise poliţistul simpatic de la Antitero. Nu-i nimeni.

Infanti se apropie de imam.

— Eşti conştient că ţi-aş putea închide locul ăsta? mârâi el.

— Allah cel desăvârşit, în neţărmurita lui înţelepciune, ne va găsi unul mai bun.

Infanti clătină dezgustat din cap şi le făcu semn celorlalţi, care ieşiră. Colomba îl reţinu.

— Important e că a mers bine.

— Bine pentru *dumneata.* M-aţi umilit în faţa celorlalţi. Ca să-i apăraţi *pe ăia.*

— Nu apăram pe nimeni.

Infanti îşi aprinse o ţigară.

— V-aţi schimbat, *dottoressa.*

— Cum m-am schimbat?

— Povestea cu Tatăl. V-a făcut rău. Nu mai gândiţi ca una de-a noastră.

Colomba era prea obosită ca să stea la discuţii.

— Să plecăm de-aici, zise ea.

Infanti stinse ţigara pe perete, apoi o aruncă în mijlocul încăperii şi zâmbi dispreţuitor.

— Da. Miroase-a capră.

Colomba privi mucul de ţigară şi se ruşină de comportamentul colegului ei, apoi ochii îi fugiră la desenele gri de pe podea. Îşi lăsă capul pe-o parte ca să le vadă mai bine.

— Infanti…, zise ea fără să-şi întoarcă privirea.

— Spuneţi-i amicului imam să-l ia de-acolo, *dottoressa.*

— Termină odată! Ce ţi se pare că sunt alea?

---

[3] Pasajul citat de personaj ca fiind din Biblie nu există, în realitate, în textul Ecleziastului. (*n. trad.*).

Infanti se aşează *contre-jour.*

— Urme?

— De pantofi.

— Şi ce?

— Cine intră aici încălţat? întrebă Colomba.

Infanti urmă cu privirea dârele până la un perete de care era prins un spalier vechi, unica rămăşiţă din trecutul clădirii.

— Ce ciudat, zise el întinzând mâna printre barele spalierului, spre o bucată de perete care părea mai netedă decât restul.

Colomba îşi dădu seama cu întârziere ce avea de gând să facă Infanti. Urlă ca să-l oprească, dar el apăsase deja bucata de perete. Se auzi un zgomot metalic, iar o bucată de zid se roti în jurul propriei axe, dezvăluind o nişă în întunericul căreia se mişcă ceva.

— Carmine! Pleacă de-acolo!

Dar el nu mai avu timp să se mişte. Ultimul lucru pe care îl văzu fu scânteierea orbitoare a unei puşti de calibru 12.

8.

Puşca avea pe ţeavă cartuşe pentru vânătoare de mistreţi. Fiecare cartuş conţinea nouă alice care puteau să treacă prin trei bârne de lemn apropiate între ele, lăsând în urmă o gaură cât o tipsie.

Trei dintre cele nouă alice se risipiră în aer, iar alte patru loviră fâşiile de kevlar ale vestei antiglonţ, descărcând suficientă energie cinetică încât să-l arunce pe Infanti jumătate de metru în spate. Ultimele două alice îşi găsiră drumul până la carne. Prima intră sub pometele stâng, smulgând trei dinţi şi o bucată de limbă. A doua străpunse umărul până la claviculă, trecând printr-o zonă descoperită. Infanti îşi pierdu cunoştinţa înainte să atingă podeaua, desenând un arc de picături roşii.

Colomba scoase cu disperare un pistol care părea să-i alunece din mână. Puşca se declanşă din nou, de data asta în direcţia ei, iar Colomba simţi cum alicele îi vâjâiră pe deasupra capului: se sparseră în perete, împroşcând cu bucăţi de tencuială. Alergă spre una dintre cele trei coloane din mijlocul sălii de sport. Sunetul împuşcăturilor continua să răsune între cei patru pereţi de beton armat. În clipa aceea, un arab de vreo douăzeci de ani care purta un tricou alb şi blugi rupţi ieşi din nişă strigând. Nişa era un spaţiu gol care făcea parte din sistemul de canalizare. Era adâncă de un metru şi lată tot atât. Bărbatul se ascunsese acolo de când poliţia înconjurase clădirea. Încărcă un

cartuş nou. Colomba era descoperită şi confuză, capul îi bubuia din pricina exploziilor şi nu reuşea să ochească. Era încă prea departe de coloană ca să se poată proteja şi se mişca prea încet ca să poată trage. Se simţea ca o insectă care căzuse în miere: expusă, îngreunată. Iar gura puştii, în ciuda distanţei, devenise enormă. Un soare negru care urma s-o ardă, s-o înghită.

S-o ucidă.

Doamne sfinte!

În clipa aceea, Colomba fu absolut sigură că nu avea să scape. Urma să moară în subsolul lipsit de lumină, care mirosea a transpiraţie şi a praf de puşcă, urma să moară pentru că se aruncase prosteşte cu capul înainte în ceva ce nu înţelegea, într-o coborâre de neoprit care începuse într-un tren plin de cadavre.

În timp ce încerca în continuare să ridice pistolul, care se mişca prin aer de parcă ar fi tras după el greutatea lumii întregi, Colomba văzu cum degetele celuilalt se îndoaie pe trăgaci. I se păru că aude declicurile mecanismelor care transmiteau presiunea degetelor până la cocoş, apoi la percutor şi la cartuş. Simţi cum praful se aprinde şi cum gazul se dilată violent în învelişul metalic al glonţului, ca un minuscul nor de flăcări. Apoi gura puştii dispăru, acoperită de o umbră: era imamul, care striga cu braţele deschise.

Colomba nu avea să afle niciodată ce spusese imamul – recunoscu doar cuvântul arab pentru „nu" – pentru că gazul ţâşni afară din ţeavă, trăgând cu sine alicele şi proiectându-le în corpul imamului cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului. Spre deosebire de Colomba, imamul nu avea alte măsuri de protecţie în afară de credinţa lui, care nu fu îndeajuns; cel puţin nu în clipa aceea. Toate cele nouă alice îi străpunseră corpul în zona cuprinsă între piept şi abdomen şi ieşiră prin spate. Unde cu o clipă în urmă fusese un trup întreg, acum nu mai era decât o bucată de carne care se dezintegra împroşcând sânge în toate direcţiile.

Între timp, însă, pistolul Colombei îşi parcursese traseul, ajunsese în poziţie de tragere, iar ea trase. Degetul ei mare se mişcă atât de repede pe trăgaci că toate cele douăsprezece gloanţe părură o unică explozie prelungită. Colomba urlă în timp ce trase şi continuă să urle după ce băiatul cu puşca se poticni, lovit în piept şi în faţă, după care se lovi pe perete cu un sunet ca de cârpe umede. Rămase lipit o clipă, după care începu să alunece în jos, împins de convulsii: creierul

lui era franjuri, dar organismul încerca în continuare să răspundă la comenzile instinctului de supraviețuire, să încerce să fugă. Colomba continuă să apese pe trăgaciul care de-acum mergea în gol, fără să-şi ia ochii de la trupul care se contorsiona de parcă era lipsit de oase, de parcă devenise doar un înveliş cu o formă vag umană, care se dezumfla.

Încetă să urle, scoase încărcătorul gol şi îl introduse pe cel de rezervă, rotindu-şi privirea spre gaura din spatele spalierului, temându-se că din ea s-ar putea revărsa şi alţi atacatori înarmaţi. Dar nu se mişcă nimic înăuntru deşi, cu coada ochiului, Colomba văzu cum spaţiul din jurul ei se transformă. Dacă încerca să-şi fixeze privirea într-un punct, totul aluneca. La un milimetru de locul în care focaliza începeau să se mişte umbre şi flăcări, guri deschise în urlete mute, mese care zburau prin aer ca nişte *frisbee.*

Simţi că se sufocă şi căzu în genunchi. Lovi cimentul cu falangele mâinii libere până când se zdrenţuiră. Durerea, ca de obicei, îndepărtă coşmarul. Un coşmar pe care-l credea îndepărtat pentru totdeauna.

Cu ochii plini de lacrimi, se târî în patru labe până la trupul lui Infanti şi îi controlă pulsul pe gâtul însângerat. Era slab, dar regulat, chiar dacă partea stângă a feţei devenise o halcă amorfă de carne. Colomba se abţinu să vomite, scoase din buzunar o mână de şerveţele de hârtie şi îi puse presiune pe rană ca să încerce să oprească hemoragia.

Pe scări se auziră paşi. Colomba ridică pistolul. Erau Esposito şi Alberti.

— *Dottoressa*! strigă Esposito. Nu trageţi!

Colomba coborî arma.

— Avem nevoie de-o ambulanţă!

— Ce dracu' s-a-ntâmplat?

Colomba apăsa în continuare pe rana lui Infanti.

— În nişă era ascuns un bărbat înarmat. Cheamă porcăria aia de ambulanţă!

— Staţia n-are semnal aici. N-are nici pe dracu', zise Alberti izbucnind în plâns.

Esposito îi dădu o scatoalcă.

— Alo, trezirea, puştiu'! Du-te-afară şi cheamă paramedicii! Sunt în spatele trupelor de intervenţie. Mişcă-te!

Alberti alergă afară. Esposito se aplecă deasupra imamului.

— Ăsta-i încă viu!

— Apasă tu pe rană aici, zise Colomba.

Esposito îi luă locul, iar ea se ridică şi descoperi că era murdară de sânge până la cot. *Nu te plânge, putea să fie al tău,* îşi zise. Încă respira sacadat şi tremura. Nu era cu adevărat prezentă acolo, acela era un coşmar din trecutul ei. Ca trenul. Ca Parisul.

Nu omorâse cu adevărat un om.

Imamul îşi ţinea mâinile pe pântecele zdrobit, murmurând o rugăciune. Avea un glas pierdut. Balta de sânge de sub el se lăţea văzând cu ochii.

— Ajutoarele sunt pe drum, zise Colomba.

Imamul păru să-şi recapete luciditatea şi îşi întrerupse rugăciunea.

— Omar era băiat bun. I-a fost frică, zise el cu un firicel de voce.

— Omar?

— Omar Hossein… băiatul care m-a împuşcat.

— Avea vreo legătură cu trenul?

Imamul îşi reluase rugăciunea, de data asta mai repede, parcă dându-şi seama că nu mai avea mult timp. Colomba repetă întrebarea, zgâlţâindu-l. Simţi cât de scheletic şi fragil era.

— Nu. El era un musulman adevărat, dar ştia că nu l-aţi fi crezut… Pentru că el îi cunoştea… pe cei din clip.

Colomba simţi un nou flux de adrenalină.

— Cine sunt, Imam?

Privirea imamului se pierdu.

— Infractori… falşi… Totul e o făcătură, murmură el.

Colomba îl scutură cu blândeţe.

— Vă rog, spuneţi-mi cine sunt!

— Nu ştiu. Acum lăsaţi-mă să mă duc.

Începu din nou să se roage în arabă. Colomba înţelese că nu mai putea să insiste. Luă mâna însângerată a imamului şi o strânse.

— Mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa.

Imamul se uită la ea pentru prima şi ultima oară şi, pentru prima şi ultima oară, îi zâmbi, cu dinţii roşii de sânge.

— Nu am fost eu, a fost Allah cel atotputernic, lăudat fie numele lui.

Apoi maxilarul îi căzu fără vlagă şi muri.

Colomba se ridică în picioare ca un somnambul şi se uită în jurul

ei la sala care devenise un abator, cu Esposito care continua să pună presiune pe rănile lui Infanti, murmurând blesteme şi cuvinte de încurajare. Două cadavre şi un muribund, sânge, duhori. *Dacă stăteai afară nu s-ar fi întâmplat nimic,* îşi zise. Praful de puşcă ars îi irita pielea.

Doi paramedici coborâră la demisol cu o targă strânsă, urmaţi de un puhoi de agenţi. Îl dădură la o parte pe Esposito şi începură să lucreze cu măşti de oxigen şi tuburi.

În spatele paramedicilor sosiră trei poliţişti de la Antitero, printre care şi cel simpatic, şi Antioco din *task force.*

— Fir-ar a dracului de treabă, zise el imediat ce intră. Ce mă-sa s-a-ntâmplat aici?

— O să fie nevoie de întăriri, spuse poliţistul simpatic de la Antitero. Sus începe să se strângă lume.

— S-au auzit împuşcăturile?

El clătină din cap.

— Nu. Era prea mult zgomot. Şi camera asta e izolată fonic.

Agenţii în uniformă continuau să roiască. Vorbeau, strigau şi se opreau la câţiva metri de cadavre şi se îngrămădeau înapoi pe scări. Colomba bătu de trei ori din palme ca să fie băgată în seamă.

— Atenţie toată lumea! Cei de la Centru trebuie să ştie că imamul e încă viu, e clar? E aici şi ne ajută să interogăm un suspect.

— De ce tre' să umblăm cu vrăjeală? întrebă Antioco.

— Chiar e nevoie să-ţi explic?

Antioco deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Anunţaţi la Birou, zise Colomba. Chemaţi-l aici pe procuror, dar aveţi grijă ce-i spuneţi, ok?

— Dumneavoastră comandaţi aici? întrebă poliţistul simpatic.

— Nu pentru mult timp. Dar până atunci faceţi ce zic eu.

Speră ca tonul ei s-o arate mai sigură decât era de fapt.

— Da, să trăiţi!

Colomba întoarse pe dos vesta antiglonţ şi şi-o puse din nou. Îi era scârbă, dar măcar acoperea sângele. Urcă în goană scările şi apăru în pragul uşii de la intrare. În spatele trupelor de intervenţie desfăşurate erau pe puţin cincizeci de imigranţi, iar în spate de tot era un grup de copii italieni cu nişte lozinci ale unui centru social anarhist. Din fericire, se aşezaseră deoparte.

— Vin întruna, zise un alt poliţist de la Antitero. Dar

deocamdată sunt liniştiţi.

Guarneri depăşi cordonul şi intră în clădire.

— Sunteţi bine, *dottoressa*? întrebă el năuc.

— Nu ţi-a spus nimeni nimic?

— Nu…

În clipa aceea apărură paramedicii. Îl duceau pe Infanti legat pe targă. Guarneri făcu ochii cât cepele.

— Ce…

— A avut loc un schimb de focuri şi imamul a fost prins la mijloc. Dar cei de-afară nu trebuie să afle.

— Noi am tras?

— Nu, dar îţi doresc mult noroc dacă doreşti să le explici lor asta.

Targa trecu prin mulţime, larma crescu în intensitate, iar glasurile deveniră treptat un singur cuvânt, repetat cu ritmicitate.

Rafik. Rafik. Rafik.

Colomba auzi din nou cuvintele imamului. *Totul e o făcătură.*

Rafik. Rafik. Rafik.

— L-au văzut când a intrat, dar nu l-au văzut să şi iasă, zise Guarneri. Încă puţin şi o să înceapă un balamuc în toată regula.

— A început deja, zise Colomba gândindu-se la mâna imamului şi la ultima lui strânsoare.

— Ce facem? întrebă Guarneri.

Uită tot, îşi spuse Colomba. *Du-te acasă.* Dar era vie. Avea o datorie.

— O să te rog ceva ce trebuie să rămână între noi. E… în afara regulamentului. Îmi asum toată răspunderea. E ok?

— Cum vreţi, *dottoressa.* Şi ştiu că vorbesc în numele întregii echipe.

Colomba trase aer adânc în piept. Încă avea timp să se oprească. Nu se opri.

— Trebuie să căutaţi pe cineva. Îl cheamă Dante Torre.

- **Capitolul II**

Back on the Chain Gang

Odinioară – 1987

Bărbatul care fusese poliţist priveşte imaginile de pe micul televizor din bucătărie. E un televizor vechi, portabil, în alb-negru, cu antene şi, de fiecare dată când un camion trece pe lângă casa

dărăpănată din Poltava, ecranul se bruiază. Chiar şi aşa, bărbatul recunoaşte străzile care duc la Cutie*, filmate dintr-un elicopter care zboară la mică înălţime. Reuşeşte chiar să zărească de departe zidurile înainte ca un nor de fum negru să ascundă vederii imaginea şi transmisiunea să se întrerupă. E o întâmplare, îşi spune. O chestiune care ţine de ghinion, alimentată şi de prostia omenească. Nimeni nu poate să-şi fi dorit un asemenea măcel, nu cu bună ştiinţă.*

Gândul e atât de cutremurător încât bărbatul care fusese poliţist începe să audă din nou vocile şi să vadă corpuri geometrice colorate care dansează. Închide ochii şi îşi astupă urechile cu mâinile. Ştie că e inutil, dar gestul îl linişteşte puţin. Lumini şi sunete, şoapte, culori orbitoare, fragmente de amintiri şi imaginile unor locuri pe care nu le-a văzut niciodată i se amestecă în minte. Suspină. Se lasă să cadă în genunchi, ţinându-se cu mâinile de cap.

În poziţia asta îl găseşte Fetiţa.

— Ridică-te, îi zise, punându-i o mână pe umăr.

Corpurile geometrice devin străvezii, vocile sunt reduse la tăcere. Aşa se întâmplă mereu când Fetiţa e cu el. Bărbatul care fusese poliţist se ridică şi zâmbeşte, iar Fetiţa, ca de obicei, nu-şi schimbă expresia feţei. Doar îl fixează cu nişte ochi enormi. Părul i-a crescut din nou, acum îi încadrează chipul palid cu buze prin care parcă nu circulă sânge.

— Ia, mănâncă, îi spune din nou, dându-i o pungă de hârtie.

În ea se află pâine, două conserve de carne şi câteva mere deshidratate.

— Dar tu? întreabă el.

Ea dă din umeri. Nu-i e foame. Nu-i e niciodată foame.

— Am văzut explozia la televizor. Toţi cei ucişi…

— Nu te gândi la asta, spune ea fără să-şi schimbe expresia feţei.

Îşi scoate halatul, dezvăluind un trup zvelt şi puternic ca o bară de fier. În afară de păr, nu s-a schimbat de când a ieşit din Cutie*: aceleaşi forme androgine, aceeaşi postură rigidă. În continuare vorbeşte puţin, doar strictul necesar. Când fabricantul de pantofi şi-a tăiat gâtul, ea n-a spus decât că nu toate păsările reuşesc să supravieţuiască în afara cuştii.* „*Dar tu o să reuşeşti*", *îi spusese.* „*Pentru că am nevoie de tine*".

Fetiţa aşază halatul pe braţul fotoliului, îl împăturește cu grijă, apoi ia de jos cutia cu scule şi o pune pe masă. Îi trece în revistă conţinutul, apoi scoate un cleşte. Poliţistului i se strânge stomacul şi simte pâinea acră în gură. Se simte laş pentru că nu spune nimic, dar ştie

că n-ar reuși s-o oprească nici dacă ar încerca. În plus, au nevoie de bani, iar meseria pe care și-a găsit-o Fetița e singura de pe urma căreia pot profita niște fugari ca ei.

Fetița deschide ușa cămării, iar umbra ei se proiectează pe chipul bărbatului dinăuntru. E îmbrăcat numai în chiloți și e legat cu scoci de un scaun. Are bandă adezivă și pe gură, e înfășurată strâns până în spate, la ceafă. Unul dintre ochi e o gaură roșie de sânge închegat, celălalt e deschis larg de spaimă. Începe să tremure. Vezica i se golește, chiloții i se udă.

Fetița nu ia în seamă mirosul de urină și transpirație și îi apucă mâna stângă. Bărbatul legat încearcă să-și miște brațul, dar nu reușește. Geme ceva de neînțeles. Fostul polițist, care a rămas în bucătărie, intuiește ce încearcă să spună. Vrea să știe de ce, ce vor de la el.

— E pregătit pentru întrebări, îi zisese Fetița fostului polițist. Nu e încă gata pentru răspunsuri.

— Mie mi se pare că e foarte pregătit, răspunsese el. Nu vrei nici măcar să încerci?

— E devreme.

Fetița nu-și schimbă niciodată tonul, nici măcar cu el. Nici măcar când trebuie să-i explice lucruri evidente despre frângerea voinței unui om.

Fostul polițist nu știe de unde le-a învățat ea, la fel cum nu știe cum a reușit să scape de execuția din Cutie *și cum l-a eliberat. A reușit și cu asta basta, fostului polițist nu-i rămâne decât să creadă în ea. Să i se supună și să aibă nădejde în mila ei.*

Fetița îi ia bărbatului degetul mic de la mâna stângă și îl introduce între fălcile cleștelui. Bărbatul geme mai puternic. Cere îndurare cu un muget nearticulat. Fetița clatină încet din cap.

— E devreme.

Închide brusc cleștele și se pregătește pentru o noapte lungă.

1.

Individul era cretin. Era îmbrăcat ca un cretin – mocasini fără șosete și pantaloni suflecați –, avea față de cretin (ba mai mult, de cretin bronzat) și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, vorbea ca un cretin. Dante Torre se abținu să i-o spună direct și se prefăcu să-l asculte cu interes și entuziasm în timp ce intrau în gangul Universității Sapienza, cu o imensă față stil anii ’30 care ascundea clădirile mult mai vechi în care erau găzduite facultățile. Își ținu respirația până ieșiră în curtea

centrală şi avură din nou cerul deasupra capetelor. Luă o gură enormă de aer iar cretinul, alias conferenţiar doctor Francesco degli Uberti de la catedra de Istorie contemporană, se uită la el.

— Sunteţi bine, domnule Torre?

— Bineînţeles. Ce spuneaţi, domnule profesor?

— Că studenţii sunt foarte bucuroşi să vă întâlnească.

Un grup mergea în direcţia lor râzând şi îmbrâncindu-se. Dante se întoarse într-o parte şi ridică braţele la timp cât să evite contactul cu ei. Din mapa pe care o ţinea în mână căzură pe pietrişul de pe jos nişte foi şi câteva pixuri. Cretinul se aplecă să-l ajute.

— Staţi că vi le dau eu.

Dante înşfăcă în grabă o foaie înainte ca interlocutorul său s-o atingă măcar.

— Staţi liniştit, mă descurc.

— Vă rog, dar nu-i niciun deranj!

— Mă descurc, repetă Dante ameninţător.

Celălalt se ridică imediat.

— Îmi cer scuze.

Dante făcu un efort şi zâmbi.

— Ideea e că… am o anumită ordine… foarte personală în lucruri, improviză el.

Doamne, ce mizerie!

Se perpelise toată noaptea gândindu-se la întâlnirea de azi. Se ridicase din pat la fiecare douăzeci de minute ca să ia ceva: cafea, pastile, vodcă, apă, ţigări. Reuşise să adoarmă abia în zori şi visase că se afla într-o peşteră care se îngusta văzând cu ochii: continuase să meargă până când tavanul devenise prea jos – ceva ce în viaţa reală n-ar fi făcut nici măcar sub anestezie – şi, când se întorsese ca să caute ieşirea, descoperise că drumul de întoarcere fusese înlocuit de un perete solid de piatră. În clipa aceea îi răsunase în minte vocea Tatălui care îi poruncea să-şi taie mâna stângă, iar Dante se trezise şi vomitase un şuvoi acru care mirosea a alcool.

În timp ce fuma o ţigară, încă întins în pat, îşi zisese că ar fi putut fi şi mai rău, ar fi putut să vomite în somn, ajungând să moară sufocat ca John Belushi. Aşa, în schimb, dăduse la o parte cearşafurile şi le îndesase în chiuveta din baie, încercând să şteargă urmele. Nu voia ca femeia de serviciu să-şi dea seama ce se întâmplase, dar rezultatul fusese cumplit: lăsase aşternuturile umede şi urât

mirositoare să se zvânte pe balcon, în speranţa că urmau să se usuce. Din fericire era o zi frumoasă, cu soare, care îi ardea ochii lui Dante în ciuda lentilelor reflectorizante.

Între timp, cretinul îl întrebase ceva şi aştepta să i se răspundă. Dante căută în memoria auditivă ultimele cuvinte: studiile pe care le urmase. *Să mor io, ce plictiseală*!

— Nu am făcut nici liceul, zise el.

— Serios? Judecând după cum vorbiţi, n-aş fi crezut. Vreau să spun, păreţi foarte cultivat, preciză cretinul.

Dante continuă să se uite în jur şi să măsoare dimensiunile uşilor, ale intrărilor, ale ieşirilor de urgenţă. Pereţii i se părură neplăcut de apropiaţi, iar vocile îi sunau prea stridente în urechi. Transpira atât de tare că îşi umezise lenjeria.

— Am studiat pe cont propriu, dar nu structurat.

— Bănuiesc că din pricina faptului că aţi fost răpit, nu?

Bănuiesc că din pricina faptului că aţi fost răpit, îl maimuţări Dante în gând. *Şi, mă rog, oare din ce altă cauză*? *Cretinule.*

— Da. Am scăpat când aveam aproape optsprezece ani şi a trebuit să îmi iau certificatul pentru clasele elementare şi gimnaziu. A fost destul de complicat, eram singurul care nu era nici copil, nici vreun bătrân analfabet.

— Aţi scăpat din silozul în care vă închisese Tatăl, vreţi să spuneţi?

— Bravo! Pentru dumneavoastră, în schimb, studiul e o tradiţie de familie, nu-i aşa?

Cretinul zâmbi.

— Unchiul meu este decanul Facultăţii de Ştiinţe politice, iar tatăl meu predă la Losanna. V-aţi dat seama după nume?

Nu, mi-am dat seama că fără pile ai freca veceuri, n-ai pupa tu post de conferenţiar.

— Da. Un nume ilustru, zise Dante, afişând în continuare zâmbetul.

Voia să scape, transpiraţia i se scurgea până pe gambe. Se întrebă dacă interlocutorul lui şi-ar fi putut da seama şi speră să nu poată. Era îmbrăcat într-un costum negru, iar negrul ascunde transpiraţia. În afară de asta mai purta o pălărie panama şi era încălţat cu o pereche de clipperşi de pânză cu vârf de oţel. Dacă mai puneai la socoteală părul deschis la culoare şi lung care îi ajungea până la umăr

semăna puţin cu David Bowie din era *Let's Dance,* doar că era mai înalt şi mai subţire.

— Iată, am ajuns, zise cretinul arătând vreo cincizeci de scaune aliniate în faţa unei mese prevăzute cu scaun şi microfon. În spatele mesei era o tablă de hârtie, din acelea care arată ca nişte bloc-notes uriaşe, cu un marker albastru care atârna prins de o sfoară.

— Aşa cum aţi dorit, ne-am pregătit pentru afară. Sperăm să vină cineva. Dat fiind ce s-a întâmplat…

— Suntem departe de gară, zise Dante sec.

— Asta nu înseamnă că nebunii ăia nu mai pun bombe.

— Dacă e adevărat ce spuneţi, e la fel de periculos oriunde.

Cretinul rămase fără replică şi schimbă subiectul.

— Cum v-aţi gândit să vă desfăşuraţi lecţia?

— Eu… Mă gândeam să plec de la câteva cazuri mai controversate, reuşi Dante să improvizeze.

— Crema-cremelor în materie de teorii conspiraţioniste, zise Uberti.

— Da, şi de legende urbane.

Se întrerupse pentru că doi studenţi se aşezaseră în al treilea rând şi făceau semn unui alt cuplu din apropiere. Cineva chiar venea să-l asculte. Numai gândul la asta îl făcu să îngheţe complet şi rămase blocat în mijlocul curţii, de parcă picioarele îi fuseseră prinse în ciment.

— Pe urmă? îl îndemnă cretinul.

— Trebuie să merg la baie.

— Pe acolo.

Cretinul arătă uşa care ducea în interiorul clădirii principale. Lui Dante i se păru că era intrarea în tunelul din coşmar, o gură care abia aştepta să-l devoreze.

— Voiam doar o gură de apă.

— În cazul acesta, avem un dozator. Tot pe-acolo.

Dante îl fixă cu privirea şi i se păru că putea să-i citească în ochi literele care formau cuvântul CRETIN.

— Sunt claustrofob. De asta am vrut să ţin lecţia în aer liber.

Cretinul degli Uberti zâmbi jenat.

— Aveţi dreptate, aveţi dreptate. Îmi cer scuze. Credeam că pentru intervale scurte…

— Depinde de moment. Acum nu.

Unul dintre psihiatrii care îl tratase de mic îl învăţase să evalueze intensitatea simptomelor de la unu la zece. Acum, acul barometrului său intern se plimba în jurul cifrei şapte. Dacă ar mai fi sărit doar puţin în sus, ar fi trebuit s-o şteargă acasă. Între timp, alţi opt studenţi se aşezaseră în public. Îşi propusese că dacă s-ar fi strâns mai puţin de zece nici să nu înceapă. Deja depăşise pragul.

— Îmi cer scuze. Merg eu să vă aduc. Plată?

— Apă să fie.

Cretinul se făcu nevăzut. Dante vârî imediat mâinile în mapă şi scoase de acolo un blister de Pregabalin, un analgezic cu un puternic efect anxiolitic. În general era folosit de diabetici, dar Dante descoperise că pentru el funcţiona de minune ca tratament de urgenţă. Dacă îl înghiţea dura prea mult ca să-şi facă efectul, aşa că se întoarse cu faţa la o coloană şi, prefăcându-se că se scarpină, deschise două capsule şi trase praful pe nas. Circulând prin vasele capilare, medicamentul urma să-şi facă efectul în câteva minute.

— Domnule Torre? zise o voce tânără în spatele lui.

Dante se şterse la nas cu mâneca – *Nu e cocaină, jur* – şi se întoarse, trezindu-se faţă în faţă cu doi studenţi care îi zâmbeau. Erau un băiat şi o fată, amândoi doar puţin trecuţi de douăzeci de ani. El era destul de palid şi adus de spate, ea era drăguţă şi avea o bluziţă roz care se sprijinea pe un sutien cupa D. Dante se chinui să nu coboare privirea până sub gâtul ei şi le strânse rapid mâinile celor doi, ştergându-se apoi de pantaloni fără ca ei să-l vadă. Ura să fie atins de străini. Şi, deseori, chiar şi de cunoscuţi.

— Am venit să vă ascultăm prelegerea, domnule Torre, zise băiatul.

— Suntem convinşi că o să fie foarte interesantă! zise fata.

— Ah, mulţumesc, răspunse el fără să ştie ce altceva să spună.

Fata îi zâmbi seducător.

— Am citit multe despre dumneavoastră.

— Să le credeţi numai pe cele de bine.

— Cele de rău sunt mai interesante, spuse ea din nou şi chicoti. E adevărat că nu ieşiţi niciodată din casă?

Ai jumate din anii mei, fetiţo. Nu mă face să mă simt ca un bătrân libidinos, îşi zise Dante.

— Asta e o oarecare exagerare, minţi el.

— Dar locuiţi la hotel?

— Asta e adevărat.

Cel puţin deocamdată. Trebuie fie să evacueze camera în câteva săptămâni, fie să-şi plătească datoriile. Ambele variante i se păreau la fel de imposibile. Şi aşa trebuise să renunţe la serviciul de curăţătorie şi să-şi ducă hainele la spălătoria de cartier de lângă hotel, ceea ce îi făcuse cămăşile să arate jalnic. Cea pe care o purta avea nişte pete mari şi deschise la culoare în locurile unde detergentul nu fusese clătit cum trebuie, dar sub haina de la costum nu se vedeau.

Băiatul interveni şi el, aproape proţăpindu-se între ei.

— Ni se pare că aţi fost foarte curajos că aţi făcut ce aţi făcut. I-aţi sfidat pe mai-marii zilei ca să descoperiţi adevărul.

Mai-marii zilei? *Tu te-auzi cum vorbeşti*?!

Însă înainte să-i poată răspunde, fata se întoarse spre o prietenă care o chema făcându-i semne insistente cu mâna.

— Mă duc să mă aşez, zise ea şi dispăru.

Băiatul rămase cu geaca ei în mâini şi cu un zâmbet întipărit pe chip. Lui Dante i se făcu milă.

— Îţi dai seama că n-ai nicio şansă, nu-i aşa?

— Poftim?

— Ea nu te consideră un posibil partener sexual. Poate că stă cu tine din milă dar, dacă aş fi în locul tău, aş încerca altundeva.

Băiatul se prefăcu amuzat.

— A, nu, vi se pare, serios. Suntem doar prieteni.

Nu poţi să păcăleşti un vulpoi bătrân, băieţaş.

— Îi cari geaca de parcă ar fi trena reginei, stai tot timpul cu un pas în spatele ei, iar când o atingi ţi se dilată pupilele. În timp ce ea flirta cu mine mi-ai aruncat nişte priviri pline de ură şi ai încercat să te pui între mine şi ea. Îţi place de ea, te înţeleg, dar e o proastă.

— Nu e proastă, îngăimă celălalt fără să mai izbutească să nege.

— Te duci s-o iei când plouă? Îi dai temele? Îi trimiţi noaptea mesaje cu inimioare?

Băiatul nu răspunse nimic.

— Ea nu face nimic din toate astea, în schimb îţi povesteşte despre tipii care-i plac ei. Se preface că nu-şi dă seama că eşti căzut în freză după ea, dar stai liniştit – ştie foarte bine şi face mişto de tine cu prietenele ei. Adăugând, bineînţeles, că eşti *drăguţ,* sau vreun alt cretinism care se spune în ziua de azi. E o manipulatoare, şi câtă vreme o să-i meargă, o să te manipuleze în continuare. Poate peste câţiva ani

o să-şi dea seama că nu-i frumos, dar n-aş băga mâna-n foc.

Băiatului începuseră să i se formeze lacrimi în ochi.

— Nu. Vă înşelaţi!

— Pariez că i-ai dăruit şi lănţişorul pe care-l poartă. Pariez că ţi-a şi luat mult timp să-l găseşti. Nu voiai să fie prea direct, dar sperai ca ea să se prindă. Ea îl poartă numai când e cu tine, pentru că altfel îi e ruşine. Îl ascunde sub bluză.

Dante îşi aprinse o ţigară.

— Sfatul meu: las-o baltă. E singura ta şansă. Cine ştie, poate o să vină ea după tine.

— Sunteţi un nemernic, zise băiatul şi se întoarse pe călcâie. Şi n-aveţi voie să fumaţi!

— N-am voie în aer liber?

— Nu, pentru că suntem într-o facultate, nu la un *freak show*!

Băiatul se îndepărtă în pas de marş. Dante clătină din cap. *Am încercat, amice. Dar degeaba.* O inimă îndrăgostită nu ţine seama de argumente raţionale: trecuse şi el prin asta de mai multe ori decât îi plăcea să recunoască.

În clipa aceea se întoarse şi cretinul, cu o sticluţă de apă şi un păhărel de cafea pe care i le întinse.

— Nu aveţi voie să…

— … fumez, ştiu, mi s-a spus.

Dante trase un ultim fum şi aruncă mucul prin grătarul canalizării.

— Fumatul pasiv…

— Înţeleg.

— Aţi făcut cunoştinţă cu vreunul dintre studenţi?

— Da.

Dante luă o gură de apă, eliberându-se de nodul dulce-acrişor şi făinos pe care-l avea în gât. Pregabalinul începea să-şi facă efectul.

— Am schimbat două vorbe.

În fundal, îi văzu pe băiat şi pe fată cum discută pe un ton ridicat, dar nu reuşea să înţeleagă cuvintele. Coborî privirea spre cafeaua care pentru el nu era cafea, ci doar o umbră ştearsă de cafea. Ce rămâne după ce fierbi în apă nişte cafea premăcinată, cureţi totul cu jeturi de apă caldă, apoi topeşti din nou zaţul în nişte apă care nu e niciodată la temperatura potrivită? Rămâne apă de spălat vase. Aşa şi mirosea. Dante o mirosi, simţi notele de iută râncedă alături de

mirosul de plastic şi îşi imagină gustul de vaselină pe care urma să i-l lase în gură. N-ar fi putut s-o bea nici dacă ar fi fost ultima băutură dintr-un deşert.

— Am băut deja două, zise el.

De fapt, băuse zece şi urma să le dubleze numărul până diseară.

Cretinul făcu semn spre scaune. De-acum erau ocupate aproape toate, iar pe coridoarele curţii interioare mai era lume care stătea în picioare.

— Cred că ne-am strâns cu toţii. O să spun numai două vorbe, ca să amintesc de doliul naţional.

Azi nu scăpăm de el, îşi zise Dante.

— Mulţumesc.

Cretinul degli Uberti vorbi vreo zece minute despre victimele din tren şi despre cum era nevoie ca toţi să rămână uniţi împotriva terorii. Folosi o limbă de lemn care îi dădu fiori lui Dante. Când îi veni rândul să vorbească, preţ de câteva clipe nu spuse nimic. Se uita drept în ochii care îl priveau fix pe el şi care păreau gata să-l înghită. Oare câţi dintre ei erau acolo ca să-l asculte şi câţi dintre ei veniseră numai în speranţa că urma să facă vreo bizarerie, cum i se dusese buhul? Îi veni să fugă mâncând pământul, să-şi închidă telefonul şi să nu mai răspundă la mail-urile celor care s-ar fi simţit ofensaţi din pricina comportamentului său. Altă dată ar fi dat curs planului, altă dată n-ar fi rămas acolo să-şi caute cuvintele potrivite. Dar acum nu putea s-o facă. Oftă, trase aer adânc în piept, plămânii i se dilatară şi trupul i se relaxă.

— Bună ziua tuturor. Mulţumesc că aţi venit. O să vă rog ca în următoarea oră să uităm tristul incident şi să ne eliberăm mintea, altfel ajungem să vorbim numai despre tren. Ştie cineva să-mi spună definiţia conspiraţiei? Nimeni? Vedeţi că dacă nu mă ajutaţi o să dureze ceva…

Bună introducere, ţine-o tot aşa, îşi reproşă el.

Câţiva râseră din politeţe, animând puţin atmosfera apăsătoare.

— Ok, o spun eu. Teoria conspiraţiei e un petic, pentru că acoperă un gol din ţesătura narativă a lumii în care trăim. Vă place? Ok, e-o tâmpenie, am inventat-o pe loc.

Câţiva râseră sincer de data asta. Cuvintele vulgare funcţionau întotdeauna. Dante continuă îmbărbătat:

— Teoriile conspiraţiei sunt o încercare stângace de a da răspunsuri care ne pot reduce din neliniştea resimţită când suntem

puşi în faţa unor evenimente inexplicabile sau destabilizatoare. Evenimente care ne iau pe nepregătite, ca atentatele din 11 septembrie sau trenul de azi-noapte, care ne fac să suferim – moartea unei personalităţi publice –, sau care ne fac să visăm la o lume mai bună, cum ar fi ideea că de fapt ar exista maşini care funcţionează pe bază de apă minerală, dar că sunt ascunse de marile companii din industria petrolului. Teoriile conspiraţiei nu pot aproape niciodată să dea răspunsuri credibile, dar au avantajul că arată golul – dacă există – din ţesătura narativă oficială, atent croită ca să acopere minciunile şi ilegalităţile. Dar nu e mereu adevărat, nu-i aşa? Uneori sunt un pur delir, cum ar fi dârele morţii, dar deseori…

Cuvintele curgeau sigure, pe măsură ce Dante îşi dădea seama că publicul îl asculta cu interes, uitând să se holbeze la mâna rea ascunsă în mănuşa neagră, cea pe care Tatăl îl forţa să şi-o mutileze.

Spre sfârşitul prelegerii trecu la specialitatea lui. Desenă pe flipchart caricatura lui Elvis şi a lui JFK. Avea o tehnică bună, chiar dacă rudimentară, iar studenţii aplaudară când termină.

— Ştiaţi, nu-i aşa, zise el arătând spre caricaturi, că Elvis e implicat în moartea lui Kennedy?

Izbucniră alte râsete.

— Nu, nu, nu glumesc, continuă Dante. Şi, ca toate teoriile conspiraţiei, e bazată parţial pe fapte reale sau verosimile. Unu: Elvis avusese o relaţie cu actriţa Ann Margret, pe care o cunoscuse pe platourile filmului *Viva Las Vegas.* Doi: Ann Margret era prietenă cu Marilyn Monroe. Trei: înainte se moară, Marilyn Monroe avusese o relaţie cu preşedintele Kennedy. Patru: în ultimii ani de viaţă, Elvis era obsedat de pericolul comunist. Cinci: doctorul Max Jacobson era medicul personal al lui Kennedy şi colabora şi cu Elvis: le furniza amândurora amfetamine şi stimulente ca să-i pună din nou pe picioare, de unde şi porecla de Dr. Feelgood.

Zâmbi.

— Nu mai găseşti doctori de genul ăsta când ai nevoie de ei.

Alte râsete, iar Dante îşi afişă rânjetul de satisfacţie. Plăcerea lui de a se da în spectacol era în puternic contrast cu timiditatea sa patologică.

— După cum vedeţi, reluă el, există o anume distanţă între cele două personaje, dar e nevoie de alte elemente pentru a da naştere unei teorii a conspiraţiei. O moarte spectaculoasă, cum a fost cea a lui

Kennedy, plină de ceea ce par a fi momente neclare. Oare Oswald chiar putea să tragă singur trei focuri şi să-l lovească de două ori pe preşedintele din maşina aflată în mişcare? De ce în faţa rezervei lui Kennedy de la spital era un pichet înarmat care n-o lăsa să treacă nici măcar pe soţia lui? Oare lui Kennedy îi ieşise chiar tot creierul din pricina proiectilului sau a fost scos ulterior? Cum de Jack Ruby a reuşit să se apropie de Oswald suficient de mult cât să-l împuşte în timp ce acesta se afla în custodia poliţiei? Şi aş putea să continui.

Dante luă o gură de apă din sticluţa pe care o ţinea în mână.

— Dar şi asta putea să nu fie de ajuns ca să pornească legenda dacă figura lui Kennedy în sine n-ar fi fost atât de iubită şi cunoscută în lumea întreagă, aproape beatificată. Ca aceea a lui Elvis însuşi.

Arătă caricaturile cu mâna rea.

— Haideţi să adăugăm câteva detalii care n-au fost niciodată dovedite, dar nici desfiinţate pe de-a-ntregul. Elvis avea unul dintre exemplarele rare ale filmului Zapruder cu momentul uciderii lui Kennedy la care se uita în mod obsesiv. Una dintre gărzile de corp ale lui Elvis făcuse parte din serviciile secrete. Unul dintre amanţii Annei Margret lucra pentru KGB. Iată cum am făcut rost de toate ingredientele necesare pentru tortul nostru.

Zâmbi din nou.

— Şi iată şi tortul. Elvis descoperă cu ajutorul medicului său, o persoană foarte apropiată de Kennedy, că preşedintele pusese la cale uciderea lui Marilyn cu supradoză de barbiturice. Îi spune şi Annei Margret, care îl convinge să-i răzbune prietena. Ca să facă asta, Elvis îşi mobilizează cunoştinţele din CIA şi din mafia din Las Vegas, care sunt mai mult decât bucuroase să-l ajute. Conform altor variante, Ann Margret l-a convins doar după ce a fost instigată de prietenul ei din KGB, iar cel care a tras cu puşca a fost însuşi Elvis.

De data asta toată lumea izbucni într-un râset asurzitor. Dante aşteptă să se liniştească.

— Sigur, asta nu-i decât o poveste, bineînţeles, care a apărut ca să ne ajute să ne depăşim tulburarea în faţa a ceva la care nu ne-am fi gândit vreodată. La fel s-a întâmplat şi când s-a sinucis Marilyn, sex-simbolul despre care cu toţii credeau că e fericită, sau cu dispariţia lui Elvis, cel mai faimos cântăreţ din lume. Există mai multe teorii şi în privinţa morţii sale, cum bine ştiţi. Prima, bineînţeles, e aceea că trăieşte încă şi că se recuperează într-un azil pentru artişti nevoiaşi.

Joe Lansdale a şi scris un roman despre asta. A doua teorie e că a fost ucis de John Lennon pentru că acesta din urmă era gelos pe succesul lui. Nu vă faceţi griji, a fost răzbunat de Michael Jackson. Şi apoi cineva l-a răzbunat pe Lennon, nu ştiu încă cine.

Alte râsete şi aplauze. Mulţumit, Dante deschise sesiunea de întrebări. O studentă cu o coafură roşie enormă ridică mâna.

— Conform spuselor dumneavoastră, domnule profesor…

— Nu sunt profesor, sunt doar asistent onorific, se răsfăţă el – fata era drăguţă.

— Mă scuzaţi. Conform celor pe care le spuneţi, *domnule* Torre, şi ceea ce povestiţi despre legăturile dintre răpirea dumneavoastră şi CIA este o teorie a conspiraţiei. Nu există dovezi care să le valideze.

Dante se aşteptase la întrebare pentru că îi era pusă mereu.

— Fapt: numele meu adevărat nu e Dante Torre, dar Tatăl mi-a şters din minte toate amintirile despre trecutul meu şi mi-a implantat unele noi. Nici nu ştiu dacă m-am născut de-adevăratelea la Cremona. Fapt: Tatăl avea finanţatori care au fost imposibil de găsit şi mai avea şi relaţii cu diverse forţe armate. Fapt: a fost imposibil să fie stabilită identitatea complicelui Tatălui; în continuare i se spune Neamţul şi e la închisoare. Fapt: CIA avea un departament ştiinţific, MKULTRA, care se ocupa de alterarea conştiinţei prin experimente pe fiinţe umane. Restul au fost deducţiile mele.

— Eraţi doar un copil, iar el era un nebun care v-a avut în mâini ani întregi, zise un alt student. Asta nu e o explicaţie suficient de bună?

— În opinia mea, nu. Dar am spus-o de prea multe ori şi n-a schimbat situaţia cu nimic.

— Experimentele MKULTRA s-au încheiat în anii ’70, zise studenta cu coafură roşie. Şi nu au fost niciodată aduse pe teritoriul Italiei. E greu de crezut că Tatăl avea relaţii cu ei.

— Da, dacă ne luăm după ceea ce ştim, aşa este. Dar oare chiar ştim totul? În 1973, directorul CIA, Helms, a dat ordin să se distrugă toate documentele care aveau legătură cu MKULTRA. Ceea ce am reuşit să aflăm a fost găsit în puţinele documente rămase şi în mărturii. Toată lumea spune că nu e decât o mică parte.

— Însă dumneavoastră nu aţi găsit niciodată dovezi, iar procurorii care au anchetat organizaţia Tatălui au clasat cazul, zise un alt băiat.

Dante ridică mâinile în semn de predare.

— Ok, ok. Aveţi dreptate. Iar aici apare problema.

Făcu o grimasă autoironică.

— E valabil în cazul meu, ca şi în al lui Kennedy: dacă nu există probe, vorbim despre nimic. Ce am încercat să vă spun astăzi nu e să nu credeţi în nimic sau să credeţi orice, ci să vă puneţi mereu întrebări. Dacă vă dă cineva un adevăr preambalat, deschideţi ambalajul şi vedeţi ce e înăuntru. Nu contează dacă adevărul ăsta vi-l dă un politician, un ziar, un poliţist sau cineva ca mine. Mergeţi şi cercetaţi. Căutaţi-vă mereu propriile răspunsuri. Eu asta încerc să fac şi am încercat să fac şi azi cu voi.

Era o frază menită să obţină aplauze, care într-adevăr izbucniră, asurzitoare, marcând sfârşitul prelegerii. Dante se deplasă până într-un colţ al curţii şi schimbă două vorbe cu studenţii care voiau să-i strângă mâna şi să-i ceară autografe, pe care le dădu prefăcându-se că nu-i făcea plăcere. Se întoarse la Cretinul degli Uberti cu formularele de plată. O picătură în ocean: ar fi trebuit să înceapă din nou să caute căţeluşi dispăruţi. În timp ce se gândea cât de mult îşi dorea o cafea decentă – iar prin cafea decentă se referea la una făcută de el însuşi – privirea îi căzu asupra unui grup de trei persoane care tocmai intrau în curte. Dante îl cunoştea pe unul dintre cei trei. Era Alberti, pe care îl ştia de pe vremea când nu era decât un pifan. Ceilalţi doi nu puteau decât să facă parte din aceeaşi echipă: a Colombei.

Gândul la ea îi provocă lui Dante un amestec de senzaţii foarte diferite între ele, dar îşi păstră o expresie neutră când cei trei i se proţăpiră înfaţă.

— Trebuie să-mi chem avocatul? întrebă el.

— Staţi liniştit, domnule Torre, zise Alberti întinzându-i mâna. Ce mai faceţi?

Dante îi privi mâna, dar nu făcu niciun gest să i-o cuprindă.

— Nu mă interesează să vă ajut, orice aţi vrea de la mine.

— *Dottoressa* Caselli are nevoie de ajutor, zise Alberti.

Dante se chinui să rămână impasibil.

— În calitate de poliţist?

— Păi, da.

— Atunci nu mă interesează, aşa că, dacă nu vă supăraţi…

Dădu să-şi ia telefonul mobil de pe băncuţa pe care o folosise pe post de suport când semnase şi să plece, dar Esposito se mişcă mai repede şi i-l confiscă. I-l ţinu la un centimetru de figură.

— Ne pare rău. Sunaţi-o sau vă folosesc nasul ca să formez numărul.

Dante îl privi cu dispreţ.

— Poliţia angajează mai nou şi gorile?

Guarneri îi împinse în jos braţul colegului.

— Iertaţi-l, domnule Torre, nu a fost într-un colegiu de măicuţe ca mine. Dar avem o urgenţă.

Dante îşi dădu seama că, pe lângă că erau extenuaţi şi păreau scoşi din malaxor, cei trei erau şi deosebit de îngrijoraţi. Iritarea lui Dante se transformă brusc în curiozitate şi îşi aprinse o ţigară, în ciuda interdicţiei.

— Mai întâi povestiţi-mi totul, zise el.

2.

La două ore de la schimbul de focuri, Centrul islamic din Centocelle intrase în stare de asediu. Blindatele blocau intrarea, iar agenţii din trupele de şoc erau desfăşuraţi pe întreg perimetrul. Vreo sută de manifestanţi se grupaseră pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii, alţi zece ajunseseră la spital, cincizeci erau în cătuşe şi un număr necunoscut hălăduiau prin cartier, incendiind tomberoane şi spărgând vitrine. Colomba nu ştia cine lăsase să se scurgă adevărul despre imam – putea fi oricare dintre oficialii care gestionau situaţia sau unul dintre paramedici –, dar vestea se răspândise printre manifestanţi ca unda de şoc a unei explozii, având ca rezultat urlete şi plânsete.

Şi violenţă.

Atacul îi luase prin surprindere iar Colomba, ca toţi ceilalţi agenţi de faţă, se trezise cu o cască pe cap şi un baston în mână ca să-l respingă. Nu i se mai întâmplase din primii ani de poliţie, când făcea ordine pe stadioane şi trebuia să reziste în faţa ultraşilor organizaţi ca la armată, echipaţi cu răngi şi cocteiluri Molotov. Pe atunci nu-şi făcea probleme să crape capete, dar acum se găsea în faţa unor persoane disperate care considerau că poliţia era vinovată de o crimă pe care urma s-o muşamalizeze. Nu mai era atât de simplu.

Când manifestanţii dădură înapoi, Colomba era leoarcă de sudoare, iar bastonul era stropit de sânge. Îl aruncă pe jos şi se refugie în barul fără băuturi alcoolice, ascultând ştirile la un radio vechi. Luptele de gherilă nu se declanşaseră numai în Centocelle, ci în mai multe oraşe italiene în care poliţia făcuse razii prin centrele islamice şi

moscheile locale. Erau răniţi cu nemiluita, iar numărul arestaţilor avea deja două cifre. Apăruseră şi detaşamente de cetăţeni care se autoproclamaseră apărători al gliei strămoşeşti şi care fugăreau pe oricine nu avea pielea albă, dar şi grupuri de refugiaţi echipaţi cu bastoane şi bâte ca să se apere. Colomba îşi zise că, dacă intenţia atentatorilor fusese să provoace un război civil, le ieşise de minune. O dată în plus, îi simţi lipsa lui Alfredo Rovere. Rovere fusese şeful ei înaintea lui Curcio şi avea talentul să pună ordine în haos şi să o facă să se simtă în siguranţă chiar şi în momentele cele mai grele. Păcat că Rovere murise ucis de Tată şi că, înainte să moară, o manipulase ca să-l implice pe Dante în anchetă. Oare făcuse ce trebuia, scopul justificase mijloacele? Colomba nu reuşise încă să-şi dea seama. Asta e problema cu morţii: nu poţi să stai de vorbă cu ei faţă în faţă şi să te lămureşti, nu poţi decât să cazi la pace cu tine însuţi. Iar Colombei nu-i prea ieşea lucrul ăsta.

În timp ce ea simţea nevoia tot mai arzătoare de ceva tare de băut, Statul Major al poliţiei trecu de cordoanele trupelor de şoc, având-o în frunte pe procuroarea Spinelli. Colomba dădu să meargă spre ea şi s-o salute, dar Santini, aflat şi el în grupul noilor sosiţi, o trase deoparte fără un cuvânt, printre cutiile de suc şi ambalajele de mâncare arăbească. Închise uşa şi se sprijini de ea, de parcă ar fi vrut s-o împiedice pe Colomba să scape.

— Te rugasem să te abţii de la căcaturi! zbieră el, roşu la faţă.

Colomba rămase în picioare în faţa lui, cu o expresie sfidătoare pe chip. În aer era un miros greu de glutamat şi coriandru. I se părea că seamănă cu acela al prafului de puşcă.

— Şi, mă rog, ce căcaturi am făcut?

— Mai ai şi tupeu să-ntrebi! L-ai tratat pe Infanti ca pe un subaltern, ai preluat comanda trupelor de şoc!

Santini mătură cu mâna o masă, trântind un calculator vechi din care săriră bateriile.

— Mulţumită intervenţiei tale geniale, Infanti are acum o gaură în faţă şi noi avem doi morţi pe care nu putem să-i scoatem afară decât cu Forţele speciale!

Colombei i se întunecă mintea. Examina o crăpătură de pe plăcile de faianţă, iar în secunda următoare strângea deja în mâini gulerul trenciului lui Santini.

— Da! îi urlă în faţă. Avem doi morţi, iar unul dintre ei puteam

să fiu eu, în pizda mă-sii de treabă!

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

Ea nu şi le luă. În schimb, continuă să strige, fără să se poată opri.

— A trebuit să omor pe cineva, înţelegi? Am omorât un băiat de două de ani! Şi tu vii la mine şi urli! Eşti un rahat infect!

Santini o împinse, făcând-o să se lovească de o grămadă de cutii de paste.

— Ia mâinile de pe mine, domnişoară vicechestor, zise el cu răceală. Şi mai încet cu tonul. Ultimul lucru pe care-l vreau e să înţeleagă şi ceilalţi că ţi-ai ieşit din minţi.

Colomba se ridică în picioare, tensionată ca un arc, gata să atace din nou. O fărâmă de conştienţă o făcu să se abţină. Se opri şi se uită la Santini care îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii, răsuflând printre dinţi.

— În debara se ascunsese un fugar cu o puşcă. E vina mea?

— Ştii de ce se ascundea? zise Santini de parcă ar fi vorbit cu o retardată. Pentru că avea o condamnare penală de acum şase ani pe motiv de trafic de stupefiante! Dacă nu ţi-ai fi băgat tu nasul, Hossein ar fi fost liber şi poate ar fi făcut vreo tâmpenie. Dar cu siguranţă nu i-ar fi împuşcat pe Infanti şi pe imam. Iar noi n-am avea de-a face cu o revoltă.

— Încleştări de genul ăsta au loc în toată Italia, zise Colomba. Operaţiunea „Ciur şi sită" a încins spiritele, nu eu.

Santini pufni.

— Opreşte-te odată! Vrei să schimbi lumea? Du-te şi fă pe misionarul. În poliţie există reguli.

— Te doare pe tine rău de tot de reguli, bălmăji Colomba în timp ce furia îi era înlocuită de vină.

— Eu îmi văd lungul nasului de când m-au trimis din nou la Brigada Mobilă, Caselli. Eu învăţ din greşelile mele.

Santini îşi aprinse o ţigară.

— Tu, în schimb, greşeşti întruna.

Scoase fumul pe nări, iar Colombei i se păru că semăna cu un dragon din basme.

— Pot să aflu şi eu ce mama dracului ai păţit? Ai fost tot timpul un ghimpe în coastă, dar pe vremuri ştiai până unde puteai să te înfigi, altfel n-ai fi făcut carieră. Acum ai devenit o caricatură.

Colomba simţi că roşeşte şi se urî pentru asta.

— Ai terminat ce aveai să-mi zici?

— Încă ceva: nimeni n-o să vrea să-şi asume răspunderea pentru ceea ce s-a întâmplat, cu atât mai puţin că ne-a trimis aici. Moartea lui Hossein nu deranjează pe nimeni, dar moartea imamului riscă să devină un caz diplomatic în care să se implice toate comunităţile islamice. Oalele s-ar fi spart în capul lui Infanti dacă n-ar fi fost împuşcat, dar acum o să facă tot posibilul să apară ca victimă, nu ca un dobitoc.

— Iar asta înseamnă să mă bage pe mine în rahat.

— Bravo. Aşa că ai grijă ce-i povesteşti lui Spinelli. Dacă n-ai de gând să le spui că Hossein şi imamul voiau să pornească războiul sfânt şi te-au atacat în numele Califatului, mai bine te prefaci că nu-ţi aminteşti nimic din pricina şocului.

— O să spun adevărul şi gata.

Colomba îşi molfăi buza de jos în timp ce în urechi îi răsunară din nou cuvintele imamului: *Totul e o făcătură.*

— Suntem siguri că atentatul din tren are legătură cu terorismul islamic?

— N-ai văzut că l-au revendicat?

— Oricine poate să spună că e un soldat al Islamului, asta nu înseamnă că e şi adevărat.

— Te rog io, nu mă lua cu din astea, zise Santini exasperat. Echipele de genişti au mai găsit trei butelii cu gaz în tot atâtea trenuri. După părerea ta cine putea să facă aşa ceva dacă nu rahatu' ăla de ISIS?

— De ce n-au ucis pe nimeni? întrebă Colomba consternată.

— Pentru că am oprit la timp circulaţia trenurilor. Probabil că le-au amplasat pe toate noaptea trecută sau în cea de dinainte, când vagoanele erau încă în depoul Gării Milano Centrale. Dar deocamdată e doar o ipoteză.

— Pe camere e ceva?

— Nu. Oricum paza din gări e o varză totală, în cel mai bun caz reuşesc să ţină afară boschetarii. Dar cum de te îndoieşti de făptaşi?

Înainte ca ea să poată inventa un răspuns, pe telefon apăru iconiţa galbenă de Snapchat care o anunţa că o sună cineva. O singură persoană ştia să folosească aplicaţia cu pricina, aceeaşi care o şi obligase s-o descarce pentru că încripta apelurile. Din pricina asta, aplicaţia era foarte populară printre traficanţii de droguri şi adolescenţii care aveau chef să-şi trimită mesaje erotice.

— E ceva personal, îi zise lui Santini. Te deranjează dacă-mi laşi şi mie puţină intimitate?

Santini desfăcu larg braţele.

— Cum să nu, dar vă rog! pufni el iritat. Ţine minte ce ţi-am spus.

Poliţistul ieşi, iar Colomba înţelese atunci că, sub comportamentul grobian, chiar îşi făcea griji pentru ea. Era ceva la care nu se aşteptase şi o luă pe nepregătite. Închise la loc uşa şi se aşeză pe o cutie de sucuri de la Lidl.

— Mersi că m-ai sunat, Dante, zise ea la telefon.

— Oamenii tăi nu prea mi-au dat de ales, răspunse el rece. Data viitoare măcar sună-mă tu direct.

— Ai fi răspuns?

— Nu pot să-ţi garantez.

— Atunci înţelegi de ce a trebuit să procedez aşa.

Urmă o clipă de linişte stânjenitoare.

— Eşti bine? întrebă el, parcă amintindu-şi de bunele maniere.

Nu.

— Da, da, sunt ok. Dar am nevoie de ajutorul tău.

De cealaltă parte, Dante se aşeză pe portbagajul maşinii celor trei Amigos, pe care o parcaseră pe strada universităţii. Cei trei stăteau la câţiva metri distanţă, uitându-se la studentele care treceau şi dându-le note în funcţie de dimensiunea bustului.

— Da, cred că m-am prins de asta, CC, zise el folosind bine-cunoscutul diminutiv.

O spuse cu naturaleţe, apoi urmă un alt moment de linişte.

— Ai văzut clipul în care e revendicat atentatul din tren? întrebă Colomba.

— N-am avut timp.

— Probabil că eşti singurul pe o rază de o mie de kilometri. Poţi să te uiţi la el, te rog?

— Acum?

— Da.

— Vrei să-mi spui de ce?

— Ţi-au povestit despre imam, nu?

— Da.

— Mi-a spus ceva care m-a neliniştit. Atât. Uită-te la clip, apoi sună-mă din nou, te rog.

Dante pufni.

— La ordinele dumneavoastră, spuse el, şi încheie convorbirea.

Cineva bătu la uşă, iar Colomba îl pofti înăuntru. Era un agent care voia s-o anunţe că procuroarea era gata s-o vadă. Colomba zise că mai avea nevoie de câteva minute, iar lacrimile de pe obraji fură suficient de elocvente.

Între timp, Dante se aşezase în poziţia lotus şi deschisese iPad-ul pe care-l ducea în mapă.

— Ce mama dracu' face? întrebă Esposito dezlipindu-şi o clipă privirea de la fete. Un ritual voodoo?

— Sst! Lasă-l să lucreze, răspunse Alberti, care era un mare admirator al lui Dante.

Dante îşi puse căştile şi porni clipul. După câteva secunde înţelese de ce Colomba îi ceruse să se uite şi el, iar după un minut regretă că o ascultase. Îl derulă de două ori, iar a treia oară îi opri sonorul.

— Verdictul? zise Colomba când Dante o sună înapoi.

— E doar o analiză preliminară… şi oricum clipul se vede aşa şi-aşa…

Colomba simţi cum plămânii i se strâng.

— Hai, scuipă tot.

— Ok. E ceva ciudat.

Colomba oftă prelung. *Rahat,* îşi zise.

— Ce e?

— Cei doi. Vorbesc prost arabă, îţi dai seama după cum au pronunţat numele protectorilor lor. Unghiile, bătăturile şi forma mâinilor te duc cu gândul la munci grele, necalificate. Nu sunt suficient de competenţi cât să fabrice gazul ăla.

— Poate li l-a dat cineva, zise Colomba.

— E fabricat artizanal, deci îmi imaginez că a fost făcut chiar la noi în ţară. Dacă şi l-ar fi luat de pe piaţa neagră, ar fi ales ceva mai puternic şi mai uşor de folosit, un gaz paralizant sau C-4.

— Aşa zice şi Bart. Ea s-a ocupat de victimele din tren.

— Atunci nu e urmă de îndoială.

Dante o respecta enorm pe doctoriţă.

— Nu au o pregătire strălucită, au un venit mic dacă te iei după hainele de duzină pe care le poartă şi după cearşaful pe care l-au atârnat, care e de o calitate mizerabilă. Mulţi martiri şi kamikaze sunt

aşa. Dar nu şi celulele clandestine care speră să rămână active mult timp şi care fac parte, în general, din elită. Printre ei sunt o mulţime de ingineri şi aproape toţi au diplomă. Carnea de tun, în schimb, e formată din nefericiţi ca ăştia.

— Prin urmare au un şef care a fabricat gazul şi i-a învăţat cum să se mişte.

— Un şef straniu. Le-a încredinţat lor anunţul în loc să-l facă la persoana întâi. Una sunt testamentele martirilor, alta manifestele programatice. Pe astea din urmă le-au făcut dintotdeauna şefii. Şi mai e ceva şi mai tare, zise Dante pe un ton îngrijorat care nu-l caracteriza. Fiecare religie are caracteristicile ei, dar multe dintre ele cer să te închini sau să te prosternezi, ca în cea musulmană, unde rugăciunea e formată dintr-o serie de mişcări bine stabilite care compun Rak'a. Te ridici în picioare, te aşezi pe călcâie, te închini…

— Dante, te rog, mă cam grăbesc…

— Ok, ok. Un credincios nu trebuie să se gândească prea mult cum să se mişte când se roagă, devine o mişcare automată. Iar mişcările automate tind să fie repetate şi în afara contextului iniţial. Când cineva format în catolicism îţi spune *Te rog,* deseori îşi împreunează mâinile ca şi cum s-ar ruga de-adevăratelea. Când se gândeşte la Cel de Sus, un musulman tinde să se aplece, mai mult sau mai puţin, în funcţie de religie, chiar dacă vorbim aici de micro-gesturi.

Dante îşi aprinse o ţigară de la mucul celeilalte.

— Ei l-au lăudat pe Allah, pe Profet, pe Calif, dar erau ţepeni ca o scândură. N-au schiţat niciun gest instinctiv pe care să-l cenzureze. Sunt falşi ca banii de *Monopoly.* Nu ştiu de ce i-a ales şeful lor, dar sigur nu pentru credinţă. Iar asta mă face să mă îndoiesc şi de credinţa şefului.

— Poate s-au radicalizat în grabă. Ca individul ăla de la Nisa.

— Care a folosit un camion, nu o butelie cu gaz. E o mare diferenţă de pregătire.

Colomba închise ochii.

— Imamul zicea că totul e o făcătură.

— O fi zis-o ca să acopere pe cineva.

— În ultimele clipe de viaţă? Spunea că Hossein, băiatul pe care…

Se blocă, nu reuşi să continue.

— Care a murit, completă Dante în locul ei, înţelegând impasul

în care se afla. Şi nu e vina ta, dacă tot am deschis subiectul.

— Mersi pentru înţelegere, i-o tăie scurt Colomba. Spunea că Hossein era speriat pentru că îi cunoştea şi îi era teamă să nu fie băgat şi el în afacerea asta.

— Să presupunem că e adevărat. De ce i-ar fi omorât pe toţi oamenii ăia? E limpede că sunt arabi, ce interes ar avea să-şi pună în cap autorităţile?

— Nu ştiu… e plin de dobitoci peste tot, zise Colomba.

— Cam şaptezeci la sută din populaţia globului sunt dobitoci, iar mare parte din ei poartă uniformă.

Colomba numără până la cinci în minte înainte să-i răspundă. Nu era momentul să se certe.

— Dante…

— Nu mă refeream la tine. Vorbeşte cu procuroarea, spune-i ce ştii. Dacă te ajută, îi povestesc şi eu de-a fir a păr tot ce am aflat.

— N-ar ajuta cu nimic, Dante. Reputaţia ta printre forţele de ordine e mizerabilă. Nu ţi-ar accepta părerea nici dacă le-ai spune cât e ceasul.

— În trecut am demonstrat că sunt de încredere, zise Dante jignit.

— Asta înainte să acuzi guvernul şi toate instituţiile statului că sunt infiltrate de agenţi CIA.

— Mi-au interpretat greşit cuvintele.

Interviul, care apăruse în unul dintre ziarele cele mai importante, stârnise oarecare vâlvă, precum şi o serie de interpelări parlamentare care nu avuseseră niciun rezultat.

— Parţial, în orice caz.

— În al doilea rând, şi eu am o oarecare problemă de credibilitate.

— Nu eşti preferata şefului?

Colomba numără până la douăzeci.

— Nu, Dante. Nu sunt preferata nimănui. Nu mi-a fost uşor să mă întorc la serviciu, iar mulţi dintre colegii mei nu sunt foarte încântaţi că am apărut din nou în peisaj.

— Mi se pare mie sau te prevenisem?

— Te rog… nu vreau să ne certăm. Nu e momentul.

Dante se relaxă puţin.

— Ai dreptate, scuze. Sigur nu te-ar asculta dacă insişti?

— Până la urmă da. Dar nu ştiu *cât* ar dura. Teoretic, ancheta e în mâinile unei echipe de intervenţie care răspunde de fiecare operaţiune. Mă vezi în stare să-i conving pe înţepaţii ăia de la Servicii că se înşală? Iar procuroarea n-o să ia niciun fel de decizie fără acordul lor.

— Cam greu, recunoscu Dante.

— Asta fără să mai pun la socoteală că, dacă ne înşelăm *noi,* n-o să mă fac de rahat numai eu ci şi toată Brigada Mobilă şi şeful meu.

— Ok, am înţeles. Dar nu văd care-i problema. Până la urmă tot o să-i găsiţi pe cei doi. Sunteţi câteva sute pe urmele lor.

— Când greşeşti premisele unei anchete pierzi o grămadă de timp, zise Colomba. Dacă ăia doi n-au nicio legătură cu Islamul radical, până ajungem la ei o să fugă cine ştie unde. Am nevoie de ceva concret pentru procuroare, ceva de necontestat.

— Mult noroc.

— Eu nu pot să mă mişc de-aici.

Dante simţi nevoia să bea o tărie, de fapt două sau trei, înţelegând ce i se cerea.

— CC… tu chiar mă rogi să fac pe poliţaiu' în locul tău?

— Puţin, recunoscu Colomba. Dar crede-mă, dacă te-am căutat după halul în care ne-am despărţit, am făcut-o numai pentru că eşti chiar ultima mea speranţă.

Dante râse amar, destinzându-se încă puţin.

— Nu e foarte măgulitor.

— Eşti şi prima mea alegere, dacă vrei neapărat să afli. Uneori, cele două lucruri coincid.

Dante căzu pe gânduri câteva clipe, măcinat de sentimente contradictorii.

— Aş putea să-mi arunc o privire peste prietenii lui Hossein…, zise el fără tragere de inimă. Îi aleg pe cei care deocamdată nu sunt luaţi în colimator de colegii tăi sau care nu sunt moderaţi sau atei. Cred că ambii au crescut la Roma, dacă e să mă iau după accent. Dar nu pot să fiu sigur dacă nu mă întâlnesc cu ei faţă în faţă. Cât despre dovezi, să vedem ce apare.

— Ok, mulţumesc. Vorbesc serios.

— Da, da, bine. Cum procedăm?

— Echipa mea o să rămână cu tine, o să te ajute la investigaţii şi o să te protejeze, dar dacă situaţia se împute ne retragem, bine? Nu

vreau să-ţi pui pielea la bătaie.

Dante îi privi pe Amigos cu coada ochiului: unul era un pămpălău care abia aştepta să facă impresie bună, altul suferea de depresie şi altul nu ştia să-şi ţină mâinile la locul lor. *Dar de ei cine mă protejează*? îşi zise.

— Ok, dacă altfel nu se poate… Aş fi preferat să lucrez cu tine.

— Nu ştiu cât de utilă ţi-aş fi în clipa asta.

Colomba se şterse la ochi.

— Mai devreme am făcut o criză.

Ultimele zale ale armurii lui Dante se frânseră când auzi că glasul îi tremura şi era gata să izbucnească în plâns.

— Atac de panică? întrebă el cu delicateţe.

— N-am mai făcut de când a murit Tatăl. Speram… să mă fi vindecat. Dar nu mai puteam să respir… şi iar am avut halucinaţii.

Dante nu-i spuse la ce se gândea. Că n-o să se vindece niciodată, că odată daunele produse, odată ce a apărut o fisură, nu mai ai cum s-o opreşti. Cel puţin în cazul lui aşa fusese, urma să rămână afectat pe viaţă.

— Ieşi din chestia asta, CC. Viaţa ţi-a oferit un credit, încasează-l.

— Nu pot. Ştiu cum m-aş simţi dacă aş renunţa şi s-ar întâmpla ceva, zise Colomba cu un firicel de voce. Dă-mi-l pe Esposito ca să-i spun ce am stabilit.

— Spune-i şi să nu mai belească ochii la tot ce mişcă, te rog.

— Dă-mi-l.

Dante îi dădu telefonul, apoi se întinse pe portbagaj şi privi cerul albastru. *Cum naiba reuşesc să mă bag în toate rahaturile*?

Întrebarea era retorică, ştia foarte bine răspunsul.

După convorbirea telefonică, *i Tre Amigos* se consfătuiră vreo zece minute, apoi se proţăpiră în faţa lui.

— Nu ne îndoim de dumneavoastră, zise Guarneri. Dar n-am înţeles cum ne puteţi ajuta. Clipul ăla e analizat pe toate părţile de azi-noapte, dumneavoastră v-aţi uitat la el cinci minute.

— Nu v-a spus *dottoressa* Caselli? Sunt vrăjitor.

Cei trei îl fixară cu feţe inexpresive. *Ce public jalnic,* îşi spuse Dante.

— Mă pricep foarte bine să recunosc persoane. Şi să le găsesc.

— Asta ştiu şi eu, zise Esposito. Dar doi indivizi mascaţi dintr-un clip… nu-i cam exagerat?

— Să vă dezvălui un secret, nu mă omor după chipuri. Mă şi chinui să le ţin minte.

Nu era chiar adevărat, cel puţin nu de când devenise adult, dar povestea suna mai bine aşa.

— Ştiţi cu toţii că am fost răpit, nu? Treişpe ani nu l-am văzut decât pe temnicerul meu, pe Tată. Întotdeauna avea faţa acoperită. Trebuia să-mi dau seama de starea lui după mişcările corpului: am devenit foarte bun la asta. Şi la a vedea lucruri pe care alţii nu le observă în general.

— Cum ar fi? întrebă din nou Esposito.

— Aveţi un şarpe pe gât, zise Dante.

— Pe dracu'.

— Aşa e, dar voiaţi să verificaţi instinctiv. Conştientul dumneavoastră a blocat gestul înainte să fie dus la bun sfârşit ca să nu vă faceţi de râs, dar corpul are un creier propriu, împrăştiat în miile de kilometri de fibre nervoase în care suntem înfăşuraţi. Mişcările, posturile sunt influenţate de factori ca educaţia, mediul şi vârsta, dar sunt unice, la fel ca amprentele digitale. Dacă mâine v-aş întâlni din nou şi aţi avea o cagulă pe cap, să fiţi sigur că v-aş recunoaşte. Şi datorită faptului că v-aţi rupt meniscul când jucaţi fotbal.

Esposito rămase cu gura ca la dentist.

— De unde ştiaţi?

— Se vede din cum mergeţi. Cât despre fotbal… mă rog, nu-mi păreţi genul care să practice gimnastică ritmică.

Esposito chicoti fără să vrea şi se întoarse către Alberti.

— Mereu face aşa?

— Mereu, zise el, mândru că era cel care îl cunoştea mai bine pe Dante.

— Ok. Avem trei sau patru ore până să se prindă *dottor* Santini că nu suntem unde trebuie să fim şi să ne cheme înapoi la Centru, zise Guarneri. E de ajuns ca să faceţi o minune?

Un dezastru, ar fi vrut să-i răspundă Dante. Dar ei erau publicul lui, iar publicul nu trebuia dezamăgit niciodată.

— Fiţi atenţi.

3.

În următoarea oră, Dante se încuie în maşina celor trei Amigos. Era unul dintre puţinele locuri închise pe care izbutea să le suporte, câtă vreme nu era în mişcare. Tastă cu frenezie pe laptop cu mâna lui

bună, pomenind toţi sfinţii din pricina conexiunii prin telefon proaste. Se răşchirase pe bancheta din spate, cu un picior sprijinit pe tetiera din faţă şi cu celălalt pe lunetă.

Îşi aprindea ţigară de la ţigară fără să bage în seamă fumul, atât de des că îl făcea să lăcrimeze. Naviga pe reţele de socializare şi verifica puţinele nume pe care Amigos reuşiseră să i le dea şi care proveneau din dosare despre cunoscuţii şi complicii lui Hossein de pe vremea când câştiga o pâine vânzând droguri, înainte să se convertească şi să se apropie de moscheea de la Centocelle.

Niciunul nu semăna cu cei doi din clip. Dante trecu apoi la Hossein însuşi, folosind toate programele vag ilegale pe care le instalase într-o partiţie criptată.

Prima oprire fu Facebook, paginile aurii ale lumii întregi. Niciunul dintre cei şaizeci de prieteni ai celui mort nu avea o fizionomie compatibilă cu a celor doi jihadişti autointitulaţi. Începu să citească şi să examineze rapid toate postările lui Hossein. Se vedea că pagina lui era a unui credincios adevărat. Nu tu funduri, nu tu glumiţe, nu tu jocuri, nu tu apartenenţă la grupuri pornografice sau de întâlniri. Doar poze cu prieteni care nu făceau nimic mai rău decât să tragă din narghilea sau să înoate şi cu femei cu văl care puteau fi doar rude mai în vârstă. Cai în galop. Flori. Apusuri de soare. Moschei. Versete din Coran, dintre cele liniştite, care nu vorbesc despre necredincioşi care trebuie pedepsiţi.

În josul postărilor de pe pagina principală, Dante găsi o conversaţie cu un văr. Vorbiseră în urmă cu doi ani. Printre altele, vărul îl întreba pe Hossein de ce nu-şi mai actualiza site-ul, iar dedesubt dădea adresa. Dante o copie în browser şi ajunse la o pagină care nu apăruse din prima pe motoarele de căutare. Era o pagină personală de pe un site plin de publicitate, abandonat în urmă cu trei ani, cu alte poze cu cai şi apusuri şi o altă sură din Coran despre natură şi minunăţiile ei. Nu era nimic concret, trebuia să scormonească mai adânc.

Alberti deschise portiera de pe partea şoferului şi fu înghiţit de un nor de fum. Încercă să-l alunge cu mâna şi se aşeză la volan.

— Sunteţi bine, domnule Torre?

El ridică iritat privirea.

— A picat boroboaţa pe tine?

— Poftim?

Dante îşi dădu ochii peste cap şi explică pe un ton pe care-l foloseşti cu copiii mici:

— Colegii tăi te-au trimis să mă controlezi?

— Ah, nu, cum, se poate? minţi Alberti. Voiam să vă întreb ce faceţi.

— Caut pe cineva cu care Hossein încetase să se mai întâlnească. Ăsta e avantajul internetului, se păstrează tot.

— Poate că nu erau prieteni.

— Înainte să moară, imamul a zis că Hossein îi recunoscuse pe cei doi din clip. Ca să facă asta, trebuia să fie destul de apropiaţi.

— Sau să fie ca dumneavoastră.

— Ai devenit mai bun de când am lipsit.

Coşurile lui Alberti ieşiră mai tare în evidenţă.

— Şi aţi găsit ceva?

Dante întoarse computerul ca să-i arate pagina site-ului.

— Ştii ce sunt codurile sursă ale unei pagini web?

— Instrucţiunile care-i dau o formă, o culoare etc.

Dante făcu un alt semn aprobator.

— Azi eşti pe val. Codurile sursă conţin o serie de informaţii care nu sunt vizualizate. Cum ar fi numele creatorului, programul în care a fost concepută pagina…

— Şi aţi găsit ceva care să ne ajute?

Lui Dante îi scânteiară ochii.

— O adresă de mail veche din lista lui Hossein, a unui *dealer* care e oale şi ulcele. Nu pot să intru în *inbox,* aş avea nevoie de o echipă de poliţie de la telecomunicaţii, dar hai să vedem dacă nu găsesc ceva dacă o bag în motoarele de căutare de pe reţelele de socializare, poate apare vreun utilizator.

Unul dintre programelele lui vag ilegale îi permitea să verifice pe toate reţelele de socializare, chiar şi pe cele abandonate sau semiabandonate.

Răspunsul veni după câteva secunde şi îl surprinse.

— Fii atent, cică Myspace! zise Dante.

Era marele deschizător de drumuri al internetului, acum frecventat numai de un nucleu dur de melomani.

— Ce coincidenţă, zise Alberti. Şi eu stau pe Myspace.

Dante îi pasă laptopul.

— Atunci intră de pe contul tău, ca să nu-mi mai creez eu unul şi

să-mi odihnesc mâna.

Alberti se conformă. Pagina lui se numea Rookie Blue şi conţinea vreo sută de mostre muzicale pe care le compusese noaptea. Continua să creadă că poliţia era doar un serviciu trecător şi că mai devreme sau mai târziu urma să se poată dedica în exclusivitate muzicii. Voia să compună dar nu să se şi expună, avea trac. Alberti dădu click pe una dintre piese, iar muzica electronică invadă interiorul maşinii.

— Vă place?

Pe Dante îl îngrozea.

— Parcă ne grăbeam.

— Putem s-o ţinem ca muzică de fundal.

— Nu.

Alberti opri muzica şi intră pe pagina lui Hossein.

— Nu s-a mai conectat de patru ani, citi el.

Cam de când îşi făcuse poza în care purta şapca cu Black Panther care îi decorează pagina, îşi zise Dante.

— Face parte din vechea lui viaţă, spuse el cu voce tare.

— De ce nu şi-a şters-o?

— Probabil că nu-şi mai amintea că-l are. Se înscrisese cu o adresă de mail oarecare, nu mai primea notificările de la Myspace. Ce mai e pe-acolo?

— Să vedem…, zise Alberti şi începu să deruleze pagina, în timp ce Dante se răşchira şi mai mult şi îşi aprindea ultima ţigară din pachet.

Nu era rău să aibă un asistent.

— În afară de poza aceea, Hossein a încărcat trei mixuri *dance,* vreţi să le auziţi?

— Absolut deloc.

— Şi s-a împrietenit cu nişte DJ arabi, americani… să-i verific?

— Numai dacă ajungem disperaţi. Vreun italian sau vreunul care locuieşte în Italia?

— Hmm… trei sau patru.

— Hai să-i vedem pe ăia.

— Doi sunt DJ pe care-i cunosc. Nu sunt chiar faimoşi, dar sunt buni. Vreţi să…

— Nu. Mai departe?

— Unul e diletant. N-a încărcat nici măcar o piesă, doar anul

trecut a pus un clip. Locuieşte în Roma.

— Dă să văd, zise Dante îndreptându-se.

Alberti apăsă pe clip. Fusese înregistrat pe mobil cu o mână nesigură. Se vedeau vreo zece persoane care dansau pe muzică *techno* la ceea ce părea a fi o petrecere privată dintr-un apartament. Un băiat de vreo douăzeci de ani, cu un trup firav, se agita în faţa obiectivului. Pe cap avea căşti de DJ, iar în mână ţinea o sticlă de bere – nu era tocmai *halal.* Dante micşoră viteza clipului şi se concentră asupra mâinilor şi capului băiatului.

— S-ar putea să fie el, zise.

Alberti se îndreptă atât de brusc încât se lovi de plafon.

— Cât de lejer o spuneţi!

— Am zis că „s-ar putea". Încercaţi să aflaţi cine e.

Alberti dădu buzna afară din maşină, iar *i Tre Amigos* rămaseră lipiţi de telefoane ca să ceară favoruri colegilor de peste tot. Astfel, descoperiră că DJ-ul dansator, care pe pagină îşi zicea Musta, era de fapt Mohammed Faouzi, fiul lui Hamza Faouzi şi al Mariei Addolorata Piombini, cetăţean italian născut la Roma în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Ca antecedente avea o încăierare la beţie, posesie de droguri pe care voia să le vândă şi faptul că îşi scrisese numele cu graffiti pe un edificiu public. Nu părea să aibă nicio cunoştinţă suspectă printre infractori şi cu atât mai puţin printre islamiştii extremişti.

Dante studie pe iPad imaginile din fototeca poliţiei.

— V-aţi convins? întrebă Esposito.

— Acum la fel ca mai înainte, răspunse Dante.

Cu ajutorul Serviciilor sociale descoperiră unde lucra Musta, iar de la Divizia Narcotice aflară unde fusese săltat când vindea haşiş: într-un cartier de la periferie numit Malavoglia. Cei patru intrară în maşina care mirosea urât din pricina fumului şi traversară Roma cu sirena pornită şi geamurile coborâte, astfel încât Dante să simtă aerul pe faţă, în ciuda faptului că afară vremea începea să se înrăutăţească. Ţinea ochii închişi şi mâinile strânse pe centura de siguranţă şi gemea de fiecare dată când depăşeau patruzeci la oră, obligându-i pe ceilalţi să se oprească la fiecare câţiva kilometri ca să-şi dezmorţească picioarele şi să se calmeze. Cum-necum, reuşi între timp să-l studieze pe Musta pe reţelele de socializare, intrigat de faptul că băiatului i-ar fi putut trece prin minte să ucidă pe cineva. Nu ştia să ghicească gândurile oamenilor, cu siguranţă nu folosind o poză de pe Facebook,

dar nu şi-l putea imagina apăsând pe declanşatorul bombei cu cianură.

— Îl credeţi în stare să fie terorist? întrebă Guarneri de parcă îi ghicise dubiile. Un traficant beţivan?

— N-ar fi primul căruia să i se năzare să facă pe fundamentalistul, zise Dante.

Numai că Musta era oricum, numai nu fundamentalist. Nimic din ce descoperise Dante nu-l făcea să pară dezechilibrat. Şi totuşi era sigur că nu se înşela. Felul în care îşi ţinea Musta gâtul, poziţia umerilor, totul era identic cu ceea ce văzuse la unul dintre teroriştii din clip: la cel mai mic, care vorbea prost arabă.

Opririle la firma de curierat unde Musta lucra ca hamal şi la barul de imigranţi unde fusese prins cu haşişul nu avură niciun rezultat. Mulţumită feţei de copil, Alberti pretinse că era un prieten de-al lui şi reuşi să descopere, fără să trezească suspiciuni, că nimeni nu-l mai văzuse pe Musta de câteva zile. Mai rămânea doar apartamentul, care se afla într-o locuinţă socială cu două sute de camere înghesuite ca într-un fagure. Cel puţin jumătate dintre ele erau ocupate ilegal. Musta locuia acolo cu fratele lui, Mario Nasim şi cu mama, care lucra într-o firmă de utilaje. Tatăl se întorsese în Maroc când Musta era mic şi nu mai apăruse de atunci.

Cei patru parcară la mică distanţă de bloc, care părea un deal de ciment ciuruit de soare. În faţa intrării aproape baricadate de biciclete, mai mulţi copii de toate etniile aşteptau cina jucându-se şi făcând o larmă infernală. Pe stradă mai erau alte şase clădiri aproape identice care se ridicau pe un câmp plin de buruieni. Nu era nici urmă de magazin sau bar pe o rază de un kilometru. Lui Dante îi aminti de *Escape from New York,* sau în orice caz de vreo versiune autohtonă a filmului.

Esposito îl luă de braţ şi îl trase deoparte.

— Să ne înţelegem foarte clar. Faouzi ar putea fi înarmat şi nu putem să intrăm în linişte. De acord până aici?

Dante încuviinţă.

— Aici locuiesc mai ales negri şi ţigani, oameni care-şi văd de treabă pentru că aşa le convine, continuă Esposito. Dar unii dintre ei ar putea să cheme ajutoare dacă văd că dăm buzna, mă-nţelegeţi?

— Vreţi să ştiţi dacă merită să riscaţi.

— Dacă Faouzi e cine credem că e, n-o să ne supere nimeni. Dar dacă nu e cine trebuie, s-ar putea să avem probleme.

Dante ezită. Putea să oprească toată nebunia şi să-i scutească pe toţi de mari necazuri. Dar era prea orgolios ca să renunţe după ce acceptase sarcina.

— Sunt rezonabil de sigur, zise. Dar dacă aş fi infailibil aş fi milionar.

Esposito făcu o grimasă amuzată.

— Umblă vorba că sunteţi plătit bine pentru consultanţă.

— Niciodată suficient, răspunse Dante.

Nu-i spuse că de luni întregi nu mai acceptase niciun onorariu.

Esposito îşi aprinse o ţigară şi îi oferi şi lui una, mereu atent la uşa de la intrare. În clipa aceea, Dante surprinse o străfulgerare din ceea ce trebuia să fi fost în tinereţe, înainte să fie copleşit de propriile sale greşeli.

— Ce facem dacă Faouzi nu-i acasă?

— Ne-am tras-o singuri. Asta dacă nu cumva găsim ceva util prin casă.

— Cum ar fi o butelie cu cianură?

— Ar fi ideal.

Esposito se apropie de colegii lui. Între timp, Alberti reuşise să descopere cu exactitate care era apartamentul după ce îi întrebase pe copii.

— Al doişpelea, prima uşă după lift.

Esposito îşi scoase pistolul din toc, îl armă şi îl puse în buzunarul exterior al hainei.

— Să mergem.

Şi Guarneri şi Alberti băgară un cartuş pe ţeavă, cel din urmă cu mâini tremurânde.

— N-avem veste antiglonţ? întrebă el.

— Vrei să ne dăm de gol imediat ce ne deschide uşa? zise Esposito.

— Dacă ne aşteaptă cu un kalaşnikov? întrebă Guarneri.

— Tocmai de asta: dacă mergem cu vestele pe noi, o să tragă la cap.

— Eu o pun pe mine, zise Alberti şi se întoarse la maşină, iar în clipa aceea se hotărâră şi ceilalţi doi să le pună.

Guarneri şi Esposito intrară. Dante îl apucă de braţ pe Alberti.

— Sigur de simţi în stare? îl întrebă el. Şi-aşa ai trecut prin destule.

Alberti făcu o grimasă.

— Tocmai de asta. Vreau să văd cum se termină povestea asta, zise şi dispăru înăuntru.

Eu nu, îşi spuse Dante.

Era din ce în ce mai convins că n-avea să-i placă.

4.

I Tre Amigos luară liftul până la etajul al unsprezecelea, apoi urcară pe scări cât puteau de încet. Acolo nu mai erau copii care să se joace, ci doar sunetele televizoarelor şi boxelor care vibrau în casa scărilor şi miros de mâncare.

Când ajunseră pe palier, Esposito scoase arma, o ţinu cu ambele mâini şi o îndreptă spre uşă, în timp ce Alberti îl sprijini pe Guarneri, care o lovi cu ambele picioare la nivelul broaştei, spărgând-o. Uşa se izbi de perete cu un zgomot asurzitor. Guarneri se reechilibră şi alergă înăuntru cu pistolul înainte, urmat de ceilalţi doi care îi urlau oricui era în casă să se oprească şi să ridice mâinile. Înaintea ochilor le apăru un tânăr rasta de douăzeci de ani în chiloţi şi maiou, de două ori mai gras decât suspectul pe care-l căutau şi învăluit într-un miros de haşiş.

— Hă? izbuti el să spună înainte ca Esposito să-l doboare cu o scatoalcă.

•

Trecuseră zece minute de la începutul raidului. Dante aştepta în faţa uşii de la intrare cu inima cât un purice. În cele din urmă auzi cum liftul se deschide şi Alberti apăru în curtea interioară. Îşi scosese vesta antiglonţ.

— Nu-i acasă, zise el.

— Mult zgomot pentru nimic. Vreo butelie suspectă?

— Deocamdată nu, dar l-am găsit pe fratele lui, care zice că nu ştie nimic. Dacă aţi putea să urcaţi să ne ajutaţi v-am fi recunoscători. Eventual repede.

Dante privi interiorul cufundat în penumbră, care i se păru că arată ca o gură gata să-l devoreze. *Doamne, speram să nu fie nevoie,* îşi zise.

— Va trebui să aprinzi toate luminile.

— În casă?

— În bloc. Urcăm pe scări.

— Douăşpe etaje?

— Dacă tu crezi că sunt în stare să ajung până sus închis într-o

cutie de metal susţinută doar de câteva cabluri te înşeli amarnic.

Dante luă două pastile de Xanax şi le zdrobi între două monezi, apoi le trase pe nas sub privirile scandalizate ale celuilalt.

— Aşa merge mai repede.

— Dacă ziceţi…, răspunse Alberti nu foarte convins.

Efectul medicamentului îl lovi pe Dante ca un ciocan când era încă la primul etaj. Simţi cum corpul îi e învăluit într-un costum de plumb mulat şi cum gândurile îi încetinesc. Începu să-i fie foarte greu să-şi mişte picioarele, iar Alberti fu nevoit să-l târască şi să-l împingă pe douăzeci de rânduri de scări în timp ce el bolborosea cu ochii închişi.

Când ajunseră sus, cu picioarele care-i dureau înfiorător, li se păru că asupra locuinţei lui Faouzi – un apartament de vreo cincizeci de metri pătraţi, cu două camere şi pereţi acoperiţi cu tablouri vechi şi poze – se abătuse o tornadă. Peste tot erau împrăştiate haine, cărţi şi mobilă.

— Nu v-aţi grăbit deloc, zise Esposito când cei doi trecură pragul.

Tăia căptuşeala canapelei cu un cuţit de bucătărie. Şi el şi Guarneri îşi scoseseră vestele antiglonţ, care zăceau abandonate pe o grămadă de piese de mobilier demontate. Mario Nassim, fratele lui Musta, era întins în coridor, cu mâinile încătuşate la spate şi îi curgea sânge din nas. Era acoperit de tatuaje în stilul găştilor, care la închisoare i-ar fi adus o grămadă de necazuri.

Dante privi în jur sperând să fie o halucinaţie dată de medicamente. Intră în camera pe care o împărţeau fraţii şi care devenise un depozit de saltele rupte, benzi desenate jumulite, aparate de forţă demontate şi făcute grămadă alături de DVD-uri, figurine şi resturi de mâncare. Mai era şi un PS3, care nu avea să mai funcţioneze vreodată.

— Voi aşa faceţi mereu percheziţiile? întrebă el, simţindu-şi limba ca de carton.

Guarneri tocmai smulgea ultimul sertar al unui scrin.

— Doar când ne grăbim, răspunse. E vreo problemă?

Dante vedea multe, mai ales la el însuşi.

— Aţi găsit ceva?

— Doar praf şi microbi.

Esposito intră livid în cameră.

— Idem. Iar asta înseamnă că tovarăşul aici de faţă trebuie să ne ajute.

Esposito se lăsă pe vine deasupra băiatului legat, care rămăsese întins pe podea ca un salam de o sută cincizeci de kilograme. Boxerii îi alunecaseră de pe fund, scoţând la iveală două fese păroase imense.

— Eşti musulman, Mario?

— Vi se pare că sunt vreun hare krishna? răspunse el.

Esposito îi arse una după ceafă.

— Nu face pe deşteptu' şi răspunde-mi. Eşti musulman?

— Da.

— Şi ce poţi să ne spui despre prietenii tăi care i-au omorât pe toţi oamenii ăia din tren?

— Că nu sunt prietenii mei.

— Dar frati-tu? E musulman şi el.

— Se mai roagă din când în când.

— Unde?

— V-am spus deja că nu ştiu. A plecat la muncă şi nu s-a întors încă.

— Nu s-a dus la muncă, deşteptule.

— Mie nu mi-a spus că se duce altundeva.

Esposito se ridică din nou şi îi făcu un semn lui Guarneri.

— Ajută-mă să-l cărăm în baie.

Băiatul căscă ochii de frică.

— Ce vreţi să-mi faceţi?

— Te clătim puţin. Poate te albeşti.

Esposito îi ridică, iar Guarneri îl apucă de picioare. Băiatul încercă să se elibereze, dar Esposito îi dădu un cot în stomac, tăindu-i respiraţia. Ar fi căzut dacă Guarneri nu l-ar fi susţinut.

— E mai nasol dacă te agiţi, îi zise.

O parte din Dante ar fi vrut să-i lase-n pace. Dacă fratele unui terorist nu voia să colaboreze, în cel mai bun caz trebuia să aibă parte doar de un tratament dur. Însă doar o *mică* parte din el era de acord cu asta.

— Lăsaţi-l jos, spuse.

— Nu vă băgaţi, e treaba noastră, zise Esposito.

— V-am spus să-l lăsaţi jos. Nu glumesc.

Esposito îi dădu drumul băiatului şi veni lângă Dante.

— Dobitocul ăla o să afle că i-am intrat în casă. Ori îl înhăţăm

acum, ori ne luăm adio.

Dante îşi băgă mâinile în buzunar ca să-şi ascundă tremurul.

— Aveţi dreptate. Dar nu procedăm aşa.

— Dacă nu vă place, puteţi să plecaţi de unde-aţi venit.

Dante înţelese că trebuia să-şi schimbe tactica şi i se adresă direct prizonierului.

— Domnule Faouzi. Am un avocat foarte bun şi feroce. O să vă ajut să depuneţi plângere pe motiv de tratament abuziv. Iar eu o să depun mărturie în favoarea dumneavoastră.

Îi fixă cu privirea pe poliţişti.

— Trei la doi, încă sunteţi în avantaj, dar în opinia mea o rezolvăm la tribunal.

— Aţi înnebunit de tot? întrebă Guarneri.

— Da, dar nu de azi. Şi nu am de gând să vă las să-i aplicaţi *water-boarding* sau alte metode de tortură. Dacă nu înţelegeţi de ce, e inutil să vă explic.

— Poate că are dreptate…, încercă Alberti, timid.

Esposito îl reduse la tăcere cu un ghiont.

— Nu ai drept de vot, pinguine. M-ai călcat destul pe nervi azi, mugi el.

Apoi se proţăpi iar în faţa lui Dante.

— *Dottoressa* vă stimează mult, Torre. Dar aici o s-o-ncasaţi.

— Hai, Esposito, nu exagera, murmură Guarneri.

Dante îi făcu semn să nu-şi facă griji. Nu avea nevoie de un apărător.

— Aveţi de gând să mă omorâţi, inspectore?

— Ce dracu' tot ziceţi acolo?

Dante îşi scoase mănuşa de pe mâna rea, iar Esposito făcu o grimasă dezgustată.

— Am fost torturat timp de treisprezece ani din viaţă. Am fost expus la caniculă şi la ger, am fost lăsat fără apă şi fără mâncare şi am fost mutilat. Dacă vreţi să mă opriţi, va trebui să faceţi mai mult de-atât. Credeţi că puteţi?

— Vă daţi seama că nouă o să ne spargă oalele în cap dacă nu-l găsim pe rahatul ăla cu ochi, zise Esposito ruşinat.

— Da. De asta am nevoie de zece minute cu fratele lui.

Dante se întrebă dacă urma să reziste atât de mult. Simţea că se sufocă între pereţii aceia, în ciuda faptului că încerca să se uite cât mai

mult la cer prin fereastra deschisă.

— Vreţi să vă faceţi jocurile cu el? întrebă Guarneri.

— Eu nu fac niciun joc. Dar da.

— Atunci mişcaţi-vă, zise Esposito şi se întoarse pe călcâie. Ceilalţi îl urmară, iar ultimul fu Alberti, care îi făcu complice cu ochiul. Dante se aplecă deasupra băiatului şi îl ajută să se ridice în picioare şi apoi să se aşeze pe cadrul patului. Se aşeză lângă el şi îi oferi o ţigară.

— Eşti poliţistul bun sau poliţistul rău? zise Mario.

— Nu sunt copoi, dar pe-acolo.

Dante aprinse pentru amândoi.

— Maică-mea o s-o ia razna când o să vadă că i-aţi nenorocit casa.

— Îmi pare rău, zise Dante cu sinceritate. Dar fratele tău are necazuri.

— Ce-a făcut?

— Tu ce crezi?

Vocea lui Mario urcă o octavă.

— Trenul?

— Aşa se pare.

— Frati-miu nu-i terorist. Nu ştie nici să se bată, darmite să omoare pe cineva.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Dimineaţă devreme. Am văzut atentatul la televizor. Mama dormea.

— Şi cum ţi s-a părut?

— Nu ştiu… îngrijorat. Speriat. Apoi s-a pus să bea.

Băiatul se aplecă spre Dante.

— Nu ştia nimic! Vă jur!

Dante îl studie pe băiat şi înţelese că spunea adevărul. Ce *mizerie,* îşi zise.

— Aşteaptă-mă aici.

— Unde-aş putea să mă duc? răspunse Mario cu amărăciune.

Dante se apropie de cei trei Amigos care tocmai terminau de măcelărit bucătăria.

— A mărturisit? întrebă sarcastic Esposito. Butelia fumegândă?

— Trebuie să vorbesc cu Colomba. Ştiţi ce mai face?

— N-avem nicio veste, zise Alberti.

— Dar trebuie să ne mişcăm, interveni Guarneri. Au sunat de la

Centrală, vor să ne interogheze şi pe noi legat de ce s-a întâmplat.

— Chiar acum?

— Le-am spus că mai întârziem. Dar în cel mult două ore trebuie să fim acolo.

Din ce în ce mai greu, îşi zise Dante. Se retrase pe micul balcon lipit de baie. Aerul curat îi făcea bine, dar nu se uită în jos: suferea de vertij. Sună pe Snapchat, iar Colomba îi răspunse după câteva clipe.

Era pe scările care duceau la sala de sport. Trebuise s-o însoţească pe Spinelli şi echipa de la Criminalistică şi să-i ajute să reconstituie schimbul de focuri.

— Spune-mi că ai ceva nou.

— Cred că l-am găsit pe unul dintre ei, CC.

Colombei i se tăie respiraţia. Nu crezuse cu adevărat că Dante avea sorţi de izbândă, cu atât mai puţin într-un timp atât de scurt.

— Eşti sigur?

— Dacă te-am sunat…

— Cine e?

— Îl cheamă Musta Faouzi, are douăşcinci de ani şi nu pare nici nebun, nici fundamentalist. Are câteva antecedente penale nesemnificative.

Colomba urcă în barul fără băuturi alcoolice. Sări câte două trepte deodată, emoţionată la culme.

— Am văzut oameni la care nu mă aşteptam vreodată cum fac lucruri îngrozitoare, Dante.

— Nu e nicio dovadă că ar fi obsedat, are relaţii decente cu frati-su şi cu maică-sa, bea şi se droghează ca orice alt tânăr. Ceva nu se potriveşte, CC.

De câteva secunde, Colomba încetase să-l mai asculte.

— I-aţi percheziţionat casa? întrebă ea pe un ton mult mai puţin entuziasmat.

— Da.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să mă anunţi şi pe mine mai întâi?

— Tu mi-ai dat sarcina asta, o duc la îndeplinire cum pot mai bine, răspunse Dante ofensat.

Colomba îşi şterse transpiraţia de pe faţă.

— Vorbesc cu procuroarea şi o conving să dea ordin de căutare generală.

— Fără dovezi? Chiar tu ai zis că n-o să te creadă.

Colomba strânse telefonul în pumn atât de tare că scârţâi.

— Parcă voiai să te retragi din toată afacerea asta cu prima ocazie. Ce-ai păţit? A dat simţul civic peste tine?

Îi păru imediat rău de ce spusese. La urma-urmei, ea îl căutase.

— Scuză-mă.

— Stai liniştită. Eşti foarte îngrijorată şi te înţeleg. Dar lasă-mă întâi să încerc să înţeleg ceva înainte să mă dau bătut.

De când începuse să-l interogheze pe fratele lui Musta, Dante simţise cum creşte în el un entuziasm straniu, ca atunci când se afla în faţa unui mister care începea să se destrame sub ochii lui. Îşi dădea seama că în umbră se ascundea ceva întunecat, ceva care îl atrăgea şi îl înspăimânta în acelaşi timp.

— Oamenii tăi trebuie să se prezinte la procuror peste două ore. Oricum ai fi irosit mai mult timp încercând să-i convingi pe dobitocii ăia de superiori ai tăi.

Spinelli alese exact momentul acela ca să urce scările, târându-şi greutatea impunătoare.

— *Dottoressa,* putem să începem?

Colomba gândi rapid.

— Ok. Dar fără alte raiduri sau percheziţii fără mine, ai înţeles? Încă două ore, după care o lăsăm baltă, spuse ea încet, apoi închise telefonul, înainte ca Dante să apuce să-şi ia la revedere.

O urmă pe procuroare în bar, unde se aşezară la o masă după ce îi poftiră afară pe doi agenţi de la trupele speciale.

Dante, în schimb, îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de balustradă, cu ochii închişi. *Două ore nu sunt cine ştie ce,* îşi spuse. Însă dacă avea dreptate în privinţa lui Musta, poate că două ore era chiar prea mult. Se ştie că peştii mici ajung mereu în tigaie.

5.

Copilul fusese cel care-l avertizase pe Musta, fiul de cinci ani al vecinilor. Musta se întâlnise cu el la uşa de la intrare după ce-şi legase motoreta. Îşi făcea de lucru cu un telefon mobil de jucărie. Copilul bolborosise ceva de genul: *nişte nenea.*

— Ce-ai zis, căcălică? întrebă Musta încercând să iasă din starea de şoc.

Era atât de speriat că abia mai putea să gândească limpede.

— Te caută nişte nenea.

Musta sughiţă, simţind în gură un gust acru de bere.

— Care nenea? îngăimă el.

— Nu ştiu. Au nişte chestii pe burtă.

Copilul îi explică, iar Musta înţelese că era vorba de veste antiglonţ.

— Mai sunt aici?

— Da.

— Să nu mai spui la nimeni că m-ai văzut, zise Musta, apoi se întoarse de unde venise.

Dar plecă pe jos. Motoreta avea plăcuţă de înmatriculare, chiar dacă era pe numele mamei lui.

Traversă în goană curtea, convins că o ploaie de gloanţe urma să-i pună capăt suferinţelor. Dar ea nu veni, aşa că ajunse pe stradă. Voia să creadă cu toată fiinţa că băiatul inventase totul, dar ştia că era adevărat.

Era căutat. Se întâmplase ce era mai rău.

Allahumma inni 'a' udhu bika mina Ikhubthi wa Ikhaba 'ith, Allah, fereşte-mă de cele necurate. Era o formulă pe care tatăl lui îl învăţase s-o spună când era mic înainte să intre într-o toaletă publică, dar Musta o găsea foarte potrivită în clipa aceea. Chiar dacă era târziu.

Deja făcuse ceva necurat.

Musta îşi aruncă mobilul fără prea mare tragere de inimă, apoi începu să meargă pe strada care pornea de lângă blocuri şi ducea în partea cealaltă a cartierului. Îşi trase gluga hanoracului până pe nas. Se gândi la tatăl lui, oriunde ar fi fost dobitocul. Se gândi la certitudinea lui de nezdruncinat că urma să fie judecaţi după moarte, la faptul că şi-ar fi dorit să creadă, ca şi el, într-o entitate superioară care putea să-l salveze. Încercase să se roage de dimineaţă, dar gesturile îi păruseră reci şi impersonale. Nu era ca fratele lui, care ţinea postul Ramadanului. Voia să fie iertat, dar nu credea că era posibil.

Musta continuă să meargă pe străzile mai puţin umblate, evitând privirile trecătorilor, până când se găsi în faţa Dinozaurilor. Nu adevăraţi, bineînţeles, chiar dacă Musta şi prietenii lui aşa le spuneau. Dinozaurii erau scheletele enorme a două blocuri în construcţie, începute cu ani înainte şi niciodată terminate, un loc în care mergeau tinerii ca să fie cinstiţi de prietenele lor cu un „lucru manual" sau – cei mai norocoşi – ca să şi-o tragă. Aproape de ele era casa lui Farid.

Prietenul lui.

Bărbatul care-l târâse în coşmarul ăsta.

Locuia într-un magazin de mobilier pentru baie care dăduse faliment. Intrase în posesia lui după moartea proprietarului. Acum avea înăuntru o canapea extensibilă de la Ikea cu arcuri care scârţâiau, un televizor vechi şi un radio cu CD-player care se bloca mereu. „O să-mi iau chestii noi", zisese Farid cu doar două zile în urmă. „Vreau un televizor cu diagonala de şaij' de inci, din alea curbate pe care le-am văzut la Trony, şi nişte boxe wireless care să se conecteze la internet". „N-ai internet în casă", îi replicase Musta. Farid îi făcuse cu ochiul. „Rezolv cu banii de pe trebuşoara asta".

Trebuşoara. Exact aşa. Doar un clip, îi zisese Farid. O să fie amuzant. O caterincă mişto.

Cum de nu-şi dăduse seama de tâmpenia pe care o făcea? *Ce-o să zică maică-mea când o să afle*? îşi zise. *Ce-o să zică toţi*? Unii l-ar fi considerat erou, ştia asta, dar el nu era decât un dobitoc căruia îi era sortit să sfârşească prost.

Allahumma inni 'a' udhu bika mina Ikhubthi wa Ikhaba 'ith.

Clădirea la baza căreia se afla magazinul fusese construită în anii '60 şi avea pereţii umflaţi de umezeală. Dădea într-o piaţă cu un portic acoperit de graffiti. Musta intră pe uşa mare de lemn de lângă vitrina vopsită în negru şi se strecură pe gangul care ducea în curtea interioară a blocului. La jumătatea drumului era uşa din spate a magazinului, singura utilizabilă pentru că Farid sudase grilajul din faţă.

Musta ciocăni. Întunericul îl asigura că niciunul dintre puţinii vecini nu putea să-l vadă, asta şi pentru că luminile din curte se arseseră de ani întregi. În magazin nu se mişcă nimic. Se mută ca să se uite pe fereastra mică. Sticla era mată, dar descoperise că dacă o umezea cu salivă putea să vadă înăuntru, ca prin ochiul unui peşte. În lumina amurgului filtrată de vitrina întunecată i se păru că în încăpere nu era nimeni. Apoi, făcându-şi nasul să pocnească, îşi schimbă poziţia şi zări capul lui Farid care răsărea din scaunul de birou vechi, îngrozitor de greu, pe care îl căraseră împreună din dubă. Acum era întors cu faţa la perete, de parcă Farid ar fi fost pedepsit. Era imposibil să nu-l fi auzit când bătuse la uşă.

Nenorocitu' dracului, îşi zise. *Vrea să mă lase în rahat pân' la gât de unul singur.* Furia îi înlocui teama. Musta intră şi închise în urma lui. Farid nu se mişcă, se uita în continuare la peretele din faţa lui.

— Ce mă-ta faci? De ce nu-mi deschizi?

Capul lui Farid tresări puţin, dar în continuare nicio reacţie.

Musta începu să-şi facă griji că prietenul lui era prea spart ca să-i răspundă şi se apropie de el, apoi împinse cu putere spătarul.

— Vrei să înţelegi odată că gaborii ne-au găsit?! Zi ceva, în mă-ta!

Scaunul se roti, iar Musta se pomeni faţă în faţă cu Farid, cu lacrimile care îi curgeau şiroaie şi gura schimonosită într-o expresie îngrozită.

— Iartă-mă… nu voiam… iartă-mă, zise el printre suspine.

Era legat de braţe cu bandă adezivă.

Înainte ca Musta să poată reacţiona, simţi cum cineva din spatele lui îl strânge cu putere de gât.

— Ce bine că ai trecut pe-aici! M-ai scutit de un efort, şopti o un glas de femeie.

Musta simţi cum durerea îi umple craniul. În timp ce totul în jur se întuneca, reuşi să se mai gândească doar la faptul că nu-şi luase rămas-bun de la fratele lui.

6.

Mario nu rezistă să se uite la tot clipul. Îşi luă ochii de la ecranul iPad-ului.

— Opriţi-l, vă rog, murmură el.

— Fratele tău e cel din stânga, dar de asta ţi-ai dat seama deja, zise Dante fără să oprească înregistrarea.

Timpul se scurgea – atât al lui Musta, cât şi al lui. Avea broboane de sudoare pe frunte şi i se părea că pereţii se prăbuşesc peste el.

— Nu cred. Trebuie să existe o explicaţie.

— Singurul care ne-o poate da e Musta. De asta trebuie să-l găsim.

Vocea băiatului se subţie din nou, ca de fiecare dată când îl copleşeau emoţiile.

— Vreţi să-l omorâţi.

— Nimeni n-o să-i atingă niciun fir de păr dacă se predă.

— Pentru cei ca noi mereu se termină nasol… Şi pe toţi îi doare-n fund. Un imam a fost împuşcat deja azi.

De asta am venit aici, drăguţă, îşi zise Dante. Opri clipul şi îl obligă pe băiat să se uite în ochii lui, ridicându-i cu blândeţe bărbia.

— Mario, îţi promit că o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-l ajut pe fratele tău, dar trebuie să mă ajuţi şi tu pe mine.

Mario păru pe cale să spună ceva, apoi strânse buzele şi îşi lăsă

capul în jos.

— Poate să ne ajute orice spui. Te rog.

Privirea băiatului zbură spre fereastra larg deschisă de la care se vedea pădurea de antene ale blocului de alături. Fu o mişcare scurtă şi involuntară, dar Dante nu avea nevoie de mai mult. Îl strigă pe Alberti.

— Verifică fereastra, te rog, îi spuse când acesta sosi.

— S-a uitat deja Guarneri!

— Nu înăuntru. Pe dinafară.

Alberti îngheţă.

— Dacă alunec?

— O să-l rog pe unul dintre colegii tăi. Din trei s-o găsi unu' care să ştie să se caţere.

Alberti nu căzu. Se întinse cât de mult izbuti, ţinându-se de calorifer, dar nu găsi nimic până când nu-l obligă Dante să se urce cu picioarele pe pervaz. Una dintre bucăţile de ciment care acopereau faţada se mişca. Dedesubt era o punguţă de plastic cu nişte iarbă şi un sul de bancnote de cincizeci – în total, două mii de euro.

Alberti cântări punguţa în mână.

— Cel puţin zece grame. Suficient cât să intre la puşcărie, zise el întorcându-se spre Mario.

— Dă-mi-l o clipă, te rog, spuse Dante.

Alberti i-l dădu, iar Dante aruncă punguţa pe fereastră.

— Hei! strigă indignat Alberti.

— Legea care interzice iarba e o tâmpenie, zise Dante. Iar eu şi Mario aici de faţă încercăm să colaborăm. Nu-i aşa?

Băiatul dădu din cap, nu foarte convins.

— Era pentru uz personal, murmură el.

— Dar banii? întrebă Alberti. Şi ăia tot pentru uz personal?

— Nu-s ai mei. Sunt ai lui Musta.

— Făcuţi din trafic.

— Nu.

Dante îl studie. *Spune adevărul,* hotărî el.

— De la muncă nu prea putea să-i aibă, zise Dante.

— A făcut ceva în plus, zise Mario fără tragere de inimă.

Adevărat.

— Ce-a făcut?

— Habar n-am. N-a vrut să-mi zică.

Adevărat.

— Ştii cine i i-a oferit?

— Nu.

— Vrăjeală, îngăimă Dante, care începea să rămână fără oxigen. Ştii cine a fost, dar nu vrei să-mi spui pentru că e un prieten de-al tău sau pentru că ţi-e frică să-i faci necazuri mai mari lu' frati-tu, continuă el fără să-şi ia ochii de la băiat. Hai să jucăm ceva. Nu trebuie să-mi spui cum îl cheamă. Doar gândeşte-te la numele lui.

— Eu nu ştiu…

— Sst! îl întrerupse Dante. Tu doar gândeşte-te. Ştiu că asta faci. Acum fii atent. Numele lui începe cu A? Cu B?

Dante merse până la litera F. Se opri.

— Ok, începe cu F. Vezi care dintre cunoştinţele lui Musta putea să fie, îi zise lui Alberti, care asculta cu sufletul la gură.

Şi Guarneri se uita la ei de pe hol, fascinat. I se părea că se uită la un îmblânzitor de şerpi.

— Nu-i nevoie, spuse înfrânt Mario. Îl cheamă Farid. Dar nu-i prieten cu mine.

— Nu ţi-e prea drag.

— Frati-miu vorbeşte despre el de parcă ar fi Dumnezeu pe Pământ, dar e un cretin.

Clătină din cap, scuturându-şi *dread*-urile.

— Şi i-a umplut capul cu prostii. Înainte nu bea şi nu mânca porc. Acum îl doare-n fund.

— Deci nu e prea grozav Farid ăsta.

— Nu. Dar Musta mi-a jurat că treaba era curată.

Adevărat. Sau cel puţin el e convins, îşi zise Dante.

— Ai vreo poză cu el?

— Pe telefon. Mi-au făcut-o colegii lui.

Dante le spuse să-i dea telefonul înapoi şi să-i scoată cătuşele ca să-l poată folosi. Niciunul dintre poliţişti nu încercă să se opună sau să protesteze, dându-i de înţeles că renunţaseră la tortură.

Mario căută printre *selfie*-uri până găsi unul în care apărea alături de fratele lui şi de un tip care stătea între ei: păr cârlionţat, ochi deschişi la culoare, piele mai închisă la culoare decât a lui Musta, mai mare ca el cu câţiva ani şi câţiva centimetri.

Un minut mai târziu, Dante urma să alerge în jos pe scări ca să iasă din nou la aer, gata să se împiedice şi înjurând de toţi sfinţii după

fiecare treaptă, cu lacrimi în ochi. Cinci minute mai târziu, urma să se întindă cât era de lung în iarba jumulită din grădina din faţa blocului, cu faţa la cerul negru. Dar preţ de o clipă simţi un val de adrenalină atât de puternic că îi şterse orice senzaţie neplăcută, orice temere.

Farid era al doilea individ din clip.

7.

Colomba aşteptă ca Angela Spinelli să termine de scris cu stiloul în bloc-notes. Se mişca exasperant de încet. Îşi ţinea capul acoperit de păr alb, cu sclipiri albastre, aplecat deasupra mesei din barul cu băuturi non-alcoolice.

— Cred că v-am povestit tot, spuse ea nerăbdătoare.

Procuroarea se lăsă pe spătar, făcându-l să scârţâie.

— Am o întrebare pe care voiam să v-o adresez de când v-aţi întors la birou, domnişoară vicechestor. Nu e strict legată de anchetă, dar am nevoie să mă lămuresc.

Numa' hai odată, că am treabă!

Colomba nu izbutea să nu se gândească la Dante şi la *I Tre Amigos.*

— Vă rog.

— De ce sunteţi încă la lucru?

Colomba îşi păstră o expresie impasibilă pe chip.

— Am sărit peste concediu.

— Nu vă prefaceţi că nu pricepeţi, sunt mai în vârstă ca dumneavoastră.

— E meseria mea, ne aflăm într-o situaţie de urgenţă, nu am ce altceva să spun.

— De fapt, ar fi multe de spus. Aţi făcut prima constatare într-un tren plin de cadavre, aţi riscat să muriţi din pricina gazului şi, în loc să vă alocaţi timpul necesar recuperării, aţi preferat să vă întoarceţi pe teren. Nu vi se pare că exageraţi?

— Vreţi să-mi spuneţi că sunt obsedată de muncă?

— Nu tocmai, zise Spinelli fără să-i dea amănunte. Nu e prima oară când faceţi uz de armă.

— Nu.

— În câte schimburi de focuri aţi fost implicată înainte să fiţi mutată la Roma?

Colomba strânse din dinţi.

— În unul singur. Am tras într-un hoţ când eram la Brigada

antidrog din Palermo.

— Apoi, în decurs de un an, aţi fost implicată în două explozii cumplite, în una dintre ele a murit şi şeful de atunci al Brigăzii Mobile, Rovere, şi aţi mai participat şi la un conflict armat în timpul eliberării lui Dante Torre, când alţi doi criminali şi-au pierdut viaţa şi un complice a fost rănit. Apoi ziua de azi.

Ochii Colombei se întunecară.

— Unde vreţi să ajungeţi cu asta, doamnă?

— La ideea că a existat un punct de cumpănă în viaţa dumneavoastră. Înainte şi după cazul cu Tatăl. Şi că poliţista care aţi fost odată trebuie să trăiască alături de poliţista de azi. Cred că nimeni nu poate să treacă prin traumele la care aţi fost supusă dumneavoastră fără să care povara după el. O povară pe care mi se pare că o neglijaţi.

— N-o neglijez. Dar nu mi-am pierdut simţul raţiunii. Am fost consultată şi evaluată.

— A lua viaţa fie şi unei singure fiinţe umane e o experienţă traumatică şi de nedescris. Există psihologi excelenţi care lucrează la Poliţia din Roma, dar dumneavoastră nici prin gând nu v-a trecut măcar să mergeţi să le cereţi ajutorul.

Şi colegii ar fi spus cu toţii că eram nebună. Asta mai lipsea.

— Pentru că nu aveam nevoie.

Spinelli făcu o grimasă dezaprobatoare.

— Ştiţi de unde provenea puşca bărbatului pe care l-aţi ucis, *dottoressa*?

Colomba fu luată pe nepregătite de schimbarea subiectului.

— Nu.

— În urmă cu aproximativ şase luni, un bărbat care frecventa Centrul şi-a ucis soţia. Şi-a mărturisit fapta, a fost judecat într-un proces prin procedură simplificată şi a fost condamnat pentru omor cu premeditare. Puşca era a lui, deţinută legal.

Colomba tresări.

— Eu l-am arestat. Dar eram la curent cu…

— Aţi percheziţionat apartamentul ucigaşului? o întrerupse cealaltă femeie.

— Da. Puşca nu era acolo, altfel am fi confiscat-o.

— Da, pentru că rămăsese ascunsă în nişa moscheii în tot acest timp. Aţi dat ordin să fie căutată?

Colomba se strădui să-şi amintească. Oare dăduse ordinul?

Bărbatul îşi ucisese soţia prin strangulare, era posibil să nu-i fi trecut prin minte să controleze dacă deţinea arme de foc?

— Nu-mi amintesc. Trebuie să mă uit din nou peste rapoarte.

— Au trecut doar şase luni.

— V-am spus că nu-mi amintesc!

Colomba ridicase tonul şi încercă să se liniştească.

— Mă întorsesem de puţin timp, era o perioadă… dificilă.

— *Dificilă*?

Colomba îşi înfipse unghiile în palme: ultimul lucru de care avea nevoie era să se certe cu un procuror.

— Trebuia să mă readaptez.

— Dar e posibil să fi comis o eroare. Tocmai pentru că trebuia *să vă readaptaţi.*

— Nu pot să neg asta, zise Colomba. N-ar fi prima greşeală pe care o fac şi nu va fi nici ultima. Dar azi nu am comis niciuna.

Spinelli ridică privirea o clipă, apoi scoase din nou capacul stiloului.

— Ne vedem mâine la tribunal. O să mă ocup să vă fie dactilografiată depoziţia, ca s-o puteţi semna.

— Când pot să revin în serviciu?

— Nu înainte de a se termina ancheta, îmi pare rău. Folosiţi pauza asta ca să reflectaţi la faptul că în poliţie există şi funcţii în care violenţa nu trebuie folosită neapărat.

Colomba simţi că roşeşte.

— Vreţi să mă trimiteţi la arhive?

Spinelli zâmbi, iar Colombei nu-i plăcu zâmbetul.

— Vă cer doar să vă gândiţi la posibilitatea asta, măcar până aflaţi rezultatul judecăţii preliminare.

Procuroarea se ridică şi îi întinse mâna.

— Odihniţi-vă.

Du-te dracului, îşi zise Colomba. Dar nu i-o spuse în faţă ci îi strânse mâna. Aşteptă ca Spinelli să iasă escortată din clădire, apoi văzu un comitet de arabi care intrară după chestor, umblând ca puii după cloşcă. Coborâră pe scările care duceau la moschee şi Colomba, curioasă, se mişcă în urma lor. Se opri în pragul sălii. Chestorul se puse pe explicat dinamica schimbului de focuri, cu un glas care răsuna între cei patru pereţi de ciment. Arabii dădeau din cap fără să deschidă gura.

Colomba se întoarse ca să iasă şi se lovi de un coleg în uniformă

tactică albastru închis care apăruse în spatele ei. Era atletic, avea vreo patruzeci de ani şi o faţă care putea fi folosită la reclamele pentru aparate de bărbierit.

— Scuze, zise ea şi dădu să treacă pe lângă el.

— Ce faci? o întrebă celălalt.

Auzindu-l, Colomba îşi dădu seama că era agentul simpatic de la Antitero, de data asta fără cagulă şi echipament. Se opri.

— Nu te recunoscusem.

— De-asta ne punem cagulele! Dar acum sunt relativ în afara serviciului. Apropo…

Întinse mâna.

— Comisarul Leo Bonaccorso. Evident, pe tine ştiu cum te cheamă… Colomba, nu-i aşa?

— Corect. Te-au interogat şi pe tine?

— Am terminat adineauri cu asistentul lui Spinelli.

— Ai spus că am făcut o idioţenie?

— Nu, le-am spus că ţi-ai dat seama de ceva de care ar fi trebuit să ne dăm seama noi.

Leo clătină din cap.

— Nu ştiu cum s-a putut întâmpla. Şi, vorba aia, am tot dat de mafioţi ascunşi prin locuri absurde.

Colomba ridică din umeri.

— De la un mafiot te aştepţi, dar aici nu.

Iar gaura aia era acolo şi data trecută când am venit. Altă greşeală pe care o să mi-o pună-n cârcă.

Arătă spre civilii din turul ghidat de chestor.

— Ăia cine mai sunt?

— Delegaţii de la câteva moschei din provincie, răspunse Leo.

— Operaţiunea „Transparenţa”…

— Te ajută şi pe tine, aşa o să înţeleagă că n-ai avut încotro.

Colomba coborî capul. Urmă o clipă de linişte şi stânjeneală, dar Leo rupse hotărât tăcerea.

— Voiai să vorbeşti cu cei de la Criminalistică?

— Am vorbit deja, voiam doar să… înţeleg ce se întâmplă.

Se chinui să-i zâmbească.

— Trebuie să plec.

— Îmi dai o carte de vizită? Ca să te mai sun să văd cum te simţi.

— Le-am lăsat acasă. Scuze, dar chiar trebuie…

Leo dădu din cap şi o lăsă să treacă. Reuşi să se strecoare afară fără să dea nas în nas cu Santini, care se învârtea negru la faţă prin clădire. Abia afară îşi aminti că maşina de serviciu o luaseră cei Tre Amigos. Nu era cazul să ceară o altă maşină care s-o ducă, aşa că porni pe jos pe strada principală, având grijă să nu treacă pe lângă jurnalişti sau manifestanţi. Se întuneca, iar ea arăta suficient de diferit faţă de pozele care circulau pe la buletinele de ştiri, însă nu putea fi sigură niciodată. Îl sună pe Dante pe Snapchat.

— Zi-mi noutăţile, îi zise.

— Ok… Pe băiat l-am ratat la mustaţă. Vecinii spun că şi-a lăsat motoreta în faţa blocului acum vreo oră, dar nu a urcat. Poate că s-a prins că eram la el. Şi, înainte să mă mai certi pentru percheziţie, îţi amintesc că nu aveam timp să-l aşteptăm.

— Ştiu. Ai vreo idee unde s-o fi dus?

— Încercăm acasă la un prieten.

— Care prieten?

— Un tovarăş de-al lui. L-a târât într-o *trebuşoară* obscură care cred că are de-a face cu trenul.

Colombei i se muiară picioarele.

— Eşti sigur?

— Deocamdată sunt sigur numai de faptul că-mi vine să dau la boboci la cum conduce Alberti.

— Nu faceţi nimic fără mine, zise Colomba sec. Şi zi-mi unde ne vedem.

— Îţi trimit un *snap.*

În timp ce *I Tre Amigos* izbucniră cu întrebări şi proteste, Dante îşi scrise o adresă pe mână, îi făcu poză şi i-o trimise Colombei. Nu ştia dacă erau sau nu ascultaţi dar, dat fiind numărul de infracţiuni pe care le comitea, voia să-şi ia toate măsurile de precauţie.

Colomba văzu cum iconiţa galbenă îi dansează pe ecran, se uită la poză şi îi dictă adresa unui şofer de taxi pe care-l găsise printr-o minune. La scurt timp după aceea, mesajul se şterse singur, pentru că Dante setase un anume interval de timp până la autodistrugere. Colombei i se păru o clipă că e în „Misiune imposibilă", o serie pentru care Dante avea o pasiune pe care ea n-o înţelegea. Nu înţelegea multe în ceea ce-l priveşte.

Adresa era o piaţă plină de magazine închise, în mijlocul căreia se ridica cea mai urâtă fântână din câte văzuse Colomba vreodată,

scufundată pe jumătate în gunoaie şi acoperită cu graffitiuri obscene. Era luminată de un singur stâlp, al cărui bec părea pe cale să se stingă. Amigos o aşteptau pe una dintre străduţe, lângă nişte tomberoane şi un bar cu obloanele lăsate. Ţigările lor păreau licurici.

— Cum stăm? îi întrebă ea.

O puseră la curent cu toate noutăţile, inclusiv cu existenţa lui Farid, pe care-l mai chema şi Youssef. Se născuse în Tunis şi ajunsese în Italia împreună cu familia la patru ani, căpătând ulterior şi cetăţenie. Antecedente penale: port ilegal de armă, fraudă, furt şi agresiune sexuală pentru care primise o condamnare la şase ani de închisoare şi care era cât pe ce să fie definitivă. În rest mai avea la activ câteva mărunţişuri ocazionale şi plângeri împotriva lui, tot pentru găinării. La nici treizeci de ani, era un palmares impresionant.

— Locuieşte aici, zise Esposito arătând spre unul dintre magazinele încuiate de sub un portic. S-a instalat frumuşel şi ilegal. Dar nu ştim dacă e acasă.

— Grilajul de la intrare e sudat, zise Guarneri.

— Imediat după intrarea în bloc e uşa din spate, adăugă Alberti. Dacă trecem pe-acolo nu pot să ne vadă dinăuntru şi, mai ales, n-au pe unde să scape.

Colomba studie din nou magazinul. Vitrina închisă la culoare o neliniştea.

— Dante unde e? întrebă ea.

Esposito arătă spre maşina parcată la câteva zeci de metri. Colomba ajunse lângă ea şi aruncă o privire înăuntru. Dante era pe bancheta din spate, aplecat deasupra laptopului, pe ecranul căruia se succedau imagini cu atentate. Tasta frenetic cu mâna bună. În acelaşi timp, purta un dialog vesel cu un băiat gras îmbrăcat ca un rapper şi prins cu cătuşele de volan. Colomba înţelese că era fratele celui pe care-l căutau. Dante era mai slab şi mai topit decât ultima oară când îl văzuse, dar avea aceeaşi privire febrilă.

•

Ultima oară se întâlniseră în februarie în apartamentul în care locuia Dante la *Impero,* un hotel de cinci stele din centru şi care costa cât doi rinichi. Se dusese cu rezultatele analizelor ADN ale părinţilor sau rudelor copiilor dispăruţi în Italia. De fapt, lipsa de rezultate: niciuna dintre mostre nu se potrivea cu al lui.

— Nu trebuie să te necăjeşti, îi zisese Colomba. E posibil ca

părinţii tăi să fi făcut reclamaţie dar să fi murit până să dea mostra de ADN. Au trecut mai mult de treizeci şi cinci de ani de când ai fost răpit şi poate că nici n-aveau rude în viaţă. O să verific dacă n-au lăsat ceva colegii pe la arhivă.

Dante nici nu se uitase la ea. Îmbrăcat cu un balonzaid de piele şi bocanci, tolănit pe canapeaua de lângă şemineul în care focul nu ardea, părea un punkist bătrân. La cină nu se atinsese decât de vin, vorbind într-o doară.

— N-ai decât să răsverifici de două de ori, n-o să schimbe nimic, îi răspunsese mohorât, fără să-şi mute privirea de la cerul de dincolo de ferestrele terasei. Chiar dacă avea pereţi de sticlă şi lucarne, din când în când Dante simţea că se sufocă.

— Identitatea mea reală n-o să apară niciodată. Tatăl a şters temeinic orice urmă a persoanei care am fost cu adevărat. Mă rog, *aproape* temeinic, dat fiind că eu am rămas în viaţă iar el nu.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să nu fii italian? întrebase Colomba.

— Fratele meu nu avea nici urmă de accent străin când m-a sunat. Şi pot să recunosc accentele, chiar şi cele mai uşoare, chiar dacă persoana vorbeşte în şoaptă, cum a făcut el.

Colomba îşi reţinuse iritarea auzindu-l pe Dante că reia subiectul principal al discuţiilor lor. Apelul venise imediat după închiderea anchetei despre Tată. Îl sunase pe Dante pe mobil de la un telefon public. Fusese imposibil să dea de urma apelantului, iar concluzia Colombei şi a procurorului fusese că era vorba de o glumă de prost gust. Concluzia *tuturor,* mai puţin a lui Dante.

— E accentul unui bărbat pe care l-ai auzit la telefon două minute şi pe care nu l-ai mai auzit nici înainte, nici de atunci.

— Era fratele meu. Şi are toate răspunsurile care îmi lipsesc, răspunsese Dante privind în gol.

— Tatăl tocmai murise, iar tu erai cât pe ce să mori, zisese Colomba. L-ai fi crezut şi dacă-ţi spunea că e Moş Crăciun.

— Nu sunt atât de impresionabil.

— Atunci explică-mi de ce te-ar fi sunat după tot acest timp. Ca să nu-ţi spună nimic, doar că există şi că e bucuros că eşti viu?

— Ca să mă pună în gardă.

— În legătură cu ce?

— Nu ştiu.

— Poate nici n-ai un frate.

— Nu mințea, îmi dau seama când cineva vrea să mă mintă.

— Dar nici infailibil nu ești! Uneori ți se fixează în cap o idee și nu mai vrei să asculți nimic altceva.

— Și deseori *chiar am* dreptate. Aș spune chiar că aproape mereu, spre deosebire de interlocutorii mei.

— Inclusiv eu, zisese Colomba, la limita răbdării.

Dante o privise și își afișase rânjetul, care uneori nu era deloc vesel, ci foarte crud.

— *Mai ales* tu, CC.

Colomba încercase să nu se enerveze. Dante era unul dintre cei mai sclipitori oameni pe care-i cunoscuse, dar era mereu în pragul unei crize psihice. Nu-l atinse, știind că nu i-ar fi plăcut, dar îi vorbi pe un ton înțelegător.

— Dante, știu că e greu.

— Greu? Am salvat zece copii care au stat ani întregi închiși într-un container! Ar trebui să stea la coadă în fața ușii ca să mă ajute să aflu cine sunt. În schimb, în fața ușii nu-i decât lume care vrea să mă angajeze ca să le găsesc mâța. Nici nu mai pot să intru în propria casă.

— Vrei să fii tratat ca un erou?

— De ce nu? Nu meritãm?

— Am fost eroi o lună. Mulțumește-te cu atât.

În săptămânile acelea, telefonul Colombei nu încetase să sune. Polițista trecută pe linie moartă care salvase copiii era un oaspete râvnit de toate emisiunile. Ea refuzase mereu, așa cum refuza o cafea din partea unor străini sau bonul de la magazin. Voia să meargă mai departe, să depășească momentul. În schimb – își dădea seama abia atunci – Dante rămăsese blocat în moment.

— Eu nu știu care ar trebui să fie viața *mea,* CC. Nu știu de ce nu a mai dat niciun semn de viață fratele meu, nu știu de ce nu se găsește corespondența dintre mine și niciun alt copil dispărut. Știu doar că nu e o întâmplare. Cineva încă îi acoperă urmele Tatălui.

Colomba sărise exasperată în picioare, rupându-și tocul de la ultimii pantofi eleganți pe care-i mai avea și pe care se încăpățâna să-i poarte când Dante o invita la cină în hotel.

— Dante, nu s-a descoperit nimic care să-ți verifice ideile. Nimic! Te-au răpit în anii ’70, ce sens ar avea să mai păstreze secretul și azi?

— Şi atunci de ce nu mărturiseşte nimeni că l-a omorât pe Jimmy Hoffa? Au trecut patruj' de ani. Corpul lui încă n-a fost găsit. Valabil şi pentru avionul din Ustica. Cine l-a doborât? De ce nu vorbeşte nimeni? replicase Dante cu tonul cel mai enervant din lume.

— Sunt lucruri diferite.

— Normal, pentru că asta mă priveşte pe mine.

El se uitase la ea cu expresia pe care o avea înainte să înghită vreuna dintre pastilele lui care fie-l adormeau, fie-l ţineau treaz toată noaptea.

— Nu ştiu de ce fac asta şi nici de ce identitatea mea e atât de importantă pentru ei. Ştiu doar că am dreptate. Dar nu ştiu cum să demonstrez asta.

— Poate că doar *vrei* să ai dreptate, Dante.

— De ce? Ca să găsesc un sens în tot ce s-a întâmplat?

— De exemplu, da.

Dante clătinase din cap.

— Psihologie de doi bani. Adevărul e că tu ai fi de acord cu mine dacă n-ai avea limbricul ăsta care te împinge să pui iar uniforma pe tine.

La dracu', a aflat, îşi spusese ea.

— Cine ţi-a spus?

Dante făcu un gest dispreţuitor cu mâna rea.

— Crezi că am nevoie să-mi spună cineva? Îţi dau un indiciu: *apetitivele* tale cu Curcio au început să fie din ce în ce mai frecvente. Când aveai de gând să-mi spui şi mie?

— Astă-seară, dar erai deja într-o stare proastă.

— Şi ştiai că n-aş fi fost de acord.

— Dante, este RAHATUL MEU DE VIAŢĂ! N-am nevoie să fii tu de-acord sau nu! izbucnise ea fără să se mai poată abţine.

Dar sub nervozitate se ascundea şi un sentiment de vină. Ştia că Dante lua alegerea ei ca pe o trădare.

— După tine ce-ar trebui să fac? Să mă fac menajeră?

— În schimb vrei să te duci să primeşti ordine de la cei care au încercat să treacă totul sub tăcere.

— Nu sunt aceleaşi persoane.

— Sus de tot – ba da. Cei care hotărăsc sunt intriganţi şi corupţi.

— Nu există niciun „sus de tot", Dante.

Dante se ridicase ca să-şi prepare un espresso. Pentru el era un

fel de ritual, măcina de mână numărul exact de boabe şi spăla aparatul de fiecare dată. Îşi comanda cafeaua din toată lumea, iar locuinţele lui miroseau mereu ca nişte fabrici de torefacţie.

— Pe vremea când eu eram sigur că Tatăl e încă viu iar toată lumea era convinsă că murise, ştii de câte ori mi s-a spus că sunt paranoic?

— Mă rog, o dată se poate întâmpla să fii paranoic şi să ai dreptate.

El strânsese din dinţi.

— Vrei să crezi că totul e în ordine pentru că eşti prea laşă să discuţi despre viaţa ta, îi spusese apoi cu o răutate neobişnuită. Eşti obtuză ca toţi gaborii.

Colomba îşi culesese tocul rupt şi ieşise. Apoi, din maşină, îşi aruncase pantofii în primul coş de gunoi, conducând cu picioarele goale. În zilele următoare fuseseră trimise mesaje de împăcare, dar niciunul nu reuşise să spargă zidul care se ridicase între ei. În plus, Colomba avea şi altele pe cap odată cu revenirea la serviciu şi cu neplăcerea pe care i-o crea atitudinea colegilor.

Se simţea ca un pacient care-şi revine după o boală mortală şi care reintră în viaţa persoanelor care se pregătiseră deja intens pentru doliu. Când suferea de singurătate, şi suferea des, îi trecea prin minte să-l sune pe Dante sau să se ducă direct la hotel, dar nu era în stare s-o facă pentru că se temea că Dante n-ar fi înţeles-o. Şi aşa trecuseră luni întregi iar rănile se infectaseră.

Dante o văzu prin geamul portierei şi se dădu jos, agil ca o figurină de cauciuc. Vechile împunsături păreau uitate.

— CC! urlă el. Ţi-a crescut părul… şi ai mai pus pe tine un kil, un kil jumate?

— E de la haine, minţi ea.

De când îşi reluase serviciul începuse să mănânce ca o disperată.

— Tu, în schimb, eşti subţire ca un pai.

— Vivo d'arte e d'amore4. Ne îmbrăţişăm, ne dăm mâna? Ne tragem un pumn în nas?

---

[4] Trăiesc din artă și din dragoste – parafrază după începutul unei arii celebre din opera „Tosca". (n. trad.).

Colomba îl cuprinse cu braţele şi simţi că strânge un cablu de înaltă tensiune.

— Mă bucur să te văd, murmură ea.

El se simţi de parcă aerul s-ar fi rarefiat, de parcă s-ar fi eliberat brusc dintr-o strânsoare de menghină.

— Şi eu. Mi-a fost dor de tine, zise el cu sinceritate.

Colomba nu reuşi să-i spună că şi ei îi fusese dor de el.

— La ce te uitai? întrebă ea în schimb.

— Mă puneam la punct cu terorismul internaţional. Am descoperit că nu ştiu prea multe. Ştiai că tot comunicatul e un colaj? zise Dante entuziasmat.

— Un colaj?

— De revendicări şi mărturii ale martirilor din ultimii ani. Am găsit fraza cu femeile şi crucile şi într-un video de propagandă ISIS.

— Poate că doar l-au copiat.

— Sau poate că cineva s-a îngrijit până în cele mai mici detalii să pară credibil. Ca să-şi ascundă adevăratele intenţii.

— Să rămânem cu picioarele pe pământ, Dante. Am venit aici ca să punem mâna pe doi asasini. O să ne spună ei de ce au făcut ce au făcut şi în ce măsură sunt implicaţi.

— Ok. Eşti gata de încă o percheziţie ilegală?

Colomba îşi muşcă buza de jos.

— Mă tem că nu.

— De ce? întrebă Dante uluit.

— Nu cunosc situaţia din interiorul magazinului. Ar putea să ne aştepte înarmaţi şi gata să tragă. Avem nevoie de trupele speciale.

— Şi renunţi la posibilitatea de a vorbi cu suspecţii?

— Mă mulţumesc şi să-i bag la zdup. Oricum suntem destul de siguri că ei sunt, nu?

— CC… mă laşi să încerc să văd dacă e liber înăuntru?

— Ce vrei să încerci?

În loc să răspundă, Dante bătu în fereastra şoferului. Mario coborî geamul.

— Farid are calculator?

— Da. Descarcă filme şi se joacă *World of Warcraft.*

— Deci are şi net.

— Ciordeşte wi-fi de la vecini.

— Mersi. Dă-mi iPad-ul.

Băiatul se conformă.

— Ai de gând să-mi spui ce vrei să faci? întrebă Colomba, care începea să se enerveze.

Dante rânji.

— N-o să-ţi placă.

8.

Programele vag ilegale pe care Dante le folosea ca să adulmece pe internet aveau o origine foarte precisă: Santiago. În vechea lui viaţă, Santiago făcuse parte din Cuchillos, o gaşcă hispanică asociată cu ramura italiană a faimoasei Mara Salvatrucha: vânduse droguri, tăiase oameni cu şişul, trăsese cu arma şi ajunsese la închisoare o dată pentru trafic de stupefiante şi altă dată pentru omor. A doua oară, Dante îi salvase pielea găsind martori care-l dezvinovăţiseră, iar asta îi permitea acum să apeleze la serviciile lui.

În viaţa lui nouă – se apropia de treizeci de ani –, cu ajutorul câtorva foşti colegi de breaslă, nu mai făcea trafic de cocaină, ci de date. Nu fura mereu, uneori era angajat să construiască servicii sigure pentru alţi infractori – computere protejate, telefoane care să nu poată fi interceptate şi altele de felul ăsta dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea încercând să spargă sisteme de securitate şi să nu se lase descoperit.

Când Dante îi trimise un mesaj pe Snapchat, Santiago răspunse imediat şi începu un apel securizat pe Skype. Dante îl preluă pe iPad folosind acelaşi wi-fi pe care-l utiliza şi Youssef. Ca să prindă semnal, Dante trebui să se apropie de magazin, dar întunericul îl făcea invizibil.

— Ce-i, *hermano*? Ce eşti aşa, pe repede înainte? întrebă Santiago posomorât când apăru pe ecran.

Avea un puternic accent sud-american, chiar dacă fals: bunicii lui erau columbieni, dar Santiago se născuse şi crescuse la Roma, exact ca părinţii lui. Dante îi văzu în fundal pe doi dintre bandiţi care fumau dintr-o sticlă de plastic ceva cu o culoare lăptoasă, probabil *base.* Aveau tatuaje din cap până-n picioare, purtau geci cu înscrisuri vulgare şi erau scăldaţi în lumina multicoloră a unui şirag de leduri. Erau pe acoperişul blocului în care locuia Santiago şi unde îşi instalase un fel de studio conectat prin satelit. Pe scări şi pe paliere avea haite de copii care stăteau de şase. Când se apropia vreun control, îi avertizau pe Santiago şi pe-ai lui, iar ei făceau ca totul să dispară într-o clipită.

— Am nevoie de o trebuşoară rapidă, zise Dante încet în

microfonul căştilor. Nu te-aş deranja dacă n-ar fi o urgenţă.

— Las că-ţi ştiu io urgenţele. *No gracias, amigo.*

— E o chestie de zece minute. Poţi să vezi de unde m-am conectat?

Santiago butonă cu abilitate preţ de câteva secunde.

— Ok. *Wi-fi acasă.*

Era numele reţelei vecinului lui Youssef, la care acesta din urmă se conectase fraudulos.

— În afară de mine s-ar putea să mai fie conectate şi alte computere, nu reuşesc să le văd. Am reuşit să găsesc parola reţelei, dar m-am oprit aici: nu sunt aşa bun ca tine.

— Nimeni nu-i bun ca mine, *hermano,* zise Santiago, uşor îmbunat.

Sunetul tastelor pe care le apăsă ajunse la Dante ca o rafală de mitralieră.

— Un Mac vechi care se cheamă Casă şi un PC care se cheamă Naga.

— Al doilea, spuse Dante sigur pe el.

Naga erau o rasă de elfi din *World of Warcraft.*

— Am nevoie să-l spargi şi să-i activezi webcamul. Vreau să arunc o privire în jur.

— La ce-ţi trebuie?

— O ajut puţin pe CC, zise Dante.

— Acuma vorbiţi din nou?

— De curând.

Santiago ezită.

— Ultima oară când am avut de-a face cu ea am ajuns la mititica.

— Nu şi de data asta, promit, zise Dante, sperând să fie adevărat.

Santiago se apucă de lucru. Găsi parola de la Naga, îi instală un RAT, adică un program care-i permitea să modifice sistemul de operare, dezinstală ledul care arăta pornirea webcamului şi restartă calculatorul. Zece minute mai târziu, cursorul lui Dante începu să se mişte de unul singur, apoi ecranul se împărţi în două. Într-una dintre jumătăţi apăru interiorul magazinului lui Youssef.

— Tovarăşul tău a făcut ce avea de făcut? zise deodată Colomba, care se apropiase în spatele lui.

— Nu e tovarăşul meu…

— Hm, al meu nu e cu siguranţă infractorul ăla. Deci?

Dante întoarse ecranul spre Colomba.

— E prea întuneric, zise ea.

Se vedea doar un dreptunghi negru: lumina slabă de la stâlpul de electricitate nu pătrundea prin geamul vopsit.

— Să aşteptăm să treacă o maşină, propuse Dante.

Dură cel puţin zece minute până să treacă una care să lumineze înăuntru din rond, apoi alte zece minute ca să treacă o a doua, pentru că Dante nu fusese mulţumit de prima. Camera video arătă de ambele dăţi un fel de străfulgerare care lumină o bună parte din magazin. Dante salvă imaginea cea mai clară, pe care o limpezi ulterior şi mai mult. Văzură un scaun de birou, picioarele unui pat şi ceva ce părea a fi două butoaie de plastic alb în mijlocul încăperii. Nu se mişcase nimic, dar pe braţul stâng al scaunului era ceva ce semăna cu conturul unei mâini. Însă nu asta îi atrase atenţia Colombei, ci forma butoaielor. Bătu cu unghia în ecran.

— Le vezi?

— Sunt nişte bidoane.

— Ar putea conţine gaz.

— Chiar şi aşa, sunt închise, nu? Altfel s-ar fi evaporat deja.

— Poate că Youssef a minat intrarea.

— Nu e niciun fir.

— Nu *vedem* niciun fir, nu-i acelaşi lucru.

Se întoarse spre *i Tre Amigos.*

— Anunţaţi la Centru să trimită echipele de genişti şi trupele speciale. Avem de securizat o clădire suspectă.

— Renunţăm pur şi simplu, *dottoressa*? întrebă Esposito.

— N-avem ce face. Vă las vouă meritul dacă găsim ceva.

— Dacă…, spuse Alberti cu glas pierit, văzând cum dispar visele lui de glorie; fuseseră atât de aproape…

— Îmi pare rău, băieţi. Dar aţi făcut treabă foarte bună, sunt mândră de voi, zise Colomba.

Dante o luă de braţ şi o trase deoparte.

— Cu cine ai stat de vorbă? Curcio? Santini?

Colomba pufni.

— Nu te mai băga în mintea mea, ştii că mă enervează.

— N-o fac intenţionat. Deci?

— Cu Spinelli, zise Colomba. M-a pus în faţa greşelilor mele. Nu

vrea să mai fac una. Deja au murit prea mulţi oameni.

— Iar acolo înăuntru am putea înţelege de ce.

Îi arătă conturul mâinii de pe braţul scaunului.

— Înăuntru e unul dintre cei doi care pot să ne spună ce vrem să ştim. Dacă aduci forţele speciale, o să le tragă câte-un glonţ în cap şi la revedere.

— Îmi pare rău, Dante.

— Tu m-ai băgat în chestia asta şi acum vrei să mă dai afară!

Colomba se prefăcu că nu-l aude şi se alătură colegilor ei, în timp ce Dante se pleoşti. Nu reuşise s-o convingă, nu când o apăsau oboseala şi vina pe care o simţea pentru omoruri. Însă n-avea de gând să renunţe, nu după ce ajunsese atât de aproape.

Merse la maşina celor trei Amigos şi deschise portiera de pe partea şoferului. Mario se uită la el resemnat.

— Acum ce se-ntâmplă?

— Cobori, zise Dante şi îi scoase cătuşele folosind o agrafă îndreptată.

Nu-i luă mai mult de câteva secunde, pentru că se pregătise o viaţă întreagă pentru asta: să se elibereze, să scape. Reuşea să deschidă încuietori şi lacăte chiar şi legat la ochi. Dacă nu i-ar fi fost frică de locuri închise şi sufocante, ar fi putut să se dea în spectacol ca Houdini.

Băiatul îşi frecă încheieturile, apoi nasul care îl durea. I se umflase şi era vânăt.

— Mersi.

Dante îl bătu pe umăr.

— Nu te îndepărta, te rog. Nu vreau să tragă după tine tăntălăii ăia trei.

— Ştii de cine mi-e mai frică? De femeie. Ăla păros are pumnii grei, dar ea…

— Ai dreptate, şi pe mine mă sperie uneori, ca de exemplu acum. Hai, dă-te!

Mario coborî, iar Dante se aşeză la volan. Mişcările lui trecuseră neobservate până atunci pentru că poliţiştii stăteau de vorbă, dar când porni motorul folosind cheile care îi rămăseseră în buzunar, Colomba alergă spre maşină.

Dante închise portiera şi dădu cu spatele.

— Ce mama dracului faci? întrebă Colomba prin geam.

— Scuze, CC, răspunse Dante cu răsuflarea tăiată, apoi călcă

ambreiajul.

Colomba trebui să dea drumul mânerului ca să nu fie târâtă şi văzu cu groază cum maşina se îndreaptă spre magazinul lui Youssef.

— Nu! Rahat!

Dante rămase la volan până când maşina se lovi de grilajul sudat. Se gândise să se arunce afară cu o clipă înainte de impact, ca Bruce Willis, dar spaima îl oprise. Se limită la a se lăsa să alunece pe jumătate leşinat pe scaunul de alături şi să-şi acopere capul cu mâinile. Grilajul era vechi şi ruginit, iar când botul maşinii îl lovi cu patruzeci de kilometri la oră sări din locaşul său, strivi geamul care se afla în spatele lui, după care căzu în faţă. Zdrobi luneta maşinii, care intrase pe jumătate în magazin, şi dărâmă un raft plin cu DVD-uri peste calculatorul pe care îl folosiseră ca să se uite înăuntru, zdrobind monitorul. Dante fu lovit de airbag. Era acoperit de cioburi de sticlă, iar o bucată de fier cât o savonieră îl lovise razant în cap şi îl tăiase.

Deschise portiera şi alunecă pe jos. Colomba îl înşfăcă imediat şi îl ridică în picioare. Cei trei Amigos, în schimb, îndreptară armele spre interiorul magazinului, gata să tragă la orice mişcare. Colomba nu putea să facă la fel, pistolul ei fusese confiscat.

— Ce tâmpenie ai făcut!

În ochii ei verzi se citeau îngrijorare şi furie.

— Mi-am asumat răspunderea pe care tu n-ai avut curajul să ţi-o asumi, murmură Dante, menajându-şi pe cât putea buza inferioară la care se tăiase şi care îl durea.

— Ţi-ai asumat-o pentru toţi! Şi pentru oamenii care locuiesc aici.

— Şi nu s-a întâmplat nimic, nu vezi? răspunse el.

Apoi pătrunse mai adânc în magazin, fără să bage în seamă armele îndreptate în spatele lui. Un iz de chimic îi ajunse la nări şi preţ de o clipă crezu că se înşelase, că provocase într-adevăr o scurgere de gaze care urma să ucidă tot cartierul. Însă mirosul era de acid, nu de cianură.

Cu răsuflarea tăiată şi cu sângele care-i picura din răni, Dante traversă camera şi alergă la scaunul pe care-l văzuse pe iPad. Bărbatul care stătea pe el părea să fi adormit, cu capul între braţele sprijinite pe o măsuţă de lemn ovală. Dante se blocă.

Prea târziu.

Colomba îl apucă din nou.

— Ieşi de-aici.

Îl împinse spre vitrina distrusă, în timp ce *i Tre Amigos* urlau la individul din scaun să ridice mâinile şi să se aşeze în genunchi. Dante ieşi din magazin ca să respire. Colomba făcu încă un pas în direcţia omului, care rămânea nemişcat. Îi puse o mână pe umăr. Fu de ajuns ca să alunece pe jos. Trupul căzu pe spate şi răsturnă un recipient cu acid care sfârâi la contactul cu duşumeaua.

La lumina stâlpului, Colomba şi *i Tre Amigos* văzură că nu mai avea faţă.

9.

În afara magazinului se strânsese o mică mulţime, atrasă de zgomot. Încercau să se uite înăuntru, chiar dacă Alberti se străduia să-i ţină la distanţă cu ţipete şi gesturi agitate. Colomba şi ceilalţi doi Amigos stăteau lângă cadavru, atenţi ca nu cumva să calce pe probe sau în bălţile de acid. Carnea de pe faţa cadavrului fusese complet topită, lăsând să se vadă craniul de dedesubt. Cel mai şocant arătau ochii, care se transformaseră în ceva ce părea a fi o omletă fluidă.

— Nu-i mort de mult timp, zise Esposito, care avea destule cadavre la activ. Maximum câteva ore.

— Şi-a crăpat în timp ce se bărbierea cu acid? întrebă Guarneri.

— Epilare totală, ar trebui să încerci.

Colomba se întoarse pe trotuar, lângă Dante care îşi tampona capul cu un şerveţel de hârtie şi se sprijinea de peretele magazinului ca să-şi menajeze picioarele fără vlagă. Costumul elegant îi era sfâşiat în mai multe locuri iar pălăria fusese înnegrită de praf.

— Care dintre cei doi e? îl întrebă.

— Proprietarul Farid Youssef, zise Dante sigur pe el. „Un terorist a murit în timp ce prepara o doză nouă de gaz". Hip-hip ura, zise el sarcastic.

— Poate chiar aşa s-a întâmplat.

— Nu. E o crimă, CC.

— Poate l-a ucis complicele lui.

— Sau poate că Musta e pe cale să păţească acelaşi lucru ca prietenul lui. Lasă-mă să arunc un ochi la scena crimei, l-am putea salva viaţa retardatului.

— O să hotărască forţele speciale.

— Chiar tu mi-ai spus că dacă primul pas dintr-o anchetă e greşit atunci totul durează foarte mult. Genialităţile alea de colegi ai tăi

crezi că sunt dispuşi să ia în considerare ideea că Musta e în pericol? Sau o să aştepte până-l găsesc într-un şanţ cu Coranul în mână?

— Tot nu eşti mulţumit? Ce ţi-ar trebui ca să te calmezi odată? zise Colomba iritată.

Dante îşi tamponă buza, care începuse din nou să sângereze.

— Adevărul. Iar Musta mi-l poate spune, asta dacă nu moare mai întâi. Lasă-mă să încerc, ce ai de pierdut? Oricum debandada e făcută deja.

Colomba cumpăni câteva clipe bune. Ezita, dar înţelegea că de-acum nu mai avea nimic de pierdut. Oricât de absurd părea, raţionamentul lui Dante avea logică.

— Colegii mei o să ajungă din clipă-n clipă. Vezi să nu te găsească înăuntru.

Dante trase aer adânc în piept şi alergă în magazin, dându-i la o parte pe Alberti şi Guarneri care încercară să-l oprească. Aruncă o privire în jur şi observă imediat un exemplar din Coran care se ţea de pe un raft. Era unicul volum. Nu se potrivea cu ceea ce ştia el despre Youssef şi bănui că o mână misterioasă aranjase scena. Şi adăugase şi cele două butoaie de plastic, care conţineau substanţe chimice folosite – era sigur de asta – ca să prepare gazul mortal. Scena crimei era perfectă – cine în afară de el ar mai fi avut dubii?

Ajunse lângă cadavru. Nu voia să-l atingă cu mâinile goale, aşa că scoase o pereche de mănuşi de unică folosinţă dintr-o cutie de carton care se rostogolise pe jos. Simţi izul uşor al unui parfum care venea dinspre cutie. O mirosi de aproape: portocale şi frunze uscate. Să fi fost un produs chimic? I se părea prea artificial ca să fie un produs cosmetic obişnuit. Dar era sigur că nimic altceva din cameră nu mirosea aşa. Deşi fuma ca un turc, Dante avea un simţ al mirosului cât se poate de fin.

Înjurând puţinul timp pe care-l avea la dispoziţie, îşi puse mănuşile de latex şi controlă cadavrul. Nu găsi nimic util, dar unul dintre degetele mănuşii se lipi o fracţiune de secundă de încheietura trupului când o atinse. Dante repetă gestul.

Lipici. Scoci.

După postura şi lipsa urmelor de luptă părea că fusese legat de scaun şi apoi eliberat înainte de a fi ucis. Oricine fusese făptaşul, ştia ce face.

Dante se uită din nou rapid în jur. În depărtare se auzea

zgomotul slab al sirenelor. Într-un colţ era mototolită o pereche de mănuşi ca acelea pe care le purta el. Pe buricele degetelor se vedeau clar nişte pete închise la culoare. Le mirosi şi pe acelea. Acelaşi miros de portocală, dar şi un iz mai înţepător.

— Ieşi afară, Dante! urlă Colomba, care vedea deja pe stradă luminile girofarurilor.

Dante înşfăcă una dintre mănuşi, o vârî în buzunar, apoi ieşi în fugă, în timp ce sirenele poliţiei deveneau asurzitoare. Mario, care stătea în picioare la colţul străzii, părea gata să-şi ia tălpăşiţa. Cu regret, Dante îi făcu semn din cap să nu fugă. *Nu pot să te scutesc de ce o să se întâmple. Îmi pare rău.* Băiatul se linişti şi se sprijini de perete.

— Ai găsit ceva? întrebă Colomba în timp ce se uita la maşinile care se apropiau.

Dante îi arătă mănuşa.

— Asta.

Colomba se albi la faţă.

— Ai contaminat scena crimei?

— Am intrat cu maşina în scena asta a ta, nu ştiu dacă-ţi aminteşti. Oricum, am luat una singură. Şi am luat-o cu asta, nu am contaminat-o, continuă el ridicând mâna rea, pe care purta mănuşa din piele neagră.

— Dacă vrei, o pun la loc când termin cu ea.

— Ştiam eu că nu trebuia să te las să intri…

— Vezi petele astea? o întrerupse Dante. E ulei de maşină, iar după poziţia lor tind să cred că s-a scurs de pe unghiile celui care le purta. Musta are o motoretă, nimic mai simplu decât să se fi murdărit de la ea. Pariez că înăuntru sunt amprentele lui.

— Deci el şi-a ucis prietenul.

— A folosit mănuşi ca să comită o crimă demnă de un psihopat şi pe urmă le-a lăsat la un metru de cadavru?

— N-ar fi primul, zise Colomba.

— CC… eu ştiu doar atât. Musta a venit aici după ce a fugit de-acasă şi cineva l-a luat cu el. Şi de acest „cineva” trebuie să ne facem noi griji.

10.

Musta îşi reveni încet în simţiri în bezna care îl înconjura. Îl durea spatele. Încercă să se dezmorţească, dar descoperi că nu putea să se mişte. Era în picioare, fusese înfăşurat cu scoci, ca o mumie, şi

prins de o coloană de ciment. În depărtare auzea zgomote de maşini, dar erau înăbuşite de ceva ce avea pe cap şi care îl apăsa dureros de tare pe faţă. Înţelese că era o cască de motociclist întoarsă invers, de aceea nu putea să vadă.

Fu cuprins de panică şi urlă şi se smuci, dar buretele gros care mirosea a transpiraţie îi sufocă glasul. Se împinse cu toate puterile în banda adezivă, muşcând din burete şi încordându-şi toţi muşchii, dar unicul rezultat fu acela că îi trosniră coastele. Împinse până când fu nevoit să renunţe din pricina lipsei de oxigen. Începu să plângă în cască şi să-şi sugă lacrimile.

Simţi o mână pe umăr.

— Stai cuminte. Nu eşti în pericol, spuse vocea de femeie care îl însoţise până îşi pierduse cunoştinţa.

Era înspăimântător de liniştită şi uşoară.

— Te rog. Dă-mi drumul, o imploră el. Mă sufoc.

— Eşti doar agitat. Respiră cu calm şi o să vezi că e mai bine.

Musta încercă din nou să urle, dar nu reuşi decât să scâncească. Din pricina lipsei de oxigen, în spatele pleoapelor închise începură să-i danseze luminiţe colorate.

— Mor! gemu el.

Vocea i se apropie de ureche.

— Respiră. Încet, îi porunci ea.

Musta pricepu că trebuia să se supună şi se strădui să respire aşa cum îl învăţase maestrul lui de judo în cele două dăţi în care chiar mersese la antrenament. Inspiră pe nas şi expiră pe gură. Îşi dădu seama că, cu cât inspira mai încet, cu atât trecea mai mult aer prin burete. Se concentră numai pe respiraţie.

Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

Între timp se gândi din nou la voce şi îşi dădu seama ce îl şocase, dincolo de tonul rece: lipsa oricărui fel de accent. Trăind într-un mediu plin de etnii pentru care italiana era singura *lingua franca,* auzise limba asta vorbită cu toate coloraturile posibile, amestecată cu jargoane şi dialecte din lumea întreagă. Însă femeia care îl capturase avea o italiană perfectă, curată, cum vorbeau şi crainicele de la televizor. Şi făcea pauze ciudate, de parcă s-ar fi gândit la fiecare cuvânt în parte. Poate că nu era italiancă, trase el concluzia, ca şi cum asta ar fi putut să-l ajute cu ceva.

— Vezi, e mai bine, spuse din nou vocea.

Unghiile femeii îi coborâră pe braţ până începură să se joace cu dosul palmei. Lui Musta i se făcu pielea de găină.

— Te rog, nu-mi face rău, scânci el.

— Respiră. Atât. Nu vorbi.

Inspiră, expiră.

Inspiră, expiră.

— Îmi pare rău că ţi se întâmplă asta, Musta, zise vocea. Nu te prevăzusem în plan.

Inspiră.

Expiră.

— Ştii cine sunt?

Musta clătină din cap.

Inspiră.

Expiră…

Unghiile se strânseră brusc. O înţepătură puternică. Îi sfâşie carnea. Musta urlă de durere.

— Gândeşte-te bine. Ştiu că m-ai văzut.

— Ba nu!

Altă strânsoare. De data asta, Musta avu senzaţia că unghiile îi ajunseră până la os. Nu mai reuşi să menţină ritmul respiraţiei şi se luptă cu plămânii care i se strângeau până reuşi din nou să simtă că respiră.

— Jur. Nu! Te rog.

— Şi totuşi eu te-am văzut pe tine.

Unghiile femeii începură să bată în cască, apoi îi alunecară sub bărbie. Oricât se agită, Musta nu reuşi să le îndepărteze. Un deget mare îi apăsă mărul lui Adam şi simţi imediat cum i se închide traheea. Nu înţelegea cum reuşea femeia să facă asta cu atingerea ei aparent uşoară, însă aerul nu mai trecea. Musta se agită ca un epileptic, în zadar, sunetele îi deveniră tot mai slabe şi corpul i se înmuie. Atunci, o amintire apăru din neant, ca o viziune. El şi Farid erau în cartierul Testaccio şi beau în curtea imensă a ceva ce odată fusese o mahala iar acum se umpluse de restaurante şi baruri.

Găsiseră un petic de iarbă şi se aşezaseră acolo cu o pungă de plastic plină de sticle. După ce terminase jumătate din băutură, Farid se ridicase.

— Stai să mă duc să mă piş.

Dispăruse printre nişte plante. Musta, pe jumătate beat, îl

urmase cu privirea şi îl văzuse cum traversează intrarea principală. I se păruse ciudat şi, mai mult ca să-l calce pe bătături decât din curiozitate, pornise pe urmele lui. Când ajunsese pe stradă, îl văzuse aplecat la geamul unui Hummer negru. Lui Musta îi plăceau la nebunie monştrii aceia, spera ca într-o bună zi să aibă destui bani cât să-şi poată lua şi el unul, măcar la mâna a doua. Trei tone şi o fiară de trei sute de cai sub capotă, ţi se scula numai când te gândeai. Îşi închipui cum ar fi să gonească la viteză maximă – trebuia să fi fost ca şi cum ai fi băgat în viteză maximă un tanc –, cu Pitbull sau Eminem în boxe cât să-ţi spargă timpanele şi să se oprească la un semafor ca să-i facă ochi dulci unei pipiţe care s-ar fi oprit lângă el cu o utilitară. Visul continua cu ea care-şi lăsa jaful în mijlocul drumului şi accepta să urce în maşina lui off-road ca să meargă la Dinozauri. În seara aceea, însă, visul îi fu întrerupt cu brutalitate când Farid se întorsese şi-i descoperise prezenţa iar Hummer-ul demarase lăsând urme de cauciucuri. Însă înainte să plece, femeia de la volan se uitase la el. Avea un chip oval neieşit din comun, foarte alb, dar ochii îi străluceau ca două bucăţi de metal în lumina stâlpului de electricitate. Musta simţise că îi intraseră în minte şi îi citeau toate gândurile, bune şi rele. Oricât de ciudat părea, avusese impresia că dacă femeii nu i-ar fi plăcut ceva din ce găsea acolo, ar fi dat în marşarier şi s-ar fi năpustit cu tancul pe care-l conducea asupra lui, zdrobindu-l ca pe-un gândac. Fără milă şi fără remuşcări. Apoi Farid se întorsese.

— Cine era aia? îl întrebase Musta.

— Nimeni, una care se rătăcise, răspunsese prietenul lui.

Musta pricepuse că nu era în ordine ceva, dar era prea matolit ca să-i pese. Se puseseră din nou pe băut şi nu mai vorbiseră despre asta.

Revenind în prezent, Musta dădu frenetic din cap cu ultimele puteri. Femeia îşi luă degetul de pe gâtul lui, care se redeschise. Aer. Aer binecuvântat!

— Ţi-ai amintit, spuse vocea.

— Eşti tipa din Hummer, zise Musta în grabă. Tu ai cumpărat clipul.

Şi tu ai omorât pe toată lumea din tren, îşi zise, fără să aibă curajul să i-o spună cu voce tare.

— Cu cine ai vorbit despre clip?

— Cu nimeni.

— Nici cu fratele tău? Nu mă face să merg să-l întreb.

— Nu. Nu-i spun niciodată nimic.

— Aici, lângă urechea ta, e un orificiu.

Musta auzi cum ea bătu în cască.

— Pot să bag orice vreau pe-aici. Gândeşte-te cum ar fi să încerci să respiri când casca e plină de nisip. Sau de insecte.

— Nu, te rog, bolborosi Musta. Nu am ciripit. Jur!

Vocea tăcu. Musta auzi respiraţia calmă a femeii, cum ar fi trebuit să fie şi a lui.

Inspiră.

Expiră.

Musta simţi cum ceva rece îi alunecă de-a lungul braţului. De data asta nu erau unghii, ci lama unui cuţit.

— Jur, zise el din nou.

Simţi că se sufocă şi începu să respire din nou.

Inspiră.

Expiră.

Inspiră.

Aerul mirosea a transpiraţie şi sânge. Vocea nu mai vorbea.

Expiră.

Inspiră.

Expiră.

Dacă vede că mi-e frică mă omoară, îşi zise. *Ca un lup.*

Inspiră.

Expiră.

Lama i se opri pe încheieturi.

Inspiră.

Expiră.

Inspiră.

Expiră.

Vârful cuţitului îl apăsă. O picătură de sânge îi mângâie pielea. Inspiră. Expiră. Inspiră… Expi…

Musta simţi o presiune şi o smucitură. *Mi-a tăiat venele,* îşi zise, dar braţul i se mişcă atunci când flexă muşchii şi se desprinse de coloană. Banda adezivă fusese sfâşiată.

Lama coborî de-a lungul corpului lui Musta şi îl eliberă complet. Musta nu mai rezistă şi puse mâinile pe cască, scoţând-o de pe cap. Ţinea ochii închişi.

— Uită-te la mine, zise femeia.

— Nu. Nu vreau, zise Musta, căruia îi clănţăneau dinţii de spaimă. Dacă nu te văd, nu trebuie să mă omori.

Vocea se apropie de urechea lui.

— Dacă nu te uiţi imediat, îţi tai pleoapele, şopti ea. E foarte dureros.

Musta înţelese că nu putea să se opună şi se supuse, dar o clipă crezu că adormise şi avea un coşmar: chipul care îl privea de la un metru nu era cel al unei fiinţe omeneşti. Nu avea trăsături, era albicios, iar ochii incolori te şocau. Părea chipul unui manechin care prinsese viaţă.

Femeia făcu un pas înapoi, iar lumina felinarului care limpezea camera de ciment nefinisat o învălui. Abia atunci Musta înţelese că privea masca de cauciuc de culoarea pielii care acoperea strâns faţa celei care îl răpise. Numai ochii erau descoperiţi. În loc de gură avea un orificiu circular acoperit cu zăbrele. Descoperirea fu încă mai oribilă, dacă se putea aşa ceva. Se întrebă ce voia să ascundă dedesubt. Ce diformitate.

Musta văzuse o mască asemănătoare la o tipă căreia prietenul gelos îi arsese faţa cu benzină, dar asta era încă mai opacă şi ascundea orice urmă de cicatrice ar fi avut temnicera lui. Şi mâinile le avea acoperite de benzi de latex din care se ieşeau nişte unghii lungi vopsite în galben.

— Ce ţi s-a întâmplat? îngăimă Musta.

Femeia îşi apropie chipul de al lui, iar Musta simţi din nou miros de portocale.

— E mai bine pentru tine dacă nu ştii, răspunse ea.

Când vorbea, masca se încreţea puţin în jurul gurii, dar expresia rămânea indescifrabilă.

— Scuze, zise Musta şi se dădu înapoi.

Rămăsese în picioare lângă coloană, neştiind ce să facă. Sigur nu voia s-o atace pe femeia mascată. Chiar dacă n-ar fi avut în mână cuţitul de vânătoare cu care îi tăiase legăturile, Musta ştia că n-ar fi avut nicio şansă împotriva ei. Instinctul lui, pe care îl rafinase în zeci de încăierări pe stradă, îi spunea asta. Se uită în jur. În afară de ei doi şi un morman de gunoaie, camera era goală şi semăna cu aceea a unei clădiri în construcţie. Un crâmpei de lună scânteia printr-o fereastră fără cadru.

— Chiar eşti din ISIS?

— Nu, veni răspunsul. Dar Farid aşa credea. Voia ca în schimbul ajutorului să-i fac rost de trecere în Emirate şi de o sclavă sexuală.

— Nu te cred…

— Foarte rău. Eu nu mint niciodată. Însă el – da. Ştii de ce te-a implicat?

— Nu.

— Pentru că voia să aibă un ţap ispăşitor dacă lucrurile nu ieşeau cum trebuie.

Femeia înclină capul într-o parte, ca o pasăre de pradă care-şi studiază victima.

— Nu-ţi era cu adevărat prieten?

— Era?

— L-am ucis, spuse femeia cu acelaşi ton detaşat şi liniştit.

Lui Musta îi veni să vomite şi se aplecă ţinându-se de burtă.

— O, Doamne!

Ea îl apucă de braţ şi îl îndreptă fără efort.

— Cum de a ajuns poliţia atât de repede?

— Nu ştiu. Ştiu că au fost acasă la mine.

Pentru prima oară, femeia mascată păru să ezite.

— Eşti sigur că n-ai vorbit cu nimeni?

— Foarte sigur. Te rog, nu-mi face rău!

— Bine. N-o să-ţi fac nimic. Nu mă aşteptam să vii, dar pot să te folosesc.

Femeia îşi apropie chipul de plastic de al lui Musta şi îl fixă cu găurile pe care le avea în loc de ochi. El nu reuşi să-şi dezlipească privirea.

— Am o treabă pentru tine, îi spuse ea.

11.

Curcio era la volan, iar Santini stătea pe bancheta din spate. Conduceau noaptea pe străzile Romei ca să vorbească departe de urechi indiscrete. Santini era nervos, Curcio era turbat şi conducea ca să se descarce.

— Ţi-am zis să fii cu ochii pe ea, repetă el. Credeam că am fost destul de clar.

— Am făcut tot ce-am putut, Maurizio, zise Santini.

În particular îşi vorbeau la pertu, în ciuda diferenţei de grad.

— Dar Caselli e cum e. Ştii câte situaţii critice a trebuit să

dezamorsez din pricina ei de când s-a întors la birou?

— Nu mă interesează bârfele, i-o tăie scurt Curcio.

— Nu sunt bârfe. Nu se înţelege cu ceilalţi şi face mereu cum o taie pe ea capul. Pleacă şi vine cum are chef şi sare ca un arc dacă nu-i cânţi în strună. Întreabă-i pe colegii ei ce părere au despre ea. Întreabă-l pe Infanti.

— Îmi pare rău s-o spun, dar Infanti e un cretin.

— De asta l-am trimis în *task force,* nu? Nu trebuia să ia decizii, doar să execute ordine, dar n-a fost în stare nici de asta.

Curcio clătină din cap. Ar fi vrut să spună ceva în apărarea colegului, dar nu-i trecu nimic prin minte.

— Apropo, cum se mai simte?

— Încă îl operează. În cel mai bun caz o să-şi piardă doar ochiul stâng şi auzul pe partea stângă. Bietul dobitoc…

Curcio nu spuse nimic şi continuă să conducă la viteză maximă.

— Pot să nu fiu diplomat măcar o dată? întrebă Santini.

— Doar o dată? replică ironic Curcio. Tu nu ştii ce-i aia diplomaţie.

— Mă străduiesc.

— Meritul ăsta ţi-l recunosc.

Curcio zâmbi fără voia lui.

— Ei bine?

— Cui mama naibii îi pasă cum şi-a dat seama Caselli? Şi-a dat seama şi cu asta basta, s-o lăudăm şi să închidem discuţia.

Curcio asurzi cu claxonul un pieton imprudent care se întoarse grăbit pe trotuar în timp ce maşina îl rată la mustaţă.

— Măcar de-ar depinde de mine… Dar de data asta n-o să mă lase să bag gunoiul sub preş. Nu în ceea ce-o priveşte pe ea.

Santini desfăcu un drops pe care-l găsise pe bordul maşinii şi îl vârî în gură. Era expirat şi îl scuipă în scrumieră.

— Care gunoi… Rezultatele contează.

— Priveşte situaţia din perspectiva Serviciilor de Securitate. Colomba a anchetat un caz de terorism fără să-i implice şi pe ei. Cum crezi c-ar reacţiona? Tu ce-ai fi făcut când erai la Criminalistică dacă nu te-am fi implicat?

— Un scandal monstru, recunoscu Santini.

— Se plâng sus şi tare că le-am distrus orice şansă de a strânge informaţii… că din cauza noastră au dispărut complicii… Ştii poezia.

— Dacă mai comiteau vreun atentat, poezia ar fi fost mai urâtă.

— Aşa e, dar acum nu contează. Apoi mai e tribunalul. Jumătate din procurori o consideră pe Colomba un duşman de când a fugit de arest anul trecut, iar acum cealaltă jumătate începe să-i dea dreptate primei pentru că a acţionat fără autorizaţie. Măcar de-ar fi vorbit cu Spinelli…

— Poate chiar nu ştia nimic când a fost interogată, zise Santini, ştiind că nu era adevărat.

— Termină cu prostiile, zise Curcio depăşind intersecţia care marca graniţa invizibilă cu Malavoglia. Agentul din patrula care dirija traficul le făcu semn să treacă. Curentul de aer aproape îi trânti la pământ.

— Dacă nu-ţi plac metodele ei, atunci de ce ai convins-o să revină la birou? întrebă Santini.

— Rovere ţinea la ea. M-am simţit obligat moral.

— Până la urmă a înnebunit şi el, zise Santini mohorât.

El şi Rovere nu se plăcuseră, dar îl respectase.

Curcio oftă:

— Aşa e.

Câteva clipe se lăsă tăcerea, cu excepţia girofarului care urla pe plafon.

— Colomba e o poliţistă bună, continuă Curcio. După toate prin câte a trecut merita o a doua şansă.

— O să mai fie şi o a treia?

Curcio nu răspunse, dar scăzu viteza şi parcă la marginea pieţei cu fântâna oribilă. Se strânseseră deja maşini de poliţie şi blindate, un laborator mobil al geniştilor şi un mic grup de poliţişti antitero care izolau perimetrul. Mai veniseră şi o ambulanţă şi câţiva soldaţi din trupele speciale cu echipament etanş. Câteva zeci de metri mai încolo, Dante şi Colomba stăteau aşezaţi pe bordură. Când îi văzu, Santini înjură.

— L-a băgat şi pe nebun în afacerea asta. E din ce în ce mai bine…

— Du-te înăuntru. Vin şi eu imediat, zise Curcio.

— Da, să trăiţi.

Curcio se apropie de Colomba şi Dante, iar acesta din urmă îl salută cu mâna la frunte.

— „O, căpitane, căpitanul meu!”

Cu buza umflată şi sângele de pe frunte arăta de parcă ar fi fost scos din *Cercul poeţilor dispăruţi* – versiunea zombi.

Curcio îi zâmbi forţat.

— Bună seara, domnule Torre. Nu ne-am mai văzut de mult. Duceţi-vă să vă bandajaţi.

— Mi-e frică de ace.

Colomba sărise în picioare.

— *Dottore*…

Curcio îi dădu mâna.

— Colomba. O să avem de înfruntat un tâmbălău cumplit, aşa că mă aştept la colaborare totală. Cum aţi ajuns aici?

— M-au chemat oamenii mei, care au făcut cercetări pe cont propriu în timp ce eu eram la Centrul islamic.

— Scuzaţi-mă, dar oamenii dumneavoastră nu merg pe cont propriu nici la toaletă.

Dante interveni.

— Eu am fost de vină, zise el. După ce am aflat că era implicată Colomba, am făcut nişte cercetări în legătură cu băiatul care a murit în moschee. Domnii de la poliţie au vrut doar să se asigure că nu fabulam.

Curcio o privi neîncrezător pe Colomba. Ea desfăcu larg braţele, ascunzându-şi stânjeneala.

— Cum a zis el.

— Înţeleg.

Curcio se întrebă dacă povestea lor înflorită ar fi putut să stea în picioare. I-ar fi plăcut, de dragul Colombei.

— Vreau un raport complet, spuse. Şi vreau ca din clipa asta să ţineţi cont că sunteţi suspendată. Aţi înţeles?

— Da, *dottore.*

— Aşteptaţi-l aici pe procuror. Şi dumneavoastră, domnule Torre. Spuneţi-i ce mi-aţi spus şi mie. Poate şi cu detalii suplimentare. Sper că m-am făcut înţeles.

— Mulţumesc, zise Colomba înţelegând aluzia.

Curcio ajunse lângă Santini, apoi merseră împreună la şeful echipei de la Criminalistică, înconjurat de câţiva poliţişti antitero.

— Ţi-am spus să pleci! Acum o să treci şi tu prin toată tevatura, îi zise lui Dante când rămaseră singuri.

— N-am de gând să aştept pe nimeni. Imediat ce şeful tău uită de noi, o ştergem englezeşte.

— Dante… ştiu că eu te-am băgat în chestia asta, mă faci să-mi fie tot mai greu să nu mă enervez.

— Vreau să-l găsesc pe Musta. Colegii tăi…, zise Dante arătându-i pe bărbaţii în uniformă care roiau înăuntrul şi în afara clădirii. N-ar fi în stare să-şi găsească propriul fund nici măcar cu harta-n mână. Nu suficient de repede.

— Am vorbit ceva, Dante.

— Ştiu, dar nu m-ai convins decât de un lucru, CC. Că ţi-e frică de răspunsuri.

— Ce tâmpenie, pufni ea.

— Nu-i o tâmpenie. Ţi-ai bazat viaţa pe o viziune limpede asupra lumii. De-o parte cei buni, de alta cei răi. Ok, or fi şi câteva poame stricate printre cei buni, câţiva incapabili, dar până la urmă cu toţii lucrează pentru binele comun. Nu există mistere, zone obscure, umbre…

— Conspiraţii… îl îngână ea.

Dar simţea că se înfioară.

— Reprezentaţii, CC. Suntem implicaţi într-un mare spectacol pe care nu-l regizăm tot noi. E datoria noastră să găsim adevărul de dincolo de ficţiune. Câte omisiuni sau minciuni n-ai văzut pe parcursul carierei? De câte ori n-ai descoperit că unul dintre superiorii tăi avea alte interese decât să aplice justiţia? Că minţea ca să le fie bine tuturor?

De prea multe ori, îşi zise Colomba. Dar nu recunoscu cu voce tare. Nu voia să încurajeze viziunea apocaliptică a lui Dante.

— Mă doare capul, încetează.

Era adevărat, Colomba simţea că-i pulsează tâmplele. De câte ore era trează? Nu-şi mai amintea.

— Chiar dacă aş vrea să-l caut pe Musta cu tine, n-aş şti de unde să încep.

— Eu da.

— Şi anume?

— Îţi explic numai dacă vii cu mine acum, înainte să ne oprească. Altfel plec singur.

Colomba se ridică.

— Jur că dacă mă arestează din cauza asta o să mi-o plăteşti. Aşteaptă-mă aici.

Merse la Alberti, care stătea pe stradă şi supraveghea mulţimea împreună cu agenţii de pe maşinile de patrulă, şi îi făcu semn s-o

urmeze după colţ.

— Am nevoie de pistolul tău, îi spuse când ieşiră din raza vizuală a celorlalţi.

Alberti roşi.

— *Dottoressa…* ştiţi că nu pot.

— Zi-le că am invocat o scuză oarecare ca să-l inspectez, nu ştiu, voiam să văd dacă l-ai curăţat, apoi l-am păstrat. Îl folosesc numai dacă am neapărată nevoie, dar sper să nu fie cazul. Dacă într-adevăr nu am de ce să trag, ţi-l aduc înapoi şi n-o să afle nimeni nimic.

Colomba nu-i zise că avea dubii mari că se va întâmpla aşa.

— Şi dacă mă întreabă de ce nu v-am oprit?

— Pentru că sunt superiorul tău.

Îi puse o mână pe umăr.

— Îmi asum toată vina, n-o să cazi la mijloc.

— Pot să vă întreb ce trebuie să faceţi?

— Nu.

Alberti ştia că fără Colomba n-ar fi intrat niciodată în Brigada Mobilă, aşa că alegerea fu simplă. Îşi scoase arma de la centură şi i-o înmână.

— Aveţi grijă.

Colomba verifică încărcătorul şi siguranţa, apoi vârî pistolul în toc.

— Mulţumesc.

Îi făcu semn lui Dante, care ajunse lângă ea şi împreună ocoliră un teren viran până ajunseră la scheletele Dinozaurilor. Aici, mobilul Colombei începu să vibreze. Pe ecran apăru numărul lui Esposito. Ea îl opri.

— Ne caută? întrebă Dante.

— Evident. Scoate bateria, zise ea în timp ce făcea acelaşi lucru. Nu vreau să ne localizeze.

El îi arătă iPhone-ul.

— La ăsta nu merge, din păcate.

Scoase cartela SIM şi sparse telefonul, lovindu-l cu vârfurile de oţel ale pantofilor.

— Încep să cheltuiesc cam mult pe tărăşenia asta.

Carcasa o aruncă într-un coş de gunoi de pe stradă.

— Dacă nu m-aş fi încăpăţânat eu să-ţi verific teoriile, s-ar fi terminat de ceva vreme, zise Colomba.

Două maşini de poliţie trecură pe lângă ei. Dante şi Colomba îşi întoarseră feţele şi se prefăcură că stau de vorbă. Continuară să meargă pe bulevardul ticsit de locuinţe sociale vechi şi fabrici dezafectate.

— Bun, cum crezi că dăm de Faouzi? întrebă Colomba.

— Santiago s-a conectat la calculatorului lui Youssef şi a copiat toate datele din el. Echipa de la Criminalistică face acelaşi lucru, să vedem cine ajunge la concluzia corectă.

— Nu e neapărat să fie ceva util pe hard-disk… reflectă Colomba.

— Crede-mă că e.

— De ce?

Dante îşi aprinse o ţigară din jumătatea de pachet pe care o şterpelise de la Guarneri.

— Trebuie să găsim un magazin cu ţigări.

— Răspunde-mi la întrebare.

Dante mişcă ţigara la fel cum îşi mişcă un dirijor bagheta.

— Cine a pus pe picioare afacerea asta a avut grijă de tot. A făcut în aşa fel încât să elimine martorii şi să astupe toate găurile din poveste. Clipul de revendicare, butoaiele, banii din casa lui Musta…

— Până aici de acord. Asta în caz că ai într-adevăr dreptate.

— M-am prins după ce am văzut cadavrul, zise Dante. Orice mişcare a celor doi trebuia să fie limpede, să nu lase loc de interpretări – poate doar de unele pur fanteziste. Prin urmare, pe undeva trebuie să găsim şi explicaţia pentru ce e pe cale să facă Musta Faouzi, iar calculatorul e uşor de manipulat, după cum ai văzut.

— Chiar dacă l-ai scos de pe listă, Musta rămâne în continuare suspect. Echipa de la Criminalistică i-a găsit amprentele.

Colomba pusese la loc mănuşa pe care o şterpelise Dante, cu o clipă înainte ca maşinile de poliţie să înconjoare magazinul.

— Dacă ar fi plecat de bunăvoie, şi-ar fi avertizat fratele să aibă grijă la eventuale vizite inoportune. E limpede că ţin unul la celălalt.

— Şi de unde ştii că n-a făcut-o?

— Pentru că mobilul lui e la oamenii tăi şi nu a sunat, zise Dante. Însă dacă asasinul lui Youssef voia pur şi simplu să-l ucidă, l-ar fi lăsat în magazin. E riscant să umble cu o persoană răpită după el.

— Dacă ai dreptate, atunci există un singur motiv pentru care ar fi riscat, zise Colomba. Încă mai are nevoie de el.

12.

Musta se agăţă cu ambele mâini de centura de siguranţă în timp ce Hummer-ul acceleră ca să treacă de un semafor. Reuşi cu o fracţiune de secundă înainte să se pună roşu, iar femeia cu chip de plastic se înscrise pe şoseaua de centură a Romei. Cu calm, aşa cum făcea orice. Părea că nimic nu putea s-o perturbe. Îşi pusese o şapcă imprimată cu *New York* vădit contrafăcută şi o pereche de ochelari cu lentile reflectorizante. De afară era imposibil să-ţi dai seama că purta mască.

Lui Musta îi venea să vomite şi transpira.

— De ce? întrebă el cu o gură lipicioasă.

Femeia se uită la el cu coada ochiului, iar Musta îşi mută imediat privirea.

— De ce?

— De ce faci… ceea ce faci.

Musta nu reuşea să-şi exprime gândurile mai bine.

— Dacă nu eşti de la ISIS, de ce omori oameni?

— Pentru că aşa trebuie.

— Ce vrei să spui că „trebuie”? Nu eşti obligată. Poţi să opreşti totul când vreţi.

— Chiar crezi că destinul tău e în mâinile tale? Nu e. Nici măcar al meu.

— Spui chestii ciudate.

— Nu mă pricep la vorbe. Şi-aşa am vorbit destul.

Îşi continuară drumul în linişte preţ de alte câteva minute. Lui Musta îi era din ce în ce mai rău. Îi veni să dea afară dar, când deschise gura, în loc de vomă ieşi un râset isteric care se transformă rapid într-un hohot dement. Se aplecase în faţă şi nu reuşea să se oprească. Femeia cu mască păru să nici nu-şi dea seama.

Hummer-ul reduse viteza şi opri pe marginea unei străzi aproape pustii. Pe fundal se vedeau contururile cenuşii ale unor clădiri industriale.

— Am ajuns, zise femeia, apoi deblocă portierele şi coborî.

De afară veni vânt şi miros de ploaie în depărtare. Musta, căruia îi trecuse criza de râs, se gândi se fugă, dar se gândi la acest lucru ca la o ipoteză îndepărtată şi imposibil de urmat. Se simţea slab, detaşat şi indiferent la ceea ce urma să se întâmple de atunci încolo. Coborî pe asfaltul crăpat şi se apropie de femeie, în spatele portbagajului. Trecu un TIR, iar pământul se cutremură şi se ridicară fuioare de praf.

— Aceea e clădirea, zise femeia şi arătă spre capătul străzii. Nu pot să mă apropii mai mult.

Apoi deschise portbagajul.

— Aici ai tot ce-ţi trebuie.

Musta văzu conţinutul portbagajului, iar calmul nenatural care îl cuprindea se risipi o clipă.

— Nu pot, zise.

Femeia îşi scoase ochelarii albaştri şi-i ridică bărbia cu vârfurile degetelor ca să-l oblige să se uite în ochii ei. Păreau de sticlă, că ai animalelor împăiate.

— O să-ţi duci misiunea la îndeplinire. Exact aşa cum ţi-am explicat.

— Mi-e rău. Doamne… simt că leşin, zise Musta.

Lumea se învârtea cu el.

— Sst, făcu ea şi continuă să-l fixeze. Trece imediat.

Musta se agăţă de ochii aceia, iar atunci totul se schimbă. Glasul ei îi sună în minte cu forţa unei orgi, ca o sută de tuburi care vibrează. Şi Musta începu să vibreze în ritmul Universului. Înţelese că el şi femeia mascată erau legaţi pe vecie. Ceea ce urma să facă era inevitabil şi superb. Nimic nu era cu adevărat important, el nu era decât o umbră menită să treacă fără să lase urme şi fără durere. *Ceea ce omida numeşte sfârşitul lumii, restul lumii îl numeşte fluture.* Era o frază pe care o citise pe undeva, pe la un filosof chinez, iar acum i se părea că se potriveşte perfect. Frica dispăru complet şi Musta se simţi ciudat de euforic, de parcă s-ar fi eliberat de o greutate pe care o trăsese după el toată viaţa.

— Eşti gata să renaşti, îi spuse femeia.

Musta dădu energic din cap. Abia aştepta.

— Mulţumesc, mulţumesc, zise el emoţionat, cu lacrimi în ochi. Pot să ştiu cine eşti?

Femeia îl ajută să pună pe el aparatura, apoi se aplecă deasupra lui şi îi vorbi dulce la ureche. Se comportase bine şi merita un premiu.

Îi spuse cum o cheamă.

13.

Santiago se întâlni cu Dante şi Colomba la localul chinezesc unde se refugiaseră. Claxonă şi toţi cei de faţă se întoarseră să-l privească pe tinerelul tatuat pe gât şi pe mâini care conducea un BMW 330d de culoarea morcovului şi cauciucuri albe. Era cu o fată foarte

slabă care purta *leggings* şi avea o coafură *rasta* până la umeri. O chema Luna şi era prostituată. De curând devenise şi majoră.

Santiago şi Luna îl îmbrăţişară pe Dante şi îl pupară pe obraji, apoi se aşezară cu ei şi comandară bere pentru el şi un pahar de vin spumant pentru fată.

— Faci cinste, bineînţeles, îi zise lui Dante.

Era un băiat frumos, cu o piele de culoarea scorţişoarei şi un aer deosebit de distins, care contrasta puternic cu simbolurile ţipătoare din tatuaje şi de pe haină. Pantofii erau aurii.

— Ce mai faci, CC?

— Nu aşa mă cheamă, zise ea fără să-şi mute privirea de la televizor.

— Nu şi dacă îl întrebi pe al meu *amigo.*

— El are voie. Tu nu. Ok?

— Are ceva cu mine? îl întrebă Santiago pe Dante.

— Nu-ţi face griji. Au trecut-o pe linie moartă şi nu poate să te aresteze.

— Ce-a făcut? întrebă Luna, deschizând gura pentru prima dată.

Avea un glăscior subţire.

Colomba lovi cu ceaşca de cappuccino în masă.

— Ia vezi-ţi de treaba ta! Ai adus tot, Santiago?

Santiago îi dădu Lunii o bancnotă de o sută.

— Du-te şi te joacă nişte videopoker.

Ea strâmbă din năsuc.

— Nu-mi place.

— Atunci nu te juca, beleşte ochii şi-atât, *comprende*? zise Santiago cu duritate.

Fata se grăbi să ia banii şi dispăru. Colomba îl fixă feroce pe Santiago. Ochii i se făcură de un verde închis.

— Ai pus labele pe ea?

El râse.

— Zi şi noapte. Când n-o face careva care plăteşte.

Colomba continuă să-l fixeze cu privirea. Santiago nu mai râse.

— N-am lovit-o niciodată. Niciodată.

— Bravo. Ţine-o tot aşa.

Santiago puse pe masă geanta şi scoase un laptop care părea să mai stea întreg numai pe bază de scuipat şi scoci. Un aparat recondiţionat, pe care la nevoie l-ar fi putut abandona cu inima

împăcată.

— Nu pricep de ce am venit aici ca să fiu tratat ca un rahat cu ochi. După ultima oară, ar trebui să mă ţin departe de tine.

— Dar dacă tot eşti aici, nu mă mai călca pe nervi, zise Colomba.

Santiago o arătă cu degetul şi se întoarse spre Dante.

— Ce-ţi spuneam? Are impresia că sunt sclavul ei. Oricum, am dat o raită prin hard disk. Am găsit poze cu terorişti sinucigaşi luate de pe net şi harta gărilor din Roma şi Milano.

— Altceva? întrebă Dante.

Santiago tastă o parolă care părea să nu se mai termine, iar *screen saver*-ul cu un tigru se transformă într-o listă de documente.

— Alte poze din trenuri. Linkuri spre site-uri jihadiste. Instrucţiuni pentru bombe artizanale… Chestii de terorişti de duzină.

— Nu a şters cronologia? întrebă Dante.

— Nu. Şi nici n-a folosit VPN sau altceva ca să facă anonimă conexiunea. Tare prost.

— Sau tare şmecher. Ce mai e?

Santiago rânji.

— Un clip drăguţ în care spargi vitrina magazinului. Camera rămăsese pornită. Vrei să-l vezi?

— Poate mai târziu.

— Şi două mail-uri în arabă.

— Youssef nu vorbea arabă, zise Dante.

— Atunci o fi învăţat, *hermano,* pentru că sunt în inbox. Cred că au legătură cu o călătorie în Libia de anul trecut. Dar nu-s sigur, îţi închipui cum arată traducerea automată.

— Poţi să afli dacă mail-urile sunt adevărate sau dacă doar sunt adăugate? întrebă Colomba.

— Ar trebui să ajung la serverul care le-a trimis şi să sper că a păstrat înregistrările, dar după un an de zile…

Ridică din umeri.

— Alte căutări în afară de cele despre tren? întrebă Colomba.

— Una singură.

Santiago făcu să apară harta unui cartier din Roma.

— Tiburtina Valley.

— Adică? întrebă Dante.

Colomba rămase mască.

— E un cartier din est. E plin de nu ştiu câte firme de IT şi

laboratoare. Cum de nu știi?

— Nu sunt taximetrist, zise Dante. A căutat o stradă anume?

— Nu, răspunse Santiago.

— Atunci cred că ar trebui să dăm o raită prin zonă.

— Ce crezi că vrea să facă Musta în Tiburtina Valley? întrebă Colomba.

— El nimic, dar persoana care l-a răpit poate că vrea să comită încă un atentat. Dacă vrei, poți să-i dai de veste echipei de intervenție în loc să mergem noi. Bănuiesc că peste vreo câteva săptămâni o să te și creadă.

Colomba inspiră adânc și se ridică.

— Avem nevoie de mașina ta, îi zise lui Santiago.

14.

Colomba conducea cu mâinile atât de strânse pe volan că falangele i se albiseră, aproape la fel de mult ca lui Dante, care se agăța cu disperare de mânerul interior al portierei.

— Totul bine, CC? întrebă Dante când se opriră la un semafor și reuși să deschidă ochii din nou.

Pe frunte avea broboane de sudoare.

— Am la mine un pistol care nu-i al meu, mă caută colegii și conduc mașina unui traficant de droguri. Da, totul bine.

— *Suntem într-o misiune de la Dumnezeu,* zise Dante.

— Asta ce mai înseamnă?

— N-ai văzut *Blues Brothers*?

— Ăia îmbrăcați în negru? Nu.

— *Ăia îmbrăcați în negru*… CC, trebuie să te mai cultivezi și tu puțin.

Colomba pufni sarcastic și călcă pedala de accelerație, făcându-l pe Dante să se lovească de spătar ca un astronaut în momentul decolării. El se concentră asupra unor imagini cu mări calme și sunet de frunze care foșneau în vânt, dar barometrul lui interior sări atât de sus încât clopoțelul din capătul de sus făcu „dong". Intră în *blackout* până când Colomba încetini pe ultima porțiune plină de gropi din Via Affile, o stradă paralelă cu Tiburtina, străbătută de vehicule grele și care ducea în zona industrială.

— Sunt sute de firme aici, zise ea. Asta dacă nu punem la socoteală casele private, barurile și magazinele.

— Îți trece vreo idee prin mintea ta de polițistă ca să

restrângem căutările?

Colomba căzu pe gânduri în timp ce conducea încet şi privea în jur, parcă sperând să-l vadă pe Musta ţâşnind de undeva.

— Poate. Trebuie să dau câteva telefoane.

Puse la loc bateria şi sună la centrala poliţiei, apoi la carabinieri. Se prezentă, dar nu le spuse motivul pentru care suna. Când termină de vorbit, apăsă până jos pedala de acceleraţie.

— Acum zece minute a pornit alarma antifurt de la o firmă de electrotehnică, CRT. A fost dezactivată imediat, dar merită să aruncăm o privire.

Colomba trecu pe roşu de două ori şi în cinci minute ajunseră pe Via Cerchiara, o stradă care trecea prin inima cartierului. De-a lungul ei se amestecau case, spelunci, firme şi terenuri goale. CRT era la numărul 200, o clădire dreptunghiulară cu un etaj, colorată în alb şi negru, înconjurată de garduri verzi şi garduri joase din fier forjat de aceeaşi culoare. Între timp, Dante încercase să sune în firmă de pe mobilul Colombei, însă în loc de răspuns nu primise decât nişte muzică şi un anunţ în două limbi cum că birourile erau închise.

Parcară în faţa clădirii şi Colomba sună la firma de pază care se ocupa de ea apelând numărul de pe unul dintre garduri. Se prezentă ca să poată vorbi cu un responsabil.

— Ştiu de alarmă, dar a fost dezactivată imediat, se mai întâmplă, zise acesta.

— Cine e înăuntru în clipa de faţă?

— Omul meu de noapte şi domnul Cohen şi secretara lui. Au rămas mai târziu ca să facă inventarul. Au spus că urma să dureze până noaptea târziu şi cred că încă sunt acolo.

— Cine-i Cohen? întrebă Colomba.

Numele de origine ebraică o îngrijora: evreii se numărau printre victimele preferate ale extremiştilor islamişti, în afară de islamiştii înşişi.

— Directorul.

— Ok, sunaţi-l pe omul dumneavoastră şi daţi-mi de veste, zise Colomba şi aşteptă.

Responsabilul reveni la telefon după două minute. Avea un glas mai puţin liniştit.

— Nu răspunde. Poate e vreo problemă cu staţia radio. Nici Cohen nu răspunde la telefon. Trimit pe cineva să verifice.

— Nu, nu faceţi nimic şi aşteptaţi instrucţiunile mele.

Colomba încheie apelul şi scoase pistolul lui Alberti. Deblocă siguranţa şi încărcă un glonţ, apoi introduse arma în buzunarul de la haină.

— Nu ştim ce se întâmplă înăuntru, zise Dante.

— De asta mă şi duc. Îi dădu telefonul.

— Sună-l pe Santini sau pe Curcio. Pe cineva care te cunoaşte. Cheamă forţele speciale.

Colomba coborî din maşină. Dante se dădu jos într-o suflare şi se proţăpi în faţa ei.

— Mi-e frică, CC. Nu te duce.

— Tu m-ai adus aici, Dante, răspunse Colomba.

Amestecul de oboseală şi adrenalină o făcuse să răguşească.

— M-am răzgândit.

— Şi eu, de-asta o să şi intru. Ai dreptate, vreau nişte răspunsuri.

Dante se uită la clădire şi se linse pe buzele uscate. I se părea că ferestrele arată ca nişte ochi malefici.

— Vin cu tine.

— Nu. N-ai face decât să mă încurci. Fă ce ţi-am zis.

Dante privi cum ea încearcă poarta închisă, apoi cum sare gardul cu agilitate şi dispare în întuneric.

Se simţi de parcă ar fi trimis-o la tăiere.

15.

Colomba merse de-a lungul aleii de ciment prevăzute cu marcaje luminoase, atentă la eventuale mişcări în gardurile vii dreptunghiulare din curte. Nu văzu şi nu auzi nimic, aşa că împinse clanţa uşii principale şi intră în recepţia pustie, luminată de neoanele din tavan care aruncau umbre lungi. Încăperea era dominată de un birou mare, alb-roşu, cu sigla firmei. Nu era nimeni, doar o haină închisă la culoare atârnată de spătarul unui scaun şi un termos cu cafea caldă încă. În cealaltă parte a sălii era un turnichet cu un cititor de cartele magnetice pentru angajaţi.

În spatele biroului se vedea fotografia unei uzine hidraulice, mare cât tot peretele. Un monitor de supraveghere cu ecranul împărţit în şase cadre arăta tot atâtea imagini cu diferite zone ale clădirii. Toate coridoarele erau pustii, dar pe podeaua unuia dintre ele Colomba observă ceea ce părea să fie o dâră lungă şi închisă la culoare care

dispărea în spatele unei coloane. Scrisul de pe ecran arăta că imaginea era la etajul unu.

Colomba sări peste turnichet, evită liftul şi urcă un rând de scări. Urmări săgeata pe care scria *Direcţiune şi administraţie* şi intră pe coridorul pe care îl văzuse mai devreme. Dâra care apărea întunecată pe cameră avea, de fapt, culoarea sângelui proaspăt. Colomba îşi controlă respiraţia şi scoase pistolul. Urmă dâra şi descoperi în spatele unei coloane trupul unui bărbat cu păr alb şi uniformă de paznic de noapte. Fusese înjunghiat de nenumărate ori: gâtul tăiat arăta ca o gură căscată. Lângă cadavru era telecomanda alarmei, pe care cineva o dezactivase în locul lui. *Îmi pare rău, n-am reuşit să ajung la timp,* îşi zise ea luptându-se cu starea de greaţă. Se ghemui câteva clipe, apăsându-se pe burtă şi obligându-se să se calmeze. *Peste puţin timp se termină tot. Într-un fel sau altul.*

Apoi auzi un geamăt de femeie, urmat de ceea ce i se păru că era vocea şoptită a unui bărbat. Ţinu arma cu ambele mâini la nivelul feţei şi înaintă cu grijă în căutarea locului din care veneau sunetele. Ajunse în faţa unui birou pe uşa căruia scria *Director.* Geamătul se auzi din nou din spatele uşii închise, din nou redus la tăcere de o şoaptă. Colomba deschise încet uşa, încercând să îşi ţină cât mai mult din corp în spatele zidului.

Primul lucru pe care îl văzu fu un alt cadavru. Era al unui bărbat corpolent în costum închis la culoare, care zăcea cu faţa în jos într-o băltoacă de sânge. În celălalt capăt al camerei, o femeie în taior şi tocuri înalte, cu un chip răvăşit şi mânjit de lacrimi, stătea în genunchi la picioarele unui băiat arab doar cu puţin trecut de douăzeci de ani şi care îi ţinea un cuţit la gât: Musta. Avea dâre de sânge pe haine şi pe faţă, iar părul creţ era năclăit şi transpirat.

Colomba intră cu pistolul ridicat.

— Poliţia! strigă ea. Dă-i drumul!

Secretara zbieră, Musta nu se mişcă.

— Nu, zise el liniştit, cu limba uşor împleticită. Nu-i dau drumul.

— Te rog…, zise secretara.

Băiatul îi astupă gura cu mâna în care ţinea cuţitul şi îi pătă cămaşa cu sânge.

— Sst!

— Te cheamă Musta, nu-i aşa? întrebă Colomba.

Nu reuşea să vadă mâna stângă a băiatului, o ţinea ascunsă în

spatele secretarei.

Musta dădu din cap. Mişcarea fu exagerat de amplă. Mai multe picături roşii alunecară pe parchet.

E beat. Sau drogat, îşi zise Colomba.

— Nu vreau să te împuşc, Musta. Hai să găsim un mod în care să plecăm cu toţii vii, ok?

Musta zâmbi.

— Îl vezi pe domnul Cohen de-acolo?

— Îl văd, zise Colomba fără să-şi mute privirea sau ţinta.

— Poftim. E prea târziu ca să plecăm cu toţii vii.

— Nu e prea târziu pentru femeie. Ce ţi-a făcut?

— Nimic. Nici n-ar fi trebuit să fie aici.

Preţ de o clipă, expresia degajată a lui Musta deveni perplexă. Apoi zâmbi din nou.

— Dar acum e.

— Dă-i drumul.

— Nu pot.

— De ce?

— Am ceva de făcut. Ceva important.

Musta zâmbi din nou, de parcă totul ar fi fost o glumă. Era ceva bolnav în zâmbetul acela. O împinse pe secretară, care căzu în mâini, apoi ridică braţul stâng. În pumn avea ceva conectat la un fir electric, iar firul electricii dispărea sub jacheta de blugi. Musta dădu la o parte reverul. La brâu avea o centură lată de care erau legate două recipiente de metal cât o savonieră. De la unul dintre ele pleca un cablu negru care-i ajungea la dispozitivul din pumn.

— Ştii ce-i asta? zise el.

Colomba simţi cum i se strâng plămânii.

— O bombă.

— E de-ajuns să apăs niţel. Prin urmare, secretaro, nu încerca s-o ştergi, altfel sărim cu toţii în aer. Nici tu, po…

Se încurcă, nu reuşea să pronunţe cuvântul.

— … poliţisto.

Secretara se târî spre perete şi îşi acoperi chipul cu mâinile. Colomba ţinea în continuare arma îndreptată spre faţa lui Musta. Oare putea să-l ucidă înainte să acţioneze detonatorul? Ar fi fost de ajuns o singură contracţie neaşteptată a muşchilor ca să apese pe buton. În timp ce ea se gândea la asta, ceva se întâmpla în interiorul lui Musta.

Bâlbâiala se transformase în tremur, iar zâmbetul dispăruse într-o grimasă.

— Te rog, nu trebuie s-o faci, zise Colomba. Orice vrei, te ascult…

— Trebuia deja…

Se poticni din nou.

— … s-o fi făcut. Trebuia să mă fi aruncat în aer imediat ce intram în bi… bi… biroul ăsta.

Arătă spre secretară cu cuţitul.

— Am ezitat. Din cauza ei… nu era prevăzută în plan. Paznicul e mort.

— Da.

Pe Colomba o dureau umerii şi braţele. Cătarea oscila nesigură pe faţa lui Musta.

— Ştii dacă… dacă avea copii… nepoţi?

— Nu, dar cred că e destul de probabil.

— Când o să ne întâlnim dincolo, o să-i cer scuze.

Colomba văzu cum Musta strânge din dinţi şi pricepu că era gata să se arunce în aer.

— Aşteaptă. Te rog. Un minut.

— Doar o clipă. Apoi o să ne simţim mai bine cu toţii. Crede-mă. Eu… nu vreau decât să mă odihnesc.

— Nu poţi să ştii cum o să fie.

Colomba îşi drese glasul, încercând să-şi ascundă groaza.

— Am trecut prin asta. Odată, un bărbat a pus o bombă în restaurantul în care stăteam. Mai mare decât a ta, mai puternică.

— Şi ai rămas în viaţă…

— Am avut noroc. La fel şi cei care au murit pe loc.

Colomba încercă să se uite în ochii băiatului, dar el continua să mute privirea în o mie de direcţii.

— Însă ceilalţi… Un bărbat care stătea chiar lângă explozie a supravieţuit, însă şi-a pierdut mâinile şi picioarele. Altul a murit după câteva minute bune. Avea burta sfârtecată. N-o să se termine repede, Musta. O să suferi. O să suferim cu toţii. Şi până la urmă pentru ce? Ştiu că nu eşti terorist.

Musta o privi într-un final. Avea ochii plini de lacrimi.

— Nu eram, îngăimă el.

— Putem să găsim o soluţie împreună.

— E prea târziu! Mi-am dat cuvântul!

Musta lăsă cuţitul să cadă şi îşi şterse lacrimile.

— Dacă n-o fac… ea o să mă urmărească… şi după ce mor. O să mă târască în Infern.

Apoi rosti în arabă ceva ce Colomba nu înţelese.

— O să te protejăm noi, zise Colomba.

— Nu poţi.

Musta izbucnise de-acum în plâns. Vocea i se schimbase, pierduse inflexiunile acelea visătoare. Acum părea de copil.

— Musta, te rog… lasă detonatorul.

Coborî ţinta, riscând ca pistolul să-i alunece din mâinile transpiraţie.

— Nu te împuşc, promit.

Musta o privi cu ochi care se chinuiau să vadă, iar Colomba crezu că se terminase.

— Gândeşte-te la Mario. Fratele tău abia aşteaptă să te ia din nou în braţe.

Musta ezită, iar privirea i se limpezi.

— Mario… O fac şi pentru el… Nu vreau să-l urmărească *ea.*

— O să vă protejăm şi pe fratele tău, şi pe tine, zise Colomba grăbită. N-o să vă facă nimeni niciun rău.

— Nu se poate, zise Musta, dar mâna cu detonatorul îi tremura vizibil.

— Hai să încercăm. Ce ai de pierdut? Dă-mi şansa să te ajut. Ai încredere în mine.

Musta rămase nemişcat un minut întreg, timp în care Colombei i se scurse transpiraţie în ochi. Nu mai putea să ţintească. Apoi el deschise pumnul, lăsând să cadă un buton mic cu piston. Colomba urlă, dar butonul se opri la jumătatea căderii, prins de cablul conector.

— Te rog să nu urli, zise Musta.

— Da, da. Scuze, zise Colomba cu inima gata să-i sară din piept. Doar că m-ai luat prin surprindere.

Secretara profită de distragere ca să se repeadă afară în patru labe, scoţând gemete animalice care dispărură pe coridor. Nu mai rămase din ea decât un pantof cu o cureluşă ruptă.

— Acum vino aici, Musta. Arată-mi ce ai pe tine. Dar ţine mâinile depărtate, bine? zise Colomba.

Musta desfăcu braţele şi făcu un pas spre ea.

— N-am vrut… A fost ca un vis… Poate încă e un vis.

— Uşurel, continuă să mergi. Aproape ai ajuns. Mai spune-mi despre femeia care te-a trimis aici.

Musta începu să bâiguiască.

— *Allahumma inni 'a' udhu bika mina Ikhubthi wa Ikhaba 'ith. Allahumma inni 'a' udhu bika mina Ikhubthi wa Ikhaba 'ith.*

— Poftim? întrebă Colomba. Ce-ai spus?

— E o rugăciune. Ar fi trebuit să mă rog mai mult. Aş fi ţinut-o la distanţă.

Musta mai făcu un pas. Era la mai puţin de un metru de ea.

— Nu e femeie.

Colomba trecu pistolul în mâna stângă şi o întinse pe cea liberă ca să-l apuce pe băiat. Atenţia ei era acaparată de butonul care atârna inert, dar ştia că trebuia să vorbească în continuare ca să păstreze contactul.

— Şi atunci ce e dacă nu e femeie?

Musta o fixă cu ochii căscaţi. Pupilele îi erau aproape invizibile.

— Un înger, răspunse el.

Parcă pentru a-i sublinia cuvintele, se auzi un zgomot de sticlă spartă şi şuieratul unui proiectil de mare viteză. Capul lui Musta explodă.

Colomba îngheţă. Se uită la cadavrul care aluneca pe podea. Avea faţa plină de sângele care o împroşcase. Scuipă, urlă şi căzu în genunchi. Aşa o găsiră agenţii de la Forţele Speciale când intrară în clădire, strigând şi rotind armele. O trântiră la pământ pe Colomba, îi luară pistolul şi îi prinseră mâinile la spate în cătuşe, apoi terminară de inspectat camera. Trecură câteva minute bune până când cineva să se intereseze de starea ei. Leo Bonaccorso fu cel care se interesă, agentul simpatic. Îşi scoase cagula şi se aplecă deasupra ei. Ceru imediat ajutor.

Colomba nu mai respira.

16.

Colomba fu lovită de unul dintre cele mai puternice atacuri de panică pe care le avusese vreodată. Faptul că avea mâinile prinse în cătuşe la spate în timp ce plămânii îi explodau din cauza lipsei de aer nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Leo o ridică în picioare şi o eliberă, iar Colomba începu să dea cu pumnii în perete, însângerându-şi falangele, până când reuşi din nou să respire. O însoţiră afară şi o lăsară să-şi revină, sprijinită de faţada clădirii

înconjurate de maşini şi camionete. Îi porunciră să nu se îndepărteze – de data asta vorbeau serios –, iar Colomba aşteptă să se ocupe cineva de ea. După câteva minute apăru şi Leo, cu o ţigară în gură şi cagula trasă deasupra nasului. Îi strecură în mână cartea lui de vizită cu stema naţională.

— Sună-mă şi zi-mi cum te simţi. Vorbesc serios.

— Unde e Dante? rosti ea cu greu.

— Prietenul tău? L-au prins colegii.

— Nu se poate să-l închidă, murmură Colomba.

— Nu-ţi face griji, o să se poarte frumos cu el. Acum gândeşte-te doar la tine, ok?

Dădu să se îndepărteze dar Colomba, care încă ţinea cartea de vizită între degete, îl opri.

— Cum de aţi ajuns atât de repede?

— Am primit un telefon anonim de la o cabină din zonă. Cică îl văzuse pe suspect când a intrat în firmă.

— Bărbat sau femeie?

— Contează?

— Pentru mine da.

— Femeie.

Colomba dădu din cap.

— Mulţumesc.

— Să nu-mi pierzi numărul, bine? zise Leo şi se îndepărtă.

Colomba puse cartea de vizită în buzunar. Fu nevoită să aştepte încă jumătate de oră înainte ca o maşină de poliţie s-o recupereze şi s-o lase în faţa secţiei.

Din fericire era atât de extenuată încât mare parte din ce se întâmplă în următoarele douăzeci şi patru de ore trecu pur şi simplu pe lângă ea. Timpul se îndoia şi se fragmenta, ştergând părţi consistente din ceea ce trăia. Deseori spuse adevărul, de câteva ori minţi, mai ales ca să-şi acopere oamenii şi pe Dante. Încercă să ţină de versiunea pe care o improvizaseră în faţa magazinului. Primi permisiunea să doarmă câteva ore pe o canapea de la secţie, dar avu parte numai de coşmaruri. Avea nevoie de un duş şi de patul ei, dar nici nu se punea problema să meargă acasă până ce nu storceau tot din ea.

Cel mai rău nu a fost noul interogatoriu la care o supuse Spinelli – unde, cu ajutorul unui avocat din oficiu, abia dacă scoase o vorbă – şi

nici măcar şedinţa din crucea nopţii la care participă un ofiţer de la Serviciul secret care părea gata să-i sară la gât orice ar fi răspuns. Cel mai rău a fost să-l întâlnească pe Curcio, căruia i se citea dezamăgirea pe chip. Era şase seara în a doua zi de la moartea lui Musta, chiar dacă ea pierduse noţiunea timpului. Curcio încă purta cămaşa pe care o avusese ultima oară când se întâlniseră şi nu se răsese. Îi mijea o barbă albă care îl îmbătrânea mult.

— Dacă ştiaţi unde se ascundea Faouzi, de ce nu mi-aţi spus imediat? o întrebă el.

— Cum i-am explicat şi doamnei procuror, nu ştiam nimic. La mijloc a fost doar intuiţia lui Dante.

— Încă una. Ce chestie, zise Curcio pe un ton glacial.

Colomba îşi umezi buzele crăpate şi improviză.

— A văzut ceva pe calculator înainte să-l distrugă cu maşina. Era o hartă a Romei. Dar nu se remarca prin absolut nimic, aşa că am vrut să verificăm înainte să dăm alarma.

— Vă daţi seama cum sună povestea asta, Colomba?

Normal că-mi dau seama, îşi zise Colomba. *O varză totală.* Dar adevărul era şi mai încurcat.

— Scuzaţi-mă. Pot să-mi iau o cafea? Mă doare capul îngrozitor.

Curcio rugă pe cineva să-i aducă o ceaşcă, alături de o prăjitură ambalată pe care Colomba nici n-o deschise.

— Nu este un interogatoriu, Colomba. Încerc doar să înţeleg ce v-a trecut prin minte când aţi decis să nu aveţi încredere în mine, continuă el.

Colomba frământă ambalajul de plastic între degete.

— M-aţi fi crezut dacă v-aş fi spus că bănuiam că Faouzi şi Youssef nu erau decât ţapii ispăşitori?

— Pentru cine?

Pentru un înger.

— Faouzi a spus ceva despre o femeie înainte să moară. O femeie de care îi era teamă.

— Poate era persoana de contact cu Califatul.

— Nu făceau parte din ISIS.

Curcio trebui să facă un efort de concentrare ca să nu înceapă să înjure.

— Colomba… apartenenţa la ISIS e numai o formalitate de-acum. E suficient numai să spui că faci parte, e noua franciză a

terorismului. Pe urmă, dacă faci vreo tâmpenie, ăia o revendică. Nu contează că e vorba de doi nebuni sau de doi habotnici. În plus, amprentele lui Faouzi erau peste tot în locul în care a fost ucis complicele său. Am confiscat bani cu proveniență suspectă din casa lui Faouzi… credeți că probele au fost lăsate intenționat de cineva?

Ascultându-l pe Curcio, Colomba se simți prinsă în ofsaid. Ceea ce crezuse la un moment dat părea complet nerealist în fața realității crude.

— Nu știu.

— Mie mi se pare mult mai plauzibil că un terorist și-a ucis prietenul, apoi pe paznicul unei firme și pe proprietarul evreu, probabil ținta inițială, și că s-a îmbrăcat cu o vestă cu explozibil pe care din fericire, dar și datorită dumitale, nu a reușit să o detoneze.

— Faouzi a fost obligat s-o facă. Mi-a spus asta înainte să-l împuște agenții.

— Da, de către femeia misterioasă. Care poate că exista numai în mintea lui.

— Sau de către o femeie precum cea care a sunat la poliție să-l denunțe la numai două minute după ce poza lui a fost făcută publică, zise Colomba.

— Lucrurile astea se întâmplă, *dottoressa.* Cum se întâmplă și ca un coleg să intre într-o perioadă de criză și să nu mai distingă realitatea de fantezie.

Curcio clătină din cap.

— Dar vina este a mea pentru că v-am pus din nou în prima linie. Am greșit și îmi voi asuma acest lucru.

— Serviciile secrete mă cred trădătoare, iar dumneavoastră credeți că mi-am pierdut mințile, spuse Colomba pe un ton plat, cu ochii ca două funduri de sticlă. Nimeni nu crede că mi-am făcut doar datoria.

Curcio își frământă mustățile inexistente.

— Echipa dumitale va fi elogiată. Dacă au existat abuzuri, răspunderea nu cade pe umerii lor.

— Iar eu?

— Suspendarea a fost transformată, la cererea *dumitale,* în concediu medical. În raport o să menționez faptul că suferiți de sindrom de stres posttraumatic nediagnosticat, care a fost agravat de schimbul de focuri cu Hossein.

Colomba strânse din dinţi.

— Am minţile acasă, mulţumesc.

Curcio inspiră adânc.

— Colomba, vă daţi seama că e singura variantă ca să nu fiţi acuzată?

— Acuzată de ce? Că am găsit doi teroriști?

— Farid Youssef a fost ucis cu mai puţin de o oră înainte să ajungeţi. Sunteţi sigură că, dacă ne împărtăşeaţi informaţiile, echipa de intervenţie n-ar fi ajuns mai devreme?

— Sunt convinsă.

— Iar moartea directorului firmei? Sunteţi convinsă şi de asta?

— Da.

— Bine. Spinelli, în schimb, se îndoieşte. Dacă secretara n-ar fi scăpat, v-aţi fi pomenit deja cu un mandat de arest preventiv. Dar ştiţi care e partea cea mai proastă? Că repetaţi în continuare că aţi acţionat de una singură ca să nu pierdeţi timpul, dar eu cred că motivul este altul.

Colomba nu spuse nimic, era prea extenuată ca să mai rostească vreun cuvânt.

— Nu aveţi încredere în noi, în forţele de ordine. Asta pentru că Torre v-a împuiat capul cu tâmpenii.

— Nu-i adevărat, murmură Colomba, ştiind că minţea, măcar întrucâtva.

— Nu face nimic. Şase luni de concediu, la sfârşitul cărora vă veţi prezenta pentru o evaluare psihofizică şi veţi primi alt post.

— Alt post…

— E singura variantă, Colomba.

În clipa aceea, cu toată oboseala care o dobora, Colomba îşi dădu seama că îşi distrusese definitiv cariera. Chiar dacă ar mai fi primit-o în poliţie, s-ar fi adeverit visul lui Spinelli de a o vedea în spatele unui birou, ştampilând paşapoarte. Sau, de ce nu, într-un centru de pregătire în care să-i înveţe pe pinguini cum să ia o amprentă digitală.

— Colomba…, zise Curcio, iar ea îşi dădu seama că se rătăcise în gânduri şi nu observase că şeful ei ţinea mâna întinsă în semn de rămas bun. Se salutară rapid, aproape temători.

— Înainte să mergeţi acasă, treceţi pe la Resurse Umane şi lămuriţi chestiunea. Actele sunt gata. Şi înapoiaţi legitimaţia, vă rog, spuse Curcio.

— Vă e frică să n-o folosesc cum ar trebui?

— Să spunem că nu vreau să risc.

Colomba aşează legitimaţia pe birou. N-o aruncă de perete şi nici nu trânti uşa când ieşi.

Avu nevoie de un efort considerabil.

17.

Lui Dante îi merse mult mai lin. Şi el fusese interogat de procuror şi de serviciile de securitate dar, graţie şi avocatului şi prietenului Roberto Minutillo, fusese tratat politicos şi reţinut pe unul dintre balcoanele secţiei de poliţie.

În ciuda oboselii, izbutise să îndruge o poveste care să-i disculpe pe el şi pe Colomba şi pe care nimeni n-o crezuse. Minutillo protestase vehement pe motiv că fusese reţinut când „nu-şi făcuse decât datoria de bun cetăţean". La trei noaptea fu eliberat şi trimis la hotel, însă după câteva ore de somn îşi făcuse rost de un telefon mobil nou şi se prezentase la secţie ca să afle veşti despre Colomba. Strigase la agentul de pază până când apăruseră Esposito şi Guarneri. Îl conduseseră la o masă în curtea interioară, lângă scrumierele arhipline unde agenţii ieşeau să fumeze. Aşteptă acolo îndelung, alături de cei doi Amigos care îl controlau pe rând.

— Ce se întâmplă cu Colomba? întrebă Dante spre seară, când cei doi poliţişti se aşezară lângă el ca să stea de vorbă. O dau afară?

— Nu pot s-o dea afară dacă nu e condamnată pentru ceva grav, zise Esposito.

— Păcat, zise Dante. Se pierde în meseria asta.

Esposito sustrase o ţigară din pachetul lui Dante.

— Chiar credeţi că nemernicii ăia doi erau nevinovaţi?

— Unul dintre ei era violator, deci cu siguranţă nu era nevinovat, iar celălalt a omorât două persoane. Dar nu erau teroriști. Au fost manipulaţi şi folosiţi.

— Şi aţi aflat asta cu puterile paranormale?

— Numai folosindu-mi cunoştinţele profunde despre oameni.

Guarneri clătină din cap.

— Recunosc că sunteţi bun la citit… cum le-aţi zis?

— Micromişcări.

— Însă oamenii nu pot fi reduşi la o schemă. Sunt imprevizibili.

— Mai puţin decât credeţi, rânji Dante. Nimeresc în nouăzeci la sută din cazuri.

— Bum, zise Esposito.

Dante ridică din umeri.

— Pot să vă fac o demonstraţie.

— Ne faceţi un joculeţ de-al dumneavoastră? întrebă Guarneri cu ochi scânteietori.

— Dacă aveţi un pachet de cărţi de joc.

— Cred că am un pachet de la armata americană din Irak, zise Esposito.

— E foarte bun.

Esposito dispăru şi se întoarse după zece minute cu un pachet încă nedesfăcut.

— A trebuit să întorc pe dos un sertar. Dar am găsit o copie a cheilor de la casă pe care credeam că o pierdusem.

— Vedeţi că tot a ajutat la ceva?

Dante rupse ambalajul de plastic lovind pachetul de masă.

— Noi-nouţe. Excelent.

— Vedeţi că sunt originale, nu copiile italieneşti, zise Esposito. Să vă purtaţi frumos cu ele.

— Puteaţi să le vindeţi pe eBay. Făceaţi o căruţă de bani. Care mai e salariul unui inspector?

— Nu vă spunem, nu vrem să vă facem să plângeţi, interveni Guarneri.

Dante îşi scoase mănuşa de pe mâna rea.

— Am nevoie de ambele mâini. Oricum v-aţi obişnuit cu ea până acum, nu?

— Nicio problemă, zise Guarneri, privind-o aşa cum nu reuşise în casa lui Musta. Descoperi că de pe mâna rea nu lipseau degete, aşa cum crezuse, ci erau doar contorsionate şi chircite, la jumătate din dimensiunile pe care ar fi trebuit să le aibă. Numai degetul mare şi arătătorul erau aproape normale, Dante putea să le mişte, dar nu aveau unghii. Toată mâna era acoperită de o reţea deasă de cicatrici.

Guarneri clătină din cap.

— Dar de ce vă lovea Tatăl numai peste mâna stângă, dacă-mi permiteţi?

— Pentru că era cea cu utilitate mai mică, dat fiind că sunt dreptaci. Şi nu m-a lovit niciodată.

Dante folosi ambele mâini ca să aleagă două cărţi: asul de pică, cu poza lui Saddam Hussein, şi asul de treflă, cu poza lui Qusayy

Hussein, al doilea născut al lui Saddam şi şeful Forţelor de securitate.

— Am fi avut nevoie de o femeie frumoasă, dar trebuie să ne mulţumim cu atât, zise el alegând cartea cu dama de cupă, alias Barzan al Ghafur Sulayman Majid, şeful Gărzii Republicane. În fine, suntem cam morbizi, toţi trei sunt morţi. Nu că le-aş plânge de milă.

— N-aţi spus că Tatăl vă tortura? întrebă Esposito, care rămăsese la subiectul de mai devreme.

— Îmi poruncea mie să mă pedepsesc cu un baston. El nu m-a atins niciodată. Cel puţin aşa cred, pentru că amintirile mele din siloz sunt cam tulburi.

Alinie cele trei cărţi şi îşi aprinse o ţigară.

— Să începem.

Esposito făcu o grimasă.

— Să nu-mi spuneţi că e trucul cu cele trei cărţi.

— Chiar acela. Aici sunt aşii, iar aici e *damaaaa,* zise el cu glas de tarabagiu.

Acoperi cărţile şi, cu pricepere, le făcu să-i alunece dintr-o mână în alta.

— Cine vrea să încerce?

— Eu, se oferi Esposito şi atinse cartea din mijloc.

Era cea corectă.

— Chiar credeţi că mă păcăliţi cu jocul ăsta?

— Acum îl facem pe bune, mai devreme a fost doar un test, zise Dante, amestecând cărţile mult mai rapid.

În ciuda mâinii zdrobite, se mişca foarte iute. Însă Esposito îşi dădu seama că marginea damei era murdară. Lui Dante îi căzuse puţin scrum din ţigara pe care o ţinea în gură.

— Şi trebuie să stabilim un pot.

— Zece euro?

Guarneri se distra.

— Pfui. Mă apropii de insolvenţă, dar nu stau chiar atât de prost cu banii.

Zâmbi scurt.

— Ce ziceţi să jucăm pe stimulentele confiscate la vamă?

— V-aţi entuziasmat cam tare, zise Esposito.

Urma de scrum era abia perceptibilă, însă de unde stătea el se vedea bine.

— Ce-aţi zice să jucăm pe o întrebare?

Dante aranjă cele trei cărţi întoarse cu faţa în jos.

— O întrebare?

— Dacă ghicesc cartea, îmi răspundeţi sincer.

— Interesant. Ok. Care e?

— Prima din stânga mea.

Dante o întoarse. Era cea corectă. Rămase perplex.

— Cum aţi ştiut?

Esposito zâmbi triumfător.

— Ştiţi câte droguri am confiscat?

— Întrebarea.

— Ce e între dumneavoastră şi *dottoressa*?

— Esposito, eşti perfid, îi reproşă Guarneri râzând.

— O înţelegere e o înţelegere.

Dante se scărpină în cap cu mâna bună.

— Nimic. Să zicem că suntem prieteni buni. Chiar dacă în ultima vreme ne-am văzut destul de puţin.

— Adevărat?

— Sunt un om de cuvânt. Revanşa.

Amestecă din nou cărţile.

— Interesantă întrebare. Vă interesează şefa?

— Sunt căsătorit, amice, zise Esposito stânjenit.

— Şi îmi închipui că aţi fi primul bărbat care înşală, replică Dante ironic. Vă rog.

Esposito căută marginea murdară.

— Tot la stânga.

Era corect. Dante clătină din cap, debusolat.

— Ce naiba… Mă fac de râs. Poate era mai bine să fi încercat cu altceva.

— Mai am o întrebare.

— Ok.

— Ce-i cu povestea asta că v-a sunat o rudă? Ştiu că *dottoressa* Caselli a pus oameni să facă cercetări.

— Un individ m-a sunat acum câteva luni şi mi-a spus că ar fi fratele meu, lăsând să se înţeleagă că îmi cunoaşte adevărata identitate. O vreme m-am îmbătat cu ideea că ar fi adevărat. Chiar am sperat să fie, răspunse Dante distrat.

— Dar? întrebă Guarneri.

Dante rămase impasibil.

— Tot o păcăleală, din câte se pare. Am greşit. La fel cum am greşit încercând jocul ăsta cu voi.

Esposito râse.

— Aţi spus că urma să înţeleg de ce sunteţi infailibil când citiţi minţile oamenilor. Dar deocamdată mi se pare că sunteţi exact opusul.

Dante amestecă în grabă, apoi înşiră din nou cărţile. Cea cu marginea murdară se întorsese în centru.

— Ei, gata, hai să ne oprim. Nu vreau să vă învinge aşa uşor, zise Esposito.

— Atunci ridic miza. O sută de euro.

Esposito rânji lacom.

— Aveţi grijă că îi şi vreau.

— Dacă pierd.

— Eşti martor, Guarneri, zise Esposito şi întoarse cartea din mijloc.

Era Saddam Hussein, asul de pică.

— Cum dracu'…

— Încercaţi-le şi pe celelalte.

Esposito le verifică. Niciuna dintre ele nu era dama.

— Ţi-a tras-o, zise Guarneri ţinându-se cu mâinile de burtă de râs.

Dante scoase dama de sub mănuşa aşezată într-o margine a mesei.

— Am curăţat marginea cărţii corecte şi am murdărit-o pe aceea. Nici prima oară n-a fost o întâmplare.

— Aţi trişat! replică Esposito iritat.

— Cum adică, atunci dumneavoastră n-aţi trişat când nu mi-aţi zis că se murdărise o carte? zise Dante aprinzându-şi altă ţigară. Voiaţi să vă daţi mare, dar pentru că vă jenaţi din pricina mâinii mele nu v-aţi uitat bine. Aţi presupus doar că mă face mai ciudat decât sunt deja. Lucru de care eu am profitat.

Dante răsfiră cărţile în evantai cu mâna rea, apoi îşi puse la loc mănuşa.

— Aţi văzut? Oamenii sunt mult, mult mai puţin complecşi decât cred ei că sunt. În general poţi să ştii cum reacţionează.

— Şi dumneavoastră sunteţi o fiinţă omenească, zise Esposito iritat.

— Nu mă simt mereu ca atare.

Dante puse cărţile la loc în pachet şi i-l restitui.

— O sută de euro, *please.*

— Pe dracu'!

— Ştiam şi asta… Ce e? întrebă el când văzu un agent în uniformă care se apropie şi îi vorbi la ureche lui Esposito.

— Iese *dottoressa,* răspunse el.

Dante se ridică în picioare.

— Vă deranjează dacă vorbesc eu cu ea?

— Vă rog.

Dante alergă la uşă. După câteva clipe, Colomba traversă camera de gardă, schiţând un gest spre paznic. Încă purta hainele din ziua precedentă, iar Dante înţelese că n-o lăsaseră deloc să se odihnească. Aproape dădu peste el.

— Dante… ce faci aici?

— Te aşteptam. Cum s-au purtat cu tine? Ţi-au dat să mănânci?

— Sunt bine, sunt doar obosită. Mă duc acasă, răspunse ea pe un ton plat.

Dante continuă să meargă cu spatele ca să se uite în ochii ei.

— Zi-mi doar când ne vedem din nou. Ştii, pistele se răcesc.

Colomba înlemni.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre anchetă. Am pierdut o bătălie, dar nu şi războiul.

— Te-ai ţăcănit de tot? Poţi să pricepi odată că nu e nicio anchetă?

— Cum rămâne cu *îngera*? O lăsăm să umble liniştită? Poate chiar să mai omoare pe cineva?

— Ţi-au dat stenograma interogatoriului meu?

— M-au întrebat ce părere aveam. Am răspuns că, în opinia mea, tipa există.

— Bravo ţie.

— CC… e grav. Superiorii tăi sunt prea închişi la minte ca să înţeleagă, sau vor doar să muşamalizeze totul. Dar tu nu eşti ca ei.

— Din păcate. Mi-ar fi convenit.

Colomba îl dădu la o parte din calea ei.

— Mă duc să dorm. Vorbim altă dată.

Colomba se îndepărtă, lăsându-l pe Dante să tremure de compasiune şi indignare. Guarneri veni lângă el.

— Totul bine?

Dante îşi reveni.

— Desigur. Colomba mi-a spus că pot să apelez la dumneavoastră, că sigur puteţi să mă ajutaţi, minţi el.

— Ce vreţi să ştiţi?

— E simplu. Cine se ocupă de cadavrul lui Musta?

18.

Dante coborî din taxi în Piazza del Verano, la câţiva metri de cimitirul cu acelaşi nume, în stil napoleonian, care găzduia mormintele unor oameni iluştri.

Morga era o clădire veche, care până nu demult fusese chiar închisă pe motive de igienă, din pricina cadavrelor abandonate în număr prea mare pe coridoare şi a unor trupuri conservate acolo din anii ’90 şi care nu fuseseră niciodată declarate. Acum funcţiona ceva mai bine, dar rămânea mohorâtă şi sufocantă. Dante sună de pe mobil şi după câteva clipe Bart ieşi pe uşă. Purta o cămaşă albă nu tocmai imaculată.

— Mare învăţat!

— Mare învăţat pe naiba, zise Bart. Ce cauţi aici?

— Am venit să vorbesc cu tine despre tipul pe care tocmai l-ai desfăcut. Ăla căruia i-a explodat cineva capul.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu ştii să minţi. Crede-mă, e un compliment.

Bart privi în jur.

— Dante. Îmi eşti simpatic, dar nu pot să-ţi spun nimic dintr-o anchetă în desfăşurare. Mai ales din *ancheta asta,* în care mai eşti şi implicat.

— Şi dacă ţi-aş spune că atentatorul n-a fost prins încă?

— Te-aş sfătui să vorbeşti cu psihiatrul tău.

Dante dădu ochii peste cap. Ziua era pe sfârşite şi începeau să se strângă nori negri. Sau poate doar şi-i imagina el.

— Bart, Colomba are necazuri, zise el.

— Şi crezi că rezultatele autopsiei o s-o ajute? Cum?

— Cu cât ştim mai multe, cu atât putem să-i pregătim apărarea mai bine. Să spunem, de pildă, că a trebuit să acţioneze corect…

Dante se simţea groaznic să folosească în felul acesta numele Colombei, dar ştia că pentru Bart era un punct sensibil. Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme raţionamentul, ea se uită în jur şi oftă.

— Hai înăuntru.

— Nu pot. Sunt prea obosit.

Era adevărat, acul barometrului intern care îi arăta starea fobiilor se mişca în apropiere de şapte – prea mult ca să intre într-o clădire necunoscută.

— Măcar eşti în stare să ne plimbăm?

— Asta oricând.

— Stai să mă schimb şi să-mi iau la revedere.

Bart se întoarse după vreo zece minute, îmbrăcată în blugi şi geacă, şi porniră pe jos spre Basilica di San Lorenzo şi statuia lui de bronz. Se opriră pe trepte, iar Dante îi oferi o ţigară. Aprinse pentru amândoi.

— E o plăcere să mai fumezi cu cineva, zise el. În ultima vreme parcă e invazie de disperaţi cu sănătatea.

— Santini fumează ca un turc, dacă vrei să ştii.

— E ultima persoană cu care aş împărtăşi un viciu.

Bart îl privi uluită.

— E cam grobian, dar mi se pare că e un poliţist de ispravă. Ce ai cu el?

— Anul trecut m-a închis într-un closet şi m-a ameninţat cu moartea.

— A, am înţeles. L-ai reclamat?

— Nu. Dar Colomba i-a tras un şut în faţă, sunt destul de mulţumit şi-aşa.

Bart râse, apoi redeveni serioasă.

— Cum se simte?

— E chinuită.

— Nu merită s-o treacă prin toate astea…

Într-un acces de furie, Bart aruncă mucul de ţigară într-un coş de gunoi.

— Bărbatul pe care am făcut disecţie se afla sub influenţa stupefiantelor. Asta s-a tradus prin comportament imprevizibil, ceea ce justifică orice acţiune a Colombei.

— Ce droguri?

— Mi-ar fi mai simplu să-ţi spun ce n-a luat… am găsit urme de THC, alcool, psilocină şi psilocibină. Ştii ce sunt?

— Substanţele active din ciupercile halucinogene. S-a drogat înainte să-şi pună centura cu explozibil? Ce cretin!

Bart păru să nu se simtă în largul ei. Evident, Dante îşi dădu

seama.

— Ce e?

— Judecând după cantitatea de droguri din sânge şi după metaboliţi, a consumat ciupercile cu puţine ore înainte să moară.

— Sub ce formă?

— Migălos mai eşti. Nu ştiu.

— Poftim?

— Nu am găsit urme în stomac.

— Poate le-a fumat sau şi-a făcut o infuzie…, zise Dante, care le încercase în tinereţe, obţinând rezultate interesante.

— Dacă şi-ar fi preparat o infuzie ar fi rămas urme, dar n-am găsit niciuna. Iar urme de fum ar fi avut în faringe, dar nici acolo n-am găsit nimic.

— Cineva l-a drogat cu de-a sila.

Bart îşi dădu ochii peste cap.

— Poftim, eram sigură. M-ai păcălit.

Îl fixă cu privirea.

— Pe tine te doare undeva de Colomba. Ai o altă teorie în privinţa atentatului.

— Mă interesează ambele, te asigur.

Bart clătină din cap.

— Sunt o tâmpită. Dacă începi să ciripeşti ce ţi-am spus jur că te leg de masa de autopsie şi fac disecţie pe tine.

— Potoleşte-te! Nu-mi dezvălui niciodată sursele.

— Nu sunt o sursă!

— Dar nici n-are sens să te opreşti acum. Urme de anestezic?

— Nu, bombăni Bart.

— Cadavrul avea leziuni, urme de injecţie?

— Era plin de leziuni şi excoriaţii, n-am văzut urme de înţepături hipodermice. Avea doar o vânătaie mare sub ceafă, provocată de o traumă cu doar câteva ore înainte să moară.

— La nivelul cărei vertebre?

— Pe epistrofeu.

— Arta karate tradiţională te învaţă o serie de lovituri chiar în zona aia, care paralizează sau ucid adversarul. Shuto… haito…

Dante reproduse mişcările. Bart rămase impasibilă în faţa spectacolului.

— De când ai devenit expert în arte marţiale?

— De niciodată, mă uit pe Discovery.

— Ok, atunci poate pe un alt canal o să-ţi explice că acelaşi hematom poate fi produs şi de o căzătură, de un obiect greu cărat în spate sau chiar în timp ce faci gimnastică.

— Trebuie să mai verific, Bart. Ştiind ce cauţi, poţi să găseşti ceva ce poate ţi-a scăpat prima dată.

— Nu mi-a scăpat nimic, zise ea cu duritate. Sunt plătită ca să nu-mi scape nimic.

Dante înţelese că greşise din nou.

— Scuze, scuze, nu m-am exprimat bine, zise el pe un ton prea fabricat ca să pară credibil. Dar mai aruncă o privire, te rog. Şi eventual ia probe din răni. Poate că psilocibina şi psilocina au fost puse înadins acolo.

— Nu pot.

— E de-ajuns să găseşti o fărâmă ca să demonstrezi că l-a manipulat cineva. Ar fi o dovadă, ştii?

— Ţi-am zis că nu pot. Am închis autopsia. Înainte să vii tu m-am întâlnit cu procurorul căruia i-am pus la dispoziţie cadavrul. L-au luat şi l-au dus la Morga militară, pentru siguranţă.

— Siguranţă împotriva cui?

Bart oftă sfâşietor.

— Am terminat?

— Încă nu. I-ai găsit urme de lipici pe piele?

— De unde ştiai? se miră Bart. Pe mâini, da. Dacă şi-a legat complicele cu bandă adezivă e normal.

— Nu şi dacă folosea mănuşi. L-au legat şi pe el.

— Şi cine i-a legat, mă rog?

— Încă nu ştiu.

Dante îşi aprinse ultima ţigară din pachet.

— Mai ai ceva care m-ar putea ajuta? Particule, urme pe haine…

— Nu ţine de competenţa mea, zise Bart. Ştiu doar ce mi-au comunicat ca să pot face comparaţiile. Singurul element care n-a putut fi găsit în casa lui sau a complicelui este praful de ciment din clădirile civile, fără urme de material izolator sau vopsea.

— Lucrări în desfăşurare…

— Putea să-l fi agăţat oriunde. Avea şi în păr.

Bart se uită la ceas.

— Iar acum am de prins un tren, din fericire merg din nou.

Dante îi luă mâna într-ale lui.

— Mulţumesc. Şi scuză-mă dacă te-am băgat la mijloc.

— Nu-mi face ochi dulci, derbedeule, zise ea îmbunată.

Nu putea să-l învinovăţească pe Dante pentru că era ce era.

— Ţine-mă la curent, bine? Şi nu uita că e valabilă invitaţia la o cină pe bază de lasagna vegetariană când vii în Nord.

Dante încuviinţă.

— Sigur. Mersi mult, Bart.

— Şi să nu faci nimic de care ţi-ar putea părea rău.

— Greu de crezut.

— Atunci nu face nimic de care mi-ar putea părea *mie* rău.

Dante aşteptă ca Bart să se îndepărteze destul cât să nu-l mai poată auzi, apoi îl sună pe Alberti.

19.

Alberti era în garajul locuinţei sale, în colţul rezervat artei, mai exact artei *sale,* singura care conta: muzica. Cu o pianină MIDI conectată la computer compunea ceea ce urma să fie capodopera lui, pe care urma să o dedice victimelor măcelului din tren. Piesa se numea *Zece minute până la miezul nopţii,* ora de sosire în Gara Termini, şi începea cu un bas care trebuia să facă aluzie la mersul locomotivei, dar care suna în continuare ca o variaţiune de la *Macarena.*

Telefonul vibră şi căzu pe clape.

— S-a întâmplat ceva, domnule Torre? răspunse el îngrijorat.

— Nu, dar e ziua ta norocoasă, te iau la plimbare.

— O plimbare unde?

— Pariez că n-o să ghiceşti. Când vii, ia-mi şi un pachet de ţigări.

Alberti îl luă cu maşina din zona Verano şi, fără să se mire prea tare de rugămintea adresată, îl duse la Malavoglia. Între timp, Dante îl lămuri ce căuta. Piaţa cu fântâna era blocată de cordoane şi păzită. Parcară la distanţă de vreo sută de metri.

— Poţi să mă bagi în perimetru? întrebă Dante.

— Cred că îmi supraestimaţi gradul, zise Alberti.

— Ok, las-o baltă.

Dante îşi închipui două siluete care ieşeau pe uşă şi se strecurau într-o maşină parcată afară. Unul dintre cei doi leşinase. Cum era întuneric şi luminile de pe stradă se arseseră, nu i-ar fi văzut nimeni. Doar dacă nu cumva femeia, *îngerul,* a reuşit să-l care pe Musta. Băiatul nu cântărea mai mult de şaizeci şi cinci de kilograme, dar oricum era

nevoie de ceva muşchi.

— Să ne închipuim că ai fi parcat în locul maşinii ăleia de poliţie, zise Dante arătând cu degetul. Pe unde ai fi luat-o dacă ai fi vrut să nu te vadă nimeni?

— Să ne apropiem ca să mă uit.

Ajunseră până la cordoane şi studiară străzile care porneau din punctul acela. Una conducea într-o fundătură înconjurată de ziduri înalte, celălalt era bulevardul care ducea la şoseaua de centură.

— Eu aş fi luat-o pe bulevard, zise Alberti.

— Răspuns greşit, la intersecţie e o cameră video.

Dante arătă semaforul, la circa trei sute de metri de magazin.

— A, am înţeles…

Alberti îşi scărpină bărbia, studiind zona.

— Pe partea cealaltă e un bancomat, şi el are supraveghere video, după care vine o fundătură. N-ai cum să dispari fără să laşi urme, chiar dacă misteriosul dumneavoastră înger nu şi-a dat seama.

— Mă îndoiesc.

Dante era sigur că oricine ar fi pus la cale toată tărăşenia n-ar fi făcut greşeli de genul ăsta.

— Atunci poate că nu l-a dus nicăieri. Femeia l-a drogat şi l-a lăsat acolo, apoi Musta a mers pe picioarele lui ca să se arunce în aer.

Dante clătină din cap.

— Între momentul în care a plecat din casă şi sosirea noastră aici a trecut mai puţin de o oră. Nu avea fizic timp să-l drogheze şi să-l pregătească pentru misiunea suicidală. Nu, l-a dus undeva unde să poată lucra în linişte.

Merseră împreună spre semafor. La circa două sute de metri de magazin, şirul de case se întrerupea, iar trotuarul trecea pe lângă un teren neconstruit.

— Ce zici de pasajul ăsta?

Alberti studie trotuarul cu o privire critică.

— E cam înalt, dar un 4x4 poate să-l urce.

Dante aprinse lumina telefonului.

— Să vedem unde ne duce.

— Mă duc să iau lanterna din maşină, zise Alberti, gândindu-se la ultima oară când făcuse asta: nu se terminase bine.

Cu lanterna Maglite proiectând un fascicul care se pierdea la orizont, Dante şi Alberti intrară pe terenul cu pricina. Pământul era

moale şi alunecos din cauza ploilor recente şi se văzură nevoiţi să evite gropi şi tufişuri cu ţepi. După cinci minute, luminile şi sunetele din spatele lor dispărură complet, iar plimbarea deveni aproape relaxantă. Pe drum găsiră mai multe urme de cauciucuri şi cutii de prezervative, semn că nu erau primii care treceau pe-acolo. După un sfert de oră, cu pantofii plini de noroi, ieşiră pe drumul regional. Se pomeniră în faţa gardului care înconjura două blocuri aflate în construcţie. Poarta era ruginită, iar după numărul de sticle şi gunoaie de pe partea cealaltă îşi dădură seama că nimeni nu mai lucrase pe şantier de o bună bucată de vreme.

— Li se spune „Dinozaurii", zise Alberti. Firma de construcţii a dat faliment şi i-au lăsat aici.

— De unde ştii?

— Mătuşa mea locuieşte în zonă.

— Adorabil. Pun pariu că-ţi face şi multe torturi.

Dante se aplecă şi studie lacătul care prindea lanţul gros din jurul porţii. Şi el părea vechi, dar broasca era puţin prea curată. Dante scoase din buzunar o sârmuliţă, o îndoi şi o introduse în lacăt.

Alberti îl opri imediat.

— Domnule Torre. Ştiţi că vă stau oricând la dispoziţie, dar asta e intrare prin efracţie şi încălcarea proprietăţii private.

Dante îi zâmbi.

— Ştii de ce eşti aici?

— Pentru că aveţi nevoie de un complice înarmat.

Touché, îşi zise Dante.

— Da, dar de ce te-am ales pe tine? Îţi explic. Pentru că vrei să-i faci impresie bună Colombei. Speri să vadă cât de şmecher eşti. Acum ai ocazia să-i demonstrezi.

Alberti îşi lăsă capul în piept, învins.

— Sunteţi dracul în persoană, vi s-a mai zis?

— Da, pe urmă te pun să semnezi şi un pact mititel, rânji Dante. Apoi deschise lacătul.

20.

Poarta se mişcă suficient pentru ca Dante şi Alberti să poată trece dincolo. Cele două blocuri aflate în construcţie se ridicau în mijlocul unei esplanade cu pământ bătătorit. În jurul lor – saci de ciment şi utilaje abandonate, printre care şi o roabă fără roţi.

Unul dintre cei doi Dinozauri avea uşa larg deschisă, iar în

spatele ei se vedea un şir de scări fără balustradă. Cealaltă intrare era blocată cu scânduri bătute în cuie.

— Sigur n-o să găseşti amprente semnificative, dar dacă femeia a făcut curăţenie o să găseşti urme de curăţenie. Urmează-le şi vezi unde te duc.

— Staţi aşa, cum adică „eu”?

Dante îi extrase mobilul din buzunar şi fu uşurat să descopere că era un model recent. Îi descărcă şi instală Snapchat în timp ce vorbea.

— Dacă intru în bezna aia, mă scoţi pe targă. În plus, tu ai pistol, eu nu.

— Credeţi că mai e cineva pe sus?

— Nu. Dar nu se ştie niciodată.

Începu un apel video de pe telefonul lui Alberti, apoi i-l strecură în buzunarul de la cămaşă astfel încât obiectivul camerei să rămână deasupra marginii superioare. Verifică pe propriul telefon dacă imaginea era bună.

— Te urmăresc de aici. Ai grijă să nu acoperi obiectivul.

— Nu ştiu ce trebuie să caut.

— O să-ţi dai seama dacă îl vezi. Ai grijă pe unde calci.

Alberti scoase pistolul şi îl îndreptă înainte, luminând cu lanterna, cum îl învăţaseră la antrenament. Traversă curtea având convingerea că făcea o mare tâmpenie. Dinozaurul mirosea a praf şi mucegai, iar lanterna arunca umbre lungi.

— *Ground control to Major Tom.* Răspundeţi, vă rog, se auzi glasul lui Dante din buzunar.

— Aici sunt, zise Alberti urcând primul rând de scări. Deocamdată nu văd nimic suspect.

— Vreo urmă?

Alberti se aplecă şi ţinu lanterna la nivelul podelei. În praful de pe jos se vedeau nenumărate urme de paşi.

— Din belşug.

— Dacă prietena noastră necunoscută târa pe cineva, urmele trebuie să fie diferite. Poate a sprijinit corpul în capul scărilor.

Alberti verifică la primul etaj: nicio urmă neobişnuită. Pe palier erau patru spaţii pentru uşi, iar prin ele se vedeau apartamentele în construcţie, cu duşumelele acoperite de dărâmături şi urme de foc.

— Nu văd nimic.

— Mai urcă. Primul etaj îl eliminăm din start. E prea aproape de pământ, până-ţi dai seama că vine careva pe scări e prea târziu.

— În opinia dumneavoastră, cine e femeia asta misterioasă, dacă într-adevăr există?

— Ştiu doar că nu e de la ISIS cum se încăpăţânează să creadă şefii tăi.

Alberti urcă mai departe. Etajul al doilea era acoperit cu mâzgăleli obscene şi graffiti, iar pe jos erau excremente omeneşti. Într-unul dintre apartamente zăcea o saltea înnegrită de atâta mizerie, iar alături de ea se afla o lumânare stinsă şi un teanc de ziare.

— Aici locuieşte cineva, zise Alberti.

— Intră şi aruncă o privire în jur. Cine ştie, poate dăm de un martor ocular…

Alberti se conformă. Respira pe gură şi era atent la fiecare pas: ziarele erau acoperite de praf şi păreau vechi de cel puţin doi ani.

— Pare-mi-se că individul s-a mutat de ceva timp, zise Dante. Mai urcă, te rog.

La etajul trei, toate apartamentele erau blocate cu scânduri. În faţa unuia dintre ele, o pisică se înfrupta dintr-un şobolan încă viu. Alberti urlă până să-şi dea seama despre ce era vorba, iar Dante începu să râdă de afară, aşezat confortabil în roabă.

— Hai că aproape ai ajuns. Trage de scânduri, poate sunt slăbite.

Alberti trase, dar erau prinse în cuie îndoite şi ruginite.

— N-aş prea zice.

— Alt etaj, altă privelişte.

Alberti urcă treptele care îi scârţâiau sub tălpi. Treptat, atmosfera locului îl acapară. În imaginaţia lui, femeia care conform teoriei lui Dante îl răpise pe Musta se transformă într-un monstru din mijlocul unei pânze de păianjen care aştepta noi victime. Mâna în care ţinea pistolul îi tremură, iar Alberti se sprijini de o fereastră de pe palierul etajului patru ca să-şi tragă răsuflarea.

— Domnule Torre… riscăm să facem aşa toată noaptea.

— Ai dreptate, zise Dante. Aşteaptă o clipă: mi-a venit o idee.

Se dădu jos din roabă şi urmă profilul Dinozaurului până ajunse pe latura opusă, care dădea spre esplanada de pe care veniseră.

— Încearcă să intri pe uşa cea mai estică, zise el.

— Unde-i estul?

Dante îl ghidă, iar Alberti păşi într-un început de apartament

identic celui în care intrase mai devreme. Două dormitoare şi o sufragerie-bucătărie săpate în cimentul nefinisat. Podea plină de praf, mormane de ziare, cutii goale, saltele, pânze de păianjen. Doar că de data asta…

Auzi ceva.

— Aici, zise Alberti fără să se gândească.

— Ce-ai găsit?

— Nu ştiu. E… doar o senzaţie.

— Foarte bine, instinctul e sfetnic bun. Arată-mi o imagine de ansamblu, te rog.

Alberti se roti în mijlocul camerei. A doua oară înţelese ce înregistrase creierul său în mod inconştient: mirosul era mai puţin greu aici decât la celelalte etaje.

Dante studie imaginea care tremura mai mult decât şi-ar fi dorit. O coloană de ciment susţinea tavanul, chiar în mijlocul unei camere fără pereţii despărţitori care urmau să separe sufrageria de bucătărie. Era mult prea ofertant.

— Arată-mi coloana, te rog.

Alberti se apropie de ea şi avu din nou un sentiment indescifrabil. Din nou se văzu nevoit să aştepte câteva secunde înainte să-şi dea seama ce nu era în ordine.

— E curată. Vreau să spun, una dintre feţe mi se pare mai curată decât celelalte. Poate doar mi se pare…

— Simţi vreun miros?

Alberti se aplecă.

— Amoniac sau tămâie.

— Urme organice n-o să fie, dar poate a rămas ceva. Ia nişte praf şi aruncă pe coloană.

Din fericire pentru el, Alberti avea mănuşile de plastic la el şi nu trebui să atingă direct murdăria. Când aruncă şi a treia mână de praf, o parte din el rămase prinsă de coloană şi formă o linie orizontală de câţiva centimetri. Alberti o lumină, stupefiat.

— Vedeţi?

— Bandă adezivă.

— Dar pentru ce?

— E o metodă bună de a lega pe cineva. Musta avea urme de scoci pe el.

Alberti se uită din nou la coloana care printre umbre căpătase

înfăţişarea ameninţătoare a unui stâlp de tortură.

— Era aici…

— Exact.

— Poate ar fi bine să-i chemăm pe criminalişti…

— N-o să găsească mare lucru în plus, iar *ea* ar afla că am descoperit-o.

— Poate ar fi mai bine s-o lăsăm baltă, zise Alberti cu băgare de seamă. Pot fi nenumărate explicaţii.

— Tocmai asta ar spune şi şefii tăi. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat gratis: să nu devii niciodată ca ei.

— N-am eu norocul ăsta. Dar sunteţi sigur că suntem unde trebuie?

— Du-te la fereastra din stânga ta.

Alberti se supuse.

— Ce vezi?

— Copacii… şi dincolo de ei… piaţa. Văd girofarurile colegilor.

— Celor ca ea le place să privească fără să fie văzuţi. Să-şi controleze teritoriul.

— Şi cine sunt cei ca ea?

Dante rânji, chiar dacă Alberti nu-l putea vedea.

— Prădători.

21.

Colomba se întoarse acasă pe jos – o plimbare plăcută, deşi poate nu e chiar expresia potrivită când eşti atât de obosit că abia îţi ţii ochii deschişi şi atât de tensionat că ştii că n-o să reuşeşti să-i închizi. Pentru ca ziua să-i fie încă mai frumoasă, o sună şi mama ei ca să se plângă că nu mai vorbise cu ea de zile întregi.

— Am avut treabă cu atentatul din tren, zise Colomba neputincioasă. Înţelegi la ce mă refer? Morţi, teroriști…

— Şi tu ce treabă ai cu asta?

— Sunt poliţistă.

— Nu poliţia se ocupă de terorism.

— Pe asta de unde ai mai scos-o?

— Toată lumea ştie că în caz de aşa ceva intervin Serviciile secrete, replică mama ei indignată. Dar dacă vrei să te foloseşti de serviciu ca scuză să nu vorbim, e în regulă. Iartă-mă că te mai deranjez din când în când. Ştii, încă n-am murit.

Doamne Dumnezeule, îşi zise Colomba. Petrecu la telefon zece

minute bune în care avu parte de reproşuri şi lacrimi materne şi sfârşi prin a ceda şi a accepta să ia masa împreună peste câteva zile. Când închise, se aşeză extenuată într-un bar în faţa treptelor din Piazza Veneţia, iar barmanul se uită strâmb la ea până când scoase nişte bani şi comandă un cappuccino. *Tre' să fiu şifonată rău de tot,* îşi zise. O privire aruncată în oglinda din spatele tejghelei îi confirmă ipoteza. Arăta ca un om al străzii, cu părul vâlvoi şi hainele mototolite. Ca de fiecare dată în ultimele zile, găsi un televizor care afişa ştirile, chiar dacă de data asta dădeau impresia că pericolul trecuse. Arătară fotografiile lui Faouzi şi Youssef, iar publicul aplaudă când din boxe se auzi că cei doi fuseseră ucişi.

Şi primul-ministru apăru şi îi încurajă pe telespectatori. Celula teroristă fusese eliminată, autorităţile porniseră în căutarea complicilor, dar ce era mai rău trecuse. Laudă forţelor de ordine.

Forţe de ordine pe dracu', îşi zise Colomba sorbind din cappuccino, care avea prea multă spumă. Dar urgenţa trecuse. Hip-hip ura.

Când ajunse în faţa blocului, era trecut de zece seara. Urcă pe scări din obişnuinţă, dar auzi nişte foşnete pe palier înainte să ajungă la capătul ultimului rând de trepte. Într-o clipă se simţi din nou ca în Centrul islamic şi căută un pistol pe care nu-l mai avea. Însă bărbatul cu geacă de motociclist avea un chip prietenos.

— Enrico?

El tresări, luat pe nepregătite. Avea treizeci şi nouă de ani şi zâmbetul cuiva care ştie că e frumos.

— Mi-ai tras o sperietură…

— N-am vrut…, zise ea, încă nedumerită.

— Mi-au spus că te-au lăsat să pleci acasă, dar nu răspundeai la telefon.

Enrico avea mulţi prieteni în forţele de ordine, pe care-i cunoscuse prin ea.

— Aşa că am venit într-un suflet de la birou. Eram îngrijorat.

— Mi s-a stricat telefonul, zise Colomba.

Brusc, faptul că arăta neîngrijit o deranja foarte tare.

Enrico o luă în braţe, iar ea nu-l îndepărtă: avea nevoie disperată s-o îmbrăţişeze cineva.

— Stai să deschid uşa, îi spuse ea.

— Sigur, scuze.

Îl pofti înăuntru.

— Vrei să bei ceva?

El îşi scoase geaca. Dedesubt purta haină de costum şi cravată.

— Hai să facem aşa. Eu mă duc să pregătesc ceva de mâncare, iar tu fă un duş, pentru că semeni cu prietenul lui Charlie Brown care umbla peste tot cu un norişor de praf în jurul lui.

Colomba chicoti.

— N-o să găseşti cine ştie ce în cămară.

— Nu mai ţii minte că ştiu să fac miracole şi dintr-o conservă?

Colomba îşi amintea o mulţime de lucruri, dar cele pe care le ura la el nu-i veneau în minte în clipa aceea. Acceptă şi după jumătate de oră ieşi din baie îmbrăcată într-o bluză curată şi pantaloni de trening. Găsi masa din bucătărie acoperită cu o faţă de masă pe care o cumpărase cu aproape un an în urmă şi pe care o uitase apoi într-un sertar. În mijloc, o sticlă de vin roşu. Enrico îi turnă un pahar, iar Colomba sorbi încetişor.

— Şi ăsta de unde mai e?

— L-am adus eu. Stai jos, îţi pun eu.

Se întoarse cu o cratiţă care răspândea un miros îmbietor.

— Paste cu ton. A trebuit să strâng resturile de la nu ştiu câte conserve ca să încropesc două porţii acceptabile. Câteva or fi expirate, dar n-am verificat din superstiţie…

Îi puse pastele în farfurie, apoi îşi puse şi lui şi se aşeză în faţa ei. Parcă era una dintre nenumăratele cine pregătite pe vremea când stăteau împreună. Colomba luă o furculiţă din amestecul de macaroane, *fusilli* şi *penne* care, în chip miraculos, rămăseseră *al dente.*

— Bun, zise ea înainte să guste, dar nu se înşelase.

Nu era nimic care să poată fi introdus în meniurile vreunui mare restaurant, dar era mâncare reconfortantă, mai ales după douăzeci şi patru de ore de post aproape negru. O dureau şi glandele salivare.

— Mi-au spus că tu l-ai oprit pe cel care voia să arunce în aer firma unui evreu, zise Enrico.

— Mai mult sau mai puţin.

— Întâi trenul, apoi asta… vrei să faci filme din memoriile tale? întrebă el zâmbind.

— Pe cine ar interesa?

— Pe mine, de exemplu.

Îi mai turnă un pahar.

— Deja mi se-nvârte capul, zise ea.

— Las' să se învârtă. Deci, eşti mulţumită?

Colomba clătină din cap.

— Care e antonimul de la mulţumită?

— Nemulţumită.

— Nu e cuvântul potrivit. Aş zice că sunt neagră de supărare, dar mulţumită în niciun caz.

Enrico era uluit.

— Ai oprit doi terorişti.

— Şi îi aştept pe următorii.

Colomba dădu la o parte farfuria încă plină pe jumătate.

— Scuze, nu mai pot, dar a fost foarte bun.

— Măcar mai ia nişte vin, e numai bun să-ţi alunge proasta dispoziţie.

Îi mai turnă un pahar.

— Vrei să mă îmbeţi?

— Dacă de asta e nevoie ca să te simţi mai bine, da.

Şi Enrico dădu la o parte farfuria.

— Mi-a fost dor de tine, gaboriţo.

— Serios?

El o luă de mână.

— Serios. Doar sunt aici, nu?

— Eşti aici. Dar n-ai fost când aveam nevoie de tine.

— Am încercat. Dar… vrei adevărul?

Enrico deveni serios.

— Nu ştiam cum să mă comport. Tu erai speriată, şi la fel eram şi eu, dar mă simţeam vinovat să-ţi spun pentru că tu erai cea care fusese cât pe ce să moară. Aşa că am fugit, iar când am înţeles ce făceam… a fost prea târziu.

Vinul răspândea o roşeaţă plăcută pe chipul Colombei, iar mâna pe care i-o ţinea Enrico era înfierbântată. Parcă atunci când ar fi strâns-o ar fi aprins o rezistenţă incandescentă care urca de-a lungul braţului şi îi cobora apoi până în pântece.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zise ea, nereuşind să se abţină.

— Serios? întrebă Enrico ridicându-se şi strecurându-se în spatele ei.

— Serios.

Ea ridică privirea iar Enrico o sărută, coborându-şi mâinile pe

sânii ei. Apoi în pantalonii de trening. Colomba se arcui şi îi lăsă degetele să intre în ea. El o roti pe scaun şi o ridică în picioare, continuând s-o atingă. Ea îi desfăcu pantalonii.

Se sărutară şi se atinseră pe tot holul până în dormitor. Se dezbrăcară în viteză, iar Enrico se aruncă pe Colomba, care îi apucă membrul şi îl trase în ea.

— Te vreau de atâta timp, zise el şi începu să se mişte încet. Nu ştiu cum am rezistat.

Colomba îşi încolăci picioarele pe ale lui, trăgându-l mai adânc, cu poftă şi furie. Îl strânse şi simţi cum plăcerea îi urcă în trup şi se răspândeşte, devenind tot mai puternică. Nu ajungea repede la orgasm, nu se distrase vreodată cu partidele pe fugă, dar de data asta ştia că ar fi rezistat doar foarte puţin, pentru că avea nevoie să se bucure de el şi să şteargă pentru o clipă lumea din jurul ei.

— Mai spune-mi că ţi-a fost dor de mine, îi zise.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti Enrico la ureche. Am încercat să te uit dar n-am reuşit.

— Şi toate femeile pe care le-ai mai avut între timp, îngăimă ea, înteţind ritmul.

— Nu sunt nimic. Zero. Nimic.

Şi o sufocă din nou cu sărutări. Colomba simţi cum gustul lui şi al vinului se contopesc.

Vinul.

Colombei i se făcu brusc frig. Un frison care îi cobora din cap şi care anula orice poftă. Se eliberă din strânsoare.

— Opreşte-te.

El continuă s-o penetreze, ba chiar începu să se mişte mai repede.

— Lasă-mă, zise el.

Colomba îndoi picioarele şi îl lovi cu genunchii în piept, aruncându-l pe podea. Ridicol. Acum i se părea ridicol.

— Ai înnebunit de tot? spuse el ridicându-se cu greu.

În cădere se lovise la osul sacru.

— Puteai să-mi rupi spinarea!

— Mare brânză, răspunse ea şi îmbrăcă halatul pe care îl lăsase pe pat cu două zile în urmă.

— Îmi spui şi mie ce-am făcut?

— Vinul.

— *Vinul*?

— Care vasăzică-ţi făceai griji pentru mine şi te-ai grăbit încoace, nu-i aşa? zise ea sarcastică. Dar ţi-ai amintit să te opreşti pe drum şi să cumperi vin. Pentru că ştiai cum urma să se termine episodul. Ba chiar voiai să se termine aşa.

— Şi ce-i aşa rău?

— Că ai profitat de mine, dobitocule.

— Eşti complet nebună.

Enrico dădea pe-afară de indignare.

— Şi pe urmă mai zici că eu m-am îndepărtat! Tu m-ai alungat. Cu atitudinea asta a ta de rahat!

— Şi te alung din nou. Afară, zise ea dându-i brânci spre hol.

El ţopăi încercând să-şi tragă pe el pantalonii.

— Lasă-mă să mă îmbrac, ce dracu'!

— Te îmbraci afară! Ieşi odată! Ieşi!

Îl împinse pe palier şi trânti uşa.

— Telefonul, spuse el.

— Ce?

— Telefonul, l-am lăsat la încărcat.

Colomba îl luă, deschise din nou uşa, îl aruncă spre un Enrico semiîmbrăcat, închise la loc şi se aşeză pe fotoliul ei preferat ca să plângă în hohote.

Puteai s-o laşi şi tu mai moale, îşi zise. *Ţi-o trăgeai şi tu repede şi la revedere.* Dar nu reuşise niciodată să gândească aşa, nu reuşea niciodată să înlăture partea raţională. Era mereu în alertă, nu avusese niciodată încredere în cei din jur. De la plâns trecu la râs, pentru ca apoi să se arunce în pat şi să alunece într-un somn agitat. Deschise din nou ochii la şapte dimineaţa, înţepată de un miros ciudat. O clipă crezu că era în tren, apoi în restaurantul din Paris. În cele din urmă înţelese că nu era miros de ars sau de sânge, ci de cafea proaspăt prăjită, mai uşor şi mai dulce.

Cafea şi ţigări.

Se trezi de tot şi sări jos din pat. Îşi strânse halatul în jurul trupului gol. În casă era cumplit de frig din pricina vântului care intra pe fereastra larg deschisă din sufragerie. Perdelele erau trase şi jaluzelele ridicate. Şi uşa de la intrare era deschisă, iar curentul doborâse bancnotele făcute teanc de pe scrinul de la intrare. Chiar dacă era zi, toate luminile erau aprinse. În bucătărie îl găsi pe Dante,

care se lupta cu un ibric care conţinea o substanţă de culoarea păcurei. Purta o helancă neagră şi blugi de aceeaşi culoare. În loc de clipperşi purta bocanci cu ţinte, asortaţi cu geaca de piele atârnată de mânerul frigiderului şi care avea aceleaşi ornamente.

— 'Neaţa, CC, zise el.

Puse un vârf de sare în amestec, apoi stinse flacăra şi se întoarse. Ţinea ibricul în mâna stângă, folosind mănuşa ca protecţie împotriva căldurii. Colomba îşi dădu seama că avea ochii injectaţi de la o noapte de nesomn.

— Mă enerva aparatul tău de cafea şi l-am aruncat. Am făcut cafea la ibric, care are chichirezul ei. Bineînţeles, boabele le-am adus eu, praful ăla mucegăit pe care-l ţineai în cămară e bun numai ca să omori şoareci cu el.

— Ce faci aici?

— În afară de cafea? Voiam să văd cum te simţi. Dacă tot am venit, ţi-am spălat şi vasele. Nu ştiam că găteşti. Ai două ceşti curate?

Ea arătă spre dulăpior, încă uluită.

— Acolo…

Dante aşeză ibricul pe masă şi studie ceştile în *contrejour.*

— Mă rog, ce înţelegi tu prin curat…

— Cum mama naibii ai intrat? îl întrerupse ea. Dacă ai forţat uşa jur că te sugrum.

— Am folosit cheile, doar mi le-ai dat tu, ai uitat?

— Doar în caz de urgenţă!

— Asta chiar e o urgenţă. Hai, bea.

Colomba gustă cafeaua, care era atât de groasă că puteai s-o tai cu cuţitul.

— E oribilă.

— Trebuie doar să te obişnuieşti.

Lăsă deoparte ceaşca încă plină.

— Spune-mi la ce urgenţă te referi.

— Am înţeles cine e femeia pe care o vânăm.

Eu nu vânez pe nimeni, îşi zise Colomba. Dar din cine ştie ce motiv gura ei refuză să dea glas gândurilor. În schimb, zise fără să vrea:

— Cine e?

— Giltine.

— Ce nume mai e şi ăsta?

— Lituanian. Musta avea dreptate, chiar e un înger.

Dante zâmbi fără veselie pe deasupra ceştii.

— Doar că e un tip anume de înger: Îngerul morţii.

- **Capitolul III**

Oops!... I Did It Again

Odinioară – 1986

Maksim evadase ca toţi ceilalţi. De fapt, ca toţi cei care reuşiseră. Mersese pe jos vreo cinci sute de kilometri până la Brjansk, lăsându-i în urmă aproape imediat pe colegii şi civilii care încercaseră să se ia după el. Pe ultimul, un băieţel care se înrolase de puţin timp, trebuise să-l ameninţe cu o piatră ca să-l facă să plece.

„Dacă nu dispari îţi crăp capul", îi spusese, şi nu glumea. Ceea ce făcea era echivalent cu dezertarea, dacă nu chiar dezertare în toată regula. Era mai simplu să se descurce singur decât împreună cu alţii. Băieţelul o tulise, iar Maksim era convins că îi văzuse lacrimi în ochi, dar nu se sinchisise. Dacă ar fi avut o inimă blândă, n-ar fi ajuns să lucreze în haznaua aia. Fusese ales cu un motiv, chiar dacă superiorii lui nu i-l spuseseră niciodată. Acum, superiorii n-aveau decât s-o sugă. Pe drum furase nişte haine de civil lăsate la uscat, apoi mâncare, iar o dată chiar bani, când intrase noaptea într-o casă, dar nu riscase niciodată să ceară ajutor cuiva.

Dacă se întâmpla să-i adreseze cineva un cuvânt, el întorcea privirea şi mergea mai departe. La Brjansk, din fericire, avea un văr de gradul doi pe care nu-l mai văzuse din şcoală, dar sângele apă nu se face şi vărul îl găzduise, îi oblojise rănile şi îi dăduse de-ale gurii. Când îl întrebase ce se întâmplase, Maksim îi povestise cum fusese dezonorat şi alungat din armată pentru că fusese prins beat în timpul serviciului şi că de atunci fusese nevoit să se descurce singur şi începuse să aibă probleme cu legea. Nimic grav, dar prefera să nu se lase prins de vreun poliţist OMON zelos. Lui Maksim i se părea ironic să fie nevoit să inventeze că era urmărit de poliţie ca să ascundă adevărul, dar vărul lui înghiţise găluşca. În plus, cu toată debandada care se întâmplase, toţi aveau alte lucruri pe cap, cum ar fi să-şi găsească de-ale gurii.

Dar nici vărul lui nu era vreo uşă de biserică, iar uneori făcea mici trebui pentru Vor v Zakone *local, care, în schimbul a câteva ruble pe care Maksim îi promise să i le înapoieze, îi făcu rost de acte false, fără de care Maksim n-ar fi putut să circule liber. Într-un URSS care nu ştia că îşi trăia ultimii ani aveai nevoie de paşaport intern chiar şi numai ca să te duci dintr-un oraş în altul, iar Maksim voia să adauge kilometri buni la*

distanța dintre el și ceea ce lăsase în urmă, care încă îi dădea coșmaruri. Așa că atunci când obținu pașaportul plecă în toiul nopții, furându-i mașina vărului său. O părăsi la vreo sută de kilometri de Moscova, de unde făcu autostopul și ajunse în oraș cu un camion care transporta cartofi.

Se liniști puțin, chiar dacă nu-și dădea încă seama cum urma să-și câștige traiul acolo. Poate dacă reușea să se angajeze ca bucătar într-un restaurant al nomenklaturii, sau ca ghid turistic. Până atunci nu-l ajutase prea mult că învățase angliyskiy, dar Gorbaciov promisese să pună economia pe roate, nu?

Cu ultimele ruble rămase își petrecu prima noapte la Moscova într-o cameră închiriată de la o bătrână din cartierul Zagorordnâi. Se *spălă pe îndelete, luă cina inclusă în preț, apoi se cufundă în noul lui pat, dormind bine pentru prima oară după mult timp. Fu și ultima, pentru că se trezi în cameră cu doi zdrahoni urâți care aveau aer de gabori. Îl escortau pe un zdrahon încă și mai urât, pe care Maksim sperase să nu-l mai vadă niciodată. În chema Belîi, n-avea nume de botez, grad sau calificări, și fusese șeful* Cutiei.

Maksim, îmbrăcat numai în chiloți, sări jos din pat și încercă să sară pe geam, mai mult vrând să-și păstreze onoarea decât având senzația că va reuși. Cum se aștepta, cei doi gabori îl înșfăcară și îl luară la șuturi până când Belîi îi opri.

— Bine, zise Maksim. Ce dracu' era să fac? *Să rămân acolo să-mi putrezească ciolanele*?

— Credeam că datoria ta și a colegilor tăi era să apere complexul. Sau mă înșel? *zise Belîi și își aprinse o țigară cu filtru de carton, de care fumau numai nostalgicii.*

— Să-l apărăm de oameni din afară sau de prizonieri care încearcă să evadeze. A fost altceva la mijloc. Poate că dumneata ai fi făcut o altă alegere, dar eu nu-s așa deștept.

Belîi luă un scaun și îl trase lângă Maksim, care zăcea pe dușumea și își masa vânătăile. Se așeză.

— Dar ești deștept, zise Belîi. Ai un creier peste medie, un bun instinct de supraviețuire și spirit de improvizație: *ai arătat asta în Afghanistan. Și o oarecare lipsă de scrupule, care nu strică niciodată. Dintre toți colegii tăi care au evadat, tu ești cel care s-a descurcat cel mai bine. Măcar nu te-ai ascuns în casa părinților.*

Maksim își aminti de băiatul pe care îl gonise cu pietre. Numai el

putea să fie atât de gogoman.

— Și? Acum ce se întâmplă cu mine?

— Încă lipsesc șaptezeci și cinci de membri ai personalului și deținuți. Unii dintre ei și-au ascuns bine urmele: vor fi greu de găsit, mai ales în perioada asta. Iar pe viitor…

Ridică din umeri.

— … cine știe ce ne așteaptă, cu toate ideile astea noi care circulă. Am nevoie de un câine de vânătoare în trupa mea, un câine de vânătoare care să înțeleagă valoarea prăzii. Ce zici: ai putea fi tu acela?

Maksim văzuse de mai multe ori filmul Naşul *în angliyskiy, deci știa bine ce era o ofertă pe care nu putea s-o refuze. Prin urmare acceptă. Nu-i dădură timp nici să urineze că îl urcară într-una dintre monstruozitățile de mașini negre pe care le aveau. Pe scaun găsi un dosar cu o ștampilă care însemna că era de maximă securitate. Înăuntru era poza unei fetițe de treisprezece ani. Își zise că, una peste alta, scăpase ieftin, că urma să fie ușor să aducă oița rătăcită înapoi la stână.*

Se înșela.

Se înșela amarnic.

1.

Colomba se îmbrăcă din nou ca să aibă răgaz să formeze măcar un crâmpei de gând coerent. Nu reuși, așa că se întoarse în bucătărie în speranţa că Dante dispăruse între timp. Însă era tot acolo, alături de cafeaua lui de nebăut şi poveștile cu stafii lituaniene.

— A, iată-te, zise el când o revăzu. Tocmai îţi povesteam despre Giltine. Numele derivă de la un cuvânt care înseamnă „a înțepa, a împunge” într-un dialect indo-european străvechi. Tradiţia spune că are fie o înfățișare de bătrână, fie de fată frumoasă şi că în loc de limbă are o coadă de scorpion. Era venerată în jurul anului 1 000, iar credincioșii îi aduceau ca ofrandă cocoși negri sau flori galbene.

— Chiar crezi că o ființă supranaturală a început să umble prin lume şi să omoare oameni? întrebă Colomba exasperată.

Dante se uită la ea cu o privire încărcată de reproș.

— Nu cred în Viaţa de Apoi, CC, e şi-așa destul de complicată Viaţa de Aici. Cred doar că o femeie cu o afinitate deosebită pentru droguri naturale se folosește de numele ăsta.

— Cianura nu-i un drog.

— Dar psilocibina este. Musta era plin de ea.

— Cum ai aflat? întrebă Colomba perplexă.

— Mi-a zis Bart. Am făcut-o pentru tine. Gândeşte-te numai: dacă descoperim ceva nou, poate te iau înapoi în poliţie.

Ochii Colombei deveniră două vârtejuri furibunde. Îşi încleştă pumnii.

— Mai bine pleci. Acum.

Dante ridică mâinile şi făcu un pas înapoi, înţelegând că ameninţarea era reală.

— Mai întâi ascultă până la capăt. Nu puteam să fiu sigur că îl drogase chiar Giltine. Poate că Musta se făcuse praf de unul singur cu ciuperci halucinogene, chiar dacă nu avea urme în stomac sau în faringe.

Colomba înainta spre Dante, iar el făcu un salt într-o parte.

— Însă am găsit locul în care Giltine l-a ţinut pe Musta şi a aşteptat ca drogul să-şi facă efectul, continuă el grăbit. Tare, nu?

Colomba încremeni, lovită de un presentiment neplăcut.

— Şi cum l-ai găsit?

— Am fost în inspecţie cu Alberti.

Colomba îi întoarse spatele şi se cufundă în fotoliul din sufragerie. Dante merse în spatele ei, ducând cu sine râşniţa veche de lemn care scotea un zgomot ca de maşină de spălat înfundată.

— O să mă iau rău de tot de Alberti. Cu tine e inutil, zise Colomba posomorâtă.

— N-o face. Ne-a ajutat enorm.

— *Ne*? Ah!

Dante îi povesti despre căutările de la Dinozauri. Colomba ascultă cu un amestec de neîncredere şi groază: numai intrarea prin efracţie mai lipsea.

— Musta cu siguranţă a crezut că Giltine era *adevărata* Giltine înainte să moară, de asta a vorbit despre un înger.

Colomba se concentră asupra respiraţiei, de parcă se pregătea să tragă cu o puşcă cu lunetă.

— Cum a aflat Musta cum o cheamă?

Nu-i plăcea să se gândească la Musta. Cu atât mai puţin la moartea lui: sunetul ca de fructe storcite când îi explodase capul, sângele cald care o împroşcase…

— I i-a spus ea, iar Musta i-a recunoscut numele, răspunse Dante. Juca *World of Warcraft* cu Youssef, iar Giltine e unul dintre personaje, chiar dacă puţin diferit de tradiţie.

— Câte personaje sunt în jocul ăla?

— Nu ştiu, sute. De ce?

— De unde ştii că se referea tocmai la Giltine şi nu la altul? zise Colomba.

— Pentru că nu e prima oară când Giltine omoară pe cineva. Aşteaptă o clipă.

Dante dădu fuga în bucătărie ca să-şi ia geanta. O deschise şi scoase din ea un teanc de coli. Începu să le înşire într-un arc de cerc pe podea, cum făcea mereu când îşi punea ideile în ordine.

— La început n-am ştiut încotro s-o apuc, zise el. Căutam un numitor comun pentru ritualuri şi droguri, crime, atentate… Apoi, puf, am găsit legătura.

Aşeză o coală lângă uşă, apoi se aplecă din nou şi continuă să le înşire în sens opus.

— Un club din Berlin care a ars. *Absynthe,* pe Friedrichstraße.

Ridică o coală.

— Acum doi ani în august, pe la şase dimineaţa. Şapte morţi, inclusiv proprietarul. În sângele tuturor victimelor s-au găsit urme de psilocibină. Înainte să moară, unul dintre clienţi a reuşit să îngaime ceva despre o femeie care l-a împins în flăcări. Şi că înainte să-l împingă i-a spus că o cheamă Giltine. Dacă ai tăi colegi nu s-ar fi grăbit să apese pe trăgaci, Musta ne-ar fi confirmat cu siguranţă numele ei.

Colomba se gândi din nou la ochii hipnotizaţi ai băiatului. Şi imediat după aceea îi rememoră moartea. Pleosc.

— Aici avem celelalte cazuri, reluă Dante şi continuă să aşeze coli, cu un zâmbet tot mai forţat. În largul insulei Zakynthos, acum un an şi jumătate, iahtul unui mic armator care avea la bord douăsprezece persoane, echipaj şi pasageri, s-a lovit de o stâncă şi s-a scufundat. Avariile la motor au făcut ca focul să se răspândească în santină. Orice fel de ajutor a fost inutil, nu a scăpat nimeni, deşi mulţi dintre ei se pare că erau înotători experţi, aveau veste de salvare şi o şalupă. În sângele timonierului s-a găsit psilocibină şi cornul secarei.

— Şi acolo a fost o femeie? întrebă Colomba.

— Aşa se pare. Cadavrul ei n-a fost găsit şi nimeni n-a ştiut s-o identifice. Dar sunt cel puţin trei martori care spun că a fost acolo. E ciudat, nu crezi?

Dante aşeză copia xerox a paginii unui ziar pe clanţa uşii cu geam.

— Ăsta e *Aftonbladet,* cel mai important ziar suedez. Stockholm, Centrul Vechi, acum trei ani. O dubă cu alimente a intrat violent într-un grup de persoane care asistau la un spectacol în aer liber. Zece morţi, iar şoferul şi-a tăiat gâtul cu o lamă înainte de sosirea poliţiei. Ce să vezi, în sânge i s-au găsit urme de psilocibină şi psilocină, la fel ca Musta. Din spusele rudelor şi prietenilor, nu se mai drogase niciodată.

— Lasă-mă să ghicesc. Pe scaunul din dreapta şoferului era o femeie? zise Colomba sarcastică.

— Nu. Dar agăţase una cu o seară înainte. În ultimul mesaj pe care i l-a trimis unui prieten se declara foarte mulţumit de partida care se arăta. Însă a doua zi, drogat mort, a făcut un masacru.

— Nu poţi să ştii ce le trece oamenilor prin minte.

— În general ştiu. Şi din câte se pare şi Giltine ştie. Dar să mergem mai departe.

Agită o altă coală înainte s-o aşeze alături de celelalte într-o spirală care părea să nu se mai termine.

— Valencia, Spania. Un jaf care s-a sfârşit prost. Acum patru ani. Au murit tatăl, mama, portarul clădirii şi doi copii. Hoţul s-a sinucis când a sosit poliţia, s-a aruncat pe fereastră. Testat pozitiv de cornul secarei. Prietena lui a spus că era sigură că se vedea cu o altă femeie. Care n-a fost identificată niciodată.

Colomba se pierdea în şuvoiul de cuvinte.

— Dante… ia-o mai încet, ce dracu'! Înnebunesc.

El nici nu se sinchisi.

— Marsilia, o clădire distrusă de o scurgere de gaz, acum trei ani şi ceva. Douăzeci de morţi. Câţiva vecini au văzut cum o femeie a ieşit din clădire cu puţin timp înainte să explodeze. Şi, evident, proprietarii apartamentului în care a avut loc explozia erau plini de LSD. Pe urmă…

Colomba sări în picioare şi zbieră din toţi rărunchii:

— Dante! Stai jos!

El se opri în timp ce aranja a cine ştie câta coală de hârtie.

— CC?

— Stai jos, ţi-am zis.

Îl împinse spre fotoliul în care stătuse ea cu o clipă înainte.

— Stai jos. Respiră. Linişteşte-te. Respiră.

El se supuse.

— Ce e?

— E că mai ai puţin şi cazi din picioare. Ai dormit azi-noapte?

— Nu. Dar…

Colomba merse la chiuveta din bucătărie şi umplu un pahar cu apă rece, apoi i-l aduse.

— Bea.

— Ei, hai… nu sunt copil.

— Bea!

Se supuse din nou.

— Începi să vezi lucruri care nu există, Dante.

El o apucă de braţ cu mâna bună, care Colombei i se păru că ardea.

— Glumeşti? Nu înţelegi că tiparul e mereu acelaşi? zise el.

— Tiparul îl vezi numai tu. Câte infracţiuni se comit sub influenţa stupefiantelor?

— În general e vorba de alcool şi cocaină, nu de astea.

— Greşeşti. Există părţi din lume în care e mai simplu să iei ciuperci decât să tragi o linie. În plus, de unde ai făcut rost de informaţiile astea?

Colomba îi înşfăcă foile din mână şi văzu că aproape toate erau tipărite de pe pagini web cu nume improbabile. Una dintre ele avea ca logo un diavol mascat cu un trident cât toate zilele.

— Nu cumva ai şi vreun articol despre dâre chimice şi extratereştri?

— Degeaba eşti sarcastică.

— N-ai şi pozele ălora care administrează site-urile? Cred că sunt nişte grăsani mâncaţi de acnee care locuiesc cu mămica, insistă ea.

Dante dădu ochii peste cap.

— Când te-apucă, eşti insuportabilă. Ani întregi am studiat şi am catalogat complotişti, CC! Crede-mă că ştiu să-mi dau seama când există o fărâmă de adevăr. Şi oricum am găsit şi confirmări în ziarele locale.

— Îmi închipui la ce ziare te referi…

— De ce nu-ţi deschizi odată căpăţâna aia încuiată? izbucni Dante, exasperat. Chiar crezi că totul e numai o coincidenţă?

— Nici măcar atât. Cred că nu e nimic, nimic-nimicuţa, răspunse Colomba. Pui la un loc mere cu pere, iar pentru tine asta e o teorie care stă în picioare. Hai să vedem care ar fi motivaţia femeii ăsteia. De fapt, *monstrului* ăstuia. Care ar fi?

Dante ezită.

— Poate că unora le convine că ucide aşa cum ucide. Ar putea fi asasin plătit, unul foarte scump. Şi poate că lucrează pentru o organizaţie transnaţională puternică.

— Tu vorbeşti serios?

— Sau poate că n-are o motivaţie raţională. Acţionează ca într-un ritual, poate chiar crede că invocă Moartea întrupată.

— Ca un criminal în serie?

— Exact.

Colomba începu să numere pe degete.

— În primul rând, criminalii în serie femei sunt foarte rari. În al doilea rând, aproape toţi sunt nişte idioţi desăvârşiţi. Crede-mă, îi ştiu pe câţiva dintre ei şi nu erau aşa fascinanţi ca la televizor. E mare lucru dacă măcar se spală. În al treilea rând, nu există criminali în serie căruia să nu-i placă să vadă cum îi mor victimele, iar Giltine a ta de cele mai multe ori nici n-a fost de faţă. În al patrulea rând, criminalii în serie nu fac chestii prea complicate. Te taie cu cuţitul şi apoi îţi violează cadavrul. Sau păstrează o bucată din el, ca il Mostro di Firenze.

Dante îşi simţi gura uscată.

— Ok. Nu-i nevoie să intri în detalii. Dar în afară de motivaţie, pe care n-o putem cunoaşte, totul se potriveşte.

— Dacă totul se potriveşte, arată-mi o probă.

— Trebuie să găsim probele. Dar tu ştii că în versiunea oficială scârţâie ceva. Ştii că îngerul există.

Normal că ştiu, îşi zise Colomba. *De asta vreau să stau cât mai departe.*

— Tocmai am fost suspendată. Dacă mă apuc pe bune de anchetă, pot să-mi iau adio de la serviciu.

— Mai bine! Eşti prea inteligentă ca să porţi uniformă.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, te rog! Nu poţi să înţelegi ce înseamnă o viaţă normală.

— Şi crezi că nu mi-ar plăcea? zise Dante cu amărăciune şi dispăru în bucătărie.

Colomba auzi clinchetul brichetei Zippo. *Trimite-l acasă,* îşi zise. *Opreşte-te aici*. Însă când valul de adrenalină se retrase, Colomba merse lângă Dante. El stătea la fereastra deschisă, fumând şi privind norii de culoarea indigoului.

— Ai chemat deja infirmierii cu cămaşa de forţă? zise el fără să se întoarcă.

— Încă nu. Mai întâi fă-mi o cafea decentă, te rog.

— În afară de a mea a mai rămas doar cea solubilă, care e oricum numai decentă nu, bombăni el.

— Mie-mi place.

Dante puse un alt ibric pe foc. Stătea cu spatele la ea.

— Nu gândesc ca un gabor şi nu reuşesc să te conving.

— Tu nu gândeşti ca niciuna dintre persoanele pe care le cunosc.

— Ştiu, ştiu.

Dante afişă un zâmbet cât se poate de diferit de obişnuitul lui rânjet sarcastic.

— Dar ai şi avantaje când eşti paria. Dacă eşti o pasăre care zboară alături de celelalte n-o să ştii niciodată ce forme minunate compui pe cer, o să vezi numai fundul păsăroiului din faţa ta. Ce e frustrant e că atunci când povesteşti ce vezi nu te crede nimeni.

Dante turnă apă caldă în cană pentru Colomba şi amestecă până dizolvă praful de cafea. Apoi îi întinse cana.

Colomba sorbi din nes. Era oribil, dar îl prefera smoalei de mai devreme.

— Dante… chiar dacă ai avea dreptate… nici n-aş şti de unde să încep să vânez o fantomă.

— Păcat, CC, pentru că dacă nu pornim pe urmele ei, nu ştiu cum şi nu ştiu când, dar va ucide din nou.

2.

Giltine auzea morţii cum cântă. I se întâmpla numai când era în largul mării: atunci, sufletele îngropate în adâncuri se trezeau din nou. Ea stătea şi asculta, privind apele întunecate şi recunoscând persoanele cărora le aparţinuseră glasurile. Marinari, emigranţi, victime, asasini, bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni: fiecare dintre ei avea o poveste de spus, pe care Giltine urma să şi-o amintească şi s-o poarte cu ea în viitor ca să le cinstească memoria. Era datoria şi privilegiul ei.

Cântul înceta doar odată cu răsăritul soarelui. Abia atunci Giltine putea să se odihnească, atât cât i se dădea voie. Activa pilotul automat şi se întindea pe unul dintre paturi. Barca ei era un Grand Sturdy de doisprezece metri, cu trei cabine duble şi autonomie de peste 2 800 de kilometri. Giltine plecase din portul din Civitavecchia în

noaptea în care Musta murise, iar de atunci navigase spre obiectivul ei, păstrând o distanţă de 11 kilometri între ea şi ţărm. Din fericire, marea fusese tot timpul liniştită, iar vântul – moderat.

Mai avea 5 kilometri până să ajungă, iar numărul ambarcaţiunilor începuse să crească: bărci ale autorităţilor portuare, bărci care proveneau din port, feriboturile mari care se mişcau încet, agitând apa pe o rază mare în jurul lor, şi bărcile pescarilor. Mai lipseau numai iahturile, care în perioada aceea din an navigau spre ţări mai calde. Simţi mirosul înţepător şi amar de alge şi sare, mirosul mai greu al mâncării şi al vieţii care venea din case.

Giltine opri motoarele, aruncă ancora şi coborî sub punte. Intră în cabina care îi slujea drept garderobă. Pe patul matrimonial care nu mai avea pe el decât o saltea zăcea o valiză de piele Louis Vuitton. Aceeaşi marcă era şi setul făcut grămadă într-un colţ. Pe scrin era o cutie de metal, foarte asemănătoare celor folosite de machiorii profesionişti pe platourile de filmare. Giltine o deschise: înăuntru avea multe borcane cu creme de diverse culori, pensule şi bureţi mici, dar şi pansamente, bisturiuri, flacoane de dezinfectant şi seringi. Giltine se dezbrăcă, apoi începu să-şi taie fâşiile de leucoplast care îi acopereau braţele şi picioarele. Durerea apăru imediat ce aerul intră în contact cu pielea şi nu făcu decât să crească în intensitate când toate membrele rămaseră descoperite complet.

Nu conta.

Când îşi scotea bandajele – şi trebuia s-o facă cel puţin o dată pe zi ca să se spele şi să schimbe unguentele – Giltine evita să se privească în oglindă, dar de data asta se văzu obligată să o facă. Aşa cum îşi închipuia, infecţia se agravase şi de-acum putea să-şi vadă albul oaselor printre fâşiile de carne însângerată. Şi mirosul de putred se înteţise.

Giltine se dezinfectă. Apoi, după ce îşi schimbă bandajele, scoase din valiza de pe pat mai multe cutii care conţineau ceva ce părea a fi o argilă de culoarea pielii în mai multe tonuri, de la palid la bronzat. Luă unul dintre borcanele mai închise la culoare, scoase din ea cremă cam cât o nucă, adăugă o substanţă de fixare, amestecă, apoi îşi întinse argila pe fiecare centimetru de piele eliberat de sub bandaje. Rănile dispărură sub imitaţia de piele bronzată iar durerea se estompă, chiar dacă nu dispăru definitiv. Pentru Giltine durerea reprezenta un fundal constant.

Odată ce machiajul fu absorbit, se îmbrăcă în lenjerie sport, trase pe ea un costum Gucci de culoarea lămâii, cu ornamente florale pe margini şi în cele din urmă îşi puse un dres.

Acum venea partea cea mai complicată. Giltine se aşeză pe marginea patului şi îşi dădu masca până pe ceafă, strângând din dinţi când lumina îi lovi obrajii. Şi fără să se uite putea să simtă bubele care se umflau şi se spărgeau cu un sunet încet dar sesizabil, ca untul care sfârâie în tigaie. Luă crema albă de faţă şi o întinse uniform pe chip şi pe gât, stingând arsura, apoi făcu la fel cu cea care simula bronzul. Apoi se machie şi pe urmă luă dintr-o cutie de metal la fel de mare ca şi cealaltă o perucă blondă, bob, şi lentile de contact verzi. Abia atunci se privi în oglindă, studiind-o pe străina în care se transformase şi care semăna leit cu fata care zâmbea în pozele din acte. Era franţuzoaică, o chema Sandrine Poupin şi era medic chirurg la un ONG umanitar elveţian care exista numai pe hârtie, dar care avea un sediu şi un cont la banca în care Giltine îşi transfera o parte din fonduri. ONG-ul deţinea şi ambarcaţiunea pe care se afla ea acum, donată de un armator grec pentru misiuni umanitare. Faptul că armatorul grec se înecase cu un an în urmă trebuia considerat o simplă coincidenţă nefericită.

Giltine verifică din nou machiajul, apoi ridică ancora, se întoarse la cârmă şi conduse barca până la locul de acostare din port, comunicându-şi poziţia prin radio. Nimeni dintre cei pe care îi întâlni, nici chiar paznicul care urcă la bord ca să-i verifice actele şi să caute pasageri clandestini, nu bănui că sub pălăria cu boruri largi şi ochelarii cu lentile închise la culoare se ascundea altceva decât o femeie care îşi reprezenta oficial ONG-ul într-unul dintre cele mai fermecătoare locuri din lume.

Veneţia.

3.

După ce îi pregătise cafeaua, fusese copleşit de oboseală. Se clătina pe picioare şi i se împleticea limba, de parcă ar fi exagerat cu pastilele şi picăturile, dar nu era decât extenuat. Colomba reuşi să-l convingă să se întindă pe canapea promiţându-i că îl lasă să fumeze în casă şi, după câteva minute, îi luă mucul din mâna rea care atârna deasupra podelei. Însă Dante nu adormise încă.

— Cine era tipul cu care ai luat cina aseară? murmură el cu ochii închişi.

— De ce *tipul*? Putea fi o femeie.

— Păr castaniu scurt, nici urmă de ruj sau machiaj pe şervețelele de hârtie, sticla de vin… explică el.

Colombei îi veni să râdă.

— Tot timpul trebuie să-ţi bagi nasul, nu-i aşa?

— N-o fac intenţionat.

— Te şi cred. Oricum, era Enrico.

— *Dobitocul*?

Colomba îşi aminti de toate dăţile în care se plânsese în legătură cu el.

— Chiar el.

— Măcar n-a dormit aici. Încă mai sunt speranţe în ceea ce te priveşte, zise Dante cu un glas tot mai firav, apoi începu să sforăie încet.

Colomba îl înveli cu un pled pentru că pe fereastră intra un vânt umed şi îi scoase bocancii. Ambele şosete erau găurite. Era ciudat, pentru că Dante se îngrijea minuţios de hainele lui, chiar dacă părea proaspăt scos dintr-un club londonez din anii ’80. Colomba observă că şi gulerul cămăşii era ros. *Ce ţi se întâmplă, Omule din Siloz*? se întrebă ea.

Se mişcă în linişte, luă rucsacul care îi servea de geantă şi ieşi. După o jumătate de oră traversa Piazza del Popolo. Se opri în barul Rosati ca să cumpere un sandviş triunghiular cu maioneză şi creveţi, pe care îl mâncă aşezată pe treptele obeliscului egiptean. La orele acelea târzii ale dimineţii, nu era prea multă agitaţie. Individul care închiria Segway-uri pe partea cealaltă a pieţei fuma liniştit o ţigară în aşteptarea clienţilor, iar taxiurile formaseră un şir lung, alb şi nemişcat în lumina palidă a soarelui.

Colomba îşi făcu curaj: aruncă resturile într-un coş de gunoi arhiplin şi străbătu rapid cele câteva sute de metri care o despărţeau de biroul avocatului Minutillo. Se afla într-un bloc de epocă, cu siguranţă aristocratic, dar care, ca peste tot în Roma, ar fi avut nevoie de o recondiţionare, mai ales în privinţa liftului cu grilaj care scârţâia în timp ce se târa printre etaje.

Îi deschise Emanuela, secretara de aceeaşi vârstă ca a Colombei, care avea un piercing în nas.

— *Dottoressa* Caselli, ce mă bucur să vă văd! Vă aşteaptă domnul avocat?

— Nu, dar sper să-şi facă puţin timp pentru mine.

— Îl anunţ imediat. Între timp luaţi loc, vă fac o cafea. Pun pariu că nu-i la fel de bună ca a domnului Torre.

Colomba zâmbi: Emanuela îi dădea mereu o bună dispoziţie.

— Cred că am băut destulă pe ziua de azi, mulţumesc, îi spuse.

Se aşeză în sala de aşteptare. Zece minute mai târziu, un bărbat care semăna cu un Jeremy Irons de acum douăzeci de ani se apropie ca să-i strângă mâna.

— *Dottoressa* Caselli. Vă rog, zise Minutillo şi o conduse în biroul cu lemn închis la culoare, plin de cărţi şi tomuri juridice. Se aşeză la masa de lucru din nuc şi îi făcu semn şi ei să ia loc.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Trebuie să vorbim despre Dante, zise Colomba, după ce hotărâse rapid că abordarea directă era cea mai bună.

— În legătură cu ce anume?

— Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, spuse Minutillo pe un ton neutru.

— Domnule avocat… nu putem să trecem peste partea în care vă prefaceţi că nu ştiţi?

Minutillo se mulţumi să o privească.

— Cum doriţi. Să vedem… înghite pastile ca pe bomboane sau le trage pe nas ca să-şi facă efectul mai repede şi dă buzna la mine-n casă la şapte dimineaţa. Înainte trebuia să-l iau la şuturi ca să-l fac să iasă din hotel, iar de cele mai multe ori nu reuşeam nici aşa.

— Ce ciudat, spuse Minutillo cu aceeaşi ton de mai devreme.

— Ştiţi că a intrat cu o maşină de poliţie prin grilajul unui magazin, nu? Şi că putea să rămână ţeapăn acolo.

— Iar dumneavoastră sunteţi îngrijorată.

— Bineînţeles. E un prieten.

— Şi sunteţi atât de apropiaţi că nu l-aţi sunat de luni întregi? Concepţia dumneavoastră despre prietenie e foarte ciudată, *dottoressa.*

Colomba se strădui să nu roşească, iar dintr-un colţ întunecat al minţii veni în faţă o amintire neplăcută şi neaşteptată: seara în care, la câteva săptămâni după ce se certaseră, îl surprinsese pe Dante când se învârtea pe strada cu secţia de poliţie, în aparenţă fără o ţintă anume. Îl văzuse de la fereastra biroului şi se jenase, înţelegând că Dante voia să provoace o întâlnire chipurile întâmplătoare, cum fac adolescenţii plini de speranţă când vor să dea peste fata visurilor lor şi trec la nesfârşit

prin faţa casei ei. *Îi dau telefon când mă întorc,* îşi spusese, conştientă că n-avea s-o facă şi simţindu-se murdară din pricina minciunii comode de care se lăsase convinsă. Acum că îşi dăduse seama că reprimase complet episodul, se simţea şi mai murdară.

— Am fost foarte ocupată, spuse în cele din urmă.

— La fel şi Dante. Ocupat să supravieţuiască, zise Minutillo. Şi ar fi avut nevoie şi de ajutorul dumneavoastră. Acum, dacă nu vă supăraţi, aştept un client.

Minutillo se ridică, dar Colomba rămase pe loc.

— Aveţi dreptate, domnule avocat. Am fost o proastă. Dar acum sunt aici.

Avocatul o scrută cu privirea, apoi păru să ia o hotărâre pentru că se aşeză din nou.

— De ce a venit la dumneavoastră azi-dimineaţă? întrebă el.

— E convins că în spatele atentatului din tren se află o femeie care umblă prin lume şi ucide pe unde trece.

— Iar dumneavoastră vreţi să ştiţi dacă puteţi avea în continuare încredere în el.

— Eu *am* încredere în el. Dar nu ştiu dacă am încredere în ceea ce-mi povesteşte.

— V-aş putea spune că totul e în ordine.

— Nu vă stă în fire, domnule avocat.

Minutillo făcu o grimasă exasperată.

— Acum patru luni lui Dante i-a fost rău.

Pe Colomba o trecu un fior.

— Rău în ce sens?

— Nu-i deschidea uşa omului de serviciu de la hotel şi rămânea baricadat înăuntru. Credea că e urmărit şi spionat, ca pe vremea Tatălui.

— Tatăl e mort.

— Dar fratele lui Dante nu este.

Rahat, îşi zise Colomba. *Deci asta e problema.*

— Încă e obsedat de el, se încruntă ea.

— Era sigur că exista şi că îl supraveghea. La un moment dat n-a mai putut să doarmă şi nici n-a mai avut grijă de el. Voia să fie gata să-l intercepteze dacă trecea prin zonă.

— Şi cum a ieşit din starea asta? Oricât de rău îi e, nu mai e chiar aşa.

— Am găsit o clinică discretă lângă lacul Como. El a înţeles situaţia şi a acceptat să petreacă acolo câteva săptămâni. A dormit în mare parte în grădină într-un cort.

— Habar n-aveam…, zise Colomba cu inima strânsă.

— Când doza de medicamente s-a stabilizat, o întrerupse Minutillo, Dante a început să reia contactul cu realitatea. Bănuiesc că acum se tratează în felul lui, dar sfatul psihiatrului care l-a îngrijit a fost să evite orice fel de evenimente care ar putea avea un impact emoţional negativ, cel puţin o vreme. Iar Dante a hotărât să-i urmeze sfatul şi a-nceput să-şi bată capul cu alt gen de clienţi.

— De asta ţine conferinţe la universitate?

— Caută să se reprofileze ca expert în mituri şi folclor, dat fiind că puţini sunt cei care ştiu cât el. Deocamdată nu-i aduce venituri cât să-şi continue stilul de viaţă, dar e un început.

— Bine măcar că hotelul e gratis, zise Colomba.

— Doar camera, nu şi serviciile suplimentare. Ajung la o sumă greu de digerat. Dată fiind starea lui, m-am gândit că nu era cazul să insist să se întoarcă în apartamentul lui din San Lorenzo. Însă mai devreme sau mai târziu tot o s-o facă.

— Valle nu poate să-l ajute?

— Dante e prea orgolios ca să-i ceară ajutorul tatălui său vitreg. A vrut să plătească din propriul buzunar şi clinica, aşa că a rămas în pom.

Minutillo făcu o grimasă. Era limpede că îi era greu să vorbească despre asta.

— În ultima vreme era mai bine, în orice caz. Îl relaxase să nu se mai ocupe de cazuri criminale. Era lucid şi activ, bine dispus, raţional conform standardelor sale pe care le cunoaştem foarte bine.

— Apoi m-am întors eu…, murmură Colomba, şi a început din nou să delireze.

— Poate.

Minutillo zâmbi.

— Sau poate v-aţi întors şi a început din nou să gândească limpede. Alegeţi dumneavoastră.

•

Colomba ieşi din biroul avocatului cu un sentiment copleşitor de vină şi o incertitudine încă şi mai mare. Ca de obicei când se simţea deprimată şi confuză, recurse la efort fizic.

Sala de forţă la care mergea era la mică distanţă de biroul avocatului, în zona Prati atât de iubită de notari şi de oamenii de film. Întotdeauna avea un trening curat acolo. Merse direct la sală şi se schimbă, dar nu reuşi să se convingă să intre în zona de fitness, care îi părea prea aglomerată de actriţe de mâna a doua şi modele. Alergă afară şi continuă să alerge de-a lungul bulevardului Mazzini, depăşind marele cal de bronz care decora sediul Rai şi faţa uriaşă care fusese odată o fântână de la colţul străzii, coborând pe câteva trepte de piatră urât mirositoare pe faleza Lungotevere.

Pe porţiunea aceea, Lungotevere avea o pistă de biciclişti nou-nouţă pe care o foloseau alergătorii, iar Colomba urmă traseul căutând să rămână pe centru şi să păstreze un ritm lent, ca să se încălzească. Pista se termina brusc şi se transforma în ciment ciobit şi murdar. Colombei i se păru că aleargă printr-un oraş abandonat după un război nuclear. Pe partea stângă erau ancorate bărci părăsite acoperite de gunoaie, iar pe partea dreaptă se deschideau la intervale regulate coridoare blocate de grilaje pe care scria *Accesul interzis.* Duceau spre Circoli Canottieri, unde acum se ajungea de pe strada de deasupra, şi erau abandonate şi ruinate aproape toate. Zidurile de ciment erau acoperite cu graffiti şi înscrisuri obscene.

Colomba se încălzise şi trecu la viteza de croazieră. Se bucură să simtă cum muşchii i se destind şi respiraţia i se reglează. Treptat, imaginea lui Dante închis în sanatoriu ca într-un film alb-negru gotic îşi pierdu din intensitate şi îi dispăru din conştiinţă.

Însă uitarea nu ţinea mult. Era de-ajuns ca privirea să-i cadă pe un obiect oarecare pentru ca mintea ei să reediteze imediat episoade dureroase. Pantoful vechi pe care îl lovi cu piciorul o făcu să rememoreze momentul în care Dante îşi aruncase un Clipper prin geamul spitalului în care fusese tratată şi îi salvase astfel viaţa. O furculiţă acoperită cu un strat uscat de mâncare îi aminti de una dintre nenumăratele cine pe care i le oferise la hotelul Impero şi pe care acum se chinuia să le plătească. Grămada de nisip de pe un şantier care ar fi trebuit să fie terminat cu trei ani în urmă i se păru a fi cea sub care îl găsise pe Dante în rulota parţial îngropată, când se luaseră în braţe, răniţi şi în suferinţă, după ce supravieţuiseră în faţa celor care voiau să-i omoare.

Colomba acceleră din nou. Urcă înapoi pe stradă printr-un gang plin de excremente umane, deranjând doi pescăruşi care se certau pe

un şoarece mort şi alergă în direcţia din care venise. Când ajunse la Ponte del Risorgimento coborî din nou pe faleză şi luă circuitul de la capăt – pista de biciclişti, porţiunea de ciment, gangul – iar străfulgerările deveniră mai rapide şi mai confuze. Dante care ţopăia în sufrageria lui, apoi chipul său plin de sânge din faţa magazinului distrus în care locuia Youssef. Glasul lui care vorbea despre îngeri şi criminali în serie.

Colomba alergă şi mai tare şi reluă iar circuitul, sărind pe treptele roase folosite ca pisoar. Simţea cum îi pulsau şoldul şi maxilarul pe care şi-l rupsese. Plămânii parcă încercau să absoarbă întreg vidul cosmic, inima era ca un romb, picioarele – ca o mitralieră. Fu nevoită să se oprească, gârbovită şi gâfâind ca o bătrână. În clipa aceea avu un *satori,* o revelaţie, şi înţelese că, sub toată furia, sub atitudinea combativă…

Îi era frică. Frică de ce putea să se întâmple. Pentru că atunci când ea şi Dante erau împreună se întâmplau „chestii". Înfiorătoare, în general. Iar ea nu era sigură că putea să supravieţuiască unui alt monstru.

Se întoarse la sală, îşi curăţă tălpile adidaşilor şi atacă de câteva ori sacul de box, ignorând-o pe femeia care lucra lângă ea la aparatul de spate şi trăncănea despre ordine de expulzare şi pedepse capitale. Apoi se întoarse acasă cu inima împăcată a cuiva care a luat o decizie dificilă şi cu muşchii în care simţea o durere plăcută.

Însă dispoziţia i se strică imediat ce trecu pragul. Dante stătea aşezat pe canapea în sufrageria ei şi fuma ceva care arăta ca o ţigară mototolită, cu miros înţepător.

— Ai înnebunit de tot? strigă ea şi trânti uşa în spatele ei. Îţi rulezi un cui la mine-n casă?!

— Ei, da, ce tragedie, zise Dante trăgând încă un fum.

Avea ţigara în mâna bună, pe care o făcuse căuş şi inhala fumul din palmă. Colomba îi mai văzuse doar pe drogaţii bătrâni să facă asta. I-o smulse dintre degete şi o stinse în scrumieră.

— De unde ai cumpărat drogurile?

Dante chicoti.

— *Drogurile*? E canabis, *mami.* Şi nu le-am cumpărat. E al lui Musta.

— Băieţii mi-au spus că le-ai aruncat pe fereastră.

— Punguţa chiar am aruncat-o.

Colomba întinse mâna.

— Dă-mi-o.

— E pentru uz personal, se apără el, apoi văzu craniile de smarald care aruncau fulgere din ochii ei şi scoase pachetul de staniol împăturit din buzunar. Colomba îl deşertă în closet împreună cu scrumiera, apoi pulverizã oribilul deodorant cu miros de pin pe care i-l făcuse cadou mama ei, în a cărei opinie în casa Colombei domnea „un miros nu tocmai curat". În timp ce făcea toate astea îşi aminti că îi promisese să ia masa împreună, iar buna ei dispoziţie se strică încă mai mult.

— Cât dramatism, zise Dante uitându-se la ea. Ţin să-ţi amintesc că alcoolul e mai rău decât canabisul.

— Iar eu ţin să-ţi amintesc că alcoolul e legal, iar marijuana nu.

Îşi mirosi hainele.

— Ştii ce se întâmplă dacă îi apucă să mă caute de droguri?

— Tu n-ai fumat.

— Există şi fumatul pasiv.

— Ei, hai CC…

— Există! Iar în urină THC-ul rămâne patruzeci de zile.

— Atunci să trec la cocaină, aia rămâne doar cinci.

Ea se proţăpi în faţa lui.

— Ia încearcă.

— Glumeam. N-am avut niciodată nevoie de stimulente.

— Dar de calmante da. Şi de recuperări.

Dante coborî privirea.

— Ai fost la Roberto. Bineînţeles.

— De ce nu mi-ai spus?

— Şi-aşa nu mă crezi niciodată. În locul meu ce-ai fi făcut? spuse el, ruşinat ca un copil mic.

— Uită-te la mine.

Ridică privirea.

— Ştiu cine eşti, bine? Te-am văzut şi la rele, şi la bune.

— Şi ai fugit.

— Nu de tine, Dante. De noi. De ceea ce se mai putea întâmpla.

Făcea eforturi să-şi găsească cuvintele, nu-i era uşor. Se aşeză pe canapea lângă el.

— Înainte să te cunosc, viaţa mea avea o ordine anume. Ştiam ce să fac. Acum, fiecare pas e o necunoscută.

— A fost întotdeauna, doar că ţi-ai dat seama abia acum.

— Se poate, dar nu contează. Imediat ce mă abat puţin, ai văzut şi tu, începe să nu-mi mai fie bine. Ştii ce înseamnă să-ţi simţi plămânii cum se zdrobesc? Simt că mor de fiecare dată. Şi văd lucruri care nu există.

Dante făcea parte din categoria aceea aleasă de oameni care dacă n-au nimic de spus ţin gura închisă, chiar dacă aproape niciodată nu se întâmpla ca el să nu aibă nimic de spus. Prin urmare rămase tăcut în timp ce Colomba îşi duse discursul la final.

— Fără secrete, zise ea. Trebuie să pot să am încredere în tine, să ştiu că nu-mi ascunzi nimic. Fără jumătăţi de adevăr. Fără omisiuni.

— Ok, zise Dante, care se simţea fericit cum nu mai fusese de o bună bucată de vreme. Dar nu mai fugi. Trebuie să ştiu că n-o să mă părăseşti în mijlocul drumului.

Colomba încuviinţă din cap.

— N-o să se întâmple. Eşti prietenul meu şi ţin la tine. Îmi pare rău dacă ai crezut altceva.

El se tolăni pe canapea cu mâinile la ceafă.

— N-am crezut niciodată altceva, nu neapărat. Deci, mă crezi în legătură cu Giltine?

— Sunt dispusă să arunc o privire. Însă dacă nu apare nimic care să mă convingă, o să-mi accepţi decizia, o să uiţi povestea asta şi mergem mai departe.

— Şi dacă apare?

— Găsim ceva solid şi pasăm dovezile Interpolului sau colegilor de la antiterorism.

Dante păru să cântărească propunerea, apoi întinse solemn mâna dreaptă, iar ea i-o strânse.

Amândurora le veni să râdă şi să plângă în acelaşi timp, dar nu făcură niciuna, nici alta.

4.

Morţii începuseră să şoptească pe Canal Grande, dar Giltine reuşea să-i ţină afară din mintea ei. Nu era uşor, i se părea aproape o lipsă de respect. Ar fi vrut să-şi aleagă o casă departe de apă, dar avea nevoie de o casă suficient de scumpă încât să-i asigure intimitate şi anonimat, iar astfel de case aveau privelişte inclusă în preţ.

În după-amiaza aceea, după ce tocmai ajunsese, îşi dăduse jos ce mai rămăsese din machiaj şi aplicase din nou unguentele. În ziua aceea

neobişnuit de caldă şi umedă, machiajul durase mai puţin decât credea. Văzuse cum braţul i se decolorase şi scosese la iveală rănile cu puţin timp înainte să ajungă pe Calle Sant'Antonio, iar taximetristul îi aruncase o privire suspectă. Înţelesese cine era? Dacă aşa ar fi fost, ar fi trebuit să-l elimine în casa pe care o închiriase – două sute de metri pătraţi, cu o terasă mare şi mobilier rafinat în stil veneţian – şi să se descotorosească acolo de cadavrul lui, iar apoi să-şi schimbe locuinţa şi identitatea. Însă ar fi fost o problemă mare, pentru că în planul lui Giltine timpul era esenţial.

Îşi acoperise braţul cu un şal pe care văzu imediat cum se întinde o pată fetidă, în vreme ce taximetristul descărca bagajele în studioul cu bovindou. Apoi plecă fără să spună o vorbă. De la fereastră, îl văzu cum se uita în direcţia ei, de parcă ar fi fost nehotărât. Şi ea era. Nu voia să compromită tot, nu când era atât de aproape de ţintă.

Murmurul sufletelor devenise mai insistent când bătuse de miezul nopţii. Giltine aprinse sistemul stereo conectat la un amplificator Bang & Olufsen care părea un disc zburător şi sincroniză radioul pe o frecvenţă goală, lăsând zgomotul alb să-i invadeze mintea. Cu braţele larg deschise, având pe ea numai bandajele, Giltine simţi că dispare în unda sonoră, că devine imaterială, fără corp. Apoi inima îi bătu şi Giltine se pomeni pe duşumea. Simţi cum carnea îi arde la contactul cu marmura rece. Eliberată de glasurile celor morţi, cu mintea limpede şi activă, se aşeză în faţa laptopului aflat pe masa de lucru. Se conectă la wi-fi, trecu printr-un VPN din Statele Unite care îi ştergea poziţia şi identitatea pe internet, apoi îşi chemă avatarurile.

Giltine avea sute de avataruri, care acum se perindau pe ecran în tot atâtea programe de chat, pagini web şi clienţi de mail care se deschideau şi se închideau ca nişte baloane de săpun la atingerea mouse-ului. Erau bărbaţi şi femei, bătrâni şi tineri, fascinanţi şi odioşi, având diverse naţionalităţi. Unele avataruri frecventau site-uri de întâlniri pentru singuratici, altele – site-uri pentru sex, de la partide rapide până la partide cu plată. Altele discutau pe forumuri dedicate celor mai diverse subiecte, de la bucătărie la sport. Unele mureau pentru că îşi epuizaseră rolul sau nu reuşiseră să agaţe nicio pradă.

Giltine le manevra, sărea de la unul la altul, gestiona discuţiile, dădea sfaturi, povestea fantezii sexuale şi prezicea viitorul. Pe un site pentru pedofili era un individ de şaizeci de ani care făcea schimb de fotografii, pe piaţa neagră a noului Drum al Mătăsii cumpăra arme şi

vindea droguri, pe Messenger era prietena unei fete cu probleme de învăţare, dar şi o studentă sexy care căuta un bărbat matur şi generos. Pe site-urile porno era stăpâna unui broker francez şi a unui medic german, sclava unui japonez, căţeaua unui zoofil. Pe Facebook glumea, se certa, seducea, trimitea clipuri şi gif-uri caraghioase. Peste tot oferea servicii şi favoruri, umeri pe care ceilalţi puteau să plângă, vorbe de alin şi sprijin psihologic. Era prietenul generos, prietenul nevoiaş, sprijin şi distragere.

Trei prăzi erau gata să fie înhăţate, iar Giltine le dedică o atenţie deosebită, *chat*-uind cu ei câteva minute bune în loc să le dea un simplu mesaj direct şi să treacă la următorii. Primul era un virgin de douăzeci şi cinci de ani care căuta o femeie care să-l înţeleagă şi să-l ajute prima oară. Altul era un individ de treizeci de ani care juca poker în circuitele online şi îşi jucase casa. A treia era o prostituată care nu reuşea să se ţină departe de prietenul care o umfla în bătaie. Giltine avea o soluţie pentru toţi, însă darul ei avea să ajungă în timp util, când urma să aibă nevoie de cei trei. Iar dacă între timp îşi rezolvau problemele, alţii erau gata oricând să le ia locul. Balta ei era bogată în peşte şi cuprindea orice ţară şi orice oraş în care exista o conexiune la internet.

Giltine rămase online până dimineaţa. Ură „noapte bună" şi „bună dimineaţa" în funcţie de fusul orar al fiecăruia, oferi o consultanţă şi o felaţie, trimise poze cu o pisică vie şi un bătrân mort, apoi se dezmorţi, făcând să plescăie bandajele care se lipiseră de fotoliu şi lăsaseră o dâră umedă. Închise toate conversaţiile online cu excepţia uneia singure: cea cu prada care se zbătea de câteva zile în cârlig, dornică să o satisfacă pe cea care îi părea întruparea desăvârşită a fiecărui vis erotic. Giltine îi trimise un mesaj lung şi gândit atent, anexând şi un clip scurt cu un viol adevărat înregistrat pe telefon. Ştia că prada urma să muşte momeala.

Foarte curând urma să vină momentul să o arunce în acţiune. Apoi deschise una dintre valize, desfăcând nodul dublu. Era momentul să-şi extindă arsenalul.

5.

În dimineaţa următoarea, Colomba lua Fiatul Punto care avusese şi zile mai bune şi trecu pe la Hotel Impero ca să-l ia pe Dante. Intră în apartament folosind cartela magnetică pe care i-o lăsase chiar el cu un an în urmă. După atâta timp, Colomba se minună să găsească

totul la fel ca prima oară. Aroma de cafea; senzorul antiincendiu astupat cu scoci; cele zece cutii din lemn fals stivuite ordonat de către hamali în faţa şemineului; hârtii, cărţi, laptopuri şi PDA-uri împrăştiate peste tot unde era o suprafaţă liberă, inclusiv pe covoare; canapelele albe mari şi geamurile fără perdele care dădeau spre o Romă bătută în clipa aceea de ploaie.

În faţa uşii de la intrare era camera lui Dante, care avea mobilier lăcuit negru şi un pat rotund enorm, în vreme ce în dreapta sufrageriei era uşa prin care intrai în camera de oaspeţi, mai mică dar confortabilă, în care Colomba dormise deseori.

De-a lungul unui perete era nelipsitul şir de cutii, „capsulele timpului" pe care Dante le strângea pentru ca apoi să le ducă într-o boxă închiriată care era gata să dea pe dinafară. Erau obiecte din anii în care Dante rămăsese închis şi rupt de lume, inclusiv înregistrări ale unor emisiuni TV de cea mai proastă calitate pe care el le păstra şi le studia în speranţa de a recupera *spiritul* a ceea ce pierduse. Colomba aruncă o privire într-una dintre cutiile încă deschise şi zări înăuntru o centură oribilă cu o cataramă imensă din imitaţie de aur şi cu monograma EL.

— Centura asta ce mai e? întrebă ea.

— E un articol deosebit de valoros pe care l-am găsit cu eforturi uriaşe, strigă Dante din baia camerei sale, unde se tampona pe faţă după ce îşi răsese barba – nu îi creşteau decât puţine fire aproape blonde, repeta procedura de puţine ori pe săptămână. E cureaua F302 Cult de la El Charro. Visul tuturor fiilor de bogătani din anii '80.

— Le-au numerotat?

— Glumeşti?

Dante ieşi din cameră având pe el doar un prosop în jurul taliei.

— Este un vestigiu important al unei epoci mai amuzante decât cea de acum. E foarte căutată de colecţionari.

Colomba îl studie cu o privire critică.

— Eşti al dracului de slab! De ce nu te duci la un dietolog ca să mai pui nişte carne pe tine?

— Tind să încerce să mă oblige să mănânc animale sau se sperie când aud câte medicamente iau, spuse el în timp ce deşurubă capacul unui flacon şi înghiţi câteva capsule. Însă pe astea mi le-au prescris.

— La clinică?

— Da.

— Cum era?

Dante ridică din umeri.

— Iritant. Mereu am probleme când mă confrunt cu cineva care are senzaţia că ştie mai bine decât mine ce se întâmplă în propriu-mi creier.

— Şi viceversa. Eşti un pacient înfiorător.

— Ştiu, dar până la urmă am găsit un compromis. Ei mi-au dat psihotrope care nu mă fac complet retardat…

— … iar tu ai încetat să te mai gândeşti la ipoteticul tău frate.

Dante scutură din cap, stropind pereţii cu picăturile de apă din părul ud.

— Compromisul prevede să mă gândesc *mai puţin* şi să nu mă las cuprins de obsesie. De fapt, exagerasem un pic, chiar dacă amintirile din ultima parte a convalescenţei sunt destul de neclare.

— Poate ar fi trebuit să urmezi un tratament mai dur.

— Am luat în calcul şi varianta asta.

Dante se strecură în spatele bufetului, nerăbdător să schimbe subiectul.

— N-ai văzut noutăţile de aici. Sunt deosebit de mândru de el.

Colomba se întinse să privească, descoperind lângă espressor – pe care Dante îl îngrijea personal – un robinet de fier care se iţea direct din blat. Lângă el era un dispozitiv de măsurare a presiunii şi temperaturii care funcţiona cu cristale lichide.

— Ce-i asta?

— Un aparat TopBrewer.

Dante apăsă pe un buton cu acţionare prin atingere. Imediat se auzi zgomotul unei râşniţe ascunse în măruntaiele bufetului.

— Aparatele normale împing apa fierbinte prin filtru. Ăsta, în schimb, foloseşte o cameră vidată ca s-o resoarbă.

Din robinet ieşi un firicel de cafea deschisă la culoare care umplu o ceşcuţă. Dante o împinse spre ea.

— Gustă.

Colomba sorbi prudentă, în timp ce Dante se uita nerăbdător la ea.

— Parcă ar fi mocca, doar că mai apoasă, zise ea.

— De fapt bei o Indonesia Sulawesi Toarco Toraja, se prefăcu Dante indignat. Tente de lămâie şi vanilie, gust rezidual de lemn…

— Care au trecut prin aparatul tău de un milion de dolari, am

înţeles. Poate dacă-i puţin lapte…

— Peste cadavrul meu.

Dante îşi făcu şi lui o cafea şi merse să se aşeze pe una dintre canapele. Colomba luă loc pe cea din faţa lui. Îşi zise că nici nu era de mirare că Dante era lefter din moment ce cheltuia cu nemiluita pe prostii.

— De unde începem? întrebă Dante. Tu eşti poliţista, chiar dacă te-au suspendat.

— De la CRT, zise Colomba. Dacă presupunem că Giltine există…

— Poţi să nu mai presupui tot timpul? Nu te aude nimeni.

— Ok, dacă Giltine a ales locul ăla înseamnă că a avut un motiv. Altfel Musta putea să se arunce în aer în o mie de alte locuri în care putea să intre mai uşor şi să provoace mai multe pagube.

— Care este obtuza variantă oficială?

— Că Musta îl ura pe proprietar pentru că era evreu. L-ar fi cunoscut pe vremea când lucra ca hamal.

— Ar sta în picioare dacă Musta ar fi aşa cum îl descriu ei, dar nu e.

Dante îşi frământă mănuşa de la mâna rea.

— Ar fi interesant să schimbăm două vorbe cu personalul, dar mi-e greu să cred că o să putem, acum că ţi-au confiscat legitimaţia. Vrei să caut pe cineva care să-ţi facă una falsă?

— În niciun caz. Există o persoană care sigur n-are nevoie de legitimaţie ca să ştie cine sunt.

•

Secretara de la CRT locuia la periferia cartierului Labaro într-un complex de căsuţe ţărăneşti transformate în vilişoare ieftine. Drumul până acolo fu o adevărată provocare la ora de vârf de după-amiază şi cu un vânt care smucea şi rostogolea pe carosabil sacii negri de gunoi. Colomba regreta amarnic lipsa sirenei şi a girofarului.

Când ea şi Dante ajunseră la destinaţie, vântul se înteţise şi ridica nori de praf şi frunze mucegăite. Marta Bellucci deschise uşa în picioarele goale, maiou şi blugi. Părea să fi dormit puţin şi nu să machiase, iar părul sârmos îi cădea de-o parte şi de alta a chipului palid. Colombei, care şi-o amintea alergând de lângă Musta cu tocuri de doişpe, îi trecu o clipă prin minte că le deschisese mama secretarei.

Însă femeia o recunoscu.

— A, poliţista, zise ea nu foarte convinsă. Castelli, nu?

— Caselli, răspunse Colomba, luată prin surprindere de primirea rece. Cum vă simţiţi?

— De milioane, nu vedeţi?

Femeia îşi apucă un smoc de păr.

— Îmi cer scuze că n-am ajuns la coafor, continuă ea pe un ton sarcastic.

— Putem să vorbim zece minute? Afară, dacă se poate.

Secretara se întoarse şi Colomba zări în sufragerie un copil de patru sau cinci ani aşezat în faţa televizorului.

— Mami se întoarce imediat, bine? spuse femeia, apoi închise uşa şi o urmă pe Colomba lângă maşina parcată în curte, unde Dante aştepta cu gulerul ridicat. Era îmbrăcat ca de obicei în negru complet, dar de data asta alesese un costum Armani cu umeri largi: poate şi acela provenea dintr-o capsulă a timpului.

— Un coleg de-al dumneavoastră? întrebă Bellucci.

— Un fel de coleg, răspunse Colomba cu jumătate de gură.

Dante ridică mâna bună în semn de salut. Bellucci nu schiţă nicio reacţie.

— Bine, să-i dăm bice, tre' să-i fac de mâncare lu' ăla mic. Îmi închipui că aţi venit în legătură cu atentatul, nu?

— Da. Ştiu că procurorul şi colegii mei v-au pus deja o mulţime de întrebări dar, dacă-mi permiteţi, aş avea nevoie să clarific câteva aspecte, zise Colomba, lăsând să se subînţeleagă că întâlnirea lor era parte din ancheta oficială.

— Ce vreţi să ştiţi?

— A fost prima dată când dumneavoastră şi domnul Cohen aţi rămas la birou peste program?

— Chiar contează? întrebă iritată femeia. De ce?

— Ca să ştim dacă atentatul a fost gândit dinainte, doamnă, răspunse Colomba.

— S-a mai întâmplat de câteva ori.

— Chiar în zilele dinaintea atentatului?

— Nu.

— Cât de des aţi rămas? Îmi cer scuze că insist.

— De câteva ori, răspunse Bellucci fără tragere de inimă.

— Ştiţi dacă domnul Cohen fusese îngrijorat de ceva în ultimele câteva zile?

— În afară de problemele de serviciu? Nu.

— Nu primise ameninţări sau mesaje stranii din partea cuiva? Nu încercase nimeni să intre în firmă în ziua de dinaintea atentatului?

Femeia scutură din cap.

— Nu. N-aveţi decât să mă întrebaţi chestiile astea până mâine, dar până să vină arăbetele cu…

Preţ de o clipă, vocea i se frânse.

— … cu bomba, totul era ca întotdeauna. O să trebuiască să schimbe mocheta, sângele nu se mai ia, murmură ea privind în gol.

— Credeţi că vreunul dintre colegi ar putea şti mai multe? Poate un confident al domnului Cohen?

— Nu ştiu. Încercaţi.

— Ne puteţi ajuta să intrăm în contact direct cu colegii dumneavoastră?

— De ce eu? Pentru că era să fiu omorâtă?

— Mi se pare un motiv suficient de bun, răspunse Colomba, care începea să se enerveze.

— Vă sunt recunoscătoare pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, zise femeia pe un ton care spunea exact opusul. Dar nu am de gând să ajut pe nimeni. Şi-aşa am avut destule necazuri. Acum pot să mă duc în casă?

Colomba se uită dezumflată la Dante, dar el se uită în continuare cu fascinaţie la femeie. O citea.

— De cât timp eraţi amanţi? zise el dintr-odată.

Femeia se înroşi şi păru să intre în fibrilaţii.

— Scuzaţi-l, doamnă…, începu Colomba.

Bellucci începu să suspine.

— Duceţi-vă dracului, îngăimă ea. Voi şi cine v-a trimis.

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

Dante îi făcu semn Colombei să intervină, afişând o expresie vecină cu panica.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă, zise Colomba cu un zâmbet înţelegător. Nu ne interesează decât să-i prindem pe făptaşi.

— Făptaşul e mort şi l-ai văzut cu ochii dumitale. Ce mai vreţi? Să-mi ruinaţi viaţa în continuare?

— Domnul Cohen mai avea şi alte relaţii? întrebă timid Dante, care se ascunsese în spatele Colombei.

— Şi chiar credeţi că mi-ar fi spus? Nu, nu avea, răspunse femeia

cu o grimasă dispreţuitoare. Se impacienta când trebuia să ne vedem, mereu îi era frică să nu se prindă nevastă-sa. Era paranoic în privinţa asta.

Femeia se sprijini cu spatele de maşină.

— Sigur nici nu-i trecea prin minte că ţăcănitul ăla o să-l omoare când era cu mine. Şi uite-aşa au înţeles cu toţii ce se întâmpla. Inclusiv soţul meu.

— Dată fiind situaţia…, începu Colomba, luată prin surprindere.

— Dată fiind situaţia, mi-a dat papucii. Nici nu ştiu unde a plecat. M-a lăsat de pripas aici cu ăla mic şi nu mai poate el că era să dau colţul. De-aia nu mai poate el. Nu că în alte privinţe mai putea ceva, adăugă ea furioasă.

— Şi când aţi hotărât să rămâneţi împreună peste program, dumneavoastră şi Cohen? întrebă Colomba.

— Giordano mi-a propus de dimineaţă. A aflat că nevastă-sa nu era acasă în seara aia.

— Ce importanţă avea din moment ce vă vedeaţi în birou?

— Voia să aibă timp să facă duş înainte să vină nevastă-sa. Îi era frică să nu simtă mirosul meu sau o tâmpenie de genul ăsta.

Zâmbi acru.

— Pentru toată firma am devenit curva care l-a omorât. Deci n-am de gând să vorbesc cu niciunul dintre colegii mei. Mai mult, data viitoare, te rog, vezi-ţi de treaba dumitale şi lasă-mă să crăp.

Femeia intră în casă şi trânti uşa.

— Simpatică meserie ai, zise Dante. Mereu e aşa?

— Taci. Hai să vedem dacă băieţii au aflat ceva util.

6.

Întâlnirea avu loc la Dante, unde *I Tre Amigos* ajunseră la douăzeci de minute după ce terminaseră serviciul. Colomba îi aştepta în holul hotelului şi îi conduse la ultimul etaj. Alberti mai fusese o dată în apartament şi se comportă ca şi cum ar fi fost de-al casei, în vreme ce ceilalţi doi se uitară în jur fascinaţi.

— Locul ăsta tre' să aibă un closet cât tot apartamentul meu, zise Guarneri.

Dante îi aştepta în picioare în mijlocul sufrageriei. Avea pe el o haină de costum şi cravată şi era foarte surescitat.

— Bine aţi venit, bine aţi venit, luaţi loc, vă rog, zise el încercând să pară dezinvolt.

Nu-i plăcea să aibă oaspeţi, mai ales atât de mulţi, şi deschisese larg toate ferestrele. Le făcu semn spre una dintre cele două canapele şi insistă să îi aşeze neapărat pe aceea.

— Dacă aveţi nevoie la baie, folosiţi-o pe cea de lângă camera de oaspeţi. Camera mea e prea… dezordonată.

— Îmi vine s-o percheziţionez, zise Esposito.

— Încep să zbier, răspunse Dante.

— Glumeam, Geniule.

I Tre Amigos se făcură comozi, Esposito îşi scoase chiar şi pantofii.

— Înainte de orice, vă mulţumesc că aţi venit, zise Colomba puţin stânjenită. Nu eraţi obligaţi, dat fiind că nu mai sunt şefa voastră.

— Deocamdată, interveni Alberti.

— Am la fel de multe şanse să mă întorc la Brigadă cât am să câştig la loto, dar mulţumesc pentru gând. Am comandat nişte sandvişuri şi nişte bere, sper să fie în regulă cu toată lumea. Înainte să începem, să aşteptăm să vină.

Dante păli şi o trase deoparte.

— Nu ştiu dacă o să mai vină, îi spuse el. Cred că mi-am epuizat creditul.

— Atunci să sperăm că avem noroc, zise Colomba.

— Ştiu căutătura asta. Ce-mi ascunzi?

Se auziră bătăi în uşă şi un valet împinse înăuntru un cărucior metalic cu mai multe farfurii acoperite cu metal care conţineau suficientă mâncare rece cât să hrănească o întreagă oştire cu sandvişuri triunghiulare, *focaccia* şi minisandvişuri. *I Tre Amigos* se năpustiră asupra lor. La ieşire, valetul îi lăsă lui Dante un plic cu numele lui scris de mână.

— Din partea direcţiunii.

Dante luă plicul şi îl întoarse pe toate părţile în mâna bună.

— Bun, trebuie să fie ordinul de evacuare… Probabil că asta a fost mâncarea condamnatului.

O scrută cu privirea pe Colomba.

— Nu, tu eşti prea liniştită.

Deschise şi găsi factura pentru serviciile extra din lunile precedente, o sumă cu care ar fi putut să cumpere o maşină nouă.

— Tu ai fost. Cum naiba ai reuşit? zise el uluit.

— A fost de-ajuns să dau un telefon. Să-l sun pe tatăl tău vitreg.

— Rahat!

Dante urlase, iar preţ de câteva clipe *I Tre Amigos* încetară să mestece, apoi reveniră şi mai zgomotos la preocuparea lor.

— Nu vreau bani de la el! izbucni Dante.

— Tu nu, dar eu da. A plătit cu cardul lui de credit şi o s-o mai facă încă două luni. După aia va trebui să te descurci.

Dante nu zise nimic şi continuă să-şi privească morocănos vârfurile picioarelor.

— N-am sunat ca să-ţi fac o favoare, continuă Colomba, ci pentru că dacă trebuie să lucrăm la povestea asta cu Giltine nu vreau să te ştiu distras de probleme cu banii, bine?

— N-ai spus că renunţăm la subterfugii? spuse el străduindu-se să-şi păstreze tonul indignat.

— Tocmai, îţi spun adevărul.

Colomba afişă un zâmbet victorios şi se întoarse la ceilalţi, înşfăcă nişte sandvişuri triunghiulare cu somon şi se aruncă pe canapea.

— Ce urmează să vorbim trebuie să rămână între pereţii acestei camere, altfel eu mă afund şi mai tare în rahat şi nici pentru voi n-o să fie prea distractiv.

— Am înţeles, zise Guarneri. Azi elogiul, mâine suspendarea. Asta-i viaţa.

— N-o să ne suspende nimeni, zise Esposito şterpelindu-i o măslină. Potoleşte-te.

— *Dottoressa,* ce căutăm mai exact? întrebă Alberti.

— Dante şi eu bănuim că Musta şi Youssef au avut un complice sau chiar pe cineva care să-i aţâţe, dar e o ipoteză pe care procurorul nu vrea s-o ia în considerare.

Era o variantă suficient de aproape de adevăr încât Colomba să nu se simtă prea vinovată.

— Vreau să mă lămuresc care e situaţia, dacă reuşesc.

— Femeia care l-a dus pe Musta la Dinozauri? întrebă din nou Alberti.

Esposito şi Guarneri se întoarseră ca să se uite la el.

— Asta ce mai e? întrebă primul.

— Domnul Torre m-a rugat să-i dau o mână de ajutor, bâigui el dându-şi seama că făcuse o gafă.

— Şi nu ne-ai zis nimic? Iudă! făcu Guarneri.

— Băieţi, haideţi…

Se făcuse vânăt la faţă, iar coşurile îi ieşeau şi mai tare în evidenţă.

— Alberti a fost rezervat şi a făcut bine, îl salvă Colomba. Nu avem, bineînţeles, probele necesare ca să demonstrăm că femeia pe care o căutăm există, avem doar ipoteze. Ipoteze care se vor concretiza în ceva dacă descoperim că atentatul de la CRT nu a fost întâmplător.

— De ce? întrebă Esposito.

— Pentru că atunci s-ar verifica faptul că există o maşinaţiune pe care cei doi imbecili n-ar fi fost în stare s-o pună singuri pe picioare, spuse Dante. Şi că planul consta şi în eliminarea lor.

— Cei de la Antitero şi de la Servicii îl caută încă pe cel care le-a furnizat gazul, zise Guarneri. Chiar dacă nimeni nu vorbeşte despre o femeie.

— Şi să sperăm că îl găsesc. Dar între timp eu şi Dante voiam să ne lămurim singuri. Ce noutăţi aţi aflat? întrebă Colomba.

— Mai mult sau mai puţin doar ce s-a dat publicităţii, răspunse Guarneri. ISIS a revendicat atentatul de la CRT pe un site oficial, pretinde că cei doi erau soldaţii lor şi juraseră credinţă Califatului.

— Însă fratele lui Musta a fost eliberat. Nu s-au formulat acuzaţii împotriva lui, spuse Alberti.

— Asta e o veste bună, zise Dante, care se aşezase pe fotoliul cel mai îndepărtat. Ce o să facă cu trupul fratelui său?

— Deocamdată nimic. Încă e la dispoziţia procurorului, răspunse Guarneri.

— O să vină toţi arăbeţii din ţara lui la înmormântare, zise Esposito sarcastic.

— *Asta* era ţara lui, replică Dante iritat.

— Încetaţi, interveni Colomba după ce înghiţi ultima îmbucătură. De la CRT aţi găsit ceva util?

— Zero, zise Guarneri. Cei de la Servicii au blocat tot. Santini mi-a frecat ridichea numai pentru că am aruncat un ochi peste cazierele celor de acolo.

— Ce ai descoperit?

— Nimic, răspunse el. Angajaţii sunt curaţi. Iar Cohen de-a dreptul străluceşte de curăţenie. Are AS. I-au dat-o acum patru ani şi era încă validă.

— Ce-i aia? întrebă Dante, care se întorsese la bufet ca să-şi

pregătească un Moscow Mule.

Încă era umilit din pricina facturii plătite şi nu se oferi să pregătească şi altcuiva.

— Înseamnă autorizaţie de securitate, domnule Torre, explică Alberti. Înseamnă că domnul Cohen putea să manevreze date sensibile.

— De exemplu dacă vrei să construieşti o cazarmă ai nevoie de aşa ceva, interveni Guarneri.

— CRT nu se ocupa de chestii militare, zise Dante. Nu spun că e primul lucru pe care l-am verificat, dar a fost pe-acolo.

— Şi ca să te ocupi de infrastructură civilă ai nevoie de AS, dacă e vorba de obiective cu grad ridicat de risc. Lista s-a lungit acum cu noile dispoziţii antiterorism.

— Am verificat şi asta – nimic, replică Dante.

— Ai nevoie de permis de acces la date secrete şi pentru un anume tip de servicii şi activităţi economice, zise Guarneri. Îţi trebuie dacă ai relaţii cu o firmă care lucrează pe un obiectiv cu grad ridicat de risc.

Dante se aşeză la primul său laptop şi parcurse frenetic lista clienţilor CRT luată de pe site-ul agenţiei.

— Acum patru ani ai zis? întrebă el.

— Da, domnule Torre, răspunse Alberti.

— Ne ajută un indicator temporal… Uite aici. Acum patru ani CRT a început să furnizeze componente către Brem/Korr, zise el după câteva minute. Şi ghiciţi cui îi livrează mai departe Brem/Korr?

Se uită la ceilalţi. Nimeni nu răspunse.

— Căilor ferate.

— Ce le furnizează? întrebă Colomba.

— Chestia asta.

Dante întoarse ecranul astfel încât să poată vedea cu toţii. Pe laptop apărea imaginea unui tub în formă de Y, iar sub ea erau detaliile tehnice.

— O să fac nişte cercetări ca să pricep la ce foloseşte.

— Nu-i nevoie, ştiu eu, zise Colomba şi îşi simţi plămânii cum se contractă.

Mai văzuse obiectul. Fusese proiectat pe un ecran din Gara Termini în timpul unei întâlniri supraaglomerate.

— O parte din instalaţia de aer condiţionat a trenului. La asta au fixat butelia cu cianură.

7.

Guarneri şi Alberti erau surescitaţi din pricina descoperirii făcute şi glasurile li se suprapuneau.

— Poate că voiau să fie siguri? zise Guarneri. Vă daţi seama ce balamuc? Să găseşti pe cineva care să-ţi dea planurile trenului ca apoi să-l elimini după atentat… Nu era mai simplu să pună butelia sub un scaun?

— Ar fi fost la vedere, zise Alberti. Există oameni de serviciu care fac curat în tren. Aşa, au mers la sigur.

— Vă bateţi capul aiurea pentru un tub, zise Esposito.

— Mă rog… nu ţi se pare important? întrebă Guarneri.

Esposito ridică din umeri şi nu răspunse. De când apăruse chestiunea cu CRT-ul devenise din ce în ce mai arţăgos şi mai posomorât. Dante observase schimbarea şi era gata să-l întrebe în legătură cu motivul ei, dar Colomba îi făcu semn să stea cuminte: ştia mai bine cum să se poarte cu oamenii ei.

— Bine, băieţi, spuse ea, şi se ridică, s-a făcut târziu. Sandvişurile şi berea s-au terminat, putem să mergem la culcare. Mersi din nou că am stat de vorbă.

Cei trei se lăsară conduşi până la ieşire.

— Când vă gândiţi să le spuneţi celor din *task force* ce am descoperit? întrebă Alberti cu un picior afară.

— Nu am descoperit nimic, Alberti. Formulăm doar ipoteze fantasmagorice. Ok?

— Ok, *dottoressa.*

— În sfârşit o remarcă de bun-simţ, mormăi Esposito.

Colomba se proţăpi între el şi uşă.

— Poţi să mai stai puţin? îl întrebă.

— Merg cu Alberti cu maşina…, răspunse celălalt luat prin surprindere.

— Vă plătesc taxiul. Tocmai am descoperit că am la dispoziţie mai multe fonduri decât credeam, zise Dante ţinându-i isonul Colombei. Pot să vă ofer şi ceva de băut mai tare decât berea.

Esposito oftă.

— Ne vedem mâine, le spuse celorlalţi doi de pe coridor, apoi închise uşa. Ce-am făcut?

— Mai întâi cocktailul. E în regulă pe bază de vodcă? întrebă Dante.

— Sau?

— Vodcă.

— Ok.

— Hai, stai jos, zise Colomba.

Esposito se întoarse pe canapea, iar Dante se apropie de el la scurt timp cu două Moscow Mule – unul îl pregătise pentru sine – în niște pahare de cocktail uriașe. Colomba, în schimb, luă o Cola Zero din minibar ca să încerce să digere cantitatea industrială de sandvișuri triunghiulare pe care o mâncase.

— Ce sunt astea? întrebă Esposito arătând spre rondelele verzi din pahar. Dovlecei?

— Castravete. O să vedeți că e bun, răspunse Dante și se așeză vizavi de el. Orice spuneți va rămâne între aceşti patru pereți. Suntem în aceeași tabără, nu?

— Eu și dumneavoastră mă îndoiesc.

— Nu pot să-ți ordon să spui ce nu vrei, Esposito, zise Colomba. Dar e limpede că povestea cu cârtița din CRT te-a iritat și aș vrea să știu de ce, dat fiind că era cât pe ce să dau colțul acolo.

— Sau vreți să încerc să ghicesc? întrebă Dante. În mod normal, când cineva își atinge gura sau fața înseamnă că are un secret pe care nu vrea să-l dezvăluie sau știe ceva ce consideră că n-ar fi oportun să spună nici dacă ar vrea. Dumneavoastră v-ați atins mai des decât de obicei.

Esposito se uită de la Dante la Colomba.

— Sunteți un cuplu dat dracului, știați asta? Cu tot respectul, *dottoressa.*

Sorbi din pahar.

— Chestia asta e mai puțin scârboasă decât credeam.

Mai sorbi o dată și se hotărî.

— Bine. Îl știam pe Walter Campriani. Paznicul. Cel căruia rahatul ăla cu ochi i-a tăiat gâtul.

— A fost polițist? întrebă Dante.

— Da. Acum câțiva ani am lucrat împreună pe mașinile de patrulă. Îi plăcea, iar în cinșpe ani n-a încercat nici măcar o dată să fie mutat. Nu ca pinguinii de acum care după o lună de stradă se cacă pe ei să intre la Brigada Mobilă.

— De ce și-a dat demisia? întrebă Colomba, încercând să nu și-l amintească pe Campriani prăbușit într-o baltă roșie.

— L-au obligat. Ziceau că lua bani de la *dealeri* ca să afle despre reţele de trafic de droguri. Alea mari de tot, nu puţoii de pe stradă. Superiorii au preferat să rezolve situaţia fără tribunal.

— Şi chiar lua? întrebă Dante.

— Eu nu l-am văzut niciodată.

— A, ok, atunci e perfect, zise Dante sarcastic.

— Nu l-am văzut niciodată, am spus, şi o s-o spun în continuare şi dacă mă întreabă bunul Dumnezeu, zise Esposito enervat. E mort, ce dracu'. Puţin respect.

— Însă acum ai început să ai îndoieli, zise Colomba cu răceală.

Nu-i plăceau deloc colegii care luau şpagă, indiferent dacă erau vii sau morţi.

Esposito se uită la mâinile sale.

— Avea necazuri. M-am văzut de câteva ori cu el în ultimii ani, mai mult întâmplător. Fosta soţie îi mânca jumătate din salariu şi cealaltă jumătate i-o mânca o cubaneză cu care se combinase.

— Ştii dacă paznicii au ronduri fixe? o întrebă Dante pe Colomba.

— În general au.

— Musta avea nevoie să-l omoare pe paznic ca să-i închidă gura. Restul au fost doar pagube colaterale, zise Dante.

— Nu poţi să fii aşa sigur, Geniule, replică Esposito.

— Tocmai de asta vii cu noi acum ca să dăm o tură pe la văduvă, zise Colomba. Cu un prieten vechi poate o să vorbească.

8.

Cartierul Monti era la doar douăzeci de minute de mers pe jos de hotelul lui Dante, dar Colomba nu avea chef să târască după ea un Esposito îmbufnat. Folosiră din nou maşina ei, chiar dacă Dante o obligă să meargă mai încet decât de obicei pentru că avea barometrul intern în modul de prealarmă.

Apartamentul paznicului se afla pe una dintre străzile pestriţe din Roma, în care locuinţele sociale se ridicau lângă blocuri ultraluxoase. Blocul lui Campriani era în spatele pieţei de cartier acoperite şi se număra printre cele nefericite. Intrarea era strivită între maşinile parcate pe trotuar şi gardul unui şantier care bloca accesul către o străduţă lăturalnică. Dante aruncă o privire în holul întunecat cu pereţi jupuiţi.

— Vă aştept afară, zise el imediat.

— Ok, răspunse Colomba.

— Ai putea să ţii telefonul deschis, aşa pot să aud şi eu. Poate chiar cu video.

— S-o crezi tu.

La etajul patru deschise uşa o femeie pe la patruzeci de ani, cu ten închis şi ochii roşii de plâns. O chema Yoani şi trăise cu Campriani de peste zece ani. Se clătina, iar Colomba înţelese că era sub efectul unor calmante sau că băuse – cel mai probabil o combinaţie dintre cele două. Apartamentul mic era plin de flori şi coroane funerare, iar fotografia pazniculuiatârna pe peretele de la intrare deasupra unei candele electrice. Din pricina meseriei ei, Colomba fusese nevoită deseori să meargă în vizită la persoane îndoliate, dar experienţa asta n-o ajuta prea mult. Continua să-şi închipuie cum urma să se desfăşoare mai departe viaţa în căminele acelea care fuseseră zguduite pe veci.

După cât de ameţită era, Yoani părea să fi înghiţit pilula amară a şocului iniţial. Se îmbrăţişă cu Esposito, care o consolă cu stângăcie. Apoi o ajută să se aşeze în bucătărie şi îi spuse că trebuia să-i vorbească.

— Uite, sigur nu e nimic şi ne pare rău că te deranjăm, dar verificăm dinamica uciderii lui Walter. Sunt câteva lucruri pe care am vrea…

— E din cauza femeii, nu-i aşa? îl întrerupse ea cu voce gâtuită.

Vorbea italiană perfect, avea doar un pronunţat accent din Caraibe.

— Eram sigură că era implicată şi ea.

Esposito se întoarse la Colomba.

— Despre ce femeie vorbiţi, doamnă? întrebă ea.

Yoani nu răspunse.

— Hai, Yo, zise Esposito şi o luă de mână. Rămâne între noi.

— Cui îi pasă ce zice curva cubaneză? zise Yoani privind în gol.

— Ai vorbit cu cineva despre asta? zise Esposito.

— Cu grăsuna. Procuroarea.

Spinelli, îşi zise Colomba fără să se mire prea tare.

— Şi ce i-aţi spus, doamnă?

Yoani îşi suflă nasul, apoi începu din nou să vorbească.

— Toţi cred că stăteam cu Walter pentru că mă întreţinea, dar nu-i adevărat. Îl iubeam. Şi eram geloasă.

Le povesti despre relaţia din ultima perioadă cu bărbatul ei, descriindu-le căderea lui lentă în depresie. Se simţea bătrân, simţea că îşi pierduse perspectivele de când împlinise şaizeci de ani, era apatic şi nu avea poftă de sex. Însă în ultimele două săptămâni Campriani părea să fi redevenit bărbatul de care se îndrăgostise Yoani în urmă cu cincisprezece ani în Cuba, unde ea – ţinu neapărat să precizeze – era învăţătoare, nu *jinetera.*

— Dacă un bărbat devine brusc fericit şi mulţumit, mama mi-a spus că face dragoste cu altă femeie. Nu recunoştea, dar eu nu l-am crezut niciodată.

Aşa că începuse să controleze unde mergea şi, o dată, urmărindu-l, reuşise să-l vadă cum urcă la bordul unei maşini mari şi negre despre care Colomba înţelese că era un Hummer. La volan era o femeie.

— Cum arăta femeia? Puteţi s-o descrieţi? întrebă Colomba încercând să nu lase să i se vadă neliniştea din voce.

Putea fi vorba de o coincidenţă, poate Campriani chiar avea o amantă.

— Era îngrozitor de machiată, cu un păr care părea fals la cât de blond era. Nu foarte înaltă, dar stătea jos şi nu sunt sigură.

— Vârstă?

— Treizeci, patruzeci de ani… Cu tot fondul ăla de ten nu-ţi dădeai seama şi mai eram şi la distanţă. Însă de ceva sunt sigură.

Yoani ezită câteva clipe.

— Era o femeie rea.

— Cum ţi-ai dat seama, Yo? întrebă Esposito.

— Din zâmbet.

Ochii lui Yoani se pierdură din nou în depărtare.

— Mi-am zis întotdeauna că dacă o să-l văd pe Walter cu altă femeie îi bat pe amândoi. Însă atunci mi-a fost frică şi am rămas acolo la colţ, ca proasta.

Colomba se agăţa de ideea unei simple coincidenţe, însă la fiecare cuvânt al femeii simţea cum priza îi slăbeşte.

— Aţi vorbit despre asta cu domnul Campriani când a ajuns acasă?

— Da. Iar el a spus imediat că era ceva de lucru, ceva în plus, că nu trebuia să-mi fac griji. Apoi…

Yoani se uită la Colomba cu ochii plini de lacrimi.

— Apoi am făcut dragoste. A fost ultima oară.

Colombei i se uscase gâtul, dar înainte să izbutească să pună alte întrebări îi sună telefonul. Era un număr necunoscut, însă glasul pe care îl auzi când răspunse era familiar.

Era Leo.

— Ascultă-mă bine şi nu-mi rosti numele, zise imediat agentul. Trebuie să ieşi imediat de acolo. Vin să te prindă.

9.

Colomba nu pierdu timp. Trimise un mesaj pe Snapchat şi îl chemă pe Esposito.

— Trebuie să plecăm, zise ea.

El sări imediat în picioare când îi simţi tonul.

— Ce s-a întâmplat?

— Vorbim după.

Colomba se apropie de Yoani.

— E posibil să vină cineva să ne caute. Nu le spuneţi că ne-aţi văzut, îi explică în grabă. Şi nu vorbiţi cu nimeni altcineva despre femeia din maşina neagră. E important. Puteţi să faceţi asta pentru mine?

Cealaltă femeie îl privi pe Esposito căutând ajutor, iar el îi făcu un semn aprobator.

— Am dreptate? Femeia are legătură cu moartea lui Walter? întrebă Yoani.

— Cred că da, răspunse Colomba pe ghimpi. Dar dacă vorbiţi despre ea, nu mai pot s-o caut.

Yoani dădu încet din cap.

— În regulă.

— Şi nu vorbiţi despre ea nici la telefon, strigă Colomba ieşind pe uşă împreună cu Esposito.

Când ajunseră pe stradă, nu mai era nici urmă de maşină şi Colomba îi mulţumi în sinea ei lui Dante pentru că îi ascultase instrucţiunile. Alergă cu Esposito pe străduţa închisă din pricina lucrărilor în desfăşurare şi se îndreptară spre Piazza degli Zingari din apropiere, unde vreo cincizeci de tineri pălăvrăgeau şi fumau cuie.

De cine fugim, de fapt? se întrebă ea. În loc de răspuns, o maşină cu girofarul pornit ţâşni pe strada lăturalnică scrâşnind din cauciucuri, urmată imediat de o alta. Semnul care se iţea pe unul dintre geamuri era al carabinierilor. Esposito făcu o grimasă uluită.

— Verii? De asta am fugit? zise el respirând din greu.

— Aşa se pare, răspunse Colomba, care începea să-şi dea seama de gravitatea situaţiei. Mergând la Yoani am stârnit rahatul.

— Cam mare rahatul, din câte văd.

Parcă în acord cu ei, în capătul străduţei pe care ei înşişi merseseră apărură două năluci în civil care îşi croiră drum prin mulţime către ei.

— S-o ştergem, zise Colomba.

Şi ea, şi Esposito urmăriseră suficiente persoane de-a lungul carierei lor, astfel că ştiau cum să se îndepărteze fără să bată la ochi, ceea ce şi reuşiră. Cotiră la mai multe colţuri şi merseră pe mai multe străduţe până ieşiră undeva în spatele Forurilor Imperiale. Aici, Colomba scoase bateria din telefonul mobil şi îi spuse lui Esposito să facă la fel. Se supuse.

— Credeţi că o să ne caute şi acasă? întrebă.

— Habar n-am. Dar pentru orice eventualitate dormi altundeva astă-seară.

— Nevesti-mii n-o să-i convină…

— Îmi pare rău. Dacă aflu ceva nou te anunţ. Ştii unde o să mergi?

Esposito dădu din cap şi îi dădu numărul de telefon al unui prieten. Colomba îl memoră.

— Femeia de care vorbeşte Yoani e cea pe care o căutaţi, *dottoressa*? Din cauza ei se întâmplă toată nebunia asta?

— Poate, zise Colomba, care nu se lăsase convinsă încă de idee. Te sun imediat ce pot.

Se despărţiră, iar Colomba căută un telefon public. Găsi o cabină încă funcţională în ciuda faptului că era acoperită de graffiti şi receptorul mirosea a vin.

Din fericire, Dante se întorsese deja la hotel.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă el atât de agitat că trunchia cuvintele.

— Ne-au ratat la mustaţă, Dante.

— Oameni cu uniforme sau fără?

— Cu.

Dante suspină.

— Să mă aştept la vizite inopinate?

— Nu ştiu încă. Dar avertizează-l pe avocat.

— Aşa o să fac. Chiar dacă e la o degustare de vinuri şi o să mă urască pentru că îl fac s-o rateze…

Colomba simţi că ezită.

— CC… nu-mi place să te ştiu singură pe drumuri.

— N-o să păţesc nimic. Te sun curând.

Colomba puse receptorul înapoi în furcă, simţindu-se mai puţin încrezătoare decât lăsase de înţeles, apoi scoase din portofel biletul cu numărul lui Leo şi îl sună.

— Eu sunt, zise.

Leo nu-i dădu răgaz să mai spună altceva şi îi dădu adresa unui local din cartierul San Lorenzo, *La Mucca Brilla.* Colomba îl cunoştea pentru că era foarte aproape de vechiul apartament al lui Dante. Vara, conducerea descoperea terasa şi Dante putea să meargă acolo.

Ajunse la unu noaptea, când în local nu mai erau decât un cuplu de bătrâni şi o masă de tineri. Şi Leo, aşezat la o măsuţă de la care putea să stea cu ochii pe intrare. Era îmbrăcat cu un tricou alb sub o jachetă deschisă la culoare care îi sublinia musculatura atletică. Se ridică, îi făcu loc să se aşeze, iar ea zâmbi. Părea liniştit, în orice caz mai liniştit decât ea.

— Una şi pentru mine, zise Colomba arătând berea.

El îi făcu semn chelnerului, care i-o aduse cât ai clipi. Colomba goli o jumătate de pahar dintr-o înghiţitură.

— Sunt căutată?

— Nu, zise Leo.

— Ce bine, la dracu', suspină ea uşurată. Aşa, spune-mi ce se întâmplă.

— Se întâmplă că îţi bagi nasul în ancheta unui atentat.

— Nu-mi bag nasul nicăieri.

— Colomba… cei din *task force* ştiu că ai fost la secretara de la CRT şi că astă-seară ai fost la nevasta lui Campriani. Ambele femei încă sunt ţinute sub observaţie. Nu ţi-a trecut prin minte?

— Ba da, dar nu credeam că vor da alarma imediat. Cine a dat ordin să mă salte?

— Di Marco de la Serviciile Militare. Voia să te prindă cu mâţa-n sac şi să-ţi dea o lecţie.

Colomba îl ştia bine pe Di Marco. Fusese unul dintre principalii adversari ai lui Dante când prezentase legătura dintre Tată şi Servicii. Oricum, sentimentul era reciproc.

— De ce sunt acuzată?

— Cu o anchetă în desfăşurare în legătură cu un atentat ISIS, chiar crezi că se pune problema de aşa ceva? Ar putea să vină să te ia şi de-acasă, dar s-ar înţelege prea uşor că e un abuz: în fond, eşti pe jumătate eroină.

— Jumătate eroină şi jumătate cretină, mormăi ea. Cum ai aflat aşa repede?

— Doi din echipă erau oamenii mei. Te-au urmărit în piaţă.

— M-au pierdut intenţionat?

— Tot ce pot să spun e că le eşti simpatică şi lor.

— Îţi sunt simpatică? zise Colomba, regretând imediat.

Leo zâmbi.

— Doar sunt aici, nu?

— Ai putea fi aici din multe motive. De exemplu, poate că şi tu simţi că ceva nu miroase bine la atentatul ăsta ISIS.

Leo se lăsă pe spătar şi o privi.

— Ţi s-a spus vreodată că eşti căpoasă?

— Şi că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala? Chiar de curând.

Leo râse.

— Serviciile au regulile lor. Mai ales nu trâmbiţează peste tot de ce fac lucrurile pe care le fac, zise el apoi pe un ton serios. Eu merg unde mi se spune să merg şi nu mă ocup de anchetă, doar mă asigur că prindem ţinta…

— Dar?

— Cu toţii se grăbesc prea mult, poate ca să facă impresie bună. Dacă există riscul să fie cineva care umblă bezmetic şi pune bombe cu gaz aş prefera să ştiu.

— Nu te pripi să tragi concluzii. Nu am făcut decât să vizitez o văduvă.

El făcu o grimasă îndurerată.

— Îmi pun pielea la bătaie ca să te ajut şi tu n-ai încredere în mine.

Colomba îşi termină berea şi nu răspunse.

— Mulţumesc pentru ajutor. Vorbesc serios, zise în cele din urmă fără să se uite în ochii lui.

— Ok, zise Leo. Mă duc să plătesc nota.

Se pregătea să se ridice, dar Colomba îi prinse instinctiv mâna. Gestul nu avea nimic programat. La fel de surprinzător i se păru şi că

Leo se aplecă deasupra ei şi o îmbrăţişă.

— Bănuiesc că iese din discuţie să terminăm seara altundeva, zise el când se despărţiră, cu glas răguşit.

— Am numărul tău, spuse ea.

— Şi eu pe al tău, zise el cu un zâmbet de milioane.

— De când îl aveai?

— De dinainte să ţi-l cer. Trebuie să existe şi avantaje când faci parte din *task force,* nu?

Colomba îl aşteptă să plătească şi să iasă, apoi trecu şi ea pe sub grilajul coborât pe jumătate şi îşi porni din nou telefonul mobil. Înainte îl sună pe Esposito, care debordă de bucurie, apoi pe Dante.

— Eşti încă liberă? întrebă el făcând pauze lungi între cuvinte, iar Colomba înţelese că luase ceva puternic.

— În puşcărie îţi iau în general mobilul. Vin să te iau cu maşina.

— Bine. Urcă la mine, am veşti noi, zise el tot cu încetinitorul.

— Ce-ai mai descoperit?

— N-am descoperit nimic. Dar încep să cred că Giltine a noastră e mult, mult mai exactă decât am crezut până acum. Şi va trebui să faci o călătorie mică pentru siguranţă.

10.

Giltine îşi golise una dintre cămările fără ferestre, lăsând în urmă doar rafturile, apoi o dezinfectase şi îndepărtase cu minuţiozitate fiecare firicel de praf. Apoi, cu nişte mănuşi chirurgicale trase peste bandaje, dezinfectase un ac cu flacăra de la un aragaz de campanie şi aşezase sporii pe zece lamele de sticlă şi le sigilă imediat. Fiecare lamelă era dublă, ca un biscuit cu cremă, iar la mijloc avea un strat subţire de agar-agar, un gelifiant vegetal. Sporii erau de la *Psilocybe Mexicana,* aceeaşi ciupercă pe care aztecii o considerau darul lui Xochipilli, „stăpânul florilor", zeul iubirii. Agar-agar era un teren fertil pentru începutul colonizării.

Procesul de producere a ciupercilor „magice" era complex. O singură particulă de praf ar fi contaminat cultura. După ce ciupercile se extindeau pe lamele, trebuiau transferate în vase sterile în care mai erau făină de orez şi vermiculită – o substanţă minerală care se folosea ca bază pentru terarii – apoi urma timpul de aşteptare ca acestea să se dezvolte. Era nevoie de două săptămâni ca procesul să se finalizeze şi apăreau nenumărate complicaţii, dar sporii aveau avantajul că puteau fi ascunşi oriunde şi nu puteau fi dibuiţi de câinii care miroseau

droguri şi bombe. Erau arma perfectă, chiar dacă nu ucideau prada ci doar o făceau inofensivă şi sugestibilă.

Într-o altă cultură se dezvolta ceva ce putea provoca intoxicare sau vise fabuloase: ergot, ciuperca de cornul secarei. Distilând-o, se obţinea LSD, dar în formă nerafinată era letală. Odată ingerată, dincolo de halucinaţii, producea cangrenă şi convulsii. Mai avea un avantaj: era rezistentă la căldură – în Evul Mediu, persoanele lovite de Focul Sfântului Anton după ce mâncaseră pâine contaminată descoperiseră asta pe pielea lor. Giltine ştia să fabrice şi alte otrăvuri din sâmburi de fructe din care extrăgea uleiuri esenţiale şi chiar şi din unele specii de insecte care se puteau reproduce uşor în captivitate, aşa cum făcea în micul terariu de lângă spori, dar nu credea să-i folosească la Veneţia. După aceea… poate că urma să nu mai existe un „după aceea".

Cineva sună la uşă. Giltine, care auzise zgomot de paşi pe palier înainte ca vizitatorul să apese pe butonul soneriei, se mişcă silenţios spre uşă şi privi pe vizor. Era şoferul de *water taxi.*

— Ce doriţi? întrebă ea forţând accentul francez.

Nu putea să deschidă pentru că în clipa aceea nu era machiată.

— Doamnă Poupin, sunt Pennelli.

— Da?

— Am uitat să vă spun să semnaţi chitanţa pentru agenţie. Dacă îmi deschideţi, rezolvăm într-o clipă.

Bărbatul ridică o foaie la nivelul vizorului, iar Giltine îl studie de pe partea cealaltă. Părea autentic, probabil că şi era. Dar era limpede că bărbatul minţea.

— O clipă, zise ea. Tocmai am ieşit din duş.

Alergă în cameră şi îşi puse halatul şi peruca. Nu avea timp să se machieze şi scoase din ambalaj o mască de frumuseţe cu alge. Fu agonizant să o aşeze pe pielea feţei, dar îşi făcea treaba. Pe mâini, însă, păstră mănuşile de latex. Uneori le foloseau şi esteticienele, iar Pennelli urma să creadă că le folosea ca să întindă crema. În buzunarul halatului lăsă să alunece un bisturiu. Pentru orice eventualitate.

Când îi deschise uşa, taximetristul privi în jur ţinând capul drept, ca un stăpân care îşi studiază proprietăţile.

— Trăiţi pe picior mare, spuse el.

În spatele cuvintelor aparent nevinovate, Giltine percepu o ostilitate abia reţinută. Se prefăcu că nu înţelege.

— Daţi-mi să semnez chitanţa, vă rog.

— Numai dacă îmi arătaţi un document de identitate. Paşaportul dumneavoastră.

Giltine înclină capul şi-l scrută cu privirea. Sub mască, expresia ei era indescifrabilă.

— De ce?

— Ştiţi ce profesie am avut înainte să lucrez pe taxi?

— Nu mă interesează.

— Haideţi, faceţi-mi hatârul, zise taximetristul şi se aşeză confortabil pe un fotoliu.

— Militar. Poliţist, zise Giltine, gândindu-se că cel mai bine ar fi fost să-l taie bucăţele mici şi să-i dea drumul în closet. Ca să termine mai repede putea să folosească o maşină profesională de tocat carne. Dar risca foarte mult: Giltine nu ştia dacă Pennelli anunţase pe cineva în legătură cu drumurile sale, aşa că se putea pomeni cu prietenii lui sau cu poliţiştii în casă înainte să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

— Şi vă plăcea.

Pennelli nu se aştepta.

— Drace, ce ochi aveţi, doamnă! Dar şi eu am ochi bun. Eram poliţist la frontieră, mai exact. Şi mă asiguram că lumea care încerca să intre în Italia era cine spunea că e. Mă prindeam mereu, lumea zice că sunt vrăjitor. Chiar dacă documentele erau în regulă, eu ştiam când cineva nu era.

Se linse pe buze.

— Dumneavoastră nu sunteţi în regulă.

Pennelli exagerase puţin când îşi prezentase calităţile, dar nu cu mult. Era considerat foarte bun, iar pentru recunoaşterea chipurilor avea un talent înnăscut. Îşi amintea feţele persoanelor căutate şi le distingea chiar şi sub peruci şi mustăţi false. Însă nimeni nu spunea că era un vrăjitor – pentru ceilalţi era în cel mai bun caz o canalie. Nimeni nu se mirase prea tare când descoperiseră că sustrăgea obiecte preţioase din valizele călătorilor.

— Şi e ceva ciudat şi în documentele pe care mi le-a pasat agenţia, încă nu ştiu ce, dar cred că pot să aflu. Asta dacă mă chinui.

Giltine nu spuse nimic.

— Din partea mea, aţi putea fi o teroristă care a venit să pună o bombă la San Marco.

— Nu sunt teroristă.

El miji privirea.

— Probabil că nu. Dar aveţi ceva de ascuns. Ştiţi la ce m-am gândit? Că fugiţi. Cine ştie, poate aţi făcut o nasoală în ţara dumneavoastră sau aveţi un soţ violent.

Giltine îşi zise că bărbatul din faţa ei chiar se descurca bine.

— Ce doriţi?

Zâmbetul lui Pennelli se lărgi. Era mulţumit că femeia nu încerca să nege. Măcar se mişca totul mai repede.

— Ce puteţi să-mi oferiţi? Şi nu încercaţi să mă cumpăraţi cu o felaţie, pentru că n-am chef.

Cel puţin nu acum.

— Bani?

— Câţi?

— Am puţini bani. Şi am nevoie de ei.

— Câţi?

— Zece mii.

— Să fie douăzeci. Am învăţat să nu accept niciodată prima ofertă.

Giltine aşteptă câteva clipe înainte să încuviinţeze din cap. Dacă ar fi cedat prea repede, bărbatul ar fi intrat la bănuieli.

— Mă întorc în două zile. Fără amânări.

— Bine.

Pennelli se ridică pufăind de pe fotoliu. Când trecu pe lângă ea în drum spre ieşire, întinse mâna ca s-o plesnească peste fund.

— Dacă-mi dădeai caşcavalul pe loc, scăpai de o groază de belele.

Ea îi apucă încheietura înainte să încheie gestul. Bărbatul se eliberă, dar nu aşa uşor cum se aşteptase. Degetele lui Giltine îl strângeau cu atâta forţă că îi blocau circulaţia sângelui.

— Nu pune mâna pe mine, zise ea, apoi îi dădu drumul.

— Curva dracului, înjură el şi ieşi.

Giltine alergă într-una dintre băi şi se spălă frenetic pe faţă după ce îşi scoase crema scârboasă de pe faţă. Aşezându-şi masca, se duse la computer şi căută tot ce era de ştiut despre taximetrist. În zilele următoare avea de gând să-i facă o vizită.

11.

Colomba ajunse la Gara Centrală din Milano la ora 13, după o călătorie cu trenul de mare viteză care reuşise s-o tulbure. Chiar dacă îşi luase un bilet la clasa a doua, îşi imagina în continuare că are

cadavrele de la clasa Top în jurul ei. Chiar se dusese să inspecteze clasa Top, găsind acolo patru pasageri care vorbeau la telefon sau se uitau pe agendele electronice, parcă nefiind la curent cu tot ceea ce se întâmplase în urmă cu doar câteva zile. *Poate că aşa trebuie să fac şi eu,* îşi zise, *să-mi văd de viaţa mea şi să nu mă gândesc prea mult la necazurile care se pot întâmpla*. Încercă să facă asta în timpul rămas din călătoria care dură aproape trei ore, dar când în vagon veni din bar miros de fum de la o felie de pâine prăjită arsă alergă într-un suflet să controleze situaţia, plină de adrenalină.

Îi distraseră atenţia un apel de la Santini, căruia nu-i răspunse şi care îi lăsă un mesaj în căsuţa vocală pe care nu-l ascultă pe de-a-ntregul (nu auzi decât primele două cuvinte zbierate cu furie: *Caselli, ce mama dracului*!) şi o faţă zâmbitoare de la Leo, care îi dădu o senzaţie plăcută. În loc să-i răspundă cu un emoticon, îi trimise un link de pe care să descarce Snapchat. Dacă erau nevoiţi să rămână în contact – iar Colomba voia asta – era mai bine să folosească tacticile de război ale lui Dante. Nu ştia sigur dacă Serviciile îi ascultau cu adevărat telefonul – chiar şi un obtuz ca Di Marco trebuia să ştie că ea n-avea nicio legătură cu atentatul dar în clipa aceea nu mai era sigură de nimic.

Gara Centrală era o clădire impunătoare din epoca fascistă, construită pe două etaje, cu dolii de piatră care scuipau ploaia. Colomba coborî treptele scării principale şi ieşi într-o piaţă unde se afla statuia unui măr gigantic, printre nenumărate corturi ale Crucii Roşii şi grupuleţe de emigranţi cu priviri pierdute. Ploaia se înteţi, dar Bart ajunse chiar în clipa aceea, într-o mână cu o umbrelă deschisă şi în cealaltă cu două lese la capătul cărora se aflau doi labradori. Câinii erau uzi leoarcă, dar Colomba nu se feri de atenţia lor: se simţea vinovată faţă de toată specia câinească de când fusese obligată să ucidă un doberman care o atacase.

— Bună! Scuze că am întârziat, îi zâmbi Bart smucind lesele labradorilor. Am parcat la un kilometru de aici, e o nebunie să găseşti un loc cu toate interdicţiile şi lucrările astea. Ţii tu umbrela?

Colomba apucă umbrela, iar Bart o luă de sub braţ, conducând-o pe Via Settembrini până la un Volkswagen familiar care duhnea a câine şi avea scaunele acoperite de păr.

— Scuze, trebuie s-o duc la spălat, zise Bart.

— Stai s-o vezi pe-a mea, răspunse Colomba, gândindu-se că

până la urmă şi asta făcea parte din procesul de pocăire. N-am mai venit la Milano de o veşnicie, continuă ea şi se uită la noii zgârie-nori înălţaţi cu ocazia salonului Expo. Timpul înrăutăţeşte mereu lucrurile, dar oraşul s-a schimbat în bine.

— Nu te lăsa amăgită de lumini. E mai multă mafie aici decât în Calabria! Ştiu asta pentru că atunci când lucrurile merg prost, unul dintre ei ajunge pe masa mea.

— Frumoasă imagine, spuse Colomba zâmbind.

— E cea mai frumoasă meserie din lume.

Bart locuia în ceea ce cândva fusese o mare hală împărţită în lofturi şi magazinaşe *underground* ca ateliere de tatuaj şi ceainării, un fel de mini-oraş unde vârsta medie era de douăzeci de ani. Lui Bart îi plăcea pentru că putea să-şi lase câinii să zburde în voie şi să dea muzica tare chiar şi noaptea târziu fără să deranjeze pe nimeni. Din când în când, locatarii organizau petreceri deschise şi Bart se transforma în sanitarul de serviciu care le acorda primul ajutor celor care exagerau doza de ketamină, alcool şi droguri sintetice.

Loftul ei se întindea pe două etaje, era mobilat cu gust, avea note excentrice – cum ar fi hamacul mare de la intrare – şi adăpostea numeroasele suveniruri din delegaţiile ei. Bart locuia singură şi era sunată de peste tot din lume ca să examineze oase vechi. Era şi o bucătăreasă excelentă, iar în cinstea Colombei pregătise o cantitate enormă de paste la cuptor. Colomba se năpusti ca un vultur asupra lor. Cu Dante în peisaj era greu să mănânce carne, iar sosul *ragù* făcut de Bart era dementţial.

Băură şi câteva beri, iar Colomba discută voit doar despre subiecte uşoare, descoperind că era în urmă cu tot ceea ce apăruse la cinema sau în librării în ultimii ani.

— Trăieşti ca o pustnică. Nu faci decât să munceşti, zise Bart în timp ce pregătea o cafea mocca.

Colomba se făcuse covrig pe un buf colorat din salon. După masă avea senzaţia că pusese pe ea câteva kilograme.

— În ultima vreme nici nu mai muncesc.

— Cât ţine perioada de suspendare?

— Cred că e pe viaţă.

— Nu spune asta, o certă Bart. Eşti o superpoliţistă, cea mai bună pe care o cunosc.

Colomba clătină din cap.

— Îmi dădusem deja demisia după Dezastru, nu mai trebuia decât să semnez cererea, dar Rovere m-a convins să amân. Apoi Curcio m-a primit din nou.

— Şi te-a lăsat baltă.

— A făcut ce a putut. Greşeala a fost a mea, zise Colomba.

Nu reuşea să fie supărată pe el, ştia ce însemna să fii în postul de comandă.

— Ştiu doar că ai făcut o treabă bună, zise Bart apropiindu-se cu o tăviţă pe care mai pusese, pe lângă cafetieră, două ceşcuţe de oţel şi o farfurioară cu *langue du chat.*

— O să vezi că o să fie totul bine.

Colomba muşcă un fursec.

— Trebuie să te rog ceva.

— Şi eu care speram că ai venit doar într-o vizită de prietenie! zise Bart prefăcându-se dezolată.

— De asta am şi venit, crede-mă! Dar…

— Ok, ok, dă-i drumul. Glumeam.

— Eşti sigură că atentatorii au greşit când au prins butelia cu gaz, cum ai spus în timpul şedinţei din Roma?

— Au omorât nouă pasageri în loc de o sută zece, spuse Bart uluită. Dacă nici asta nu e o greşeală… Instalaţia de ventilare a umplut cu gaz un singur vagon.

— Dar dacă au făcut-o înadins?

Bart deveni serioasă.

— Nu e doar o ipoteză, nu-i aşa?

— Să spunem că ar fi doar atât. Dacă mâine te cheamă să depui mărturie, măcar nu trebuie să juri strâmb. Nu suntem decât două prietene care stau la taclale.

Bart aşeză la loc ceşcuţa.

— Are vreo legătură cu Dante? Cu întrebările pe care mi le-a pus despre cadavru?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Îţi dai seama că o să-mi fac griji pentru tine, nu?

— N-ai de ce.

— E inevitabil. Tu nu-ţi faci griji pentru prieteni?

Bart oftă, apoi reluă discuţia.

— Bun. Cantitatea letală de cianură este de circa 500 mg pe metru cub de aer. În tub nu era suficient gaz ca să ucidă pe toată lumea

din tren.

— Cu cât spaţiul e mai mare, cu atât gazul se diluează, spuse Colomba.

— Exact. Concentraţia ar fi scăzut de la vagon la vagon până când ar fi devenit doar toxică, nu şi mortală în vagoanele dintr-un capăt sau altul al trenului, în funcţie de sensul de circulaţie al aerului.

— Nu puteau să folosească o butelie mai mare?

Bart făcu în minte câteva calcule rapide.

— Ar fi trebuit să aibă la dispoziţie de cel puţin zece ori mai mult gaz, iar în spatele panoului nu era suficient spaţiu. Însă cu siguranţă ar fi murit mai multe persoane dacă ar fi ataşat butelia altfel, iar multe altele ar fi fost grav intoxicate.

— Cam câte?

Bart clătină din cap.

— Nu ştiu. Există modele pentru difuziunea gazului în medii închise, dacă vrei putem să facem o cercetare mai aprofundată. Însă nu uita că trenul nu era sigilat. Prin urmare gazul s-ar fi dispersat şi în mediul înconjurător.

— Însă n-ar fi murit toţi, nu? întrebă Colomba şi simţi un fior în stomac, de parcă ar fi înghiţit un cub de gheaţă.

— Nu. Mai puţin de jumătate, aşa, la ochi.

Fiorul urcă pe chipul Colombei, care se făcu palidă. Bart observă schimbarea.

— Eşti bine?

— Da, scuze dacă te-am bătut la cap. Eram doar curioasă. E limpede că au greşit.

Bart miji ochii.

— E în regulă dacă nu vrei să-mi spui adevărul, dar nu-mi vinde gogoşi, bine?

Colomba coborî privirea. Ea şi Bart mai petrecură împreună câteva ore, însă atmosfera relaxată se dusese pe apa sâmbetei. Colomba chemă un taxi ca să se întoarcă la gară şi îşi luă rămas-bun în grabă. În timp ce se îndepărta, îi făcu cu mâna de pe banchetă dar Bart, care stătea în picioare în bătaia ploii lângă intrarea în fosta fabrică, nu-i răspunse la salut. Colomba vru să adauge încă un motiv de vinovăţie la cele deja existente, dar descoperi că nu mai avea loc.

Când ajunse la Gara Centrală, aşteptă trenul pe o băncuţă de la capătul scărilor rulante şi îi trimise lui Dante un mesaj pe Snapchat. El

o sună imediat, iar ea îi explică tot ce aflase.

— Nu pot să fiu sigură că ai dreptate, spuse Colomba, dar sunt şanse mari ca îngerul nostru să fi vrut să meargă la sigur şi să fi ataşat înadins butelia astfel încât să-i omoare numai pe pasagerii de la clasa Top. Poate că îi urăşte pe cei bogaţi.

— Ar avea companie bună, însă eu am altă ipoteză. Cred că a vrut să-şi mascheze adevăratul obiectiv, zise Dante.

În clipa aceea, Colomba îşi aminti de o carte veche pe care o citise stând pe fotoliul ei pe vremea când era în convalescenţă după Dezastru. Erau *Povestirile părintelui Brown* iar ea, care încerca mereu să evite romanele poliţiste, rămăsese fascinată de micul stareţ de provincie care dezlega mistere scrutând spiritele celor din jur.

Într-una dintre povestiri, un oficial din armată îşi omorâse un coleg. Când comisese crima, rupsese o spadă. Ca să-şi acopere fapta îşi trimisese întreg regimentul să fie masacrat astfel ca nimeni să nu-şi dea seama. Părintele Brown rezolvase enigma construind o metaforă care acum, pentru Colomba, avea gustul unui adevăr cumplit. „Unde ascunde înţeleptul o frunză? Într-o pădure. Dacă nu are o pădure, îşi creează o pădure iar dacă ar vrea să ascundă o frunză moartă, ar crea o pădure moartă. Dacă ar avea nevoie să ascundă un cadavru, ar crea un câmp de cadavre".

— Giltine şi-a creat câmpul de cadavre, murmură ea.

Dante nu ştia la ce se referea Colomba, dar înţelese din zbor ce voia să spună.

— Obiectivul ei era unul singur, un singur pasager din tren, şi l-a ascuns în mijlocul mai multor morţi, justificând măcelul şi omorându-i pe cei care ştiau, zise el. Îţi dai seama ce efort titanic a depus? Ce mecanism a pus în funcţiune?

— Ai început s-o admiri? Dacă da, opreşte-te, zise Colomba nervoasă.

— Îi admir inteligenţa, nu metodele sau scopurile. Şi mă gândesc la motivul efortului ăstuia. De cine se ascunde? Sigur nu de poliţie sau de Servicii.

— De ce?

— Pentru că târând în joc ISIS ştia că toate aparatele statului urmau să pornească o anchetă. Dacă s-ar fi temut de băieţii în uniformă ar fi simulat un accident ca în Grecia sau Germania.

— Un accident ar fi împiedicat o anchetă minuţioasă, în opinia

ta?

— Nu şi în cazul ăsta. Cine ştie de ce, dar ştia că urma să aibă loc oricum. Numai dacă nu putea să-şi fenteze duşmanul, oricine ar fi, şi să-i servească pe tavă ceva suficient de răsunător încât să-i liniştească bănuielile. ISIS, de exemplu.

— Mai e o ipoteză, Dante. Aceea că nimeni n-o urmăreşte şi că e cu adevărat sărită de pe fix, zise Colomba fără să creadă nici ea.

— Sper, CC. Sper din toată inima. Pentru că n-aş vrea să mă întâlnesc vreodată cu cel care e în stare să-l sperie pe Îngerul morţii.

12.

Francesco n-o iubea pe mama lui. Era un secret pe care îl păstrase ani de zile numai pentru el, dar care îl chinuise ca un dinte stricat. Când era mic, fusese pentru el (ca pentru aproape toţi oamenii) o fiinţă binefăcătoare aducătoare de bucurie. Însă apoi el crescuse şi îi observase defectele ascunse din spatele discursului intelectual şi ale hainelor de bun-gust şi la modă.

În timpul înmormântării de la Domul din Milano, cu toţi reprezentanţii autorităţilor, şirul de carabinieri şi mulţimea de necunoscuţi care veniseră alături de cortegiu, nu reuşise să verse nicio lacrimă. Ochelarii închişi la culoare îl ajutaseră să simuleze contrariul şi îşi îndeplinise cu demnitate sarcina de fiu mai mare, strângând mâini şi îmbrăţişând rude care îl încurajau să aibă forţă, în vreme ce el nu simţea decât o senzaţie ciudată de gol. Dintele stricat fusese extras, iar el trecea cu limba peste spaţiul liber rămas în urma lui fără să simtă durere, ci doar o uşurare vinovată. Salutase şi vreo şase clienţi de la agenţie care avuseseră grijă să dea bine în faţa camerelor de televiziune cu expresii studiate în timp ce se prefăceau că-l consolează.

Francesco îi dispreţuia, aproape cum dispreţuia şi slăbiciunea fratelui său, Tancredi, care sosise la ceremonie atât de plin de calmante că abia putea să stea în picioare. Mama lui îşi petrecuse viaţa cocoloşind o ceată de idioţi, încercând să-i facă să pară mai buni decât erau de fapt, risipind energie şi inteligenţă.

Se întrebase cum putea ea să-i suporte, iar răspunsul îi deschisese ochii. Îi suporta pentru că era aidoma lor, superficială şi prefăcută. Poate că din pricina asta plecase de acasă imediat după ce terminase Facultatea de Economie, deşi job-urile pe care le găsise până atunci nu fuseseră la nivelul aşteptărilor şi uneori, cu părere de rău, trebuise să facă apel la ajutorul familiei.

Acum, însă, era momentul să întoarcă foaia. De la ceremonie plecă imediat la agenţia mamei lui ca să ia documentele pe care trebuia să le ducă avocatului financiar ca să gestioneze moştenirea bunurilor. Agenţia era la etajul al zecelea al unuia dintre cele două turnuri numite împreună Bosco Verticale, construite în noul *business center* care luase naştere odată cu Târgul Milano Expo. Purta numele acela pentru că pe faţade fuseseră plantaţi mai bine de două mii de copaci în ideea de a împreună ecosustenabilitatea cu luxul deşănţat, un fel de oximoron arhitectonic. Un apartament sau un birou acolo erau un privilegiu pe care puţini îl aveau, cu precădere bancheri şi câţiva artişti afirmaţi. Mai era şi un rapper care predica răzvrătirea împotriva sistemului.

Intră în agenţie cu cheile care îi fuseseră restituite de la poliţie. Era un *open space* amplu, mobilat în culori pastel şi îmbogăţit cu opere de artă contemporană. Doar două birouri ascunse de un mic zid discret aminteau de faptul că acela era un loc de muncă, nu un salon. Unul dintre cele două fusese al mamei lui. Pe blatul lăcuit mai erau încă ochelarii pentru citit pe care îi uitase înainte să plece la Roma şi încărcătorul de rezervă de la telefonul ei mobil. Mai era şi o fotografie veche cu toată familia în care zâmbeau prosteşte cu toţii. Fusese făcută cu puţin timp înainte ca tatăl lui să hotărască să se aşeze la volan pe jumătate beat şi să se facă zob pe linia de centură, într-un loc în care acum era un buchet de flori false.

Gaura din gingia lui se dilată şi începu să-i tragă de os. Îl duru.

Se aşeză şi ridică fotografia înrămată în argint oxidat ca s-o privească mai de aproape. Mama lui purta un costum albastru şi un şirag fin de perle. Ţinea o mână pe copilul Francesco, un gest instinctiv de posesie. I se păru că simte din nou apăsarea şi căldura, plăcerea pe care i-o dădea contactul cu ea.

Gaura se făcu enormă şi durerea îngrozitoare. Francesco înţelese în clipa aceea lecţia pe care toţi adulţii o învaţă mai devreme sau mai târziu: nu poţi rupe fără suferinţă legătura cu persoana care te-a adus pe lume. Oricât încerci să scapi de ea, durerea te prinde în cele din urmă şi te doboară la pământ.

Francesco îşi suflă nasul într-un şerveţel scos din cutie, apoi îşi luă inima în dinţi şi deschise micul seif din perete ca să ia documentele. Mama lui îi spusese combinaţia la unul dintre rarele prânzuri în familie la care luase parte, cu doar câteva luni înainte. „De ce mie?", întrebase el fără să-şi ascundă iritarea. „Dă-i-o lui Tancredi, şi-aşa umblă după

tine ca un căţeluş". „Eşti fratele mai mare", răspunsese ea încheind discuţia într-un fel brusc care nu-i era caracteristic.

Introduse numărul de la tastatura cu cifre şi deschise uşa. Seiful era împărţit în două rafturi. Pe primul erau cutia cu bani şi câteva registre, al doilea era burduşit de plicuri. Unul dintre ele, galben-pai, îi atrase atenţia. Era din hârtie rugoasă la atingere, cu siguranţă valoros şi diferit de cele în care se aflau contractele. Pe filigranul timbrului era imprimată imaginea unui pod stilizat, cu mici chipuri rotunde tot stilizate care se iţeau din piatra podului. În chip curios, era sigilat cu ceară. Pe spate scria PENTRU FRANCESCO – PERSONAL.

Îl roti în mâini. Ce putea să fie, un testament? Era convins că mama lui nu lăsase aşa ceva. Dacă înăuntru era o surpriză neplăcută, cum ar fi că pămpălăul de frati-su moştenea, de fapt, totul?

Avea încă timp să remedieze situaţia. Luă *coupe-papier*-ul din suportul pentru pixuri de pe birou şi tăie plicul, scoţând din el două coli albe îndoite care protejau un stick USB. Îl introduse în computer. Stick-ul conţinea doar un fişier cu numele COW („*Vacă*"; *ce dracu' o fi însemnând*?). Când apăsă cu mouse-ul pe el, începu să ruleze un program diagnostic care îşi încheie procesul cu mesajul: „Înainte de a accesa datele, vă rugăm să dezactivaţi reţeaua wi-fi şi să deconectaţi cablul de internet. Deconectaţi şi eventualele hard disk-uri externe".

Francesco citi de două ori mesajul, nevenindu-i să creadă. Ce mai era şi asta? Un sistem de siguranţă? Şi ce afaceri ale mamei lui aveau nevoie de un nivel atât de ridicat de confidenţialitate? Perplex, urmă instrucţiunile. În clipa aceea, programul îi ceru să pună degetul mare pe cititorul optic conectat la tastatură. Inima lui Francesco îşi înteţi ritmul. Ce naiba se întâmpla?

Făcu din nou ce i se cerea – amprenta lui era bună, din câte se pare – şi în cele din urmă pe desktop apărură zece fişiere. Îl deschise pe primul, care conţinea în principal numere şi date. Francesco începu să citească, apoi trecu la al doilea fişier, stupoarea crescându-i din ce în ce mai mult. Descoperi că, odată închise la loc, se ştergeau şi se întorceau în siguranţa oferită de stick. Până la miezul nopţii le citise pe toate. Îl durea gâtul din pricina tensiunii. Se ridică de pe scaun, dădu la o parte jaluzelele electrice şi privi un Milano luminat, încă nevenindu-i să creadă şi în stare de şoc.

Ultimul fişier pe care îl deschisese nu avea decât un număr de telefon şi un mesaj pe care mama lui îl scrisese cu câteva zile înainte

să-i încredinţeze combinaţia de la seif.

Dragă Francesco. Dacă ai citit tot, ai înţeles care e miza. Acum e momentul să iei o decizie.

Dacă nu vrei să ai de a face cu asta, te rog să distrugi stick-ul şi să nu vorbeşti cu nimeni despre el. Nici cu fratele tău, nici cu prietena ta. Tancredi n-ar fi în stare să gestioneze afacerile familiei, iar un zvon scăpat de sub control ar afecta unele persoane dragi mie. Cum cred că ai înţeles deja, n-ar fi o variantă înţeleaptă. Dacă, însă, hotărăşti să intri în joc, nu va trebui decât să formezi numărul şi să-i spui cui răspunde cine eşti.

Ştiu că nu e o alegere uşoară şi mi-aş dori să fiu acolo ca să te sfătuiesc la nevoie. Dar dacă ai deschis seiful şi ai citit scrisoarea asta, înseamnă că nu pot decât să-ţi urez mult noroc.

Te iubesc.

Mama

Francesco citise cuvintele acelea şi fusese cuprins de o furie surdă.

— Cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Cum dracu'? răcnise el în camera goală.

Apoi începuse să se uite la Milano de sus şi, treptat, se liniştise. Oraşul părea aproape frumos, mai ales la ora aceea. Se vedea chiar şi Madonnina de pe Dom, care arunca o strălucire aurie.

Auriu. Frumoasă culoare. Culoarea vieţii lui, de atunci încolo, dacă ar fi acceptat să facă tot ceea ce îi prevăzuse regretata lui mamă – fie-i ţărâna uşoară. Iar din clipa aceea şi-ar fi luat rămas-bun de la firma de import-export unde gestiona relaţiile cu Orientul Mijlociu pentru un salariu de rahat, cu toţi colegii lui cretini şi incapabili să-şi vadă mai mult decât lungul nasului. Şi cu prietena lui, de care se plictisise deja dar pe care o păstrase pentru că venea dintr-o familie bună. Acum n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Se întoarse la birou şi formă numărul.

Vocea de la celălalt capăt al firului îi spuse ce avea de făcut.

PARTEA A DOUA

- **Capitolul IV**

Psycho Killer

Odinioară – 2006

În ianuarie, Costa del Sol nu e la fel de spectaculoasă ca vara, însă marea din Marbella e de un albastru atât de intens încât îţi jenează ochii. Pe bulevardul înţesat de palmieri pe ambele părţi, lângă o staţiune balneară, câţiva indivizi îmbrăcaţi în geacă se prefac că admiră priveliştea. În faţa lor sunt şiruri lungi de suporturi de ciment pentru umbrele. Unul are şi o umbrelă galben cu alb fixată în el. E deschisă, iar sub ea, pe două şezlonguri cu spătarul ridicat, stau doi bărbaţi care îşi vorbesc fără să se privească.

Pe primul îl cheamă Saşa şi are un fizic de luptător care a pus pe el puţind grăsime. Poartă un hanorac roşu pe care scrie España *şi are picioarele goale*: *îi place să simtă nisipul rece printre degete. Pe suportul pentru mărunţişuri al umbrelei sunt două telefoane mobile bătute din belşug cu pietre preţioase, ambele cu bateriile scoase.*

Al doilea e Maksim. Anii de vânătoare şi-au lăsat urmele asupra lui. E tras la faţă şi are ochii opaci, mistuiţi.

— Ai fost iertat, Saşa, spune el.

În ciuda faptului că a obţinut cetăţenie spaniolă prin căsătorie, Saşa e rus până-n măduva oaselor. Ca rus, ştie că de la Moscova nu vin niciodată cadouri.

— Ce vor în schimb?

— Să continui să faci ceea ce faci.

— De partea lor.

Saşa schimbă peisajul sudului Spaniei de când a fost obligat să-şi părăsească ţara. Hoteluri noi, staţiuni de lux, discoteci construite prin societăţi offshore din Cipru, Panama şi Insulele Virgine. Şi localul în care se află în clipa aceea aparţine uneia dintre firmele sale. În fiecare an, sute de milioane de euro din traficul de stupefiante din Rusia şi din extorsiuni se transformă în materiale de construcţie şi distracţie, iar aproape toţi trec prin el şi companiile lui.

Maksim îşi freacă mâinile. I-au îngheţat, chiar dacă afară sunt şaptesprezece grade.

— În schimbul liniştii.

— N-am nevoie de protecţie.

— Au pornit anchete în ceea ce te priveşte, Saşa. Ai nevoie de prietenia lor.

În ultimele săptămâni, Saşa a avut un coşmar recurent. Un taur care era doborât sau aruncat într-o cuşcă sau castrat. Acum înţelege de ce: *visele arată mereu adevărul.*

— Mă mut în altă ţară, zice.

— Şi unde te duci? Oriunde în Europa ai fi arestat şi extrădat. În America nu te vor. Însă Marea Maică Rusie o să te primească cu braţele deschise. Nu trebuie decât să rămâi aici până când se aranjează lucrurile.

Când Maksim a spus Marea Maică Rusie, *sarcasmul a fost sesizabil.*

— Şi dacă mă arestează înainte de asta?

Mugetele taurului din coşmar îi răsună încă în amintire.

— Ai încă un an. Poate doi. E destul ca să muţi banii din firmele demascate în cele pe care ţi le spun eu.

Saşa nu-l întreabă cum de ştie atât de bine detaliile unei anchete atât de discrete. Maksim e un soi de legendă în lumea interlopă. Unii spun că face parte din Forţele Speciale ale Armatei Roşii, alţii că din KGB sau din FSB, Serviciul Federal de Securitate. Ce se ştie cu certitudine e că lasă cadavre peste tot în urma lui. Dar lui Saşa n-o să i se întâmple nimic, pentru că astăzi vânătorul are în mână o rămurică de măslin.

— Şi apoi?

— Te întorci acasă.

Acasă.

Saşa le vede cu ochii minţii pe fetele care merg pe Liteinâi Prospekt, cu fuste scurte şi tocuri în ciuda zăpezii, pe băieţii al căror păr străluceşte din pricina cristalelor de gheaţă.

— Cu asta te ocupi acum? Îi aduci acasă pe fii rătăcitori?

Maksim zâmbeşte pentru că celălalt aproape că a nimerit drept la ţintă.

— În schimbul unei mici favori.

— Cum ar fi?

— Muta. Pentru ea am venit.

Luptătorul face o grimasă de uluială, dar n-ar trebui. Dacă Muta nu e o legendă precum Maksim, asta se datorează numai faptului că a ucis majoritatea persoanelor cu care a intrat în contact.

— Nu lucrează pentru mine.

— Nu pe termen nedeterminat, ştiu asta. Dar te-ai folosit de ea de nenumărate ori. Şi în Spania. Vreau să mă ajuţi s-o aduc acasă şi pe ea.

Chipul luptătorului îşi pierde rigiditatea de granit. S-a obişnuit cu Muta, aşa cum te obişnuieşti să ţii în buzunar o armă încărcată.

— Din cauza Cutiei, *nu-i aşa?*

Maksim se încordează când aude numele. Nimeni nu-l mai foloseşte. Nici măcar el, nici măcar Belîi.

— Ce ştii despre Cutie?

— Am făcut unele cercetări. Umblă zvonuri… Se spune că ea de acolo vine. Şi poate că şi tu.

Maksim nu spune nimic, iar luptătorul înţelege că păşeşte pe un teren minat. Oamenii lui sunt pe bulevard, iar el a mai ucis cu mâinile goale, dar Maksim e o enigmă. Nu vrea să-l provoace.

— Dar nu am reuşit să aflu nimic. Ştiu doar că era un loc, continuă el.

— Un loc urât, îi confirmă Maksim.

Se gândeşte din nou la plimbarea lui de cinci sute de kilometri spre ceea ce credea că avea să fie salvarea lui. Şi la celelalte mii de kilometri străbătute de-a lungul timpului la bordul vehiculelor militare şi a avioanelor civile ca să aducă oasele înapoi la stăpânul său. Însă oricâţi kilometri străbătuse, umbra Cutiei *rămăsese tot timpul abătută asupra lui.*

— De asta e ea aşa, spune luptătorul.

— De mult timp nu mi-am mai pus întrebările astea. Ar trebui să faci la fel, Saşa.

E prima oară când Maksim îi spune pe nume, iar luptătorul înţelege că vremea discuţiilor s-a sfârşit. Cândva, între hoţi existau legi. Cea mai importantă dintre ele le interzicea celor ca el să facă afaceri cu oameni ca Saşa. Însă de vremurile de odinioară s-a ales praful, iar legile vechi valorează încă mai puţin decât praful. Îi va folosi pe stăpânii lui Maksim împotriva propriilor să-i duşmani, iar Maksim îl va folosi ca să protejeze interesele stăpânilor săi.

S-a hotărât.

Luptătorul priveşte din nou marea, de astă dată cu ochi trişti, iar celălalt citeşte în ei răspunsul pe care-l aştepta.

La o distanţă de două sute de metri, întinsă pe nisip, Muta observă scena cu un binoclu ale cărui lentile au fost tratate cu o substanţă ca să nu strălucească în bătaia soarelui. E o femeie atletică de vreo treizeci de ani, mignonă, cu umeri laţi, care seamănă puţin cu fetiţa care nu a plâns niciodată în Cutie. *Are părul tuns scurt şi pielea înroşită din pricina vântului.*

Bărbaţii care stau de pază nu o văd, dar ea îi vede şi vede cum Saşa îşi schimbă expresia feţei. Înţelege că a vândut-o.

Înțelege că trebuie să fugă.

1.

Cu un rucsac în spate, Colomba aştepta din ce în ce mai agitată lângă staţia de metrou Re din Roma când un coupe gri se opri greoi la câţiva metri de ea. Colomba îşi zise că ar fi avut nevoie urgentă de un strat proaspăt de vopsea înainte să-şi dea seama că nuanţa neobişnuită era datorată lipsei de culoare, cu excepţia celor două lonjeroane laterale verzi. Doar când cele două portiere se deschiseră automat ca aripile unui pescăruş recunoscu modelul. Era un De Lorean DMC, ca acela din *Înapoi în viitor,* în straiele lui originale de inox. La volan, bineînţeles, era Dante.

— Hopa sus, Marty McFly! îi strigă el.

Era îmbrăcat ca un explorator în toată regula, nu-i lipsea decât pălăria de safari.

Colomba nu se mişcă. Abia atunci înţelese de ce Dante insistase să meargă cu maşina lui în loc să închirieze una.

— Du-o înapoi de unde ai luat-o. N-am chef să se râdă de mine.

— Ba din contră, o să te invidieze toţi. Nu există decât douăzeci de mii de exemplare funcţionale în toată lumea. Pe unul îl am eu.

— Şi îl ţineai într-una dintre capsulele tale?

— Cum de te-ai prins?

— Intuiţie bună.

Colomba dădu un ocol maşinii, studiind-o cu o privire critică.

— Respectă toată legile în vigoare, doamnă poliţist, zise Dante. Faruri cu xenon, sistem stereo nou, aer condiţionat, centuri de siguranţă… Am automatizat şi mecanismul de deschidere a uşilor. Şi merge pe GPL.

— Ai luat o maşină din asta ca s-o converteşti?

— Ai idee cât înghite?

Dante îi deschise portbagajul, ea aruncă înăuntru rucsacul şi îl închise la loc. Apoi veni pe partea şoferului.

— Dă-te la o parte!

— Ei nu zău? făcu Dante indignat.

— Tren nu, avion nu se poate – am ales răul mai mic când am hotărât să mergem cu maşina *ta* în Germania. Dar am văzut cum parchezi. Dă-te!

El se conformă mormăind, iar Colomba se aşeză pe scaunul şoferului. Una peste alta era o senzaţie plăcută, chiar dacă nu era

încântată de cutia de viteze automată. Călcă pedala de acceleraţie şi maşina scrâşni sub ea.

— Nu-i rău, zise ea. Câţi bani face?

— Prea mulţi, răspunse Dante care se făcuse livid.

•

Înainte să se înscrie pe autostradă opriră la o benzinărie, unde Alberti îi aştepta prefăcându-se că îşi spală parbrizul maşinii. Dante se ocupă să facă plinul, în vreme ce Colomba merse lângă poliţist.

— Wow, făcu el. Se întoarce şi înapoi în timp?

— Cu Dante păţeşti asta în fiecare zi.

— Nu e chiar cea mai bună variantă ca să nu atragi atenţia, dar mi-ar face plăcere să dau o tură cu ea.

— Altă dată. Ai găsit ceva despre morţii în tren?

— Strângem ce informaţii putem. Dar deocamdată nu am nimic.

— Ok, eu şi Dante o să fim plecaţi câteva zile.

— Unde mergeţi?

— În Germania. Dacă Giltine există, e posibil să fi provocat nişte necazuri la Berlin acum doi ani. Dacă găsesc ceva bun, ne-ar putea fi de folos.

Colomba îi adusese pe Amigos la zi cu tot ceea ce ştia. În momentul acela nu mai avea sens să ascundă detaliile: se vârâseră împreună în anchetă.

— Şi dacă nu găsiţi nimic?

— Asta şi sper. Şi măcar acolo n-o să mă împiedic de Spinelli şi *task force*-ul.

Coşurile lui Alberti deveniră mai pronunţate.

— Şefii sunt turbaţi, *dottoressa,* spuse el jenat. Santini l-a făcut arşice pe Esposito numai pentru că a fost cu dumneavoastră la văduva paznicului.

— Ştiu. M-a sunat şi pe mine de o grămadă de ori.

Însă Colomba nu-i răspunsese decât unui Curcio neobişnuit de formal şi rigid, pe care îl asigurase că se pregătea să plece într-o vacanţă lungă. Unde anume, nu specificase.

Îi puse lui Alberti o mână pe umăr.

— Massimo, ştii de ce te-am adus la Brigada Mobilă chiar dacă nu erai încă gata?

— Nu eram încă gata? întrebă el uluit.

— Chiar trebuie să ţi-o spun eu?

Alberti clătină din cap, roşu ca un rac.

— Pentru că am încredere în tine, zise Colomba. Esposito nu-şi mai aminteşte ce înseamnă să fie un poliţist bun, iar Guarneri… nu ştiu, cred că ar trebui să facă mai mult sex. Însă ştiu că tu o să încerci mereu să faci ce e bine.

— Şi sunteţi sigură că e cu adevărat bine să continuaţi ancheta?

— Da. Măcar până reuşim să dovedim fără urmă de îndoială că greşim şi că totul nu e decât o serie de coincidenţe. N-o să ne luăm mobilele, deci nu suna şi nu trimite mesaje. Scrie pe mail dacă vrei să-mi comunici ceva urgent. Dar e mai bine să nu ne auzim deloc. Nu ştiu cine ne poate citi sau asculta.

— N-ar trebui să fim cu toţii în aceeaşi tabără?

— Poate că şi suntem.

Dar am încetat să mai cred asta, adăugă ea în gând.

Din instinct îi dădu cartea de vizită a lui Leo. Încă o purta cu ea, deşi învăţase numărul pe de rost. În noaptea aceea îşi scrisese mesaje cu el ca o fetiţă. Şi îi trimisese şi o fotografie pe care o regretase. Mai târziu.

— Dacă ai necazuri sau crezi că *task force*-ul te-a luat în colimator, sună-l pe prietenul ăsta al meu. E vicechestorul Bonaccorso de la Antitero. A fost cu noi la Centrul islamic. Poate ai văzut când vorbeam cu el.

— Cel care arată ca Jason Statham cu păr?

— Dacă asta înseamnă că e musculos şi cu o faţă care cere palme, te-ai prins. Nu ştiu dacă o să te poată ajuta, dar asta e tot ce pot face. Foloseşte Snapchat.

— Ok, sper să n-am nevoie.

Alberti puse cartea de vizită în buzunar şi îi întinse un CD într-o ţiplă de plastic.

— V-am făcut o compilaţie de muzică pentru călătorie.

— Muzica ta?

— Da, numai piese noi.

— Ce drăguţ, mulţumesc, zise Colomba, sperând să pară sinceră.

Apoi îşi luă rămas-bun în grabă şi sări în maşină.

— Ce-i aia? întrebă Dante cu ochii la CD-ul pe care i-l aruncase pe genunchi.

— Cea mai recentă operă a lui Alberti, zise Colomba încercând să-şi păstreze expresia serioasă.

Dante coborî geamul şi îl propulsă ca pe un frisbee când ajunseră la primul viraj, lovind în plin un coş de gunoi.

— Păcat, a fost masterizat prost.

Apoi conectă un MP3 la sistemul stereo şi dădu drumul la *The Power of Love* atât de tare că trecătorii întoarseră capul după ei. Colomba coborî volumul, ruşinată ca o hoaţă, şi se gândi să-l arunce şi pe el pe geam. Pe parcursul călătoriei alternară muzica vintage cu discuţiile în jurul lui Giltine şi a naturii ei, dar niciuna dintre ipoteze nu li se părea să se verifice până la capăt.

— Să presupunem că într-adevăr are un singur obiectiv şi că lasă în urma ei un măcel ca să mascheze victima principală, zise Colomba. Cum îşi alege obiective astea?

— Poate că o plăteşte cineva.

— Am cunoscut criminali, Dante. Lucrau pentru clanuri mafiote, dar în cel mai rău caz îşi aşteptau victima să coboare din casă şi goleau un kalaşnikov în ea. Şi dacă nu voiau să fie descoperit asasinatul, făceau cadavrul să dispară într-o baie de acid.

— Există criminali şi la niveluri mai înalte.

— Cum ar fi Carlos, Şacalul? El comitea atentate pentru cine oferea mai mult, dar era oricum numai discret nu. În orice caz, imaginează-ţi că trebuie să-ţi elimini adversarul sau un martor incomod. Ai aştepta luni întregi, ca Giltine, să găseşti ţapul ispăşitor ideal şi să-l manipulezi?

— Nu e convenabil.

— Ca să nu mai vorbim de problema zonei de acţiune. Un criminal care joacă-n deplasare are şanse mai mari să comită greşeli. Şi mai e şi haosul mediatic. Pe cei mai mulţi mafioţi îi doare-n cot de un masacru dacă e necesar, dar ştiu şi că răspunsul statului nu se lasă aşteptat în cazul cu pricina.

— Rămâne motivaţia personală. Trebuie să aibă un scop pentru care să rişte totul.

— Dar chiar crezi că face totul de una singură? Poate are nişte complici, chiar dacă nu le-am găsit urmele.

— La cum se mişcă, la cum planifică atentatele, eu văd o singură mână, CC, condusă de o minte răbdătoare şi exactă. Care nu-şi pierde niciodată calmul şi reuşeşte să găsească mereu punctele slabe ale adversarilor ei.

— E un monstru. Dar tu vorbeşti despre ea de parcă ai fi

fascinat.

— Mă înspăimântă, CC, mă înspăimântă ce ar putea face de-acum încolo. Şi mă înspăimântă să mă gândesc că există cineva mai rău decât ea.

Colomba se înfioră pentru că la fel gândea şi ea şi ridică volumul pentru *In the Air Tonight* de Phil Collins. Era una dintre melodiile ei preferate, dar nu-i distrase atenţia. Ştia că se hazarda să meargă la Berlin ca să caute urmele lui Giltine din urmă cu doi ani, dar ce alte variante avea? Să dragheze marea în Grecia sau să caute un bar din Stockholm unde poate că o agăţase un individ? Sau să-şi bage nasul în continuare în anchetele despre tren, ştiind în acelaşi timp că era supravegheată? Măcar la Berlin ea şi Dante ştiau locul în care apăruse, în măsura în care puteau avea încredere într-un site care se chema „Der Brave Inspektor" (Inspectorul curajos) şi care avea pe pagina principală o poză cu Jim Morrison la şaptezeci de ani.

•

— L-am anunţat pe ziarist, zise Dante la al treilea autogrill unde o obligase să oprească maşina ca să se dezmorţească în aer liber. După puţin timp petrecut în maşină, chiar şi a lui, parcă devenea o tarantulă. Se agita, se scărpina, pufnea, îşi schimba întruna poziţia pe scaun, în ultima fază îşi scotea capul pe geam.

— Te referi la *labagiu*? întrebă Colomba în parcare, muşcând dintr-o felie de pizza rece şi unsuroasă.

Dante dădu ochii peste cap.

— Poţi, te rog frumos, să nu ne denigrezi singurul contact util?

— Rămâne de văzut dacă e util.

— Vezi că nu e un tâmpit aşa cum crezi tu. În Germania e o mică celebritate în *mystery,* iar cărţile lui se vând destul de bine. În plus, vorbeşte engleză. E fericit să se vadă cu noi, chiar dacă nu i-am spus încă motivul. Am stabilit întâlnirea mâine seară în faţă la Starbucks de la Sony Center.

— Bun, am vrut mereu să încerc cafeaua de la ei.

— Spui asta doar ca să mă enervezi, nu?

Dante stinse a cine ştie câta ţigară.

— Vrei să facem schimb la volan? Pe autostradă nu-i nevoie să parchezi.

— Ce-ai băgat în tine azi?

— Numai benzodiazepină. Şi Modafinil.

— Alcool?

— În limitele permise.

Colomba clătină din cap.

— Uneori stau să mă întreb cum ai supravieţuit până acum.

El rânji.

— Încerc să mă feresc de anturaje nepotrivite.

2.

Giudecca este arhipelagul de insuliţe de la sud de centrul istoric al Veneţiei. În linie dreaptă e foarte aproape de San Marco, dar ca să ajungi acolo trebuie să traversezi canalul cu acelaşi nume, iar asta îl transformă într-un loc mai puţin turistic. Apartamentul lui Roberto Pennelli se afla în cartierul Santa Croce, lângă Ponte dei Scalzi, şi era de tip „porta sola", un termen local care se referă la o locuinţă cu o intrare separată şi o grădină mică în care se poate mânca când e frumos afară. Pennelli locuia cu Daria, o brunetă plinuţă pe care când era în toane bune o numea „iubita" lui; inutil să ne oprim asupra felului în care îi spunea când nu era în toane bune – şi asta se întâmpla foarte des. Avea şi o soţie în Mestre, care avea grijă de cei doi fii ai săi, pe care îl lăsa să-i vadă o dată pe săptămână.

Bărbatul ieşi să fumeze o ţigară în vreme ce Daria termina de dereticat în sufragerie, gândindu-se întruna la femeia care pretindea că se numeşte Sandrine Poupin. Se întreba dacă nu cumva greşise când o şantajase cerându-i bani ca să păstreze tăcerea, dacă n-ar fi fost mai bine s-o dea de gol şi gata. Nu era teroristă, de asta era sigur. Pe vremea când controla paşapoarte, putea să miroasă teroriştii, sau cel puţin aşa îi plăcea să creadă. Dar i se părea şi mai ciudat că era o femeie pe fugă. Nu părea genul care să se sperie. Şi mai era şi machia lui greu pe care îl folosea, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă şi mai mult identitatea.

Poate că era bolnavă. Ar fi explicat multe, mai ales atitudinea ei faţă de lume. O boală de piele pentru care venise la tratament la unul dintre doctorii pentru care trebuia să faci împrumut doar ca să te consulte. Dar asta nu explica documentele false.

Daria îşi iţi capul.

— Te caută o femeie, spuse ea pe un ton bănuitor.

Pennelli detesta felul în care încerca să controleze şi să-şi bage nasul în afacerile lui. Probabil îşi închipuia că se culca cu toate clientele pe care le ducea cu taxiul pe apă, însă de când erau împreună se

întâmplase numai de două ori şi era imposibil să-şi fi dat seama. Hotărât lucru, la mijloc nu era decât mintea ei găunoasă.

— La ora asta? făcu el iritat. Şi cine e, mă rog?

— De unde dracu' să ştiu?

Daria se întoarse în sufragerie iar Pennelli merse la intrare. Bănuia că urma să vadă vreo colegă sau vreuna dintre clientele lui dragi care avea o urgenţă.

În schimb se pomeni nas în nas cu aşa-zisa Sandrine, care purta un impermeabil închis până-n gât şi machiajul ei strident de toate zilele. Pennelli văzu negru în faţa ochilor.

— Ce mama dracului cauţi aici?

Se apropie de ea ca s-o arunce afară din casă şi s-o ia la şuturi, dar nu reuşi nici măcar s-o atingă. Femeia îl lovi în gât cu ceva greu, iar Pennelli căzu lat, incapabil să-şi mai mişte picioarele.

Giltine trecu de el şi se mişcă silenţios spre sufragerie, unde Daria încă făcea curat. O apucă de gât pe la spate, apăsând cu antebraţul ca să oprească circulaţia sângelui şi femeia îşi pierdu cunoştinţa în câteva secunde. Giltine o aşeză pe jos, apoi se întoarse în hol ca să-l ia pe Pennelli care se chinuia din răsputeri să se ridice. Îl lovi din nou cu un *kongo,* în acelaşi loc, iar de data aceasta bărbatul leşină. Kongo este un mic baston de lemn care poate fi ascuns şi în palmă, cu două semisfere care se iţesc pe partea laterală a mâinii. E imposibil să fie identificat ca armă, mai ales dacă te prefaci că ţii mânerul unei perii. Dacă ştii să-l foloseşti, poţi să rupi oase şi să loveşti puncte nevralgice. Giltine ştia să-l folosească.

Îl târî pe Pennelli în sufragerie, apoi îi legă pe amândoi cu bandă adezivă, le vârî în gură câte o şosetă şi le lipi buzele tot cu scoci. În cele din urmă îi aşeză pe canapea astfel încât s-o poată urmări cu privirea. Cei doi deschiseră ochii aproape în acelaşi timp şi se uitară la ea cu groază din ce în ce mai mare în timp ce îşi scotea impermeabilul şi pantalonii şi rămase acoperită doar de benzile pătate. Seara liniştită devenise un film horror, dintre acelea în care monstrul intră în casă sub înfăţişare de înger pentru ca apoi să-şi arate adevăratul chip. Iar adevăratul chip al femeii care le intrase în casă era acela al unei mumii care duhnea a dezinfectant.

— Acum ştii cine sunt, îi spuse lui Pennelli, apoi merse în bucătărie. Se întoarse cu un cuţit de curăţat peştele şi un aragaz de campanie care nu mai fusese folosit de ani întregi.

Putea să-şi înceapă lucrul.

3.

Dante şi Colomba trecură graniţa cu Austria la ora 22 şi hotărâră să înnopteze lângă Innsbruck, într-un hotel tirolez tipic, cu acoperiş şi balcoane din lemn decorate cu muşcate violacee. Balcoanele fură elementul hotărâtor pentru Dante: în ciuda opririlor dese, pătimise mult pe parcursul călătoriei şi n-ar fi fost în stare să rămână închis într-o cameră. Şi aşa străbătuse ultimii kilometri cu capul practic scos complet pe fereastră în ciuda frigului, iar Colomba îl prinsese în timp ce trăgea pe nas o pastilă care îl scosese din circuit câteva ore.

După cina luată la o masă din afara restaurantului – *Wiener Schnitzel* cu cartofi şi sos de fructe de pădure (Dante nu luă decât cartofii) –, Colomba primi întregul pat matrimonial, cu aşternuturile lui incomode de o singură persoană. Înainte să se întindă, scoase pistolul din rucsac şi introduse încărcătorul.

Dante îi observă mişcările de pe balcon. Transportase cu chiu cu vai acolo un şezlong pe care urma să doarmă şi fuma ţigară de la ţigară învelit în mai multe pături.

— Nu ţi-l confiscaseră?

— Pe cel de serviciu da. Ăsta e al meu. Ţi-l aminteşti?

Ridică pistolul ca să-l poată vedea mai bine prin uşa cu geam întredeschisă. Era un Beretta Compact asemănător cu cel de serviciu, dar mai scurt şi cu gloanţe mai puţin puternice. Fusese un cadou de la Rovere. Când o ţinea în mână, parcă dădea timpul înapoi.

— Toate mi se par la fel. De o parte e un individ care apasă pe trăgaci, iar de cealaltă e un individ care sângerează.

— Ăsta ţi-a salvat fundul, şi la fel şi mie. Aşa că ai grijă cum vorbeşti.

— I-ai dat un nume cum au săbiile din *Game of Thrones*?

— „Nu ştii nimic, Jon Snow".

Dante rămase năucit.

— Ai văzut un serial? *Tu*?!

— Ai uitat că am stat două luni în spital? Ceva tot trebuia să fac, zise ea cu autoironie.

În realitate, serialul îi plăcuse şi continuase să-l urmărească atunci când putea, chiar dacă deseori nu-şi amintea cine cu cine era sau cine era rudă cu cine. O ţinea bine minte numai pe tipa cu dragonii

care şi-o trăgea cu cei mai şmecheri.

— Şi nu, nu are nume. În epoca modernă nu se folosesc. Alte întrebări?

— Sunt doar uluit că unui gabor suspendat i se lasă armele personale.

— Câtă vreme nu e acuzat de o infracţiune gravă, de ce nu? răspunse Colomba iritată.

— Pentru că infracţiunea gravă poate s-o comită chiar cu arma personală.

Dante rânji şi înghiţi două pastile de forme şi culori diferite, stropindu-le cu vodcă din minibar.

— Uneori mă întreb cum de *omenirea* a supravieţuit până acum.

Colomba aşeză pistolul pe noptieră lângă un exemplar îngălbenit din *Minunata lume nouă* a lui Aldous Huxley pe care îl citea şi stinse lumina.

— Mai bine dormi, spuse ea.

Apoi se dezbrăcă, rămase doar în maiou şi slip şi se strecură în aşternuturi.

Dante se bucura de lumina reflectată şi de o vedere nocturnă bună. Ştia că ar fi trebuit să se uite în altă parte când Colomba se pregătea de somn, dar nu reuşise. Dacă ar fi întins o mână prin geamul uşii, ar fi putut s-o atingă. N-o făcu, dar se bucură că în clipa aceea Colomba nu putea să-l vadă. Emoţiile lui erau limpezi chiar şi pentru cineva care nu ştia să citească micro-gesturile şi poziţia corpului.

Începi să devii obsedat.

Cu ea se comportase întotdeauna ca şi cum ar fi fost amândoi asexuaţi, găsea că era comportamentul cel mai potrivit, dar avea nevoie de tot mai mult efort ca să reuşească. Ce îl făcea să se abţină şi de la cea mai timidă tentativă de a o curta era certitudinea că ea nu era interesată, dincolo de experienţa care îi spunea că relaţia lor s-ar fi dus repede pe apa sâmbetei. Scuza pe care fetele din toată lumea le-o servesc suferinzilor nedoriţi nu e neapărat falsă, uneori prieteniile chiar se strică.

Însă de ceva timp, mai exact de când se întâlniseră din nou cu ocazia atentatului, dincolo de atracţia fizică simţea şi altceva în stomac, ceva nou, care nu avea un nume clar, pentru că Dante *nu voia* să-i dea un nume. Şi cu siguranţă nu era vorba de prietenie.

Dante se roti pe şezlong şi fumă o ultimă ţigară. *Ce aiureală. De*

parcă n-aveam destule pe cap.

Se forţă să se gândească la cealaltă femeie care îi chinuia visele într-un mod cu siguranţă mai puţin plăcut decât o făcea Colomba şi adormi cu gândul la o vrăjitoare cu limba albastră.

N-avea de unde să ştie că în clipa aceea vrăjitoarea era la operă.

4.

Giltine ştia că un om poate înnebuni de la prea multă durere, de aceea micşoră flacăra, alternând arsura cu sufocarea şi presarea membrelor, atentă să nu rupă vreun os. Pennelli leşinase de şase ori până atunci, dar nu-şi schimbase niciodată versiunea. Nu vorbise cu nimeni, nu îi povestise nimănui despre ea. „Nu-mi folosea la nimic", bâiguise el printre lacrimi şi accese de vomă când îi scosese căluşul din gură. Apoi i-l pusese la loc şi apropiase flacăra de axila stângă, făcându-l să se încovoaie într-un urlet mut.

Îl credea? Nouăzeci la sută da. Nouăzeci şi nouă. Dacă ar fi fost un criminal călit sau un membru al vreunei echipe speciale, ar fi continuat să mintă în speranţa că urma să fie salvat sau cel puţin răzbunat. Însă Pennelli era slab şi ar fi spus adevărul doar ca să înceteze tortura.

Giltine se întoarse spre femeie, a doua victimă colaterală. Fuseseră inevitabile în cadrul planului ei, uneori chiar necesare. Dar dacă celelalte fuseseră prevăzute şi calculate, Pennelli şi partenera lui erau rodul unei anumite lejerităţi din partea ei. Vântul se înteţi, de afară se auzi sunetul apei, iar odată cu el veniră şi vocile.

Nu acum, imploră Giltine, dar morţii erau mânioşi din pricina neatenţiei, din cauza greşelii ei. Glasurile se înteţiră, ea îşi acoperi urechile şi porni televizorul, smulgându-i antena. Aparatul ieşi de pe frecvenţă iar ecranul deveni gri şi începu să bâzâie. Ea ridică volumul la maximum.

Zgomot alb şi electric.

Curăţenie.

Vid.

Zgomotul asurzitor îl trezise pe Pennelli şi o făcuse pe Daria să deschidă ochii. Femeia avea chipul mânjit de rimel şi sânge. Îşi spărsese nasul când se lovise de pământ în încercarea de a-şi scoate căluşul, apoi nu se rugase decât ca totul să se termine repede. Mugetele bărbatului continuau să ajungă la ea împreună cu mirosul acela oribil de cârnaţi la grătar. Când monstrul cu mască de plastic îi făcea ceva

groaznic, gemetele deveneau mai iuţi şi mai înalte pentru ca apoi să se stingă într-o respiraţie anevoioasă. Apoi urmau rugăminţile disperate când monstrul îi scotea căluşul şi el implora, oferea, încerca s-o convingă să înceteze, *pentru numele lui Dumnezeu.* Şi cu ochii închişi ştia exact ce se întâmpla lângă ea. Ar fi vrut ca monstrul să-i fi acoperit şi urechile; ar fi încercat chiar să-i ceară asta, dar din gură nu ieşi decât un geamăt.

Acum şi ea şi Pennelli o priviră pe Giltine în extazul ei, pe vârfuri şi cu braţele depărtate. Părea gata să aibă un atac de epilepsie. Văzură cum cade în genunchi şi îşi acoperă urechile cu mâinile acelea oribile acoperite de bandaje.

Daria se hotărî că acela era momentul potrivit, singurul posibil. Se rostogoli pe covor şi odată ajunsă în coridor începu să se târască. Dacă ajungea la uşă şi reuşea s-o deschidă, poate că o vedea cineva. S-ar fi aruncat în canal mai curând decât să se lase prinsă. Însă nu ajunsese nici la jumătatea distanţei când mâna lui Giltine o înşfăcă de o gleznă şi o trase înapoi, chiar dacă încercă să i se împotrivească folosind coatele şi bărbia şi genunchii. Unicul rezultat fu că-şi rupse un incisiv.

Înapoi în sufragerie, Giltine o ridică şi o luă aproape cu afecţiune în braţe, nebăgând în seamă tentativele ei jalnice de a se elibera. Apoi îi apăsă cuţitul de peşte pe gât şi tăie.

Pennelli văzu cum lama se afundă în carne urmărind conturul bărbiei. Rana se deschise ca o a doua gură. Văzu ceea ce nimeni nu crede vreodată că ar putea vedea, interiorul trupului femeii cu care a dormit, a făcut sex, a mâncat şi s-a certat. Traheea ei, care parcă eructă când lama trecu prin ea, muşchii, vertebrele, rădăcina limbii. Apoi sângele care se scurse pe covor, în timp ce Daria îşi agita picioarele prinse cu bandă adezivă care parcă formau coada unei sirene. O sirenă care se agită tot mai fără vlagă până când Giltine o lăsă să cadă pe podea şi se aplecă deasupra bărbatului. Pennelli avea o privire de nebun. Furia, groaza şi suferinţa se contopeau într-un sentiment care ar fi putut arde lumea dacă ar fi putut să-l exprime.

Dar nu mai avu ocazia.

5.

Dante se trezi la răsărit, dar era atât de toropit că îi trebui o oră întreagă să reuşească să intre în cameră pentru un duş, pe care îl făcu ţinând fereastra larg deschisă, ceea ce făcu temperatura din baie să

coboare la nivelul celei din Era glaciară. Colomba îl înjură şi se spălă numai pe dinţi înainte să coboare la micul dejun, pe care Dante îl mâncă în maşină, cu portierele deschise. Îşi făcu o cafea la un ibric electric pe care îl conecta la priza brichetei.

Luase cu sine un borcan de Black Ivory, care înlocuise în inima lui cafeaua Kopi Luwak chiar dacă aveau multe în comun. Kopi era făcută din boabe de cafea semidigerate de civetele de palmier, în vreme ce în Black Ivory boabele erau culese din excrementele unor elefanţi dintr-o rezervaţie. Dante trebuise să le macine înainte de plecare, ceea ce era un păcat de moarte, dar încerca să deschidă borcanul cât mai puţin ca să nu piardă aroma. Însă cafeaua nu ieşi cum şi-ar fi dorit, fie din vina apei, fie din vina cafetierei prea puţin folosite: aromele fructate şi florale erau pronunţate, dar notele animale lipseau aproape cu desăvârşire. Bău oricum patru cești şi ronţăi biscuiţi cu tărâţe.

Colomba veni lângă el după ce îşi făcuse plinul cu crenvurşti şi ouă şi îl privi cu ironie în timp ce el scutura stângace firimiturile.

— Parcă eşti un boschetar, îi zise.

— Boschetarul ăsta a achitat nota de plată. Cu banii jos, răspunse el iritat.

— Parcă erai lefter, de unde vin paraii? Nu că m-aş plânge.

Colomba se aşeză la volan şi închise portierele apăsând pe buton, în aplauzele unui grup de copii*. Înapoi în viitor* rămânea un film-cult şi pentru noile generaţii.

— M-am înţeles cu tipul de la recepţie. Îmi dă bani în avans şi îi trece în cheltuielile tatălui meu vitreg, păstrând douăzeci la sută bacşiş, zise Dante cu rânjetul lui obişnuit.

Colomba introduse cheia în contact, iar motorul rece elimină câteva dâre de gaz neaprins.

— E ilegal. Nu-i corect.

— Cred că se justifică, dată fiind situaţia. Cum ne mişcăm după ce ne întâlnim cu ziaristul?

— Vedem pe parcurs, Dante. Şi nu uita că sper să mă înşel.

— Eşti atât de încăpăţânată că mă înduioşezi.

Ajunseră la Berlin pe la ora 19 iar Colomba, pe care o durea spatele, refuză să conducă până la locul de întâlnire, mai ales într-o maşină atât de ţipătoare. Parcară lângă Berlin Hauptbahnhof şi continuară drumul pe jos, traversând podul de lemn de peste Spree

pentru ca apoi să meargă pe faleză.

Colomba mai fusese în Germania, aproape întotdeauna în interes de serviciu, dar ultima oară văzuse Berlinul în urmă cu zece ani şi pe fugă: avusese o întâlnire cu omologii ei germani. Acum, însoţită de scârţâitul scos de trolerul lui Dante, descoperea cât de fascinant era oraşul acela care noaptea arăta ca un New York european, cu zgârie-norii lui în o mie de stiluri care contopeau vechiul şi noul. Pentru o locuitoare din Roma, o metropolă atât de ordonată şi curată era ceva aproape de domeniul fanteziei.

Dante, în schimb, nu era în stare să aprecieze nimic şi mergea cu privirea aţintită la asfaltul pe care călca. Plecase entuziasmat, dar entuziasmul se transformase rapid în teamă şi, în cele din urmă, în ultimele câteva ore, în angoasă sufocantă. Ieşise din mediul lui, fiecare pas cerea efort, în fiecare cotlon vedea câte un pericol. Iar Giltine nu mai era o entitate abstractă: i se părea că simte în aer izul de citrice pe care-l lăsa în urma ei.

— Eşti ok? îl întrebă Colomba, surprinsă de apatia lui.

El dădu din cap nu foarte convingător.

Sony Center e un complex de clădiri din Potsdamer Platz, format din şapte zgârie-nori şi acoperit de o cupolă colorată care seamănă cu un cort de circ dar care reproduce forma muntelui Fuji.

Pe toată suprafaţa Sony Plaza erau magazine, restaurante şi berării cu mese exterioare, ticsite de persoane, ca în orice seară de sâmbătă care se respectă. Dintre localuri se ţea logoul verde Starbucks.

— Acolo, zise Colomba, apoi se opri când îşi dădu seama că Dante se proţăpise ca un stâlp în mijlocul trotuarului de pe Bellevuestraße.

— Ce e?

— Trebuie doar să-mi trag răsuflarea, minţi el. Din pricina mersului pe jos.

— Eşti mai în formă decât mine. Ce s-a întâmplat?

El arătă spre mulţime.

— Nu pot să intru în aşa ceva.

— Nu au pereţi şi tavanul e înalt. E spart, zise Colomba şi arătă spre grinzile de oţel care străpungeau cupola.

Pentru Dante, însă, era ca şi cum ar fi privit o capcană uriaşă pentru şoareci. O parte a creierului lui ştia că dacă ar fi pus piciorul

acolo copertina s-ar fi prăvălit peste el şi l-ar fi zdrobit. Aceasta nu era partea raţională, dar nu avea nicio importanţă.

— Îmi pare rău, spuse.

Colomba pufni şi se uită la ceas. Întâlnirea era la ora 20 – mai erau doar câteva minute.

— Cum arată labagiul?

— Habar n-am. El trebuia să mă recunoască. M-a văzut într-o fotografie, răspunse el abătut.

Colomba, înduioşată, îl bătu pe braţ.

— Nu-i vina ta, Dante. Nu te mişca de aici, fără telefon nu te mai găsesc.

Privirea înţelegătoare a Colombei îl făcu pe Dante să se simtă încă mai umilit.

— Ok. Dacă reuşesc, vin la tine, spuse el.

Colomba se avântă în mulţime, iar Dante se deplasă câţiva metri pe trotuar ca să o poată urmări în continuare cu privirea. Se pomeni în faţa peretelui unuia dintre zgârie-norii proiectaţi de arhitectul-vedetă Renzo Piano, unde pe un ecran uriaş se scurgeau fractali coloraţi alternaţi cu spoturi publicitare pentru un autoturism sport. Maşina era parcată pe o platformă înclinată lângă ecran. Câteva hostesse care purtau uniformă şi mănuşi albe se învârteau în jurul ei. Când Dante se apropie, ecranul reproduse imaginea uriaşă a chipului său obosit, transmisă de o cameră ascunsă acţionată de o celulă fotoelectrică.

Rămase hipnotizat de ecran.

Începu să urmărească o mişcare în fundal, unde în spatele lui se formase o mică mulţime. O unduire uşoară îi atrase privirea, dar nu reuşi să focalizeze bine. În vederea periferică îi rămase imaginea unui bărbat cu o geacă albastră care se întoarse brusc şi îşi trase pe ochi o şapcă de baseball colorată. Dante înţelese cu o limpezime absolută şi supranaturală că bărbatul se ferea de camera ascunsă. Prim-planul fusese o surpriză neplăcută pentru că nu voia să fie văzut.

De către el.

Descoperirea îl lovi ca un ciocan şi reuşi să şteargă într-o clipă efectele lunilor de terapie, teoriile şi raţiunea.

Colomba ieşi din Starbucks cu un *frappuccino* – care descoperise că era rece, nu cald aşa cum crezuse dintotdeauna – şi privirea îi căzu asupra unui mic grup de persoane care căuta să atragă atenţia unui poliţist în trecere. Se adunaseră în jurul a ceea ce se temeau că putea fi

o bombă. Când se apropie, înţelese că obiectul misterios era un troler abandonat. Al lui Dante. Însă el dispăruse.

6.

Colomba lăsă paharul să cadă şi înşfăcă din zbor trolerul, strigând în stânga şi-n dreapta *Scuze* şi *Sorry.* Alergă spre ieşirea din piaţă. Când ajunse pe Bellevuestraße, zări în depărtare spatele lui Dante, care alerga şi dădea din mâini ca o marionetă.

Colomba se luă după el dar, împovărată cum era de bagaje, nu reuşi să recupereze distanţa. Depăşi persoane care protestară că erau date la o parte şi pe altele îngrijorate că se întâmpla ceva grav. Dante îşi continua alergarea, ignorându-i strigătele.

Colomba îşi adună toată energia – dacă ar fi existat cursa olimpică la alergarea cu trolerul s-ar fi calificat fără îndoială printre primii – şi se mai apropie câţiva metri de Dante, care trecea de pe un trotuar pe celălalt în aparenţă fără vreun motiv anume şi încurca circulaţia.

Când coti pe o stradă de-a lungul căreia se vedeau ultimele vestigii ale Zidului, Dante se ciocni de un cuplu de tineri şi se prăbuşi.

Colomba dădu drumul bagajelor şi străbătu ultima sută de metri într-un suflet, în vreme ce el, după o clipă de năuceală, ţâşni înapoi în picioare ca o bilă de cauciuc. Veni în spatele lui şi îl apucă de mijloc.

— Dante. Te rog, calmează-te, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

El nu răspunse şi încercă să se elibereze fără să dea semne că ar fi recunoscut-o. Parcă ar fi încercat să prindă o pisică sălbatică: o împingea şi o muşca, privind cu ochii larg deschişi în gol. Colomba îl dezechilibră şi îl trânti cât era de lung, apoi i se aşeză pe burtă ca să-l imobilizeze.

— Dante! Potoleşte-te, potoleşte-te. Calmează-te, te rog! îi spuse cu respiraţia întretăiată.

Tinerii pe care-i lovise el o întrebară în engleză dacă avea nevoie de ajutor. Ea răspunse că era fratele ei epileptic şi că nu era nicio problemă. Insistară să cheme un medic, dar Colomba le spuse că totul era sub control, iar cei doi îşi văzură în cele din urmă de treaba lor. Colomba se temea de sosirea autorităţilor, avea în rucsac un pistol pe care ar fi trebuit să-l declare imediat ce trecuseră graniţa.

— Scuze, Dante, îi spuse şi îi arse câteva palme.

El nu se mai agită şi începu să respire zgomotos cu gura deschisă. Ochii îi focalizară din nou. Colomba alese momentul potrivit

pentru a treia palmă, şi bine făcu, pentru că după câteva clipe Dante îi rosti numele.

— Vrei să mai alergi?

— Ce?… Nu…, bâigui el.

— Ura, zise ea şi se ridică din poziţia incomodă.

Era leoarcă de sudoare.

Dante se aşeză încet în capul oaselor şi clătină din cap.

— Fir-ar a dracului…

Încercă să-şi încheie haina care se sfâşiase în faţă dar nu reuşi.

— Fir-ar a dracului, repetă el.

— Hai să te ridic, zise Colomba şi îi întinse mâna.

El o apucă la fel ca un bătrân doborât de canicula. Avea aceeaşi privire goală. Colomba se asigură că reuşea să stea singur. Dante se bălăngăni, dar rămase pe picioare.

— Cum te simţi? îl întrebă.

— Nu grozav.

Dante luă pachetul de ţigări, dar acesta se rupsese în cădere. Îl aşeză la loc în buzunar.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Era să fac infarct.

Gândurile lui Dante redeveneau coerente, iar odată cu ele veni şi ruşinea. Şi furia împotriva lui însuşi.

— Nimic, murmură el.

— Dante. Îţi aminteşti de regula cu „fără rahaturi"?

— Am văzut…

Se blocă.

— Am *crezut* că văd…

— Pe Giltine?

El oftă.

— Am crezut că-l văd pe fratele meu. Am văzut cum a dispărut în mulţime… am încercat să-l prind din urmă.

Primul când al Colombei fu: *Ştiam că nu trebuia să am încredere în el.* Dar al doilea, imediat după primul, fu: *E vina mea.*

— Ok, spuse ea. Acum o să căutăm un hotel şi mâine ne întoarcem acasă.

— Te rog, CC, nu.

— Cum adică nu? Nu-ţi dai seama ce s-a întâmplat?

— A fost doar un episod.

— Şi dacă la următorul ajungi sub roţile tramvaiului? Sau te urci

cu maşina pe cineva? Te-aş arunca în primul tren dacă n-aş şti că mai rău îţi fac.

— Te rog. Nu poţi să laşi totul baltă din vina mea. Nu acum când am ajuns până aici.

O namilă de om de vreo cincizeci de ani, chel şi cu ochelari, le atrase atenţia. Era înalt de aproape de doi metri, cu o burtă enormă. Ducea cu el valizele pe care Colomba le abandonase în timpul cursei nebuneşti de mai devreme.

— Sunt ale voastre? întrebă el în engleză.

— Da, răspunse Colomba şi i le luă din mâini. Mulţumesc.

Bărbatul continuă s-o privească.

— Am spus „mulţumesc", repetă Colomba. Cum se spune în engleză „marş dracului de-aici", Dante?

— Înţeleg cât de cât frumoasa voastră limbă, răspunse chelul într-o italiană stâlcită. În engleză nu ştiu, dar pot să vă traduc în germană, dacă vreţi. Chiar dacă n-am înţeles chiar tot, am priceput mesajul.

Râse gros şi îi întinse mâna lui Dante, apoi reveni la engleză.

— Am alergat după dumneavoastră de la Potsdamer Platz. Sunt Andreas Huber, ziaristul de la „Inspektor". Mă bucur să vă cunosc, domnule Torre.

Dante, cu obrajii roşii din pricina pălmuielii, cu haina sfâşiată şi pantalonii murdari de noroi, îşi zise că tocmai atinsese ultimul nivel de umilinţă.

7.

Se aşezară pe terasa unui bar condus de nişte turci, lângă Checkpoint Charlie. Sau, mai bine zis, lângă replica lui, cu doi actori care interpretau un paznic american şi unul sovietic de cele două părţi ale unei graniţe imaginare. Un selfie cu ei costa doi euro.

Dante se prăbuşi pe un scaun şi îşi strânse pe corp resturile hainei lui stil Duran Duran. Din fericire, barul vindea şi ţigări, iar el le suda fără încetare, deschizând gura doar ca să comande vodcă rece şi să traducă unele cuvinte pe care Colomba nu le înţelegea. Vorbea o engleză infinit mai bună decât ea.

Andreas arăta mult mai puţin a onanist decât îşi închipuise Colomba şi nici nu trăia cu mama lui. Viaţa părea să-l fi răsplătit, mai ales în privinţa aspectelor ei mai simple: mâncare, băutură, curtarea oricărei făpturi de sex feminin – ceea ce încercă să-i facă unei

chelneriţe. Într-o engleză cu accent puternic, le povesti că fusese ziarist de investigaţie timp de zece ani pentru ca apoi să se ocupe aproape exclusiv de mistere şi legende. Ghidul lui despre Berlinul magic vânduse o grămadă; aproape la fel de bine mersese şi cartea despre Războiul Rece paranormal, în care povestea cum CIA-ul şi KGB-ul se întârâtaseră reciproc cu atacuri telepatice şi teleportări. Colabora cu numeroase ziare şi reviste şi deseori era chemat la televizor în calitate de expert.

— Ideea nu e că aş crede tot ce scriu, spuse el golind a doua bere de un litru. Mă limitez la a nu lua nicio poziţie şi a nu inventa nimic. Aduc în atenţia publicului scrieri care au circulat pe vremurile acelea şi studii ale unor istorici. Ce-i drept, poate puţin cam excentrici, zise el şi râse din nou. Berlinul e plin de poveşti, e oraşul spionilor prin excelenţă şi asta nu numai în filme. Aveţi idee câţi foşti spioni din STASI, informatori şi colaboratori, au rămas în circulaţie?

Colomba şi Dante clătinară din cap.

— Douăzeci de mii. Iar cei mai mulţi trăiesc aici. Sunt o sursă imensă de poveşti. Dar şi voi doi…

Îi privi de parcă ar fi admirat un tablou.

— În următoarea mea carte am de gând să vorbesc şi despre aventura voastră cu Tatăl, în special despre perioada de prizonierat a domnului Torre. Am citit despre tot ce aţi făcut. Dacă aveţi nevoie de un admirator sincer care să se arunce cu voi în lupta împotriva răului, spuneţi-mi. Promit să intru la dietă, continuă şi râse din nou.

Colomba zâmbi.

— O să ne gândim la asta, dar deocamdată nu avem nevoie decât de câteva informaţii despre un caz de care v-aţi ocupat pe blogul dumneavoastră, domnule Huber.

— Andreas, vă rog. Pot să vă spun Colomba?

— Desigur.

— Care caz?

— Incendiul din Absynthe.

Andreas ridică sprâncenele, surprins.

— A trecut o viaţă de om de-atunci.

— Doi ani.

— Nu i-am dedicat prea mult timp, mă tem. Ce vreţi să ştiţi?

Colomba îi aruncă o privire lui Dante. Ţigara îi atârna într-un colţ al gurii, iar el se uita la pahar de parcă să întreba ce era în el.

— Eşti atent? întrebă ea.

Dante încuviinţă din cap fără să ridice privirea. Din partea lui nu urma să primească niciun ajutor.

— Tot ce ne puteţi spune în afară de ce am citit deja, răspunse într-un târziu Colomba.

Andreas clătină din capul său imens.

— Nu ştiu prea multe în plus. Au trecut doi ani dar nu au apărut informaţii noi. Incendiul a avut loc în august, parcă, iar ancheta a confirmat că a fost vorba despre un scurtcircuit.

— Iar victimele erau drogate, nu-i aşa?

— Ciupercuţe magice, exact. Circula ideea că proprietarul localului era traficant, dar dat fiind că a murit, anchetatorii nu au aprofundat pista. Ca să fiu sincer, pe mine mă interesa doar povestea individului care l-a văzut pe Îngerul morţii, mă gândeam că aş putea s-o pun într-o carte.

— Giltine.

— Exact. Giltine… partea cea mai frumoasă. Vă deranjează dacă mi-aţi da o ţigară, domnule Torre? N-ar trebui să fumez din pricina inimii, dar din când în când câte una…

Dante îi întinse pachetul fără să se uite la el, iar Huber îi făcu cu ochiul complice Colombei. Citise totul despre Dante, ştia la ce să se aştepte.

— Pot să-mi fac meseria doar pentru că am mulţi prieteni în locurile potrivite – pompieri, spitale, poliţie – care îmi povestesc lucrurile cele mai ciudate care se întâmplă, continuă Andreas. Unul dintre ei e infirmier, iar pe atunci îmi povestise că exista un supravieţuitor al unui incendiu dintr-un local. Se spunea că sărmanul o văzuse printre flăcări pe Giltine, care venise să-l ducă în Infern. Infirmierul are origini lituaniene, mi-a explicat cine era Giltine şi m-a făcut curios. L-am rugat pe prietenul meu să-mi dea de veste când bărbatul urma să-şi recapete cunoştinţa, însă din păcate asta nu s-a mai întâmplat. A murit aproape imediat.

— A descris-o pe femeie? întrebă Colomba.

Andreas clătină din cap.

— Nu. A reuşit să spună doar câteva cuvinte.

— Ai cercetat trecutul bărbatului?

— Mi-ar fi plăcut. Din păcate, nu avea actele la el, trăsăturile îi fuseseră modificate de flăcări, amprentele digitale nu apăreau în nicio

listă şi niciun martor nu l-a văzut când a intrat în local înaintea incendiului.

Desfăcu braţele.

— După câte se pare, singura persoană care a văzut stafia nu-i decât o altă stafie.

8.

Dante lăsă bricheta să cadă cu zgomot pe masă, ca un copil care s-a săturat să aştepte.

— Vă mulţumesc că v-aţi deranjat, Andreas. Dante e foarte obosit după călătorie şi trebuie să găsesc un hotel potrivit pentru el, zise Colomba.

— M-am gândit deja la asta! exclamă Andreas. Şi o să fim vecini, dacă sunteţi de acord.

Le explică faptul că trăia în München şi că se afla la Berlin pentru un ciclu de conferinţe despre ultima carte despre STASI şi că din cauza aceasta era găzduit de o asociaţie culturală care le oferea scriitorilor casă şi masă: Literarisches Colloquium.

— Le-am spus că sunteţi prietenii mei şi ar fi bucuroşi să vă găzduiască într-o cameră superbă.

Colomba ezită. Andreas, deşi simpatic, era logoreic şi lipicios şi nu era sigură că-şi dorea să-i încurce. Dante, însă, i-o luă înainte.

— Are balcon? întrebă el.

— Aproape, răspunse Andreas.

În loc de balcon exista un birou cu bovindou făcut aproape în totalitate din geamuri şi care dădea spre un parc plin de copaci. Dincolo de parc era lacul. Colomba, fascinată de descrierea locului, îşi lăsă deoparte uluiala şi se hotărî să accepte invitaţia.

Wannsee e un cartier din Berlin care se află la doisprezece kilometri de centru. Se poate ajunge acolo cu metroul, dar ea şi Dante fură nevoiţi să recupereze maşina din parcarea gării şi sosiră la apartament în crucea nopţii. Însă, înainte să-l lase să coboare, Colomba îl apucă pe Dante de umăr şi îl scutură.

— Revino-ţi.

— Ei, hai…

— Dante, ne-am oprit pentru că ai insistat. Te-ai făcut de rahat faţă de admiratorul tău şi e păcat, într-adevăr, dar dacă trebuie să te târăsc peste tot ca pe *Rain Man,* bag imediat în marşarier şi te duc acasă.

— Nu mă aşteptam să mă prăbuşesc aşa, CC, zise el plouat.

— Vezi? zise ea. Nu am fugit.

— Poate că ar trebui s-o faci.

Ea îl bătu puternic pe spate.

— Ţi-am spus să încetezi! Îţi lipseşte o doagă, dar eşti ca în gluma aia cu ceasul, o ştii? Din când în când arăţi şi ora corectă.

— Nu *din când în când,* de două ori pe zi. Dacă foloseşti o metaforă măcar foloseşte-o corect.

— Deja eşti din nou enervant, ceea ce înseamnă că te simţi mai bine. Coboară.

Deblocă portierele care se deschiseră pufăind şi speriară o pisică enormă care se plimba printre frunzele uscate de stejar. Parcaseră în curtea unei vile, care la lumina lunii avea o siluetă vag gotică. Avea turle ascuţite şi un portic de piatră cu trei arce cu geam care se deschidea deasupra parterului, unde se desfăşurau evenimentele literare. La una dintre măsuţele din portic îi aştepta Huber, cu cheile de la camera lor şi trei sticle de bere.

— Gustarea de noapte!

Colomba zâmbi şi clătină din cap.

— De-ajuns cu berea, mulţumesc.

— Eu o să beau, zise Dante, deşi Colomba se uită urât la el şi ciocni cu ziaristul. Mulţumim pentru ajutor. Azi am fost… puţin obosit.

— Nu vă faceţi griji. Geniile au nevoile lor. Reuşiţi să urcaţi două rânduri de scări?

Dante trase adânc aer în piept de câteva ori.

— Sigur, răspunse el cu mai mult elan decât afişase în ultimele ore.

Chiar urcă în goană fără să respire: ţinu ochii închişi şi se lăsă tras de Colomba, care apoi coborî din nou ca să ia valizele. Andreas, între timp, urca încet, pufăind şi făcând treptele de lemn să scârţâie. Se simţea miros de mâncare şi de cărţi vechi.

Pe lângă biroul cu bovindou, unde fusese pregătit un pat pentru o singură persoană, mini-apartamentul mai avea o cameră cu un pat matrimonial şi baie. Exista şi wi-fi rapid, iar Dante afişă primul zâmbet slab de pe ziua aceea: putea să-şi folosească tableta.

Andreas îi informă că la parter aveau o bucătărie comună în caz că le era foame. Puteau să-i folosească proviziile din frigider sau să facă nişte cumpărături copioase la supermarket. Exista unul la distanţă

de câteva minute şi era deschis şi noaptea.

— Mulţumesc, dar suntem prea obosiţi, zise Colomba în timp ce Dante deschidea larg ferestrele duble ale studioului. Aţi spus că trupul necunoscutului nu a fost revendicat niciodată de rude, nu? Asta înseamnă că e încă la dispoziţia autorităţilor?

— A fost îngropat după câteva săptămâni. O ceremonie tristă la care nu am participat.

Apoi Andreas le ură noapte bună şi ieşi, iar Colomba veni lângă Dante. El stătea aşezat pe pat, la bustul gol şi bineînţeles fuma.

— E un semn uite-atât de mare pe care scrie că e interzis, spuse Colomba.

— Am deschis larg toate ferestrele.

— Aşa e, e frig de mori.

Colomba privi pe fereastra centrală a biroului, observând lacul a cărui suprafaţă făcea cute în bătaia vântului şi luminile galbene şi roşii de pe chei. Sub ei, în curtea vilei, erau câteva măsuţe de fier forjat şi scaune din acelaşi material.

— Nu-i rău deloc aici. De ce nu te faci scriitor ca să ne mai plimbăm şi noi moca?

El mârâi.

— Bănuiesc că nu e chip să găsesc nişte alcool serios în locul ăsta.

— Andreas a spus că aici jos e un bar, dar îl deschid doar la conferinţe.

— N-am nevoie decât de o clamă.

— Şi de complicitatea mea, pe care astăzi şi pentru asta refuz să ţi-o ofer. Care sunt şansele ca individul fără nume să nu fie obiectivul lui Giltine?

— Zero. Şi nici faptul că a fost îngropat aşa în grabă nu-mi sună bine. Oasele Rosei Luxemburg le au încă la gheaţă, iar pe el l-au făcut să dispară cât ai clipi.

— Care ei? Parcă prietena ta lucrează singură.

— Dar ştie să facă rost de ajutoare când vrea, nu? Sun-o pe Bart şi spune-i să-şi contacteze colegii berlinezi ca să aflăm dacă ştiu mai multe.

— Dacă îi cer încă o favoare va trebui să-mi sacrific primul născut.

Dante făcu ochii cât cepele.

— Vrei să ai copii?

— Am un uter şi îmi plac copiii. De ce nu, dacă-l găsesc pe cel potrivit?

— De dragul vieţii pe care o avem.

Colomba se aşează lângă el.

— Dante, asta nu e viaţă. E doar un soi de angajament pe care ni l-am luat din motive pe care încă nu le înţeleg prea bine. Când o să se termine, totul o să fie mult mai normal.

— Poate n-o fi viaţa *ta,* zise el trist. Te deranjează dacă fac duş primul?

— Deloc, pentru că sunt atât de obosită că o să mă spăl mâine dimineaţă

— Nu-i foarte igienic.

— Vorbeşte cineva care cumpără medicamente de pe internet şi le trage pe nas…

Colomba merse să se întindă, iar când Dante ieşi din baie, învelit cu pudoare într-un prosop, ea dormea deja înconjurată de ambalaje goale de Snickers şi cu televizorul pornit pe un post de ştiri. Dante închise televizorul şi intră în dormitorul lui, ştiind că nu urma să doarmă. Când auzi sforăitul Colombei prin uşa închisă dintre camerele lor, coborî pe fereastră folosindu-se de pervazuri şi excrescenţe ale perete lui exterior. Îi era mai uşor decât să meargă pe scările acelea sufocante şi până jos nu erau decât puţini metri.

•

În clinica elveţiană – nu cea mai recentă, ci aceea în care petrecuse aproape cinci ani după ce scăpase de la Tată – Dante reuşea să urce pereţi mult mai netezi şi mai înalţi: important era să nu se uite în jos pentru că suferea de vertij. Când ajunse în curtea ticsită de copaci, studie uşa barului şi descoperi că nu avea niciun sistem de alarmă. Deschise broasca folosind o liţă. Sub tejghea găsi o sticlă de vodcă plină pe o treime. Era o marcă de proastă calitate şi era caldă, dar tot mai bună decât digestivele şi vinurile germane de lângă ea. Vărsă conţinutul într-un pahar de cocktail şi îl luă cu el la una dintre măsuţele de afară după ce închise totul la loc şi lăsă douăzeci de euro pentru deranj.

Apoi sorbi din vodcă încercând să nu-i simtă gustul, până când lacul începu să reflecte lumina zorilor şi ciorile se puseră pe cârâit în copaci. În zona aceea, într-o altă vilă care se ridica la mică distanţă şi

fusese proprietatea generalului SS Reinhard Heydrich, fusese adoptată Soluţia finală. Acum, vila fusese transformată în muzeu, ca să amintească de Holocaust celor care credeau că nu a existat niciodată.

Pe vremuri, dincolo de lac începea deja Berlinul de Est, iar până la căderea Zidului era imposibil să-l traversezi. Faimosul „Pod al spionilor" pe care americanii şi sovieticii făceau schimb de prizonieri era la câţiva kilometri mai încolo. Dante ar fi vrut să-l vadă, să o convingă pe Colomba să dea o tură. *Probabil că mi-ar face hatârul,* îşi spuse cu amărăciune, *şi mi-ar lua şi vată de zahăr dacă sunt cuminte.*

Podul Wannsee îi aminti de cel care trecea peste Pad, unind regiunile Lombardia şi Emilia Romagna. Una dintre puţinele amintiri pe care Dante o avea din copilăria de dinaintea silozului era aceea cu podul colorat doar pe jumătate, cu vopseaua nouă care se termina exact la limita dintre cele două provincii şi aştepta ca o echipă din partea cealaltă să finalizeze lucrul. Imaginea i se întipărise în minte chiar dacă nu reuşea să se vadă pe el însuşi sau persoanele care îl însoţeau. Dar poate că nu era decât una dintre multele amintiri fictive pe care i le implantase Tatăl.

Aceasta era cel mai cumplit aspect al condiţiei lui: nu avea cum să ştie dacă lucrurile pe care le avea în minte îi aparţineau sau nu. Uneori se simţea ca o fantomă printre cei vii, lipsit de consistenţă şi slab ca o coală de hârtie. Nu era ciudat că pornise pe urmele unui frate care probabil că nu exista. I-ar fi dat măcar un fel de origine, de istorie. Se gândi din nou cum i se rupsese filmul la Potsdamer Platz, la nevoia urgentă pe care o simţise, la necesitatea de a-l urmări pe bărbatul care dispăruse în mulţime. Oare chiar se îndreptase în direcţia în care mersese celălalt? În alergare i se păruse că da, dar acum totul i se deşira în minte.

Aţipi aşezat la masă, cu mucul unei ţigări între degete şi se trezi amorţit şi acoperit de rouă pe la şase şi jumătate când o femeie de serviciu împinse un cărucior cu mâncare în sala de mese din spatele lui.

În încăperea mare şi luminoasă se afla o masă lungă de lemn plasată în faţa geamurilor, astfel încât oaspeţii să poată admira lacul. Pereţii, ca de altfel toate suprafeţele disponibile din locul acela neobişnuit, erau acoperiţi de cărţi. Era greu de înţeles dacă instituţia era mai curând o bibliotecă prevăzută cu o locantă artistică sau invers.

În timp ce Dante se întindea şi îşi scutura pantofii de scrum, doi

dintre musafiri se aşezară afară să mănânce şi îl priviră plini de curiozitate. Înţelese că trebuia să se prezinte. Descoperi că erau un poet egiptean şi un traducător irlandez, cărora li se adăugară puţin mai târziu o poetă germană şi o scriitoare din Liechtenstein. Grupul era atât de eterogen şi interesant că Dante se pomeni angajat într-o discuţie despre bucătăria italiană şi ţinu un soi de prelegere despre diferitele tipuri de cafea şi cum se face distincţia între ele, promiţându-le tuturor o sesiune de degustări. La final, starea lui de spirit se îmbunătăţise considerabil.

— Cu ce te ocupi, mai exact? îl întrebă scriitoarea din Liechtenstein.

— În general cu oameni morţi sau răpiţi.

— Ah, scrii *thrillere,* răspunse ea, neînţelegând.

Dante nu o corectă şi continuă să-şi ungă felia de pâine cu miere, privind cu dezgust minisalamurile care circulau pe masă şi pe care Colomba le înşfăcă din zbor când îşi făcu apariţia un sfert de oră mai târziu.

— Credeam că încă dormi. M-am mişcat cât am putut de încet ca să nu te trezesc, spuse ea.

— M-am trezit devreme.

— Mi se pare mie sau duhneşti a vodcă?

Colomba îl studie cu un ochi critic.

— Ai stat aici şi-ai turnat în tine toată noaptea, nu?

— La un moment dat am adormit.

— Nu credeam că ai curaj să cobori pe scări pe întuneric.

— N-am coborât pe scări.

Colomba ridică mâinile.

— Nu vreau să ştiu nimic, probabil că m-aş enerva, zise ea liniştită, apoi devoră un sălămior cât degetul ei mare.

— Ştii ce bagă-n chestiile astea, pe lângă sărmanii porci?

— Mă doare-n cot, zise ea cu gura plină. Am sunat-o pe Bart.

— Cu telefonul din cameră?

— Ştiu că ai senzaţia că poliţiştii sunt retardaţi, dar am sunat-o pe Skype de pe tableta ta.

— E destul de sigur.

— Data viitoare o să trimit un porumbel voiajor, deşi probabil că *alea* l-ar mânca.

Alea erau ciorile care acum se roteau cu zecile pe deasupra

capetelor lor.

— Mi-a găsit un berlinez cu care să schimbăm două vorbe. A trebuit să-i explic de ce, dar am rugat-o să nu mai spună nimănui.

Nu fusese o discuţie uşoară, iar Colomba promisese să-i povestească totul odată ce se întorcea în ţară.

Dante încuviinţă din cap.

— Ok.

— Aşa că acum fă-mi plăcerea şi du-te sus, spală-te, îmbracă-te şi prefă-te că nu eşti o bucată de balast. Hai, hopa sus!

Dante se ridică.

— Da, să trăiţi!

9.

Persoana de contact a lui Bart era un profesor de anatomopatologie care lucra la echivalentul german al LABANOF. Era şi prieten cu ea şi o vizitase de multe ori. Îl chema Harry Klein, ca pe asistentul inspectorului Derrik din serial, amănunt care nu-i scăpă lui Dante. Era un bărbat de şaizeci de ani mic şi slab, cu barbişon bifurcat. Se întâlniră cu el la Spitalul Universitar Charité lângă Centru. Îi conduse la un local cu *Street food* vitaminic la câţiva paşi de complexul universitar din cărămidă roşie. Erau doar câţiva studenţi tineri, aşa că găsiră uşor un loc la o măsuţă.

— Bart mi-a spus că desfăşuraţi o anchetă în legătură cu un incident de acum doi ani. Incendiul dintr-o discotecă, dacă nu greşesc, zise Klein.

Pe lângă engleză, medicul vorbea şi o italiană rudimentară, traducând cuvintele pe care Colomba nu le înţelegea.

— Da. Chiar dacă ţin să precizez că nu e nimic oficial, răspunse Colomba.

— Trebuia *neapărat* să precizezi, mormăi Dante în italiană oprindu-se din a-şi sorbi extractul de nap.

— Nu am efectuat personal autopsia, continuă Klein, dar departamentul meu s-a ocupat de ea şi am aruncat un ochi pe rapoarte. Ce aţi vrea să ştiţi?

— Am avea nevoie să aflăm cauza morţii, înainte de orice. Nu am citit decât ce s-a scris în ziare, zise Colomba.

— Trupurile erau aproape toate acoperite de arsuri de gradul trei şi patru, dar înainte de a fi carbonizate victimele au murit asfixiate de edem sau de şoc hipovolemic.

— Care sunt cauzele obişnuite ale morţii în incendiu.

— Exact. Cadavrele prezentau şi traume extinse datorate prăbuşirii diferitelor bucăţi de clădire.

— Există vreo şansă să fi murit înainte de incendiu? întrebă Dante.

Medicul îşi descărcase cópii ale rapoartelor de autopsie pe agenda electronică şi mai trecu o dată rapid prin ele pentru siguranţă, chiar dacă ştia deja răspunsul.

— Aş spune că nu. Cu toţii aveau funingine în bronhii, deci respirau în timpul incendiului. Am găsit şi embolii în vasele pulmonare.

Continuă, explicându-le că era vorba despre grăsimea corporală care intra în circuitul aerului după ce era topită de căldură, iar dacă se punea încă problema de circulaţie însemna că erau vii.

— Dar ar putea să fi avut traume care să-i lase neputincioşi? Lovituri la cap, strangulări, lovituri în centrii nervoşi?

Klein oftă.

— Ancheta voastră nu e oficială pentru că bănuiţi că a avut loc o crimă care a fost mascată în accident?

Colomba se aşteptase la întrebare. Ar fi vrut să inventeze un motiv altul decât cel adevărat, dar nu-i trecuse prin minte nimic credibil.

— Din păcate da. Dar deocamdată e doar o ipoteză.

— Datorată cărui fapt?

— Nimic ce poate fi adus în faţa unui tribunal. Sper că Bart v-a asigurat în ceea ce ne priveşte.

Bărbatul se trase de barbă.

— Da, m-a asigurat. Mi-a spus că oricare ar fi motivul, s-ar putea să merite să vă ajut, chiar dacă probabil urma să-mi turnaţi o grămadă de gogoşi.

— Glumea, spuse Colomba ruşinându-se puţin.

Klein oftă din nou.

— Aşa cum spuneam, multe corpuri erau măcar parţial carbonizate, cu fracturi perimortem şi post-mortem din pricina dărâmăturilor. O urmă de agresiune violentă poate fi greu de depistat la nivelul structurii osoase şi cu siguranţă imposibil în ceea ce priveşte ţesuturile, doar dacă nu există tăieturi adânci făcute cu o armă albă.

— Prin urmare nu puteţi exclude posibilitatea.

— Pot să exclud posibilitatea că ar exista răni de apărare. Asta înseamnă că ar fi vorba despre un atac coordonat şi foarte rapid, astfel încât niciuna dintre victime să nu fi reuşit să reacţioneze. Şi asta într-o clădire în flăcări. Fără greşeli. La cine vă gândiţi?

— La nimeni în mod special, minţi Colomba.

— Iată şi gogoşile…, zise Klein.

— Victimele au fost testate pozitiv pentru substanţe stupefiante – n-ar fi putut să le încetinească reflexele? interveni Dante.

— Ipoteza voastră presupune un consum involuntar? Cum anume? Prin inhalare?

În engleză era greu de înţeles dacă doctorul Klein era ironic sau nu.

— Aveau urmă de toxicodependenţă cronică?

— Nu. Dar ar fi putut fi consumatori ocazionali.

— Rezultatele sunt aceleaşi şi în cazul victimei fără nume? Din moment ce nu a murit imediat, poate că s-a descoperit şi altceva, interveni Colomba.

— Singurul lucru diferit e că e mult mai în vârstă decât ceilalţi, avea vreo şaizeci de ani. Şi că suferea de o formă gravă de ciroză hepatică, precum şi de malnutriţie.

— Nasol.

— Foarte nasol. Judecând după starea ficatului, nu mai avea de trăit mai mult de două luni.

Dante tresări. Descoperise încă o piesă de puzzle pe care nu ştia unde s-o pună. Dacă medicul spunea adevărul, Giltine comisese un masacru ca să elimine un muribund.

10.

Stând faţă în faţă cu Andreas, care insistase să-i ducă la prânz într-un restaurant specializat în supe de pe Tauentzienstraße (zonă în care Colomba s-ar fi plimbat cu plăcere în alte condiţii), reconstituiră lista cu victimele şi adresele rudelor. Când rămaseră singuri, Dante şi Colomba hotărâră că persoana cea mai interesantă era Brigitte Keller, sora proprietarului discotecii. O sunară de la un telefon public şi le răspunse tatăl, care le spuse că fiica lui se mutase şi că nu avea de gând să-i dea adresa unor străini. Puteau s-o caute la serviciu, dacă voiau neapărat. Colomba, auzind glasul frânt al bărbatului care încerca să rupă câteva silabe în engleză, nu insistă şi îi ceru adresa de la serviciul fetei.

Brigitte lucra ca barmaniţă la clubul Automatik din Kreuzberg, cartierul care în anii ’80 şi ’90 fusese centrul scenei artistice şi underground şi rămăsese unul dintre cluburile cele mai frecventate de către tineri. Se găsea mereu pe primul loc printre localurile recomandate în ghidurile turistice.

Dante o însoţise pe Colomba pentru ca apoi s-o zbughească mâncând pământul când se pomeni în faţa unei cozi de cel puţin o sută de persoane care aşteptau să treacă de controlul de la intrare. În weekend, unele cluburi, printre care şi Automatik, erau deschise fără întrerupere, puteai să intri vineri şi să mai ieşi lunea viitoare, dacă voiai, iar fluxul de persoane care venea într-acolo nu se mai oprea. Clienţii erau triaţi de către un individ îmbrăcat ca Hells Angels, care părea să aleagă la întâmplare. Colomba văzu cum sunt respinşi un băiat cu şal de pene şi o fată în rochie de seară şi tocuri, în timp ce ea primi acordul cu un semn din cap. Preţ de o clipă se simţi mândră de tricoul ei alb de sub geacă. Măcar de-ar fi fost sânii.

Depăşi un coridor scurt, cu tavan atât de jos că Dante ar fi scâncit numai când l-ar fi văzut, şi ajunse în sala de la parterul fostei fabrici de bere, care era mobilat cu materiale reciclate şi măsuţe rotunde de metal uzate. Pe margini erau uşile care duceau la etajele superioare cu cele trei ringuri de dans şi la subsolul cu camere întunecate în care se făcea sex în grup şi pe nevăzute şi unde Colomba speră să nu ajungă din greşeală. Nu că restul mediului i-ar fi picat mai bine. În local erau cel puţin o mie de persoane, din care măcar jumătate se aflau sub influenţa unui drog. Înfăţişările variau de la blugi la extravagantul costum al lui Adam cu adidaşi, de care nimeni nu părea să se sinchisească. În colţurile întunecate, cupluri hetero şi gay schimbau efuziuni ale iubirii care altundeva ar fi fost considerate o ofensă la adresa pudorii. Valabil şi pentru grupurile de trei.

Singura notă pozitivă din punctul ei de vedere era atmosfera relaxată. Nu simţea vârfurile de tensiune pe care le găsise în discotecile italieneşti, în care grupuleţe de indivizi cufundaţi în alcool erau gata să sară la bătaie din motive prosteşti, şi nimeni nu încercase s-o agaţe cu vreo replică jalnică. Din punctul ăsta de vedere, trăiască Germania!

Se îndreptă spre ringul de dans de la primul etaj, unde muzica tehno împroşcată de DJ-ul de la staţie încurajase la zbânţuială trei sau patru sute de persoane, goale sau îmbrăcate. Îşi croi drum spre tejgheaua barului, în vreme ce başii îi făceau stomacul să tremure.

Băiatului de la casă, care purta o vestă de piele peste pieptul gol, îi urlă în engleză că o căuta pe Brigitte. După câteva clipe sosi o fată cu păr roz, ras pe o parte a capului, cu tatuaje pe braţe şi piercinguri în buze.

— Ia zi, făcu ea.

— Am nevoie de zece minute din timpul tău. Am venit special de la Roma. Putem să mergem într-un loc mai liniştit?

Cealaltă, uluită, schimbă câteva replici în germană cu un coleg, apoi o conduse pe Colomba prin uşa din spate în curte, unde muzica ajungea mult estompată. Colomba se prezentă şi trecu direct la subiect.

— Am nevoie să-ţi pun câteva întrebări despre Absynthe. Şi despre fratele tău. Îmi pare rău, pentru că îmi închipui că e o amintire dureroasă.

Brigitte rămase interzisă preţ de câteva secunde, apoi trase de timp cât ciupi o ţigară de la un tânăr care era în trecere.

— De ce te interesează?

— Pentru că am nevoie să înţeleg dacă a fost într-adevăr un accident.

Era inutil să se învârtă în jurul cozii. Brigitte făcu ochii mari.

— Şi de ce crezi că n-a fost?

— Tocmai asta trebuie să înţeleg.

— Fratele meu a murit acolo, nu mi-e de-ajuns o replică generică.

— Nu-i o replică generică, chiar încerc să înţeleg. Hai să spunem că un prieten de-al meu bănuieşte că a fost vorba de un atentat, dar nu am dovezi ca să demonstrez asta.

— Şi de ce ar trebui să demonstrezi? Eşti ziaristă?

— Nu.

Brigitte o studie încordată.

— Întreabă-mă ce-ţi trebuie, da' să-i dăm bice, tre' să mă întorc la lucru.

— Ideea cu accidentul te convinge sau crezi că au rămas puncte neclare?

— Nu am avut niciun motiv să nu cred ce s-a spus. Instalaţia electrică era veche, iar Gun avea de gând s-o repare.

— Avea duşmani?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Şi era normal să rămână acolo până dimineaţa?

— În weekend închidea foarte târziu. Ceilalţi care au murit erau

de-ai casei cu toţii, prieteni şi de-ai mei… şi erau cu toţii oameni liniştiţi.

Brigitte privi în depărtare şi Colomba îi oferi un răgaz, prefăcându-se că nu şi-a dat seama că plângea.

— Nu cred că erau chiar toţi prietenii tăi, spuse în cele din urmă. Pentru că există un bărbat care nu a fost identificat.

Brigitte făcu o grimasă.

— Aşa e.

— Ştii cum îl chema?

— Nu. Poliţia a întrebat toate rudele şi pe toţi clienţii obişnuiţi, dar nu a ieşit nimic la iveală. O fi fost doar în trecere, poate un turist, spuse Brigitte.

— Turiştii care dispar din hoteluri sunt semnalaţi. Nu au avut loc dispariţii. Şi era alcoolic în ultimul stadiu. Ar fi murit peste puţin timp.

— Asta nu ştiam. Dar nu-mi vine nimeni în minte.

— Putea fi traficantul de ciuperci? Sau crezi că era dintre ceilalţi?

— În local nu era marfă din asta, zise Brigitte, din nou tensionată.

— Au găsit urme de droguri în sângele tuturor victimelor. Şi în al fratelui tău. E unul dintre motivele pentru care credem că a fost un atentat.

Brigitte o scrută din nou cu privirea.

— Eşti sigură că nu eşti reporter? Sau gabor?

— Vreau să fiu sinceră cu tine. Am fost poliţistă, dar nu mai sunt.

— Ce-ai făcut?

— Prea multe întrebări.

Brigitte zâmbi pentru prima oară, părând brusc mai tânără, aproape o fetiţă. Dar redeveni imediat serioasă.

— Un lucru îţi spun sigur, Gun a încercat de toate, dar nu era nici dependent şi nici traficant. N-ar fi lăsat pe nimeni să vândă droguri în local.

— Atunci tu cum ţi-ai explicat asta?

— Nicicum. Probabil cineva a făcut-o de oaie cu examinarea… corpurilor.

Îi fusese greu să termine fraza şi tăcu alte câteva clipe.

— Voiam să cer o a doua analiză, dar procurorul a hotărât să închidă ancheta şi mie mi-a fost bine aşa.

— Chiar îmi pare rău.

Brigitte ridică din umeri.

— Ca să-ţi spun cât de atent era fratele meu la unele lucruri, voia să instaleze un sistem de supraveghere ca să se asigure că nimeni nu vinde droguri în local. Păcat că n-a mai apucat. Te-ai fi lămurit.

Colomba încuviinţă din cap, îi părea rău şi ei.

— Pot să te întreb dacă fratele tău avea o relaţie?

— Nu stabilă.

— Ştii dacă se întâlnise cu vreo tipă nouă în ultima vreme?

— Când conduci un local, asta e ultima ta problemă. Chiar crezi că n-a fost un accident? Pentru că eu nu m-am gândit niciodată la asta, iar acum am o groază de îndoieli…

— Jur că nu ştiu nimic mai mult decât ce ţi-am spus.

— Şi dacă afli ceva îmi spui? Gun era de treabă. Nu merita asta. Şi nici ceilalţi.

— Îţi promit, zise Colomba, sperând să se poată ţine de cuvânt, ceva ce în ultima vreme nu-i prea ieşise.

Brigitte încuviinţă şi se pierdu câteva secunde în propriile gânduri.

— Nu era nicio femeie nouă. Şi nu se plângea de vreuna care să-l pândească, dacă la asta te gândeai. Acum trebuie să mă întorc la bar.

— Scuze, ţi-am răpit deja prea mult timp. Ultima întrebare, ştii cine trebuia să monteze camerele?

— Nu. Mi-a spus că era cineva care făcea asta de puţin timp, dar altceva nu ştiu.

Colomba îi lăsă numărul de la Colloquium.

— Mai rămân acolo câteva zile. Dacă reuşeşti să-ţi dai seama cine e, mi-ar plăcea să stăm de vorbă.

Brigitte puse bine biletul şi îi zâmbi din nou, de data aceasta mai relaxată.

— Bine. Între timp, dacă ai chef să te întorci, întreabă de mine la intrare şi te scap de coadă, ok? Poate bem ceva.

Colomba îi mulţumi, întrebându-se dacă fusese un avans. Orice ar fi fost, ea era de cealaltă parte a baricadei şi abia aştepta să se întoarcă în Italia ca să termine o discuţie pe care o începuse cu un anumit poliţist atletic.

Îl regăsi pe Dante, care se bălăngănea plictisit pe stradă. Merseră împreună cu Andreas la un restaurant indian deschis şi noaptea pe care voise ca ei să-l încerce. Se aşezară în curtea interioară, folosită numai pe timp de vară. Personalul le oferi cu amabilitate şi nişte pături pentru picioare. Îl tratau pe Andreas ca pe unul de-al casei pentru că mergea acolo de fiecare dată când trecea prin Berlin. Dante se îmbuibă cu legume tandoori şi bere Meera, ea luă pui foarte picant cu condimente, iar Andreas comandă mai mult sau mai puţin tot ce era pe meniu.

— Aţi avut succes în căutările voastre? întrebă el.

— Încă suntem la început, zise Dante.

— Andreas, nu aţi vorbit niciodată cu bărbatul fără nume, nu-i aşa? întrebă Colomba.

— Nu, v-aş fi spus. E un zvon care a ajuns şi la urechile mele.

— La prima mână?

Andreas făcu semn că se îndoia.

— Mi-a fost vândut aşa, însă… Voi aţi descoperit ceva?

— Doar că era puţin probabil să frecventeze locul ăla. Din rezultatele autopsiei nu-mi dau seama cum reuşea să stea în picioare. Totuşi, el e cel care a supravieţuit cel mai mult, zise Colomba.

— Poate că urmase un antrenament special ca să reziste, propuse Andreas mestecând o turtă *naan* cu brânză.

— Şi cam ce fel de antrenament te poate face să rezişti la foc?

— Programare neurolingvistică, spuse Andreas. Le făceau asta agenţilor speciali KGB. Îi duceau în deşert şi îi sugestionau astfel încât să simtă răcoare. Creierul nostru are resurse pe care nici nu ni le închipuim.

— Sunt sigură că există altă explicaţie, spuse Colomba sceptică.

— Oricum, e posibil să fie un fost spion, interveni Dante. Aveţi contacte în lumea fostului STASI? Aţi putea să lansaţi o întrebare?

— Contacte? Ştiţi câţi au încercat să-mi vândă memoriile lor? Mă săturasem să le explic tuturor că în general *eu* sunt cel care vinde.

Râse din nou, apoi începu să povestească o serie de anecdote despre RDG pe care Dante le găsi extraordinare iar Colomba extraordinar de plictisitoare şi care continuară până când un taxi îi lăsă la Colloquium, unde avea loc o petrecere aniversară. Se întâmpla frecvent ca vila să fie închiriată când nu existau conferinţe în program, iar banii încasaţi astfel contribuiau la cumpărături.

Colomba îşi închipui că cei doi conspiraţionişti urmau să se întâlnească la party şi să pălăvrăgească în continuare şi abia aştepta să scape de ei şi să-şi termine cartea. Dar încă înainte să ajungă în cameră începu să i se facă rău.

11.

Totul începu cu o senzaţie de ameţeală şi euforie pe care Colomba o puse iniţial pe seama alcoolului şi oboselii de peste zi.

Îi fu greu să urce scările şi trebui să se sprijine de perete în timp ce râdea ca o nebună. Continuă să râdă până când ajunse în cameră, unde puţin mai târziu sosi şi Dante, într-o stare nu mult mai bună decât a ei.

— Trebuie să bem mai puţin, îi spuse şi izbucniră amândoi în râs.

Dante se aruncă pe patul din birou, care i se părea că se clatină ca o plută. Din grădină se auzeau acordurile cantonetei *Mamma mia,* iar prin uşa care despărţea cele două camere încercă să-i explice Colombei că ABBA erau cea mai mare bombă mediatică din istoria muzicii.

— Cu toţii cred că ar fi patru, da? urlă el. Alea două care cântă, tipul cu chitara şi mai e ăla care cântă la pian. Şi-atunci, cine bate la tobe? Dar basul? De fapt ABBA sunt cel puţin şase, dacă nu mai mulţi. Cer dreptate pentru cei doi necunoscuţi!

Din cealaltă cameră, Colomba răspunse cu un acces de râs isteric, în vreme ce Dante avea senzaţia că patul se rotea atât de repede că vedea străfulgerări colorate. Bâjbâi după sticla cu apă de pe podea, dar drumul până la gură dură o eternitate. *Timpul se dilată, poate cad într-o gaură neagră.* Apa din gura lui avea mii de nuanţe de gust, câte una pentru fiecare mineral topit în ea şi pe care Dante le aşeză în ordinea din tabelul elementar, inventând treptat noi elemente care era sigur că urma să fie descoperite foarte curând. Între timp, tavanul boltit al camerei se descompunea încet, transformându-se într-un desen pixelat, ca în jocurile video vechi. În clipa aceea înţelese.

M-au drogat.

Avu senzaţia că descoperirea acceleră procesul. Tavanul se topi şi dezvălui cerul nopţii pe care se rotea o lună enormă, apoi se închise din nou şi se transformă în acoperişul cu zăbrele al silozului. Doar că zăbrelele erau din neoane verzi şi roşii, care pulsau pe ritmul muzicii din curte.

Paradoxal, nu-i era frică. De fiecare dată când simţea că teama îi creşte, o ţinea sub control prinzând gândurile care goneau în toate părţile şi se transformau în balonaşe din benzile desenate şi îi ieşeau pe nas şi pe urechi. Ştia cum să se comporte pentru că ştia ce i se întâmpla. Începuse un trip, o călătorie cu LSD. Doar că efectul era mult mai puternic decât când încercase voit, în tentativa nereuşită de a debloca amintiri îngropate. Călătoria pe care o avea în faţă era ca… *ca o ceaşcă de cafea pe lângă un pachet de nitroglicerină.*

Comparaţia nu însemna nimic, dar cuvântul „nitroglicerină" îi umplu gura.

Ni-tro-gli-ce-rină.

Exploziv uleios.

Ulei exploziv.

Ştia că nu trebuia să închidă ochii pentru că halucinaţiile ar fi câştigat avantaj, era nevoie să rămână ancorat în realitate. Ieşea din discuţie să se ridice din pat, aşa că se roti şi căzu pe podea. De acolo începu să se târască spre troler, o manevră complicată din pricina faptului că trupul i se transforma în gelatină.

Între timp, în cealaltă cameră, Colomba încetase să mai râdă. Spre deosebire de Dante, nu mai luase niciodată LSD şi nici nu fumase iarbă. Singurele halucinaţii pe care le avusese erau cele date de atacurile de panică, dar acelea erau doar umbre despre care ştia că nu există.

Acum, în schimb, imaginile din faţa ei căpătau tot mai multă substanţă în timp ce drogul îi invada receptorii din creier şi îi manipula percepţiile. Lanţurile care atârnau din tavan, zumzetul maşinăriilor, masa de operaţie care luase locul patului deveniră reale. Acidul lisergic îi alteră şi conştienţa, dându-i senzaţii limpezi şi absolut false în legătură cu ce se întâmpla. Nu mai era în Germania, ci în varianta personală a Lumii Noi, unde fiinţele omeneşti erau crescute încă din pântecul matern ca să ocupe un loc bine stabilit în societate. Ea fusese născută ca să devină oficial de poliţie, dar ceva nu funcţionase pe parcursul tratamentului. Din cauza asta fusese trimisă înapoi în Atelier ca să fie reparată. Iar procesul urma să fie dureros, foarte dureros.

Uşa camerei se deschise încet şi Colomba începu să tremure. Era momentul de care se temea, în care mecanicul urma să-i smulgă tot ce nu era bun, tot ce o făcea tristă şi nesigură. Şi iată că el apăru, o siluetă

monstruoasă care pufnea şi mârâia, diformă, mai degrabă urs decât om, cu ochii roşii ca o flacără. În mână ţinea un instrument metalic lung care arunca scântei orbitoare.

Mecanicul se aplecă deasupra ei şi Colomba nu reuşi să mişte niciun deget. Speră doar ca totul să se termine repede. Instrumentul se topi în faţa ochilor ei şi preţ de o clipă îşi dezvălui adevărata natură. Era un cuţit de bucătărie, iar mâna care îl ţinea era aceea a unei fiinţe omeneşti. Dar era prea târziu, iar Colomba îşi acceptă destinul.

Mecanicul ridică lama, dar ceva care mişca prea repede pentru ca ea să-i distingă forma se lovi de el, generând unde cinetice şanjante. Mecanicul şi nou-venitul căzură într-un nor de praf ca în desenele animate şi începură să-şi contorsioneze trupurile pe podea, mârâind şi ţipând. În cele din urmă, silueta unui bărbat se târî spre pat, lungindu-se de parcă ar fi fost de cauciuc.

Ea urlă şi încercă să se dea înapoi, dar vocea lui Dante îi şopti la ureche să stea liniştită.

— Imediat trece tot, nu-ţi face griji. Bea, spuse el.

Îi turnă în gură un lichid amar, pe care Colomba se chinui să-l înghită, apoi o luă în braţe şi o legănă până când îi trecu frica. Colomba se cuibări în poziţie fetală, iar Dante se lipi de spatele ei, continuând să-i şoptească vorbe liniştitoare.

Colomba avu nevoie de două ore să-şi recapete luciditatea, două ore care fură ca un somn în care nu dormi. Treptat înţelese ce i se întâmplase şi se simţi mai puţin agitată şi mai liniştită. În cele din urmă reuşi să-l privească pe Dante şi să-i distingă chipul, chiar dacă străbătut din când în când de străfulgerări colorate. Avea o vânătaie imensă deasupra ochiului drept şi urme de sânge pe gulerul cămăşii.

— Salut, îi spuse el.

— Salut… mă simt…

Se blocă.

— E greu de spus, de acord. Dar acum că ai revenit pe pământ, te anunţ că avem de rezolvat o mică problemă.

Colomba se uită spre locul în care îi arăta Dante, descoperindu-l pe podea pe Andreas, care avea capul spart.

12.

Din fericire, Andreas nu era nici mort şi nici nu se afla în stare gravă. Dante îl lovise cu suportul de alamă al lămpii de pe noptieră. Îl luase prin surprindere – deşi nu suficient încât să evite o scatoalcă în

faţă dar lovitura doar îi tăiase scalpul şi îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa. Apoi Dante îi pusese cătuşele pe care Colomba le luase cu ea. Se chinuise puţin să-i prindă încheieturile şi îi turnase în gură o jumătate de sticluţă de calmant. Andreas dormea buştean.

Colomba era din nou lucidă dar se simţea ciudat. Se trezise chiar dacă era patru dimineaţa, iar percepţia ei asupra culorilor încă era alterată. Privi pe fereastră lacul întunecat şi zări străfulgerări în culorile curcubeului.

— Întotdeauna e aşa? îl întrebă pe Dante în timp ce-şi bea ceaşca de cafea pe care i-o pregătise el.

— E diferit de la o persoană la alta. Nu că aş avea cine ştie ce experienţă, n-am luat decât de două ori.

Colomba bău cafeaua şi pentru prima oară nu avu nimic de comentat. Probabil pentru că deja avea un gust neplăcut în gură.

— Cum poate să-ţi placă să iei aşa ceva…

Înţelese că era o critică implicită şi la adresa celui care tocmai o salvase, aşa că se redresă imediat.

— N-aş mai fi rezistat nicio clipă singură. Mulţumesc că m-ai ţinut în braţe. Aveam nevoie.

— Şi eu, zise Dante şi binecuvântă întunericul din cameră, care ascundea faptul că roşise până-n vârful urechilor.

Nu era nevoie să-i explice că îşi petrecuse ultima oră încercând să-şi convingă o anumită parte a corpului să stea liniştită cât rămăseseră îmbrăţişaţi.

— Cum de ai reuşit să reacţionezi? întrebă Colomba.

— Dacă ştii ce ţi se întâmplă, e mai simplu să controlezi efectele, răspunse Dante, bucuros că putea să schimbe subiectul. Am luat imediat clorpromazină, aceleaşi flacoane pe care ţi le-am dat şi ţie să le bei. E un antidot bun pentru halucinogene.

— Ce, eşti Batman de cari chestiile astea la centură?

Dante tuşi stânjenit.

— Nu. Mi le-au prescris.

Colomba nu spuse nimic şi el continuă.

— E pentru schizofrenicii şi bipolarii care nu reacţionează la alte tratamente. Din câte se pare, mă încadrez în una dintre cele două categorii. Ar trebui să iau în fiecare zi, dar nu iau decât în momente de urgenţă, ca ieri.

— De asta erai aşa sfârşit?

— Da. Dar mai aveam puţină substanţă în circuit, m-a ajutat până am făcut din nou plinul. Ce facem cu Andreas? Îmi închipui că iese din discuţie să-l tăiem bucăţele şi să-l aruncăm în lac.

Colomba făcu o grimasă feroce şi Dante văzu cum aruncă raze verzi din ochi. Erau ultimele zvâcniri ale drogului, dar părură atât de reale că Dante tresări.

— Depinde cum răspunde.

Îl aşezară în capul oaselor pe patul lui Dante lăsându-i cătuşele la mâini şi după vreo jumătate de oră lui Andreas îi reveni cunoştinţa.

— Puteţi să-mi daţi puţină apă? îngăimă el.

Dante îi turnă în gură din sticlă. Ar fi vrut să-i dea cu ea în dinţi, dar combinaţia de drog şi antipsihotic îi reducea agresivitatea la minimum.

Colomba îi flutură cuţitul pe sub nas.

— Ce aveai de gând să faci?

Andreas ridică din umeri.

— Nimic. Am trecut pe la voi pentru că am auzit zgomote ciudate. Iar el a sărit pe mine. Mi s-a părut că era drogat.

— Crezi că te crede cineva?

— Cred că o să mă creadă *cu toţii.*

Dante îl citea şi era uluit.

— Minţi. Dar, trebuie să recunosc, te descurci foarte bine. Prea bine. Pot să fac un mic experiment, CC?

— Te rog.

Luă cuţitul şi îi aşeză vârful pe obrazul drept al lui Andreas.

— Ce zici dacă-ţi scot un ochi? În fond, ai doi.

— Cred că n-o s-o faci.

— Nu mă cunoşti aşa de bine. Poate te înşeli.

— Ce e viaţa fără puţină adrenalină?

Dante îl scrută din nou cu privirea, apoi se lăsă din nou să se sprijine de spătarul scaunului, lăsând cuţitul pe birou.

— Mereu ai fost aşa? Omorai căţeluşi când erai mic? Îţi chinuiai prietenele de joacă?

Andreas nu spuse nimic, dar ceva îi scânteie în ochi.

— Cum aveai de gând să scapi? îl întrebă Colomba.

— LSD-ul împinge oamenii să facă lucruri tare urâte. Mai ales pe aceia care se caţără pe pereţi noaptea, spuse el cu nonşalanţă. O, da, te-am văzut.

— Crimă prin suicid, zise Colomba.

— Ştii că nu poţi să dovedeşti nimic şi că te-ai face de râs pentru a nu ştiu câta oară. Eşti obişnuită să dai rateuri, nu-i aşa? De asta umbli cu unul ca Torre.

Colomba îşi impuse să nu-i dea satisfacţie şi rămase impasibilă.

— Termină cu spectacolul. De ce voiai să ne omori?

Andreas zâmbi. Având dinţii murdari de sânge, nu era o privelişte prea plăcută.

— Chiar crezi că *eu* voiam să vă omor? zise el.

13.

Lui Andreas nu-i păsa deloc de victimele din Absynthe. *Zero, zip, zilch, nada* cum zicea Joker în desenele animate. Dar asta nu era cu siguranţă ceva nou. Puţine erau lucrurile de care îi păsa lui Andreas.

Iar astea fie puteau fi băgate în gură, fie putea să-şi vâre membrul în ele. Paraii nu-i foloseau decât ca să-şi satisfacă acele două părţi ale corpului pe care le preţuia atât de mult. Ca să câştige bani, în primii ani când lucra ca ziarist independent făcuse tot ceea ce mulţi dintre colegii lui nu aveau curajul să facă. Le luase interviuri unor persoane care trecuseră printr-un doliu sau unor femei care tocmai fuseseră violate, îl făcuse pe un pedofil să-i povestească ce îl excita, extorcase martori reticenţi, schimbase informaţii cu criminali de diverse soiuri.

Andreas cunoştea diferenţa dintre ce e corect şi ce e greşit, dintre bine şi rău, dar nu avea nicio motivaţie să respecte morala obişnuită, aşa cum nu-l interesau iubirea romantică sau prietenii. Fiind un om citit, ştia foarte bine că suferea de ceea ce psihiatrii numesc „tulburare antisocială a personalităţii". Ca să ne înţelegem, era la fel ca Harry Lee Oswald sau Ted Bundy, chiar dacă el considera crima un instrument care trebuia folosit cu parcimonie, ca atunci când hotărâse că părinţii lui în vârstă începuseră să devină un pic prea invazivi. Şi cu violenţa trebuia să aibă grijă. Pentru că atâta vreme cât nu-l cunoştea nimeni, putea să-şi facă de cap, dar acum mutra lui apărea la TV, graţie muncii sale asidue. Cotrobăia prin arhive vechi, găsea ufologi şi satanişti care se ascundeau de lume, iar dacă nu voiau să colaboreze îi convingea el să o facă: Andreas avea fler pentru poveştile bune.

Ca aceea a lui Giltine. Spre deosebire de ce îi povestise Colombei, mersese în spital şi încercase să-l tragă de limbă pe bătrânul ars. Îşi convinsese un prieten infirmier să-i facă o înţepătură ca să-l

trezească. În afară de numele Giltine scosese de la el şi câteva cuvinte în rusă pe care nu le înţelesese, cu excepţie unuia care însemna „alb", dar care scos din context nu-l ajutase mult. Andreas îşi văzuse povestea înaintea ochilor. Un bărbat fără identitate care vorbeşte rusă şi e ucis de o femeie misterioasă? Ce putea fi mai bun? Putea să scrie o carte pornind de la ea, nu doar o serie de articole. Dacă mai adăuga şi câteva frânturi despre RDG, ştia că mii de persoane urma să fie dispuse să ia totul ca literă de lege. Că era sau nu adevărat, lui nu-i păsa deloc. *Zero, zip, zilch, nada.* Când se întorsese acasă anticipând cu voluptate scrierea cărţii – chestia asta chiar îi dădea o plăcere aproape fizică – ea se afla deja acolo.

•

— Giltine? întrebă Colomba cu gura uscată.

— Giltine, răspunse Andreas. Nu ştiu ce aţi văzut cât aţi fost drogaţi, dar ea cu siguranţă arăta mai rău.

— Ai văzut-o la faţă? întrebă Dante nerăbdător.

— Avea o mască. Era de cauciuc, se lipea de piele. Cum li se pune arşilor, dar avea şi gura acoperită. Avea braţele bandajate. În rest, era o femeie de talie medie.

— S-a ars în timpul incendiului din Absynthe? sugeră Colomba.

— M-am întrebat şi eu. Dar nu trecuseră decât două săptămâni, iar dacă ar fi avut arsuri atât de extinse n-ar fi umblat aşa pe-afară. Şi nu s-ar fi mişcat cum se mişca.

•

Când se pomenise în faţa ei, Andreas încercase să reacţioneze şi alergase la sertarul biroului în care ţinea spray-ul paralizant, dar femeia bandajată ajunsese înaintea lui, fără ca Andrea să înţeleagă cum reuşise. Parcă asistase la trucul unui magician care îşi face asistenta să dispară: clipeşti şi brusc ea apare în cealaltă parte a scenei, ţinând în mână un buchet de trandafiri. Doar că Giltine ţinea în mână un cuţit de vânătoare, din acela cu lamă zimţată stil Rambo, şi îl rotea între degete ca un fulger.

•

— Mi-a spus că dacă mai fac un pas mă omoară, apoi mi-a explicat ce trebuia să fac ca să rămân în viaţă.

— Să laşi baltă povestea, zise Colomba. De ce nu ai şters articolul de pe blog?

— Nu a vrut. A spus că ar fi bătut la ochi şi cineva ar fi putut s-o

bănuiască.

— Cineva cine?

— Nu mi-a spus. Poate că e doar paranoică.

Dante şi Colomba schimbară o privire şi amândoi se gândiră la misteriosul duşman de care Giltine părea să se teamă atât de mult.

— Apoi mi-a spus să rămân de pază. Dacă venea cineva să-mi pună întrebări, trebuia s-o anunţ.

— Poţi s-o contactezi? întrebă Colomba.

— Da.

— Cum?

— Pe mail. Dar dacă speri să găseşti ceva, crede-mă că e imposibil. E contul administratorului unei pagini de pescuit sportiv cu o identitate inventată.

— Ai făcut cercetări.

— Cu mare grijă. Şi m-am oprit imediat.

— Şi diurna de santinelă? întrebă Dante.

— Crezi că viaţa nu-i o plată îndeajuns de bună?

— Nu pe termen lung, nu pentru cineva ca tine.

Andreas râse şi scuipă sânge.

— Dacă îmi dai o ţigară poate vă spun.

Dante îi vârî una în gură şi o aprinse.

— Ştii că rişti, nu-i aşa?

— Ştii că mă doare-n cot, nu-i aşa? răspunse el batjocoritor, apoi continuă. După căderea Zidului, mare parte dintre arhivele STASI a dispărut: nume de informatori şi agenţi, interceptări şi materiale. compromiţătoare despre cei spionaţi. Giltine a reuşit să pună mâna pe ele, nu ştiu cum.

Le povesti că femeia introdusese un stick USB în computer şi îl lăsase să arunce o privire rapidă peste documente. Reuşise să memoreze doar două nume.

— Erau autentice, am verificat ulterior. Am scos ceva bani din asta.

Ridică din umeri.

— Urma să primesc toate materialele din arhive ca premiu dacă îi făceam o favoare la momentul potrivit.

— Iar favoarea eram noi.

— Aşa se pare. Din păcate a mers prost şi n-o să văd niciodată restul arhivelor.

— Ce altceva ştii despre Giltine? întrebă Colomba.

— Că se descurcă de minune cu drogurile şi cuţitul. LSD-ul e de la ea.

Andreas se foi, făcând patul să scârţâie.

— V-am spus mai mult sau mai puţin tot. Acum cred că e cazul să-mi scoateţi cătuşele şi să mă lăsaţi să dorm.

— Chiar crezi că-ţi dăm drumul pur şi simplu? zise Colomba stupefiată.

— Şi de ce nu? Giltine voia să vă omor, dar nu am reuşit. Ce credeţi că o să-mi facă data viitoare când vine în vizită?

Andreas îi făcu cu ochiul Colombei.

— Suntem în aceeaşi tabără. Abia aştept să-i veniţi de hac javrei ăleia.

14.

Gondolierul transportase turişti de toate felurile pe ambarcaţiunea lui, inclusiv pe cei care îi dădeau şpagă ca să nu se uite la ei în timp ce făceau sex la adăpostul întunericului. Îi împărţea în trei categorii. Entuziaştii, care râdeau sau urlau din orice, ăştia erau în special americanii de vârstă mijlocie. Urmau cei care-şi făceau o grămadă de *selfies* şi păreau să n-aibă habar unde se află. Şi în sfârşit cei care păreau să ştie istoria Veneţiei ca pe propriul buzunar şi nu mai tăceau din gură – în categoria asta intrau în general nemţii. Dar cu toţii îşi ţineau o clipă clonţul când canalul Giudecca se deschidea atât de mult încât celălalt mal dispărea în ceaţă. Canalul devenea şi mai mare dincolo de traseul străbătut de obicei de gondole, la patru sute cincizeci de metri mai sus de Isola di San Giorgio, aproape un lac de apă sărată. Nu întâmplător acesta era punctul de acces pe care îl foloseau navele de croazieră când se apropiau de oraş, ca nişte balene obligate să înoate într-o cadă. Gondolierul era convins că, mai devreme sau mai târziu, monştrii aceia marini urmau să scufunde totul în jur şi atunci ar fi vrut să-i vadă pe toţi cei care îi tot dădeau înainte că nu era niciun pericol.

Însă femeia care stătea în tăcere pe bancă, cu cizmele de piele bine fixate pe fundul plat al bărcii, reprezenta o categorie în sine. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, era machiată violent şi purta un batic pe cap. Nu privea soarele care răsărise în timpul traversării, nu făcea fotografii şi nici nu pălăvrăgea. Îi povestise despre Festa del Redentore şi despre podul de bărci care traversa laguna în fiecare a treia

duminică din iulie, dar drept răspuns nu primise decât lumina oglindită în lentilele reflectorizante când femeia se întorsese spre el, ca o pasăre care studia o specie de vierme nouă şi misterioasă. Apoi continuase să privească apa, clătinând din când în când din cap de parcă o deranja un zgomot. Poate avea rău de mare.

De fapt, Giltine se gândea la Berlin şi la bărbatul pe care îl trimisese să rezolve problema. Se întreba dacă reuşise. Dintre toţi peştii pe care îi pescuia, unii valorau mai mult decât alţii. Aceştia erau rechinii, care nu trebuiau mituiţi sau condiţionaţi ca să acţioneze. Trebuiau doar stimulaţi. Avea un bazin întreg de rechini la dispoziţie, cărora le mai arunca din când în când ceva de mâncare ca să-i ţină lângă ea.

Gondola depăşi Podul Suspinelor cu forma lui asimetrică, iar Giltine studie vaporaşul pompierilor, care încă staţiona lângă strada Fondamenta della Croce. La capătul canalului din faţa ei se vedeau pagubele produse de incendiul din noaptea trecută. Vântul purta mirosul de ars.

— Îl cunoşteam pe *tòso,* zise deodată gondolierul.

Giltine se întoarse din nou spre pupa.

— *Toso*?

— Înseamnă „băiat", pentru mine toţi cei care au mai puţin de cincizeci de ani sunt băieţi. S-a omorât cu gaz şi a făcut tot dezastrul ăsta. Era un coleg, şi el gondolier.

— De ce a făcut-o?

— Nu se ştie. Dar se spune că…

Gondolierul lăsă inutil fraza în aer, sperând să obţină un semn de interes, dar femeia îl fixă în continuare cu privirea fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Că era poponar. Când stau ascunşi, poponarii o iau razna.

Giltine reuşi să rămână impasibilă, însă glasurile din apă aprobară şoptit.

În noaptea aceea, avatarele ei fuseseră extraordinare în cadrul comunităţii LGBT şi relataseră trista poveste a unui gay care nu reuşise să se accepte, care avea relaţii de care îi era ruşine. Încă era devreme ca suicidul să devină o ipoteză în ancheta minuţioasă din urma exploziei, dar era deja un zvon „acreditat" şi urma să devină mult mai mult de atât când aveau să descopere că Daria fusese ucisă de o lovitură dată de acelaşi cuţit pe care Pennelli îl ţinea în mână. Povestea

crimei-suicid urma să capete amploare, încetinind mersul anchetei în alte direcţii. Înainte să-şi închipuie cineva cum se desfăşuraseră de fapt lucrurile, aveau să treacă săptămâni întregi, iar atunci nu avea să mai fie o problemă.

Giltine îi lăsă un mic cadou gondolierului – îşi învăţase lecţia –, apoi se întoarse în apartamentul închiriat, îşi schimbă bandajele şi controlă căsuţa poştală dedicată lui Andreas, cea în care avatarul ei primise înştiinţarea despre sosirea lui Dante şi a Colombei la Berlin. Niciun mesaj nou. Şi nu era nimic nici pe site-urile agenţiilor de ştiri. Poate că era încă devreme. Poate că *rechinul* ei eşuase.

Giltine făcu să apară din nou pe ecran informaţiile despre Dante. El fusese cel care o alarmase, cu chipul lui aproape feciorelnic şi ochii care parcă văzuseră aceleaşi grozăvii prin care trecuse şi ea. Îl studiase în mai multe clipuri în care ieşea din tribunal după ce îşi depusese mărturia despre moartea Tatălui şi înţelesese că îl mai văzuse undeva. La Dinozaur, lângă casa ilegală a lui Youssef, în vreme ce aştepta ca Musta să se trezească legat de coloană, îl zărise pe bărbatul deşirat şi îmbrăcat în negru care conducea primul grup. Nu putea să se înşele şi nu putea să fie o întâmplare. Era vina lui dacă poliţia ajunsese atât de repede.

Mai întâi Roma, apoi Berlin: Torre îi urma paşii în sens invers.

Starea emoţională obişnuită a lui Giltine era una calmă şi controlată, dar când fixă cu privirea ochii castanii ai lui Dante simţi din nou ceva asemănător unei nelinişti, iar morţii care o împingeau dintotdeauna mai departe şi o încurajau să continue, care o pedepseau cu ţipete şi o răsplăteau cu linişte, o încurajară să se grăbească.

Giltine îi mai dădu câteva ore lui Andreas. Dacă nu avea să primească veşti de la el, urma să acţioneze ea însăşi.

15.

Dante şi Colomba îi astupară gura lui Andreas printr-un un sistem foarte asemănător celui folosit de Giltine – îi puseră în gură o şosetă a lui Dante, apoi îi lipiră buzele cu scoci –, îl împinseră pe patul matrimonial şi se întoarseră în birou ca să stea de vorbă. În grădină, personalul de serviciu făcea ordine după petrecerea din noaptea precedentă, neştiind nimic despre ce avusese loc două etaje mai sus.

— Ce crezi? A povestit ceva adevărat? întrebă Colomba.

— Nu am nici cea mai vagă idee. E sociopat. Cei ca el mint cu o lejeritate surprinzătoare. Ar putea trece şi testul cu poligraful.

— Eşti mai bun decât un poligraf.

— Nici măcar nu mă apropii de Giltine. Uite cum i-a manipulat pe tâmpiţii ăia doi care au făcut clipul, ca să nu mai vorbesc despre paznicul de la CRT. La fel şi cu Andreas… A fost la el acasă ca să-l măcelărească, dar s-a răzgândit brusc şi l-a recrutat. A înţeles că era în stare să ucidă şi că probabil o mai făcuse deja.

— Dacă e ceva adevărat în ce ne-a povestit, bătrânul mort e rus de origine.

— Nu simţi miros de Război Rece?

— După atâta vreme aş spune că depăşim cu mult perioada, şi în plus Giltine era încă fetiţă pe atunci. Mai interesant mi se pare faptul că e bolnavă sau rănită.

Imaginea se fixase ca un cui în mintea Colombei. O mumie desfigurată.

— Şi mă întreb cum poate să umble prin lume aşa stâlcită.

Dante îşi mai aprinse o ţigară şi se gândi iar la mirosul de portocală pe care îl simţise pe cutia de carton şi pe mănuşa găsite lângă cadavrul lui Youssef. Trebuia să fie ceva care avea legătură cu medicamentele lui Giltine. Probabil un unguent, o soluţie antiseptică. Dacă ar fi înţeles exact ce era, ar fi putut să înţeleagă mai multe despre ea.

— Boala are legătură cu ceea ce face, spuse el. Chiar dacă încă nu ştiu în ce fel.

— Poate că Giltine nu mai are de trăit decât câteva luni, la fel ca bărbatul pe care l-a ucis. Voia să-l trimită pe lumea cealaltă înainte să ajungă şi ea acolo.

— În tren era vreun bolnav în stadiu terminal?

— Nu. Mi se pare că am citit că femeia care se ocupa de PR fusese operată de cancer la sân în urmă cu un an, dar se simţea bine.

— Şi nu erau nici ruşi. Prin urmare, deocamdată nu avem nicio legătură.

Stinse ţigara în scrumiera arhiplină şi îşi aprinse alta.

— Andreas are dreptate când spune că nu putem să facem să-l aresteze, nu? schimbă el subiectul.

— Ai chef să te duci să le povesteşti că o tipă cu mască de cauciuc pe faţă i-a poruncit să ne ucidă?

— Nu, dar nici să-l las să plece. Aşa că nu ne rămâne decât să-l ucidem şi să-l dezmembrăm. Dar aşteaptă întâi să ies, mă

impresionează prea tare sângele.

— Deocamdată rămâne cu noi. Nici eu nu am încredere să-i dau drumul. Ca să nu mai spun că ar putea să-i dea de veste lui Giltine despre mişcările noastre.

Telefonul de pe birou sună. Amândoi tresăriră.

— Crezi că au auzit gălăgia şi că urcă să verifice? întrebă Dante pământiu la faţă.

— Nici în glumă să nu spui aşa ceva.

Colomba ridică receptorul cu o mână tremurândă, dar din fericire la celălalt capăt al firului era un glas prietenos. Al Brigittei.

— Te-am trezit? întrebă ea.

Înainte să răspundă, Colomba aşteptă ca inima să-i coboare din gât.

— Nu, nu.

— Scuze, dar am terminat tura la local şi voiam să vorbesc cu tine înainte să mă arunc în pat.

— Bine ai făcut. Ai aflat ceva nou?

— Numele bărbatului care trebuia să instaleze camerele video la frati-miu. Îl cheamă Heinichen. Amicul ăsta al meu mi-a zis că e pensionar şi face lucrări ici-colo ca să mai câştige un ban. Şi că probabil era un colaborator.

— Al STASI? întrebă Colomba, în mintea căreia mai mulţi neuroni care stătuseră separat până atunci făcură brusc sinapse. Deci putea să aibă mai mult de şaizeci de ani.

— M-am gândit şi eu la asta, să ştii, spuse Brigitte. Că poate el e bărbatul care a murit odată cu fratele meu. Amicul meu a spus că nu i se părea vreun beţiv, însă se potriveşte cu imaginea pe care o am despre un fost spion disperat.

— Ai un număr sau ceva de genul ăsta?

— Am încercat să dau telefoane, dar sună ocupat. Însă dacă treci să mă iei vin cu tine la apartamentul lui şi ne lămurim.

— Nu mi se pare o idee bună.

— E în legătură cu fratele meu şi în plus nu vorbeşti germană, corect?

— Corect.

Căzură de acord, dar înainte să iasă din cameră Colombei îi reveni nefericita sarcină de a-l însoţi pe Andreas la baie şi a-l ajuta să se uşureze, stând cu ochii pe el din spatele uşii întredeschise după ce îl

legase cu cătuşele de calorifer. Când termină, intră din nou în baie cu pistolul îndreptat spre capul lui.

— Chiar ai fi în stare să mă împuşti cu sânge rece? întrebă el cu chiloţii în vine şi privind-o fix.

Penisul îi semăna cu un peduncul roşu sub burta exagerat de proeminentă.

— Îmbracă-te la loc şi mişcă-te.

— Dacă n-ar fi în joc viaţa mea, mi-ar plăcea să văd ce-ai face dacă nu te-aş asculta.

Se ridică şi se conformă.

— Dacă mă dezlegi, pot să mă spăl pe mâini.

Colomba îl eliberă de calorifer, dar îi prinse încheieturile în faţă.

— Spală-te aşa.

— Şi dacă mă pun pe urlat?

— Ai fi făcut-o deja. Poate că ai dreptate când spui că nu pot să te ţin legat, dar cu siguranţă nu vrei să rişti să faci scandal. Doar eşti o vedetă, nu?

Andreas se uită fix în ochii ei şi Colombei îi fu greu să-i susţină privirea.

— Nu de asta, ci pentru că noi doi suntem în aceeaşi tabără. Mai devreme sau mai târziu o să înţelegi că îţi sunt de folos.

Se spălă pe mâini, ceru ceva de băut, iar Dante îi dădu un pahar de bere cu patru pastile de Halcion zdrobite în el, o doză care ar fi culcat şi un hipopotam.

— Data viitoare folosiţi ceva care să n-aibă un gust aşa scârbos, zise Andreas.

Peste vreo jumătate de oră începu să sforăie. Colomba îşi puse geaca şi luă cheile maşinii.

— Doar nu vrei să mă laşi singur cu el! făcu Dante.

— Crezi că se poate trezi?

— Nu, dar dacă totuşi se trezeşte?

Colomba afişă un zâmbet crispat.

— Fugi.

16.

Colomba ieşi din hotel şi ajunse cu maşina De Lorean la adresa Brigittei în Kreuzberg. Sună la interfonul pe care i-l spusese. Fata coborî. Căsca şi avea o ţinută mai modestă decât atunci când o văzuse la Automatik, care o făcea să semene cu o studentă. Colomba îşi zise că

poate chiar era studentă.

— Ce maşină *cool*!

Brigitte încercă să facă o glumă ca să alunge tensiunea.

— Nu te credeam atât de excentrică.

— E a unui prieten. Unde mergem?

— Pe lângă Alexanderplatz.

Ezită.

— De ce vrei să ştii cine e?

Colomba nu răspunse.

— Nu ţi-am spus că fratele meu a murit ars? insistă Brigitte.

Colomba avusese încredere în Andreas şi îşi luase o ţeapă colosală. De data aceasta, însă, era sigură că nu se înşela.

— El ar putea fi motivul pentru care localul a fost incendiat, îi răspunse.

Pe chipul Brigittei se întipări groaza.

— Şi fratele meu şi ceilalţi au fost doar prinşi la mijloc?

— Da.

— Ieri nu erai sigură că a fost un incendiu premeditat, azi eşti, spuse ea cu voce frântă.

— Brigitte… poate e mai bine să rămâi acasă. Vorbim când aflu mai multe, spuse Colomba, simţindu-se stângace şi neputincioasă.

E greu să consolezi pe cineva într-o limbă străină. Brigitte murmură în germană ceva ce nu părea o rugăciune şi se şterse la ochi.

— Nu, vorbim acum.

— Ok. Te-am întrebat dacă fratele tău se întâlnea cu o femeie nouă şi ai spus că nu. Dar există o femeie care face tot posibilul să nu înceapă nimeni nicio investigaţie. Cred că tot ea a stârnit incendiul.

— Cine e?

— Ştiu doar că i se spune Giltine, atât. Acum putem să mergem?

Încă zguduită, Brigitte îi dădu adresa unui bloc unde, la etajul opt, locuia cineva care nu se mai arătase la faţă de mult timp. Niciunul dintre vecini nu se îngrijorase pentru că facturile şi chiria erau plătite la intervale regulate şi pentru că nimeni nu schimbase niciodată vreo vorbă cu persoana respectivă în afară de „bună ziua” şi „bună seara”.

Se întoarseră afară şi se sprijiniră de peretele blocului. În faţa lor se înălţa vârful turnului televiziunii, cu faimoasa lui sferă.

— Ce facem, îi spunem poliţiei? întrebă Brigitte. Măcar pot să-i anunţe rudele.

— Rudele pot să mai aştepte, prioritatea noastră e să găsim persoana care i-a dat foc.

— Poate că e doar în trecere.

— O să înţeleg mai bine dacă arunc o privire în casa lui. Şi exact asta am de gând să fac. După ce vin cu tine să-ţi iei un taxi.

— Dacă te vede cineva, e mai bine să rămân prin preajmă ca să fac pe traducătoarea, nu crezi?

— Brigitte… e periculos. Şi ilegal. Nu pot să-mi asum răspunderea asta.

— Nici nu trebuie. E a mea. Nu ştiu de ce anchetezi incendiul, dar sigur nu din aceleaşi motive ca ale mele. Şi cred că ale mele sunt mai puternice.

Colomba era îngrijorată, dar şi pragmatică. Brigitte putea fi utilă.

— Ok, spuse ea în cele din urmă.

Brigitte schiţă un zâmbet firav.

— Şi aşa probabil că în curând o să mă trezesc şi o să descopăr că n-a fost decât un vis.

— În cazul ăsta trezeşte-mă şi pe mine. Aşteaptă aici. Trebuie să merg să-mi iau partenerul.

Colomba se întoarse la Colloquium conducând cât de repede putea şi îl găsi în cameră pe Dante, care se uita la Andreas din pragul biroului şi îşi frângea mâinile.

— O, slavă cerului, spuse el când o văzu că intră. Ce ai găsit?

— O uşă pe care aş vrea s-o deschid fără să fac scandal.

— Mă duc. Unde e? întrebă Dante, dornic să schimbe rondul.

— Mergem împreună.

Dante arătă spre Andreas.

— Şi el? Îi mai dau pastile? Pot să încerc să-l fac să le înghită în timp ce doarme.

— Ar supravieţui?

— Poate că nu.

— Atunci îl luăm cu noi.

17.

Ca să-l trezească îl târâră până în baie şi îi băgară capul sub un jet de apă rece ca gheaţa – operaţiune deloc uşoară cu un bărbat care cântărea o sută cincizeci de kilograme –, apoi îi aşezară un pansament nou pe ceafă, îi scoaseră cătuşele şi îl conduseră pe scări într-o stare de

semicomă, fiind de mai multe ori gata să-l scape şi să-i rupă gâtul. Se intersectară cu doi alţi oaspeţi, dar nimeni nu se miră de condiţia în care se afla reporterul de mistere, sau poate erau obişnuiţi să-l vadă cum se bălăngănea când era cherchelit. Apoi îl întinseră cât era de lung pe bancheta din spate a maşinii sale. Jumătate de oră mai târziu, parcară pe trotuarul din faţa Brigittei.

— Câte maşini ai? întrebă ea când Colomba şi Dante coborâră.

— Nici asta nu-i a mea. E a lui Dante.

— Ca ăla cu *Divina Comedie*?

— Exact, spuse el strângându-i mâna şi zâmbind fericit pentru prima oară după foarte multe ore.

Brigitte chiar era o fată frumoasă şi îi plăcea aerul acela aproape de personaj de benzi desenate pe care i-l dădea părul ei roşu.

— Şi tipul care doarme în spate? întrebă Brigitte.

— Despre el vorbim mai târziu, ok? Mergeţi să deschideţi porcăria aia de uşă, vă aştept aici, spuse Colomba iritată.

Brigitte rămase perplexă dar îl însoţi pe Dante pe scări până la palierul lui Heinichen. Fu uluită să vadă că mergea cu ochii închişi şi că transpira din belşug. Amestecul de medicamente putea să ţină acul barometrului interior la un nivel scăzut, dar până la un punct.

— Ţi-e rău? întrebă ea.

— Da.

— Super, atunci suntem doi.

— Mă tem că acum o să ţi se facă şi mai rău, spuse Dante şi îşi scoase mănuşa de piele.

— Din cauza ăleia?

Brigitte arătă spre mâna rea.

— Ai văzut vreodată un corp carbonizat?

— Din fericire nu.

Folosind ambele mâini şi câteva sârme răsucite în diverse forme, Dante reuşi să deschidă cele două încuietori în mai puţin de un minut în ciuda stării lui. Între timp, Brigitte avea grijă să nu se apropie nimeni. Deschise uşa.

— Aşteaptă aici, spuse el.

— Nu intrăm?

— Am rămas fără baterie. Ne vedem afară.

Dante coborî scările câte patru trepte deodată – îi era mereu mai uşor să coboare decât să urce – şi rămase de planton în locul

Colombei. Tocmai în clipa aceea Andreas trase un vânt puternic. *După chestia asta, Doamne, cred că mi-am ispăşit toate păcatele,* îşi spuse Dante ţinându-se de nas.

Colomba ajunse la Brigitte, care era puţin năucită de tot acest du-te-vino, şi intrară împreună în apartament. Era casa unei persoane singure – ordonată, dezolantă, cu două camere mobilate precar, care dădeau impresia clară de tristeţe. Mirosea a închis şi a praf, care acoperea totul într-un strat de două degete. Nu era nicio fotografie la vedere şi nicio urmă a neglijenţei tipice caselor locuite de alcoolici. Nu era nici măcar o sticlă goală în jur. Şi nici plină.

— Şi-acum ce facem? întrebă Brigitte.

— Pune-ţi astea.

Îi întinse o pereche de mănuşi de latex, apoi şi le puse şi ea şi începură percheziţia. La fel ca oamenii ei, Colomba era foarte rapidă şi brutală la nevoie, iar în jumătate de oră în apartament domnea haosul. Nu găsi nimic util până când scoase din bucătărie o bucată de gresie care părea slăbită în locaşul ei. În spatele ei era un mic spaţiu gol. Pe spate, bucata de gresie era murdară de un ulei închis la culoare, iar Colomba o duse la Dante.

— Ce face? întrebă Brigitte uitându-se cum o trece pe la nas.

— O adulmecă.

Dante zgârie cu unghia.

— Ulei.

— Asta ştiam şi eu, zise Colomba.

— Ulei cu teflon. Ca pentru arme.

— Heinichen ţinea un pistol.

— Şi ce s-a ales de el? întrebă Dante. Nu-l avea cu el la local, altfel poliţia l-ar fi găsit. Iar Giltine l-ar fi folosit dacă l-ar fi luat.

— Ce variantă rămâne?

— Doar două explicaţii, spuse Dante. Prima e aceea că Heinichen a ieşit din mormânt şi a venit să şi-o recupereze. A doua, şi cred că e cea mai plauzibilă, e aceea că Heinichen nu a ajuns vreodată în mormântul cu pricina.

18.

Până la urmă, Brigitte fu cea care îi găzdui. Apartamentul ei avea două camere, tavan cu grinzi şi podele de lemn. Mobila era foarte colorată, un poster reproducea Flatiron Building, un altul era pensiunea din *Rocky Horror Picture Show*. În sufrageria mică era şi o

consolă de DJ conectată la sistemul stereo, pentru că pe lângă job-ul de barmaniță Brigitte mai punea și muzică, chiar dacă făcea asta în localuri mai puțin *trendy* decât Automatik.

În vreme ce Colomba stătea cu ochii pe Andreas, care era prins cu cătușe și lungit pe divan, Dante se întorsese la Colloquium ca să facă bagajele și să-și ia rămas-bun de la toți. Fusese deosebit de complicat să urce și să coboare singur scările, dar gândul că pleca de acolo îi dăduse curaj. Între timp, Brigitte asculta explicația Colombei despre Giltine și despre călătoria lor de la Roma. De câteva ori încrederea ei fusese pusă la grea încercare, dar o verificare rapidă pe internet îi confirmase anumite detalii, cum ar fi povestea lui Dante.

— Huber a încercat să vă ucidă. Pentru că Giltine asta i-a poruncit s-o facă, reluă Brigitte.

— Corect.

— E un scriitor destul de faimos pe la noi… poate să-mi facă necazuri.

— N-am de gând să-l las la tine definitiv. Doar până înțelegem cum să ne mișcăm în privința lui Heinichen. Apoi îi dau drumul.

— Nu erai polițistă? E un om periculos, din câte spui.

— Din păcate nu am dovezi împotriva lui. Dar imediat ce mă întorc în Italia o să fac tot posibilul astfel încât colegii de aici să stea cu ochii pe el. O să găsească ei ceva.

— Nu știu dacă-mi place să-l știu în libertate, zise Brigitte.

I-ar fi plăcut și mai puțin dacă ar fi știut că de cel puțin jumătate de oră Andreas se prefăcea că doarme și anticipa deja ceea ce urma să fie răzbunarea lui pentru că fusese tratat atât de umilitor. Dacă Dante și Colomba s-ar fi întors în Italia, n-ar fi reușit să ajungă ușor la ei, dar târfulița aia cu păr roșu era altă mâncare de pește. Știa unde locuia, nu s-ar fi chinuit prea mult să găsească o cale să-i intre în casă. Într-o noapte, foarte curând.

Dante sună din fața blocului, iar Colomba coborî ca să-l însoțească. Când intră, se așeză imediat pe balconul mic și începu să fumeze fără întrerupere.

— Prin urmare și ea a intrat în joc? o întrebă el pe Colomba.

Prin *ea* voia să spună Brigitte, care plecase să facă un duș.

— Avem nevoie de cineva care cunoaște țara și nu e vreun maniac criminal.

Dante o studie cu privirea.

— Şi dacă o ia la ochi Giltine?

— Nimeni nu mai poate să-i spună ce facem. I-am capturat santinela.

— Asta dacă grasul e singur.

Andreas alese clipa aceea ca să simuleze că se trezeşte.

— Am o durere de cap înnebunitoare, spuse el. Şi trebuie să trag o căcare de-o să se cutremure pământul.

Ridică încheieturile încătuşate.

— Nu v-aţi săturat odată să tot faceţi pe temnicerii?

— Nu. Heinichen încă e viu, zise Colomba.

— Ăsta cine mai e?

Îi spuse.

— Dacă e cine credem că e, doar şi-a înscenat moartea. Ar explica raportul acela ciudat. Cadavrul nu era al lui. El a şters-o.

Andreas căzu pe gânduri.

— Deci cineva l-a ajutat să joace alba-neagra la spitalul unde a fost tratat. Am nişte prieteni pe care pot să-i întreb.

— Nici nu vreau s-aud de prietenii tăi.

— Pe cine altcineva mai ştii care să-ţi poată oferi un contact? Îţi spun eu, pe nimeni. Asta înseamnă că o să pierzi o groază de timp. Iar până atunci cine ştie unde mai ajunge Giltine.

— Nu poţi să ai încredere în el, CC, interveni Dante.

— Nu am, dar are dreptate în privinţa timpului. Lucrează împotriva noastră.

Luă din buzunar telefonul mobil al lui Andreas.

— Sună-l.

Andreas zâmbi.

— Chiar vrei să vorbesc chestiile astea la telefon? Eşti mai puţin inteligentă decât credeam, poliţisto.

— Stabileşte o întâlnire.

Andreas luă telefonul şi îl contactă pe infirmierul care îl ajutase să-l trezească pe Heinichen din comă. Bărbatul acceptă să-i întâlnească după puţin timp.

Colomba luă cheia de la cătuşe şi o flutură pe sub nasul lui Andreas.

— Fă ce-ţi spun şi nu încerca să fugi. Altfel te trezeşti cu o gaură în plus. Ai înţeles?

— Sunt de partea ta, zise Andreas cu un chip absolut neutru.

Era imposibil de înţeles ce-i trecea prin minte, iar Colomba nici măcar nu încercă. Îl eliberă şi îşi strecură pistolul în buzunar. Nu ştia dacă ar fi reuşit să-l folosească împotriva lui, dar se simţea mai sigură să-l aibă la îndemână.

Dante tremura de spaimă şi o luă deoparte pe Colomba înainte să plece.

— Te joacă pe degete, ce dracu'! Vrei să înţelegi asta odată?

— Nu sunt aşa credulă, Dante, răspunse ea. Dar dă-mi o altă variantă care să funcţioneze.

— Nu am alta. Nu încă.

— O să stau cu ochii pe el. Sunt sigură că şi Andreas vrea să dea de capăt poveştii ăsteia.

— Dacă te înşeli, o să încerce să-ţi facă rău.

— Dar n-o să reuşească. Am avut de-a face cu oameni mai răi ca el.

Nu era sigură că era adevărat, dar gândul o linişti. Măcar un pic.

19.

Întâlnirea avu loc într-un bar din lanţul Que Pasa, care oferea cocteiluri la preţuri mici şi feluri de mâncare îmbelşugate din bucătăria mexicană, la mică distanţă de casa Brigittei. Andreas, fără cătuşe, începuse din nou să se dea drept mucalitul simpatic pe care îl cunoscuseră Dante şi Colomba. Doar ochii roşii şi pansamentul de pe cap mai aminteau de ceea ce se petrecuse în noaptea aceea. Nu făcu niciun gest ameninţător şi traduse în engleză pentru Colomba în timpul discuţiei cu infirmierul, un individ subţire, cu faţă de şoarece, care se purta de parcă ar fi fost slujitorul scriitorului corpolent. *Îi e frică de el, ştie cum e cu adevărat,* îşi zise Colomba. Pentru siguranţă, înregistră totul cu telefonul lui Andreas, dar când mai târziu îl puse să-i povestească întrevederea Brigittei constată că Huber nu omise nimic în traducere.

Faţă-de-şoarece, care ştia tot ce mişcă ilicit la spitalul Sankt Michael, le povesti că în ziua în care fusese îngropat Heinichen dispăruse şi cadavrul unui boschetar ucis când aragazul de campanie din baraca lui explodase cu o lună înainte. Dispariţia a fost trecută sub tăcere şi pentru că nu era prima oară când se întâmpla. Cadavrele nerevendicate ajungeau uneori pe mâinile studenţilor la medicină sau ale vânzătorilor de oase, prin complicitatea cioclilor şi a personalului spitalului. Legea interzice comerţul cu rămăşiţe omeneşti, dar e

suficient să intri pe eBay ca să găseşti oferte la cranii şi femururi, uneori transformate în bijuterii artistice.

De data aceea, însă, cadavrul fusese pus pe de-a-ntregul în patul lui Heinichen, iar cineva se prefăcuse că nu-şi dă seama. Faţă-de-şoarece nu ştia cine.

Harry Klein, între timp, sunase la Colloquium, iar apelul lui fu redirecţionat pe telefonul lui Andreas, al cărui număr Colomba îl lăsase special la hotel. Aşa cum i se ceruse, încercase să afle cine efectuase autopsia pe cadavrul aşa-zisului Heinichen, dar nu dibuise nimic. Certificatul original de deces şi rezultatele autopsiei dispăruseră în chip misterios, nu mai rămăsese decât data decesului, introdusă în sistemul spitalului de către unul dintre angajaţii care nu făcea parte din personalul medical.

Când se întoarseră acasă, după ce Andreas terminase a treia farfurie de *nachos sonora* şi două beri la un litru, Colomba îl găsi pe Dante învelit într-o pătură şi dormind într-un colţ al micului balcon. Îl trezi şi le explică lui şi Brigittei ce descoperise.

— Prin urmare, Giltine chiar a dat greş, zise Dante.

— Nu mai face mutra aia dezamăgită, nu ţinem cu ea. Acum abia aştept să pun mâna pe Heinichen, ca să înţeleg ce-l făcea aşa important.

— Ia închipuie-ţi dacă nu ştie nici pe dracu', pufni batjocoritor Andreas de pe canapea.

— Participă şi el la discuţie? întrebă Dante.

Colomba ridică din umeri.

— E aici. Şi încă e cuminte, dar nu de-ajuns.

Scoase cătuşele din buzunar şi le făcu să zornăie.

— Preferi să te leg de ţeava de apă sau de calorifer?

— Tot n-ai încredere?

— Aleg eu, ţeava mi se pare mai rezistentă.

Împinseră canapeaua la perete, apoi Colomba îl prinse pe Andreas.

— Stai confortabil?

— Nu.

— Bine. Data morţii introdusă în sistem e a doua zi după incendiu, trebuie să presupunem că Heinichen a fugit tot atunci sau puţin mai devreme. În ce stare era?

— Plesnea de sănătate, răspunse Andreas.

— Data viitoare când mai răspunzi aşa îţi bag pe gât un vagon de pastile.

Andreas clătină din căpăţâna lui uriaşă.

— Era acoperit de arsuri. Dacă a fugit din spital la două zile după incendiu e un ticălos al dracului de dur.

— E imposibil să fi făcut toate astea de unul singur, zise Brigitte, intervenind pentru prima oară. Ştiu ce înseamnă. Când a murit fratele meu, am citit totul despre incendii. Voiam să înţeleg dacă…

Se opri.

— Dacă suferise, încheie Andreas pe un ton firesc. Îţi spun eu. Da. O grămadă.

Brigitte îl înjură în germană, iar el râse.

— Ultimul avertisment, Andreas, zise Colomba. După aia o să te trezeşti mult mai bătrân.

Andreas se prefăcu a avea gura cusută.

— Trebuie să fi avut nevoie de medicamente…, spuse Dante. Dacă persoana care a semnat certificatul de deces e aceeaşi care l-a dus afară, poate că ştie unde se ascunde. Sau cel puţin ne-ar putea pune pe drumul cel bun.

— Cum?

Dante oftă. Îl dezgusta să stea de vorbă cu Andreas.

— Ai amici şi la compania telefonică?

Andreas mimă că îşi descoase un pic buzele şi vorbi din colţul gurii.

— Dacă n-aş avea, ce ziarist aş mai fi?

— Eşti tu ziarist cum era Landru gentleman. Poţi să faci rost de…

Căută cuvântul englezesc pentru „înregistrări telefonice”, apoi se făcu înţeles printr-o serie de alte cuvinte.

— *Jawohl,* răspunse Andreas schimonosindu-se în continuare.

Dante i se adresă din nou Colombei.

— Să vedem dacă printre cunoscuţii lui Heinichen nu e şi vreun medic sau vreun infirmier care lucrează şi la Sankt Michael. Apoi intrăm în sistemul spitalului şi vedem cine era de gardă în data morţii. Dacă numele coincide, am nimerit potul cel mare.

— Eşti bun la calculatoare, dar nu atât de bun.

— Avem nevoie de Santiago, CC. Ştiu că nu-l suporţi, dar…

Colomba arătă spre Andreas.

— Pe lângă el, Santiago nu-i nimic. Sună-l.

20.

Nu fu deloc uşor să-l convingă pe Santiago, asta şi din pricina maşinii pe care Colomba i-o rechiziţionase ca să dea fuga la Tiburtina Valley, iar Dante se văzu nevoit să-l implore îndelung pe Skype. Banii nu erau un argument suficient pentru cineva care cumpăra şi vindea numere de cărţi de credit. În cele din urmă, Santiago găsise un compromis acceptabil.

— Îmi datorezi a nu ştiu câta favoare, iar asta înseamnă că o să faci tot ce-ţi cer.

— Dacă nu e ilegal…

Santiago desfăcu larg braţele. Era pe obişnuitul acoperiş, iar în spatele său doi dintre oamenii lui fumau din obişnuita sticlă: fundalul parcă se repeta întruna, era mereu acelaşi.

— Şi ce trebuie să fac pentru tine cum e? Legal? Dar nu-ţi face griji, că la unele chestii nu-mi eşti de folos tu. Să zicem că am un proces, să zicem că am nevoie de cineva care să-mi dovedească nevinovăţia…

— Dacă eşti cu adevărat nevinovat, contează pe mine.

— Şi vreau apartamentul tău o săptămână pentru mine şi Luna. Cu toate cele incluse.

— Mai bine devin unul dintre traficanţii tăi.

— Nu fac trafic decât de date, *hermano.* Deci?

Evident, Dante acceptă, însă îl puse să-i promită că Luna nu urma să profeseze acolo. Apoi sună la hotel şi făcu aranjamentele: cu excepţia Colombei, oaspeţii plăteau extra. Mersi, tată vitreg.

Între timp, Colomba îl conduse pe Andreas la Colloquium la prezentarea cărţii lui, pregătită pentru seara aceea, iar Brigitte merse alături de ei ca să se asigure că ziaristul nu ieşea din limitele impuse de rol.

Fură trei ore complicate pentru Colomba: dincolo de oboseala care începea să depăşească nivelurile acceptabile mai era şi dezgustul resimţit când îl vedea pe cel care încercase s-o ucidă cum se oferă sălii pline de spectatori de la parterul hotelului. Când vorbea despre lucruri dramatice, cum ar fi dispariţiile sau torturile din fosta RDG, nu se auzea nici musca-n zbor; când trecea la subiecte mai lejere, publicul râdea în hohote. Prelegerea lui se încheie cu nişte aplauze răsunătoare, apoi Andreas semnă câteva exemplare şi se întoarse la Colomba.

— Ţi-a plăcut? o întrebă el.

— Nu, hai să mergem.

— Şi dacă aş vrea să stau să dorm aici în loc de porcăria aia de canapea? Cum m-ai împiedica?

— Fă-o. Între timp, aş putea să încep să le povestesc fanilor tăi despre câteva schelete pe care le-ai ascuns în debara. Cine ştie dacă o să te mai adore după aia.

Andreas se uită fix în ochii ei şi Colomba se chinui o dată în plus să-i susţină privirea. De data aceasta, însă, înţelese de ce. Parcă s-ar fi uitat în ochii unei jucării de pluş, în spatele lor era un gol. Nici rău, nici răutate, ci un imens abis întunecat.

— Măcar pot să-mi iau nişte haine curate? zise Andreas.

— Poţi. Şi-aşa ţi-am percheziţionat camera după ce te-a făcut knock-out Dante. Am aruncat spray-ul paralizant.

— Bravo, zise Andreas cu indiferenţă.

Oare văzuse o scânteiere de furie? Colomba nu era sigură.

Când ajunseră înapoi la Brigitte, Colomba îl legă cu cătuşele de aceeaşi ţeavă. Apoi îl trezi pe Dante, care se prăbuşise din nou pe balcon.

— Tu stai primul de gardă.

— Îmi fac o cafea, spuse el, şi puse ibricul electric într-o priză de lângă uşa cu geam.

Era limpede că nu intenţiona să se mişte de acolo.

Brigitte se întoarse cu o pernă şi o pătură.

— Eşti sigură că vrei să stai pe covor? întrebă ea. Dacă vrei, poţi să dormi cu mine.

Colomba aşteptase şi, în acelaşi timp, se şi temuse de ofertă pentru că nu-i surâdea ideea să doarmă în aceeaşi cameră în care era şi Andreas, dar încă nu înţelesese dacă Brigitte încerca ceva cu ea sau nu. Învinse dorinţa de linişte. Se strecură în patul Brigittei şi se întoarse cu spatele la ea. Petrecu primele cincisprezece minute gândindu-se cum să respingă delicat un eventual avans fără s-o rănească. Nu ştia dacă să-i spună că era logodită sau, pur şi simplu, că nu-i plăceau decât bărbaţii chiar dacă asta, din experienţa ei, ar fi putut duce la nenumărate tentative de convingere: uneori femeile ştiu să fie mai insistente decât bărbaţii. Însă avansul nu mai veni şi nu veni nici în următoarele zile, în vreme ce strângeau toate informaţiile posibile despre Heinichen ca să i le dea mai departe lui Santiago.

Adunară toate scrisorile din căsuţa arhiplină şi documentele casei sale mulţumită unui prieten al Brigittei care lucra la primărie. Odată cu ele sosi şi copia xerox a buletinului său: fotografia arăta un bărbat energic, cu păr închis la culoare, de vreo şaizeci de ani. Colomba îi sună şi pe Amigos ca să verifice dacă nu găseau ceva prin anunţurile internaţionale de căutare, dar nu obţinură niciun rezultat.

Guarneri fusese cel care răspunsese la telefonul fix de birou, pentru că ceilalţi doi Amigos erau plecaţi în interes de serviciu ca să se ocupe de o transsexuală găsită moartă într-un tomberon la sfârşitul grevei măturătorilor. Pe cât de bucuros era s-o audă, pe atât era de îngrijorat.

— Încă suntem ţinuţi sub supraveghere specială, şopti el după ce efectuase căutarea în sistem. Santini e convins că ştim unde sunteţi, *dottoressa.* Şi că, oriunde aţi fi, puneţi la cale o nenorocire. Scuze, sunt cuvintele lui.

— Mă cunoaşte bine. Aţi avansat în vreun fel?

— Încă îi studiem pe pasageri şi motivele călătoriei lor. Deocamdată nu ne-a sărit nimic ciudat în ochi. Cu toţii erau persoane care stabiliseră să vină la Roma în interes de serviciu sau personal. Sigur, cineva ar fi putut să afle din timp şi să se organizeze.

— Căutaţi legături cu Rusia.

— Ok. Voi aţi descoperit ceva interesant?

— Greu de zis, răspunse vag Colomba.

Când încheie conversaţia, zâmbea. Pe parcursul apelului auzise pe fundal sunetul paşilor pe coridoarele secţiei Mobile şi vocile colegilor. Îi trecuse prin minte că îi lipseau, dar şi că, din fericire, peste puţin timp urma să se întoarcă la birou.

Apoi adevărul se prăvăli asupra ei ca o găleată de apă rece şi zâmbetul i se stinse. Urma să se întoarcă în Italia, dar nu şi la Brigadă. Odată ce se termina ancheta urma să ajungă într-un birou obscur din provincie şi să pună ştampile pe permise de şedere. Asta dacă ar fi acceptat postul, ceea ce nu avea de gând să facă. Într-un fel sau altul, pierduse Brigada Mobilă pentru totdeauna. *Tocmai când începea din nou să-mi placă.*

În ciuda eforturilor comune, figura lui Heinichen se contură foarte puţin în acele două zile. Aflară că se mutase la Berlin în urmă cu patru ani dintr-un orăşel din fosta RDG în care lucrase ca meşteşugar, înainte de asta – nimic. Desfăşurătorul de apeluri arăta o activitate

modestă, rareori apărea vreun număr care să se repete de mai mult de două ori, ceea ce îi făcu să creadă că avea în special întâlniri de serviciu. Verificând câteva numere descoperiră comercianţi cu sisteme noi de supraveghere instalate la un preţ de nimic care nu aveau nicio informaţie utilă. Heinichen îşi făcea reclamă prin viu grai şi nu rămânea în contact cu clienţii. În sfârşit, printre numere nu găsiră telefonul niciunui medic. Santiago *mirosise* şi cutia poştală a lui Giltine pe care o folosea Andreas. Scriseseră un mail în numele lui în care justificau de ce întârziase să-şi îndeplinească misiunea, dar Giltine nu răspunsese şi Santiago nu reuşise să mai afle nimic. Giltine se conecta anonimizând traficul, iar contul se năştea şi murea odată cu pagina respectivă.

Norocul dădu peste ei când analizau un extras de cont vechi, pentru că Heinichen primise o plată de aproximativ două mii de euro de la o femeie care se dovedi a fi soţia şefului adjunct al secţiei de chirurgie de la Sankt Michael, medicul chirurg Kevin Ode.

— Treabă încornorată, zise Andreas.

Când era în casă, în semn de frondă, refuza să mai poarte pantaloni. Rămânea pe canapea în chiloţi, ca un Buddha încătuşat şi dezgustător.

— Erau amanţi? întrebă Brigitte uluită.

— E mai uşor de crezut că soţia l-a angajat pe Heinichen ca să-şi verifice soţul, spuse Dante, iritat că trebuia să-i dea dreptate celuilalt. Pe lângă instalarea sistemelor de supraveghere, bineînţeles, omul nostru îşi rotunjea profiturile şi făcând pe detectivul privat. Ceea ce ar confirma teoria că e vorba despre un fost agent STASI.

— Ce spune lista intrărilor? întrebă Colomba.

Santiago spărsese programele de protecţie ale sistemului informatic al spitalului cu o uşurinţă jenantă.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar era de gardă, spuse Dante cotrobăind în dosar. Şi a stat două ore peste program.

— A aşteptat să se întunece, spuse Andreas.

Colomba încuviinţă.

— Să mergem să-l găsim, spuse ea. Îmbracă-te, Andreas. Aceeaşi regulă.

— Ţi-a mers bine odată cu el, nu-ţi forţa norocul, protestă Dante.

— Preferi s-o iau pe Brigitte şi pe el să ţi-l las aici?

Dante se gândi câteva clipe şi clătină din cap.

— Ai grijă, te rog.

— Bineînţeles că am.

Colomba îl eliberă pe Andreas, aşteptă să-şi tragă pantalonii pe el, apoi merse cu el la spitalul Sankt Michael din cartierul Schöneberg, la mică distanţă de locul în care JF Kennedy declarase că era berlinez. Era o după-amiază târzie: Colomba hotărî să ia metroul ca să ajungă mai repede şi călători cu nervii întinşi la maximum de teamă că Andreas urma să facă vreo nebunie. Dar, fiind în public, plaja lui de acţiune era limitată. Trei sau patru pasageri se apropiară ca să-l salute şi dădu şi câteva autografe, chiar dacă ceea ce îi şopti la ureche unei fete cu părul tuns periuţă o făcu să roşească şi să se îndepărteze în grabă.

Kevin Ode îi întâlni în camera de gardă de la parter, vădit iritat că fusese chemat de urgenţă prin difuzoare. Avea în jur de cincizeci de ani, era înalt şi slab, cu ochelari cu ramă subţire şi aurită.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el în germană.

Andreas îl strânse pe neaşteptate în braţe.

— Ţi-ai tras-o cu târfa greşită. Şi ai făcut să dispară mortul greşit, îi şopti el la ureche, astfel încât doar el şi Colomba să-l audă.

Vorbea în engleză, conform ordinelor primite, iar celălalt păli. Apoi îi spuse şefei infirmierelor că ia o pauză de cinci minute şi îi conduse în parcarea subterană unde îşi ţinea automobilul Mercedes. Colomba îl puse să se aşeze în spate cu Andreas, care îi puse un braţ în jurul gâtului. Ea se aşeză pe scaunul din faţă.

— Unde e Heinichen? întrebă.

Ode avusese câteva minute să cumpănească situaţia şi îşi zise că strategia cea mai bună era să încerce să nege.

— Chiar nu ştiu despre cine vorbiţi. E un pacient al meu?

— E bărbatul care a făcut schimb cu cadavrul unui boschetar alcoolic.

— Serios, m-aţi confundat cu altcineva.

Strategia se dovedi greşită. Înainte să poată reacţiona Colomba, Andreas apucă mâna stângă a chirurgului şi o suci. Colomba auzi limpede trosnetul. Ode urlă de durere.

Colomba îi porunci lui Andreas să-i dea drumul, iar el se supuse după ce îi făcu cu ochiul.

— Mi-ai fracturat încheietura! urlă Ode, adăugând ceva în

germană.

Andreas îi trase o palmă, făcându-i ochelarii să zboare.

— Vorbeşte în engleză.

— Ţi-am spus gata! îi ordonă Colomba.

— Ştiu cine sunteţi! îi spuse Ode lui Andreas. Vă denunţ! Vă bag la puşcărie! Vă bag la puşcărie pe amândoi!

— Aţi terminat? întrebă Andreas uitându-se fix în ochii lui.

Celălalt amuţi.

— Domnule doctor, spuse Colomba, aţi minţit cu bună ştiinţă în cadrul unei anchete despre un măcel. Aţi falsificat un dosar medical şi aţi ajutat un suspect să evadeze. Dumneavoastră sunteţi cel care are cele mai multe şanse să ajungă acolo.

— Care măcel? A fost un accident…

— Dacă nu mă credeţi, chem imediat poliţia, blufă Colomba.

— Şi dacă vă ajut?

— Pentru dumneavoastră se termină aici. Dacă vă ţineţi gura, la fel o să facem şi noi.

Bărbatul nu avea de ales şi povesti tot.

Era aşa cum îşi închipuiseră. Soţia lui Ode îl pusese sub supraveghere, dar înainte ca Heinichen să-i poate spune că soţul ei făcea sex cu diferite paciente şi cu vreo două infirmiere, ajunsese în spital, între viaţă şi moarte. Când îşi recăpătase cunoştinţa, cu puţinele forţe rămase îi explicase lui Ode că cineva urma să-l omoare dacă nu dispărea şi că el trebuia să-l ajute, în schimbul tăcerii lui faţă de soţie. Ode cedase şi organizase schimbul cu trupul neînsufleţit, ducându-l pe Heinichen afară pe un scaun cu rotile. În retrospectivă, dacă ar fi fost mai deştept l-ar fi sufocat cu o pernă.

Îl găzduise în casa lui din Alpii Bavarezi timp de patru luni, având grijă de el cum putea şi lăsându-l singur în majoritatea timpului. În chip miraculos, Heinichen îşi revenise fără transplanturi de piele şi plecase pe picioarele lui, dar nu spusese încotro. În tot acel timp, nu-i spusese nimic nici despre cine încerca să-l omoare, nici de ce.

— Deci nu ştiţi unde e? întrebă Andreas ameninţător.

Încheietura lui Ode se umflase cât o minge şi pulsa dureros.

— E în Ulm, dacă o mai fi acolo.

— De unde ştiţi? întrebă Colomba.

— Heinichen m-a sunat la puţine luni după ce plecase pentru că avea o infecţie gravă şi nu voia să meargă la spital. A trebuit să-i trimit

o reţetă prin fax la o farmacie din Ulm. Nu pot să vă ajut cu mai multe, dar infecţia o avea la picioare, nu cred că s-a mişcat prea mult. Acum, vă rog, daţi-mi drumul. Am nevoie de tratament.

Andreas îşi făcu vocea groasă ca să-i poruncească să nu povestească nimănui nimic şi, fără ştirea Colombei, îi şopti doctorului la ureche ce urma să-i facă în caz contrar. Colomba, însă, imediat ce ieşiră din spital, îl izbi de un perete. Parcă ar fi împins un sac de ciment, dar îl luă pe nepregătite. Ascunsă în întuneric de privirile trecătorilor, îi împinse ţeava pistolului în burtă.

— Data viitoare când mai ridici mâna asupra cuiva o să te fac să-ţi pară rău.

— Cum, mă rog? Mă arestezi? spuse Andreas cu un zâmbet răutăcios.

— Te împuşc în picior şi te las să zaci. N-o să mori, dar o să fii cuminte ceva timp.

Andreas reveni la expresia neutră.

— Nu sunt duşmanul tău.

— Ba eşti. Un duşman de mâna a treia cu care nu vreau să-mi pierd timpul. Dar, dacă mă obligi, o să mă ocup de tine.

În ochii lui Andreas apăru din nou strălucirea aceea metalică şi rămase tăcut pe tot parcursul drumului de întoarcere.

Însă înăuntrul lui clocotea. Cum îşi permitea curvişţina asta de poliţistă să se comporte aşa cu el? Nu ştia cine era, nu ştia ce era în stare să-i facă? În mintea lui se desfăşurară imaginile zecilor de prostituate cu care îşi satisfăcuse dorinţele şi le alese pe cele asupra cărora îi scăpase puţin mâna. Cele pe care le făcuse să scuipe sânge, cele care îl imploraseră să înceteze, cele care juraseră să-l reclame dar care până la urmă îi ceruseră iertare, *rugându-l,* însă, să nu se mai întoarcă la ele. În locul chipurilor lor îl puse pe cel al Colombei. Abia aştepta să aşeze lucrurile înapoi la locul lor. El era cel care dădea ordine, el era cel care răspândea frică. Nu gaboriţa aia ridicolă pe care o văzuse cum se contorsiona pe pat pradă delirului, care plângea disperată. Când o privise aşa, i se sculase şi fusese distras. Îl lăsase pe sperietoarea ei de prieten să se năpustească asupra lui. Data viitoare urma să nu mai piardă timpul.

•

Se întoarseră acasă la Brigitte unde Dante, când află vestea, se grăbi să-l sune pe Santiago, care îi răspunse din patul din apartamentul

de la hotelul Impero. Parcă era un videoclip al unei piese rap, cu Santiago la bustul gol, acoperit pe jumătate de cearşaf, tatuat şi cu un lanţ uriaş de aur pe care-l pusese special cu această ocazie. Luna se cuibărise lângă el, complet goală, şi zâmbea la obiectiv.

— *Hermano,* se trăieşte mişto rău aici! spuse el.

Bea o cupă de şampanie, care cu siguranţă că urma să ajungă pe nota lui Dante.

— Dar spune-mi cum funcţionează cafetiera, nu reuşesc să-i dau drumul.

— Te rog, n-o atinge.

— Bine, bine. O să comand. Ce vrei?

Dante îi explică ideea lui. De fapt, era simplă. Poate că Heinichen avusese o casă în Ulm înainte de incendiu, dar era puţin probabil: nu ar fi mers într-un loc pe care Giltine l-ar fi putut descoperi uşor dacă se informa în legătură cu el. În Ulm erau treizeci şi cinci de hoteluri şi două pensiuni, ale căror sisteme Santiago le sparse unul după altul şi descărcă registrele clienţilor din perioada în care bănuiau că se mutase Heinichen. Reuşi să facă asta cu toate mai puţin cu patru, care încă administrau datele manual. Din fericire, fugarul alesese unul dintre celelalte.

Santiago îl sună pe Dante în crucea nopţii şi îi trimise imaginea unui paşaport. Fotografia era aproape leită cu cea de pe cartea de identitate a lui Heinichen, doar că aici avea păr blond.

— Îşi spune Franco Chiari, cetăţean elveţian, spuse el. A venit în oraş când spuneai tu şi a luat camera 28.

— Când a plecat?

— Să plece? Trebuie să-i placă tare mult locul, pentru că încă e acolo. Dacă te grăbeşti, poate reuşeşti să pui laba pe el.

21.

Dante îi trezi pe toţi şi le comunică vestea. Trebuiau să plece spre Ulm înainte ca Heinichen să hotărască să facă o plimbare, iar Colomba se găsi în faţa unei dileme complicate. Nu putea să-l lase pe Andreas legat şi drogat pentru că dacă ar fi reuşit să se elibereze, cu siguranţă urma să le pună beţe-n roate. Dar dacă-l luau cu ei însemna să introducă o mare necunoscută în aventură.

În cele din urmă alese a doua variantă, pentru că măcar avea să-l aibă sub ochi. Ea urma să călătorească în maşina lui Andreas, cu el având mâinile prinse în cătuşe pe volan – şi la dracu' dacă-i vedea

cineva –, iar Dante în maşina lui, cu Brigitte. Fata voia să ducă povestea la bun sfârşit, iar Colomba acceptă din nou s-o implice, şi pentru că era traducătoarea lor oficială.

Înainte să plece, însă, descoperiră pe Airbnb o vilă care se afla puţin în afara oraşului şi care garanta „liniştea şi discreţia" şi o rezervară folosind cardul de credit al lui Andreas. Dacă urmau să-l găsească pe Chiari, cum îşi spunea Heinichen acum, urmau să aibă nevoie de un loc în care să vorbească şi care să nu fie hotelul lui, mai ales dacă nu se dovedea cooperant.

Plecară din Berlin la începutul după-amiezii şi făcură nouă ore până în Ulm din pricina obişnuitelor şi frecventelor opriri de care avea nevoie Dante. El se bucură mult de călătorie, pentru că Brigitte se dovedi o tovarăşă plină de duh, pe lângă faptul că era curioasă în legătură cu el, ceea ce îi gâdila egoul.

— Vă cunoaşteţi de mult, tu şi Colomba? îl întrebă pe Dante după a doua oprire.

— De doi ani, răspunse el. De când şeful ei a trimis-o la mine ca să mă convingă să colaborez cu poliţia.

— Înainte nu lucrai cu ei?

— Nu mi-au fost niciodată simpatici băieţii în uniformă. Iar eu nu le sunt simpatic lor. Dar Colomba e un caz aparte.

— La început credeam că sunteţi împreună. Apoi am văzut că dormiţi în paturi separate. Sau aţi făcut-o doar ca să nu mă simt stânjenită?

— Ea nu s-a preocupat niciodată prea mult de stânjeneala altcuiva. Dar suntem doar prieteni.

— Iar tu nu eşti gay.

Dante zâmbi cu prefăcătorie.

— Nu, dar poate că n-am găsit încă bărbatul potrivit.

— Sper să nu se întâmple în viitorul prea apropiat.

Dante fu luat prin surprindere.

— Ah! Ups.

Brigitte îl lovi uşor cu pumnul în umăr.

— Ups? Eu mă confesez aşa şi tu nu spui decât ups?

— Nu erai lesbiană?

— Şi ideea asta de unde ţi-a mai venit?

— Colomba era convinsă.

— De asta doarme îmbrăcată?

Brigitte râse sincer pentru prima oară în două zile.

— Ascultă, chiar am încercat cu câteva prietene, dar nu pot să zic că mi-a plăcut chiar aşa mult.

Dante rânji caracteristic.

— Dacă ai făcut şi poze, mi-ar plăcea să arunc o privire.

Ea îi dădu un alt pumn, de data asta mai tare.

— Încă nu suntem atât de intimi!

— Ai dreptate.

Ea îl scrută cu privirea.

— Şi nici n-o să fim, nu-i aşa?

— Nu am nimic împotriva sexului liber, dar am capul ferfeniţă în perioada asta.

— Şi inima dată.

Dante nu spuse nimic.

— Colomba ştie?

— Cine ţi-a zis că vorbeam despre ea? spuse Dante, apoi oftă când înţelese că era inutil să mintă. Parcă sunt un adolescent, nu-i aşa?

— Un adolescent ar fi oprit şi ar fi sărit pe mine.

Dante mimă o grimasă ameninţătoare.

— Încă mai am timp.

— Nu face promisiuni pe care nu eşti în stare să le respecţi. Oricum, de ce nu-i spui?

— Mersi, dar nu. Bărbatul ei ideal ar trebui să poată ucide un crocodil cu mâinile goale. După cum vezi, nu intru în categoria asta.

În timp ce vorbea, Dante rememoră scena în care Colomba îi dădea numărul *prietenului* ei de la trupele speciale lui Alberti. Reuşise să audă fiecare cuvânt din discuţia lor şi observase că gesturile ei erau pline de stânjeneală şi nervozitate, dar le pusese pe seama plecării iminente spre Germania. Acum căpătară brusc un alt sens. Se plăceau? Aveau o relaţie?

— Dar tu? Eşti singură sau ai o relaţie deschisă? se chinui el să întrebe ca să-şi distragă atenţia de la imaginea aceea dureroasă.

— Singură. N-aş putea să-ţi spun dacă din păcate sau din fericire.

Un panou care arăta direcţia spre Ulm îi distrase atenţia Brigittei, care se întunecă la faţă.

— Ce o să facem când îl găsim pe Heinichen?

— O să vorbim cu el.

— Şi dacă refuză? Vreţi să-l bateţi sau aşa ceva?

— Ţi se pare că sunt genul?

— Nu.

Îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Pot să stau aşa fără să simţi că îţi trădezi marea iubire?

— Stai să pun avariile…

— Sst, dorm.

Şi păru să adoarmă de-adevăratelea. *Cine are dinţi, n-are pâine, cine are pâine, n-are dinţi,* îşi zise Dante a cărui stimă de sine, însă, crescuse enorm.

•

În cealaltă maşină, atmosfera era mai puţin idilică.

Colomba refuzase toate încercările şoferului ei de proporţii mastodontice să încropească o conversaţie. Ştia că o testa ca să-i caute punctele slabe, cei ca el făceau asta întotdeauna.

— Cum te simţi acum că eşti de partea cealaltă a baricadei? o întrebă el pe la jumătatea drumului.

Colomba nu spuse nimic.

— Hai, mă obligi să conduc legat cu cătuşe de volan, nici nu ştii cât e de incomod. Fă-mi pe plac o clipă. Cum te simţi când devii infractor?

— Nu sunt o infractoare.

— Tu cum îi spui cuiva care ţine prizonieră o altă fiinţă omenească?

— Temnicer, în cazul tău.

— Prin urmare eşti judecător, juriu şi gâde? Nu cred că e legal nici în ţara ta, oricât de înapoiată o fi.

Colomba îşi impuse să nu aibă nicio reacţie, dar mâna pe care o ţinea în geacă pe patul pistolului îi transpira.

— Îţi împărtăşesc alegerile, continuă Andreas. Nu mă înţelege greşit. Acţionezi raţional. Însă legea ar trebui respectată pornind de la judecata personală. Altfel, oricine şi-ar putea aroga dreptul s-o încalce în numele unui obiectiv egoist. Iar tu eşti poliţistă, deci ar trebui să fii garant al legii.

— Nu e nimic egoist în ceea ce fac, şopti ea. Caut o asasină.

— Aşa se justifică vinovatul, declamă Andreas cu glas de stentor.

— Taci dracului din gură şi condu mai departe, izbucni Colomba, refuzând să mai continue jocul.

Andreas zâmbi văzând fisura pe care credea că o produsese, dar se înşela.

Fisura din interiorul Colombei era acolo de ceva timp şi se lărgea pe zi ce trecea. Pentru că ea continua să-şi pună întrebări legate de ce făcea. Începuse prin a forţa regulile, dar în scurt timp ajunsese să le încalce complet. În aproape toate legislaţiile lumii exista aşa-numita stare de necesitate. Dacă eşti pe moarte într-o şalupă şi îţi ucizi tovarăşul de necaz ca să-l mănânci, nu ţi se poate imputa nimic. Erai pe moarte, era singura variantă, oricât de crudă ar fi fost. Era valabilă şi pentru alpiniştii care tăiau coarda tovarăşilor lor ca să nu cadă cu ei în prăpastie, la fel şi pentru cei care, ca să scape de un cutremur, îşi abandonau soţiile şi copiii. Starea de necesitate.

Dar era valabilă şi pentru cine încerca să oprească o asasină care lăsa măcel în urma ei? Măcar în conştiinţa ei, dacă nu la proces. Nu ştia, iar drumul alături de Andreas făcea întrebarea cu atât mai dureroasă.

Ajunseră noaptea, aşa cum prevăzuseră, şi parcară la un kilometru de hotel. Acesta se găsea în inima *Fischerviertel,* cartierul pescarilor, compus din case cu faţade de bârne colorate şi mici poduri care treceau peste râul Blau. Dante îşi promisese să-l mai viziteze o dată, dar acum, când mergea pe lângă el la război, nu i se mai părea atât de interesant. Ţinea mâinile în buzunar ca să-şi ascundă tremuratul, încercând să ignore glăsciorul din interiorul lui care îi cerea să ia una dintre multele sale pastile sau o gură de vodcă din sticluţă. Aruncă o privire spre Brigitte, care se uita în jur cu un aer rătăcit.

Doamne sfinte, e aşa tânără, îşi spuse într-un moment de luciditate indus de adrenalină. *Cum de mi-a trecut prin minte s-o las să vină cu noi*? Nu putea decât să-şi spună că era răspunzător şi de ea şi de Colomba pentru că el le adusese până acolo, iar îngrijorarea depăşea entuziasmul de a se afla în apropierea bărbatului pe care-l căutau. *E pe jumătate invalid şi nu mai e tinerel, s-ar putea ca totul să meargă ca uns,* încerca el să se liniştească.

Dar asta n-o credea nici el, şi avea dreptate.

22.

Hotelul era mititel şi graţios, cu trei etaje şi acoperiş înclinat. Faţada de cărămidă era acoperită cu scânduri de lemn roşu care înconjurau ferestrele prinse în cadre de aceeaşi culoare. Ca să ajungi la

recepţie trebuia să treci de un pod de piatră acoperit cu iederă. Din apă se ridica o ceaţă uşoară în care se reflectau luminile lampioanelor, dând peisajului o atmosferă de vis.

Conform planului, Colomba şi Andreas urmau să intre primii, prefăcându-se că erau în căutarea unei camere anume, în vreme ce Brigitte şi Dante rămâneau afară, fiecare pe câte o latură a clădirii. Cu toţii aveau la ei staţii radio ieftine cumpărate de pe drum. Cu toţii în afară de Andreas, căruia i-o luaseră pentru că transmitea întruna versuri porcoase.

Dante ar fi vrut să intre alături de Colomba, dar în faţa uşii hotelului barometrul interior îi sări de limita admisă iar intrarea se transformă într-o prăpastie gata să-l înghită. Se dădu câţiva paşi în spate, sprijinindu-se de balustradă, şi le făcu semn celorlalţi să meargă mai departe. Atunci începu totul s-o ia razna.

Chiar când Colomba şi Andreas erau gata să calce pragul, începu urletul alarmei de incendiu, iar un fuior de fum negru ieşi pe una dintre ferestrele de la etajul al doilea. Colomba şi Andreas încremeniră la intrare, iar portarul alergă spre ei ca să-i blocheze. Ştiind ce urma să se întâmple, Dante şopti un *nu,* dar Andreas nu-l auzi şi îi trase bietului o lovitură cu capul care ar fi putut să îndoaie un zid. Portarul căzu ca trăsnit în vreme ce Andreas, acoperindu-şi faţa cu o batistă, alergă spre norul de fum care umplea acum casa scărilor, dărâmându-i şi speriindu-i pe clienţii care încercau să iasă. Colomba înjură în staţie şi porni după el.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Brigitte prin staţie.

— Prietenul nostru tocmai a dat foc hotelului, răspunse Dante. O să încerce să iasă, ai grijă pe partea ta.

— Aici nu se mişcă nimic. Şi Colomba unde e?

Dante privi din nou hotelul năpădit de fum.

— E înăuntru cu Andreas.

— *Scheisse*!

Dante se uită agitat la clienţii care fugeau şi încercă să-l repereze pe Chiari, dar apoi mută privirea spre întunericul din spate şi observă că una dintre ferestrele restaurantului se deschidea: după câteva clipe, o umbră se rostogoli în grădină, căzu, se ridică şi continuă să şchiopăteze dureros spre malul râului. Era sigur că era bărbatul pe care-l căutau.

Dante alergă după el.

Cel puţin încercă s-o facă, dar nu făcu niciun pas. Tremura şi transpira, iar mâna pe care o ţinea sprijinită de balustradă se strânsese ca o menghină.

— Rahat, nu acum, nu acum! se rugă el, dar frisonul deveni şi mai puternic, iar transpiraţia se făcu de gheaţă. Apucă frenetic staţia şi ceru ajutor, dar drept răspuns nu primi decât zgomot alb. Era unul dintre coşmarurile în care totul se petrece foarte încet, dar este inevitabil. Bărbatul avea să scape iar el urma să rămână acolo de parcă ar fi prins rădăcini. A cine ştie câta oară când se făcea de râs faţă de Colomba, îşi zise, a cine ştie câta dovadă că pe teren nu era bun nici cât o ceapă degerată.

Gândul acesta mai mult decât oricare altul îi dădu forţa să reacţioneze. Atacul de paralizie încetă aşa cum venise, iar Dante alergă pe câmp.

Chiari auzi paşi şi se întoarse spre el. La lumina unui felinar, Dante nu reuşi să-l vadă bine dar înţelese că focul fusese nemilos. Era un bărbat de talie medie, iar partea dreaptă a corpului era aceea a unui bătrân în formă, cu aspect îngrijit. Partea stângă, în schimb, arăta cu totul altfel. Pe partea aceea, chipul era o masă de cicatrici, iar părul nu mai exista. Ochiul privea printr-o crăpătură îngustă, gura era curbată spre în jos şi lăsa să se vadă dinţii de pe maxilarul inferior. Piciorul era strâmb şi îl făcea să se încline pe partea lui, iar mâna stângă nu mai avea decât două cioturi de degete. Dar adevărata problemă era mâna dreaptă, pentru că în ea ţinea un revolver mic pe care-l aţinti spre Dante.

— Vrem doar să vorbim cu tine, spuse el imediat.

Luat prin surprindere, vorbise în italiană, dar celălalt îl înţelese oricum.

— N-am nimic de spus, răspunse bărbatul în aceeaşi limbă, stâlcind cuvintele prin gura deformată.

— Nu vrei s-o găseşti pe cea care te-a ars de viu? Nu vrei să te răzbuni pe Giltine?

Chiari, sau cum naiba îl chema, ezită, iar Dante văzu cum în spatele lui apar din întuneric două siluete care nu puteau fi decât Colomba şi Andreas.

— Lasă-mă să plec sau te împuşc.

— O să te găsească, la fel cum te-am găsit şi noi. Dar noi putem să te ajutăm.

Cele două figuri erau acum la doar câţiva metri. Andreas încercă să înainteze mai mult, dar Colomba îi puse piedică şi el se prăbuşi la pământ.

Zgomotul îl alarmă pe Chiari, care se întoarse o clipă. Dante se aşteptase la asta şi îi sări în spate. Căzură amândoi, iar Dante îi prinse cu ambele mâini braţul în care ţinea pistolul.

— Aici e! L-am prins! Veniţi! răcni el.

Umbra Colombei veni între el şi felinar, apoi piciorul ei lovi pistolul.

— Nu mai urla atâta, nu-i decât un bătrân beteag.

Era acoperită de funingine şi avea părul pârlit.

— Care are un pistol.

Colomba şi-l puse în geacă.

— Acum nu mai are.

Dante se ridică în timp ce ajunseră lângă ei şi Andreas şi Brigitte. Andreas era pârlit ca şi Colomba, cu excepţia faptului că el n-avea păr.

— Să plecăm înainte să ne vadă, zise el cu glas răguşit.

— La maşini, porunci Colomba.

Alergară până la locul de parcare cu spatele la incendiu, iar pe o porţiune scurtă fură urmăriţi de câţiva clienţi care îi zăriseră în întuneric. Din fericire, ceva explodă lângă hotel, poate o altă maşină, şi îşi pierdură interesul pentru ei.

— De ce nu răspundeai prin staţie? o întrebă Dante pe Brigitte.

— De fapt tu n-ai mai vorbit la un moment dat. O auzeam pe Colomba, dar nu şi pe tine.

Dante îşi verifică staţia. În agitaţia momentului, schimbase frecvenţa.

— S-o fi stricat, minţi el.

Chiari se chinuia să se ţină după ei, iar Colomba îl obligă pe Andreas să-l ia în braţe. Îl ridică fără efort.

— Credeam că ţi-e frică de foc, îi spuse.

— Du-te-n mă-ta, răspunse Chiari, deloc intimidat.

Îl aruncară pe bancheta maşinii lui Andreas şi conduseră până la vila pe care o închiriaseră la cinci kilometri în afara oraşului. De fapt era o casă ţărănească aflată în mijlocul unei pajişti mari, presărată în chip curios cu statui în stilul celor din Grecia antică. Poarta se deschidea cu un cod, cheile pentru restul casei se aflau în căsuţa

poştală.

Parcară în curte, apoi închiseră la loc poarta. Când Andreas dădu să coboare, Colomba îl prinse din nou de volan cu cătuşele.

— Ai de gând să mă laşi aici?

— Parcă-ţi spusesem să nu mai pui mâinile pe nimeni. Ai noroc că nu te-am lăsat acolo să arzi.

— Vreau să aud ce are de zis, spuse Andreas. Merit!

— Nu meriţi decât o celulă, zise Colomba şi trânti portiera.

În afară de a-l pedepsi, nu voia ca Andreas să ştie mai multe decât ştia deja. Pentru bunul mers al anchetei, dacă ar fi fost obligată să-i dea drumul.

— Să nu faci scandal sau mă întorc.

Se îndepărtă şi li se alătură celorlalţi în casă. Andreas scrâşni din dinţi şi înjură în germană, dar se calmă aproape imediat. Cel puţin la exterior. Ştia că urma să vină şi clipa în care să i-o plătească gaboriţei. Putea s-o vadă în faţa lui, acoperită de toate nuanţele de sânge.

Curând.

Când Colomba dispăru în casă, se întinse pe scaunul de lângă el şi deschise cu piciorul un compartiment de sub torpedou.

Un ziarist bun trebuie să aibă mereu un as în mânecă.

23.

Se aşezară în sufrageria enormă de la parter, în care se aflau două mese pentru câte zece persoane şi un colţ pentru siestă, mare cât apartamentul Colombei. Lângă el se deschidea un mic coridor cu baie după care urma scara care conducea la etajul superior, unde erau patru dormitoare. Prizonierul fu aşezat pe una dintre canapele, de unde îi fixă în tăcere cu ochii lui asimetrici. La lumina lustrei mari cu lumânări false, pagubele făcute de foc ieşeau şi mai tare în evidenţă.

Brigitte scotoci în dulapurile de bucătărie şi scoase din ele ceai şi un fierbător, în vreme ce Dante o rugă să-i arunce sticla de vodcă. Şi aceasta era caldă ca aceea scoasă din barul de la Colloquium, dar măcar era o Beluga Platinum, cea mai bună. Aşezat pe pervazul ferestrei prin care intra aerul rece, Dante întinse recipientul către prizonier.

— Vrei?

Celălalt mută privirea ca să refuze, apoi se răzgândi şi făcu semn că da. Luă sticla şi Dante fu lovit de gândul că făcuse o nebunie şi că

prizonierul urma s-o folosească pe post de armă, dar acesta nu făcu decât să bea câteva înghiţituri rapide, apoi încă una mai lungă, şi i-o dădu înapoi.

— De doi ani n-am mai pus gura pe alcool, zise el într-o italiană perfectă, doar cu un uşor accent estic.

— Recomandarea medicului?

Bărbatul îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Voiam să fiu lucid. În caz că se întorcea ea. Dar acum…

Ridică din umeri.

Dante luă o gură, iar căldura alcoolului care i se răspândea în tot corpul îl făcu să conştientizeze că era adevărat, că imposibilul se întâmplase. Avea în faţă pe cineva care deţinea cheia misterului lui Giltine. Bărbatul care ştia de ce se plimba prin lume şi îşi secera victimele asemenea fiinţei supranaturale al cărei nume îl purta.

Şi dacă minte, dacă refuză să vorbească?

Încercă să-l citească, dar cicatricile îi modificau prea tare postura şi expresiile. Prizonierul îl mustră cu degetul arătător sănătos.

— Ne învăţau şi pe noi trucul ăsta. Dar încercam să nu ne dăm de gol.

— Care truc?

— Ăla prin care înţelegi la ce se gândesc alţii studiindu-le expresiile.

— Pregătire militară? De spionaj?

Prizonierul ridică din nou din umeri.

Colomba se întoarse cu Brigitte, ţinând o ceaşcă în mâini. Avea o foame de lup dar în casă nu era nimic de mâncare.

— Din păcate Brigitte nu vorbeşte italiană, spuse ea în engleză. Deci o să folosim engleza ca limbă comună. E bine şi pentru dumneata?

— Nu am nimic de zis.

Engleza prizonierului era aproape lipsită de accent şi probabil că şi germana lui era perfectă. Dante îşi zise că învăţarea limbilor la nivelul acela făcea fără îndoială parte din pregătire, oricare ar fi fost ea.

— Măcar spuneţi-ne cum vă cheamă.

— Franco Chiari.

Colomba trase un scaun în faţa lui şi se aşeză.

— Giltine a omorât douăsprezece persoane în Italia, şase la Berlin în incendiul din Absynthe din care numai dumneavoastră aţi

ieşit cu viaţă, iar prietenul meu e convins că a mai omorât o mulţime de alte persoane în lume.

— Prietenul dumneavoastră probabil că are dreptate, încuviinţă Chiari.

— Prietenul meu crede că nu a terminat să ucidă.

— Şi asta e posibil.

— Sunteţi singurul care ne poate ajuta s-o oprim.

El zâmbi cu partea de faţă care îi funcţiona. Rezultatul fu o grimasă grotescă.

— Nu puteţi s-o opriţi.

— După ce v-a făcut, de ce nu vreţi să ne ajutaţi?

— Pentru că merit ce mi-a făcut. E vina mea e că e încă în libertate şi face ce face.

— Aţi fost soldat sau spion, interveni Dante, care făcuse legăturile. Se întâmplă ca misiunea dumneavoastră s-o privească pe Giltine?

— N-o chema aşa când mi-au dat misiunea.

— Ok. Trebuia s-o prindeţi şi n-aţi reuşit, spuse Colomba, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze răbdarea, chiar dacă ar fi vrut să-l ia la şuturi.

— Dar am reuşit. Tocmai asta e problema. Mi-am făcut treaba.

Vocea bărbatului se reduse la o şoaptă.

— Am găsit-o şi am făcut ce trebuia să fac.

— Şi ce trebuia să-i faci? interveni Brigitte pentru prima oară. Ce i-ai făcut?

— Am omorât-o, spuse bărbatul care-şi spunea Chiari. De asta se răzbună acum.

- **Capitolul V**

Price Tag

Odinioară-2010

E o noapte fără lună, zgârie-norii din Shanghai strălucesc pe cerul negru. Femeia priveşte cotul mare al râului Yangtze, care curge la douăzeci de etaje mai jos faţă de fereastra hotelului. Se gândeşte la apa rece ca gheaţa dintr-o închisoare străveche, apoi la cea caldă din marea din Spania. La vremea când i se spunea Fetiţa sau Muta. Înainte să aleagă un nume nou, singurul care să simtă că îi aparţine.

În camera din spatele ei, în patul enorm şi prea moale, Katia doarme pe burtă, cu părul împrăştiat pe pernă ca tentaculele unei

meduze de culoarea sângelui, cu un picior descoperit. Femeia se apropie de ea și face cearșaful să alunece ușor până când îi descoperă trupul. Pielea Katiei e albă ca laptele și pare să strălucească la lumina lampadarului, trupul îi e subțire, aproape lipsit de rotunjimi.

Strămoșii Katiei trebuie să fi fost prăzi, nu prădători, își spuse Femeia. Fugeau prin pădure cu picioarele lor lungi și se ascundeau. Furau mâncarea, nu o vânau.

Spre deosebire de mine.

Se apleacă peste Katia. Sub parfumul gelului de duș fără nume pus la dispoziție de hotel simte aroma vinului care se evaporă și a țiparului la grătar pe care l-au mâncat în Districtul 51 la un mic restaurant îndesat între o galerie de pictură și un laborator de restaurări. Când nu învață și nu are examene, Katia își petrece tot timpul în District. Se întoarce seara cu niște ochi care strălucesc datorită minunilor pe care le-au văzut. Katia trăiește din artă și din frumusețe. Femeia nu înțelege, dar percepe efectul pe care-l au asupra ei. Simte fascinația la persoana a treia. Mereu a fost așa între ele, de când a văzut-o pe scena unui concert la Paris, la pian, zburând pe note într-un cerc de lumină. Când a avut-o, chiar în aceeași seară, trupul Katiei încă vibra de la sunetele muzicii care o străbătuseră, de la aplauze și emoție.

Nu trebuia să fie decât o dată, dar de atunci au rămas împreună, au petrecut doi ani călătorind prin lume. Femeia a devenit tovarășa artistei, umărul ei, prezența necesară din spatele cortinei. Știe că e greșit și a încercat să fugă de ea, dar s-a întors mereu. Katia și-a făcut loc în ea. Când stă departe de ea, Femeia se ofilește și moare.

Mai devreme sau mai târziu o să înțeleagă. O să vadă ce sunt de fapt.

Și oricum o să se termine.

O picătură de transpirație alunecă în curbura spatelui Katiei, chiar deasupra feselor aproape plate. Femeia o linge. Are gust de viață.

Ar plânge dacă ar ști cum se face.

Katia se trezește. Întinde mâna și o mângâie pe obraz. O invită lângă ea. Femeia se supune, urmând cu buzele o venă de pe brațul celeilalte. Simte cum pulsează încet, în același ritm cu respirația. Se sărută.

— Am avut un vis ciudat, șoptește Katia.

— Visele sunt mereu ciudate, zice Femeia, care nu visează niciodată. Despre ce era?

— Aproape că nu mi-l mai amintesc, știu doar că era cu Giltine.

— Cine e?

— O vrăjitoare despre care îmi povestea bunica. Conducea un grup de femei îmbrăcate în alb care purtau lumânări. Mergeau într-un oraș părăsit și întunecat, ruinat, cu case distruse…

— Ca după un război…

— Un război nuclear, poate… știi, lumea părăsită și lipsită de viață.

— Cu excepția femeilor.

— Ele nu sunt vii. Giltine le duce în Paradis sau în Infern… E duhul morților.

Katia se foiește.

— Hai, vino în pat.

— Nu chiar acum.

Femeia își pune pe ea halatul și papucii de burete cu sigla hotelului.

— Te duci la saună? o întreabă Katia.

— Da.

Femeia merge mereu noaptea la saună, când nu e nimeni și clienții nu au voie să intre. Dar l-a mituit consistent pe recepționer, care îi dă o cheie de serviciu.

Katia își aruncă picioarele jos din pat.

— Vin cu tine. Nu-mi place să stau singură.

Și ea își puse halatul și ieșiră împreună din cameră. E ora două. Râsetele grupurilor de turiști de la barul din curte s-au stins. Pe coridor miroase a legume fierte și durian, un fruct pe care Katia refuză să-l guste tocmai din pricina mirosului. Însă Femeia nu are probleme. Reușește să mănânce orice, mort sau viu. E unul dintre avantajele de a fi ceea ce este.

Coboară pe scara de serviciu până la salonul de spa de la subsol – Femeia nu folosește liftul dacă poate să evite. Acolo au saună, o cadă cu apă rece și o piscină mică, rotundă, cu apă caldă și hidromasaj. Pereții sunt roșu închis, podelele sunt din marmură neagră, iar din boxe se aud notele Preludiului în Do minor de Bach. Femeia recunoaște nota Katiei. Se întreabă dacă e doar o coincidență sau dacă direcțiunea hotelului a făcut-o special ca să-și sărbătorească oaspetele de seamă care în seara următoare va apărea pe scenă la Grand Theatre.

Doar puține lumini sunt aprinse, iar ele alunecă goale în piscina cu hidromasaj, în penumbră. Katia se lasă în voia plăcerii aceleia cu

parfum de interzis, Femeia, în schimb, abia închide ochii că îi deschide imediat.

Ceva nu e-n ordine.

A simţit de când a intrat, dar abia acum şi-a dat seama ce e. Vestiarul din care peste zi se iau prosoapele are uşa deschisă. Nu s-a mai întâmplat niciodată în săptămâna pe care au petrecut-o la hotel, pentru că omul de serviciu aranjează totul până la ora 23, ora oficială de închidere a zonei spa. De data asta n-a făcut-o.

Femeia are acum toate simţurile încordate. Sunetul instalaţiei de hidromasaj e o perdea imposibil de străpuns, dar sub mirosul de clor şi de dezinfectant simte un iz de tutun şi ceva mai subtil şi acru, ca de om.

Katia deschide ochii când simte că trupul cald al celeilalte a dispărut. Femeia s-a prelins în liniște afară din cadă şi acum stă ghemuită pe margine, într-o postură animalică, de fiară. Katia n-a mai văzut-o niciodată aşa. Nu mai e fiinţa alături de care a dormit în ultimii doi ani, alături de care a călătorit şi cu care a făcut dragoste. Mereu a existat un fel de pact nerostit în privinţa trecutului Femeii. Nu vorbeau despre acest subiect, de parcă ea s-ar fi născut în ziua în care se cunoscuseră. Dar acum Katia se întreabă dacă nu cumva a greşit, atât de puternică e mirarea când o vede astfel. Când o vede cum traversează încăperea fără să scoată nici cel mai mic sunet pe podeaua umedă, mişcându-se prin umbrele cele mai întunecate.

Femeia se uită în vestiar şi vede ceea ce a înţeles deja. Mirosul acru vine de la intestinele omului de serviciu care zace mort, cu burta deschisă, în genunchi, de parcă s-ar ruga la un zeu nemilos. Femeia se dă brusc înapoi şi se loveşte de doi bărbaţi a căror prezenţă în întuneric a intuit-o.

Katia, încă în cadă, vede nişte umbre care se mişcă şi aude nişte zgomote surde, dar nu reuşeşte să-şi dea seama ce se întâmplă. Cu toate acestea, îi e teamă s-o strige pe Femeie, îi e teamă ca nu cumva strigătul ei să dezlănţuie ceva înfiorător.

Din întunericul de dincolo de cadă apare un bărbat îmbrăcat în uniforma gri a personalului. Are o expresie neutră şi ochi deschişi la culoare.

E Maksim.

Katia îi întreabă ce vrea, dar Maksim o înşfacă de păr şi o loveşte cu faţa de marginea bazinului. Incisivii Katiei se rup, iar ea ţipă în sfârşit.

În capătul sălii, umbrele încep imediat să se miște mai repede, apoi din întuneric țâșnește dintr-odată trupul gol și acoperit de sânge al Femeii. Aleargă spre Maksim atât de repede că el nu reușește să țintească. Spera s-o atragă în capcană folosind-o pe Katia, dar a calculat greșit. Nu poate să apese pe trăgaci decât o dată înainte ca Femeia să-l lovească, izbindu-l de perete. Glonțul trece prin fruntea Katiei, care încerca să se ridice. Cade în apă cu un pleoscăit. Femeia e distrasă. Doar o clipă. Poate pentru prima oară în viața ei. Iar Maksim, care a scăpat pistolul iar la impact și-a rupt trei coaste și și-a crăpat o vertebră, îi înfige cuțitul de vânătoare în spate.

Femeia se arcuiește și îl lovește cu cotul. Mandibula lui Maksim se frânge, slăbește priza pe cuțit, care rămâne înfipt în trupul ei. Alunecă pe podea, Femeia încearcă să-i dea un picior în gât, dar sângerează abundent din rana de la spate. Se mișcă încet, iar Maksim joacă totul pe-o singură carte. O împinge și Femeia își pierde echilibrul, zburând cu fața în jos în bazinul cu apă rece. Cu ultimele forțe, Maksim sare asupra ei, o apasă în jos, încercând cu disperare să nu-și piardă cunoștința. Femeia încearcă să se împingă în marginea bazinului, dar alunecă și nu reușește să o apuce. După al cincilea minut, trupul ei încetează să se mai zvârcolească. După al șaselea mai are mici spasme în membre.

La al zecelea nu mai e decât liniște.

Maksim ar continua s-o țină în apă dacă n-ar auzi de afară voci care vorbesc în chineză. Atunci fuge. Cu fiecare pas umed care îl duce departe de firmele ultimelor localuri deschise, de lampioanele roșii pentru turiști, lasă în urmă o bucată din anii aceia lungi care au trecut din ziua în care a acceptat oferta unui bărbat care-l înspăimânta. Pe atunci nu era decât un băiat, acum era bătrân, ca un câine ținut în lanț. Acum s-a terminat, își spune. Acum am tăiat și ultima legătură.

Dar se înșală.

Când sosește poliția, de fapt Poliția Populară Chineză, nomenclatura oficială, militarii sunt nevoiți să constate moartea unei pianiste celebre de origine lituaniană și a doi criminali locali cunoscuți ca având legături cu Triadele.

Trupul Femeii, însă, a dispărut.

1.

Maksim, care își spusese Heinichen, Chiari și în alte feluri pe care le uitase, ceru o țigară, iar Dante îi întinse pachetul fără să-l privească.

— Cum a scăpat? întrebă Colomba rupând tăcerea gravă care se aşternuse.

— Frigul încetineşte organismul, murmură Dante.

Avea un glas pierdut. Înecul era esenţa temerilor sale cele mai mari.

— Au existat cazuri în care naufragiaţii au supravieţuit şi mai mult timp fără să respire.

— Ar fi trebuit s-o umplu de gloanţe, dar mi-era greu şi să stau în picioare. În plus, nu credeam că era nevoie.

Maksim îşi dădu seama că se destăinuia unor necunoscuţi. După o viaţă complet rezervată, se elibera de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. *Fir-ara dracului, ar fi trebuit s-o fac mai devreme.*

— I-a luat patru ani să mă găsească, dar a reuşit. N-ar fi contat nici dacă aş fi fost la capătul lumii, nu la Berlin. Dacă aş fi fost în vârful Turnului Eiffel, Giltine i-ar fi dat foc de la bază.

— Ai fi meritat, spuse Brigitte, livid㠄.

Părea gata să-i sară la gât.

— Tot ce s-a întâmplat mai târziu e din vina ta.

— De ce sunteţi aşa de sigur că ar fi făcut lucrurile astea? întrebă Dante.

— Dar ce credeţi că făcea înainte s-o găsesc la Shanghai? Aveţi senzaţia că se angajase femeie de serviciu? replică dispreţuitor Maksim. Am vânat-o aproape treizeci de ani, iar în aceşti treizeci de ani a supravieţuit omorând oameni. Pentru Vory v Zakone sau pentru iudele din FSB când aveau vreo treabă pe care le era silă s-o facă. Era imposibil să dai de urmele ei dacă nu ştiai cum să te uiţi, iar eu ajungeam mereu prea târziu. Rusia e mare, iar ea se mişca şi în afara graniţelor. De câteva ori am negociat cu diverşi mafioţi cu care era în legătură ca să mi-o predea, dar a reuşit să scape de fiecare dată.

— Şi de ce nu aţi continuat s-o vânaţi când aţi aflat că era încă în viaţă? interveni Colomba.

— Când m-am întors la Moscova am descoperit că numele meu ajunsese pe lista lui Poteyev. Ştiţi cine e?

— Da, zise Dante, dar fu singurul aşa că începu să explice. Alexandr Poteyev era o cârtiţă a CIA din Serviciul de Informaţii Externe al Rusiei. A dezvăluit identitatea mai multor agenţi sub acoperire. De pildă Anna Chapman.

— Nu toate numele au ajuns la ziar, unele au fost păstrate

secrete, zise Maksim. Iar asta însemna că pe bieţii nenorociţi nu-i păştea doar un proces. Mai curând o celulă fără nume sau o groapă, cu acordul ambelor părţi.

— Iar numele dumitale era unul dintre acestea, spuse Colomba.

— Exact. Aşa că am fugit şi am sperat să nu merite ca serviciile americane sau ruseşti să-şi bată capul să mă urmărească. Dacă nu ieşeam în evidenţă, pe cine puteam să deranjez? Din păcate, pe urmele mele era Giltine, nu ei.

— Şi sunteţi sigur că femeia pe care aţi încercat s-o ucideţi la Shanghai şi Giltine sunt una şi aceeaşi persoană?

— Purta costum ignifug şi mască de gaze, dar are un fel de a se mişca pe care ţi-l aminteşti. O vezi la zece metri şi o secundă mai târziu îţi trage deja şuturi în boaşe.

Ochii lui Maksim se ridicară spre tavan.

— În plus, nu eram primul pe lista ei.

— Cum adică?

— Foştii mei colegi începuseră să moară pe capete. Arşi, înecaţi, căzuţi pe scări. Zici că te uitai la un documentar despre accidente domestice. Dar credeam că Serviciile erau cele care făceau curat.

— De ce ar fi trebuit să vă elimine? Ce ştiaţi şi nu trebuia să se afle?

— Cutia, spuse Maksim.

— Ce-i asta?

— Locul în care am întâlnit-o prima oară pe Giltine.

Mai luă o înghiţitură de vodcă.

— O închisoare. Cea mai cumplită care a existat vreodată.

2.

Maksim ajunsese la Kiev cu un avion militar şi urcase împreună cu alţi cinci agenţi Speţnaz într-un camion care îi transportase noaptea pe străzile acoperite de zăpadă. Era decembrie, temperatura era de minus cincisprezece grade ca la Kabul, dar acolo măcar nu trebuia să te temi că o să calci pe o mină sau că o să încasezi un glonţ.

Camionul îi lăsase în faţa unui complex militar îngropat în pădure, aflat la mare distanţă de centrele locuite. Era compus din câteva barăci pentru militari, o cantină şi câteva clădiri pentru oficiali. Dincolo de un nou gard de sârmă ghimpată care împărţea complexul în două era un cub de ciment gri, înalt cât un bloc cu trei etaje. Cubul nu avea decât o intrare pe una dintre feţe şi nici urmă de orificii sau

ferestre. Doar guri de aerisire. Nimeni nu putea să intre sau să iasă fără autorizaţie.

•

— Fără uşi sau ferestre? Adică prizonierii nu vedeau deloc soarele? întrebă Colomba.

— Niciodată. N-am fost niciodată înăuntru, dar mi s-a spus că exista lumină electrică, cel puţin la anumite ore ale zilei. Era tot ce puteau primi. Prizonierii veneau din închisori din toată Uniunea Sovietică, dar nu ştiam dacă erau prizonieri politici sau oameni obişnuiţi, pentru că documentele lor erau în alb. Pe urmă erau copiii.

Dante se pomeni în picioare la doi paşi de Maksim, fără să înţeleagă cum ajunsese acolo.

— Ţineaţi închişi copii într-un loc ca ăla?

— Nu eu hotărâm. Exista o secţiune specială dedicată lor. În total, Cutia ţinea cinci sute de prizonieri. Copiii şi tinerii erau vreo cincizeci.

— Şi nici ei nu mai ieşeau niciodată?

Maksim nu spuse nimic. Dante se apropie şi mai tare de el, transpirând, cu pumnii încleştaţi.

— Ieşeau? repetă el aproape răcnind.

— Nu, era o călătorie doar dus, spuse Maksim fără tragere de inimă, de parcă i-ar fi fost ruşine.

— Şi ei ce vină aveau? întrebă Brigitte.

— Nu ştiu. Şi documentele lor erau curăţate. Dar nu cred că veneau din vreo închisoare. Erau murdari şi neîngrijiţi şi nu purtau uniforme.

— Cutia nu era numele adevărat, nu-i aşa? insistă Dante. Care era?

— Duga-3.

Dante se aşteptase, dar fu şocat oricum.

— Nenorociţii! Nenorociţii dracului, spuse el.

— Ne explicaţi şi nouă despre ce tot vorbiţi acolo? întrebă Colomba.

— Duga-3 a fost unul dintre cele mai bine păstrate secrete din Războiul Rece, spuse Dante deschizând şi închizând degetele mâinii bune. O bază militară la o sută de kilometri de Kiev, în mijlocul pustietăţii. Uniunea Sovietică îi nega existenţa, dar NATO o localizase pentru că emitea semnale care interferau cu frecvenţele lor radio cu un

zgomot ca de ciocănitoare. La ce folosea – nimeni nu știa cu adevărat. Se spunea că era baza unui sistem antirachetă. Sau o instalație HAARP pentru cutremure artificiale. Însă era un lagăr. Iar tu ai rămas acolo până-n ultima zi, *soldat*?

— Da.

— Din întâmplare, asta a fost în aprilie 86?

Maksim încuviință.

Colomba se strădui să-și amintească ce se întâmplase atunci. Știa că era ceva important și cumplit, dar îi scăpa.

— Complexul Duga-3 a fost construit lângă Prâpeat, explică Dante. Care din 26 aprilie 1986 a devenit un oraș-fantomă. De fapt din 27 aprilie, pentru că în prima zi nimeni nu a anunțat populația cu privire la ce se întâmpla. Abia *mai târziu* au fost evacuate din zonă peste trei sute de mii de persoane. Dar multe dintre ele erau deja contaminate și au murit oricum.

În sfârșit Colomba își dădu seama, dar Brigitte fu cea care vorbi prima.

— La dracu' – Cernobâl, șopti ea.

Cernobâl.

Cutia fusese construită lângă epicentrul celui mai mare dezastru nuclear din istorie.

3.

Andreas trebuise să-și scoată un pantof ca să agațe conținutul compartimentului secret de sub torpedou. Fusese o manevră demnă de un contorsionist, cu atât mai dificilă cu cât avea niște picioare ca niște butuci. După ce îi căzuse de două ori, în cele din urmă reușise să-și arunce în poală bocceluța de pânză care conținea un mănunchi de chei VERGINI și cinci șperacle. Trusa ar fi generat câteva întrebări dacă ar fi găsit-o poliția, dar se dovedise utilă cu mai multe ocazii.

În materie de evadări, Andreas nu era la nivelul lui Dante, dar cunoștea elementele fundamentale, iar a te elibera de cătușe e mai ușor decât pare: au fost create ca să fie folosite asupra unor prizonieri ținuți sub supraveghere, când e imposibil să înceapă să lucreze la ele. Andreas, în schimb, era singur și folosi un procedeu răspândit: o sârmă. O introduse între dinții uneia dintre cătușe, apoi apăsă pe zimți, zdrobindu-și dureros pielea de pe încheieturi. În clipa aceea, lița pătrunse în mecanismul de blocare și cătușa se deschise.

Andreas era liber. Își masă încheietura zgâriată, studiind mediul

înconjurător. Dincolo de lunetă, singura mişcare pe care o vedea era cea a umbrelor aruncate de ferestre.

Cu privirea la casă, Andreas strecură mâna în compartimentul secret şi scoase de acolo un al doilea obiect care conţinea un box din plastic negru. Pe margine avea doi electrozi care se activau printr-un buton şi care puteau să descarce peste un milion de volţi la intensitate mică. Era suficient cât să lase neputincios un câine mare sau cât să-i provoace durere unui om. Multă durere.

Andreas deschise portiera milimetru cu milimetru şi coborî.

Din casă venea un zgomot nedesluşit de voci. Păreau să discute foarte animat. Gândul că nu era înăuntru cu ei ca să asculte explicaţiile aşa-zisului mort îl înfurie din nou, dar sentimentul fu îndulcit de gândul la ce urma să facă. *Nimeni nu-l ţine pe Andreas departe de spectacol, asta chiar nu se face. Iar dacă totuşi cineva se încumetă, sfârşeşte prost.* Merse aplecat şi traversă petele de întuneric. Pentru un om atât de mare, reuşea să se mişte cu multă agilitate şi în linişte.

Dădu ocol casei şi studie ferestrele de la etaj. Erau prea sus ca să ajungă la ele şi risca să facă zgomot. Continuă să meargă şi dădu la parter de o fereastră cu mecanism tip ghilotină. Era fereastra băii. Fundul lui era mai mare decât spaţiul dintre pervaz şi fereastră şi rămase blocat până când i se rupse turul pantalonilor. Căzu pe podea, îşi sparse buzele, care începură să sângereze, şi rămase câteva clipe nemişcat, ţinându-şi respiraţia de teamă să nu fi auzit cineva zgomotul. Dar pe coridor nu se mişcă nimic, iar în sufragerie Dante continua să vorbească fără nicio grijă, folosind tonul arogant pe care Andreas îl detesta.

Se ridică cu grijă în picioare şi îşi trecu o mână peste gura însângerată. Nu era nimic grav, urmau să i-o plătească şi pe asta. Pantalonii nu mai voiau să stea pe el aşa că îi scoase, apoi se aşeză pe marginea căzii. Nu rezistă tentaţiei de a face boxul să arunce câteva scântei electrice, care sclipiră orbitor în întuneric.

În curând, îşi zise.

4.

Indignarea ţâşnea prin toţi porii lui Dante în timp ce ţinea o prelegere agitând mâna rea.

— Treizeci şi cinci de tone de combustibil nuclear împrăştiate pe trei mii de kilometri, sute de mii de morţi din pricina urmărilor directe ale radiaţiilor şi milioane de alţi morţi din pricina tumorilor

răspândite prin lume, chiar dacă, bineînţeles, datele reale au fost ţinute ascunse. Şi nu doar de către Uniunea Sovietică, ci de toate guvernele care sprijineau programele nucleare.

Se întoarse spre Maksim.

— Dacă există un Dumnezeu, trebuie să aibă un simţ al umorului foarte dezvoltat din moment ce eşti încă în viaţă.

— Dumnezeu ajută pe cine se ajută singur, zise Maksim. Unul dintre paznici ştia pe cineva de la centrală şi a făcut ca toţi dracii când a auzit, apoi a încercat să plece fără autorizaţie. Printre paznici a izbucnit panica, iar pacienţii au profitat de asta. I-am văzut când au început să iasă, slabi ca nişte paie şi palizi, cu bastoane şi arme luate cu forţa de la paznicii dinăuntru. Alergau spre sârma ghimpată. Colegii mei au început să tragă, eu am fugit. Chiar dacă i-am fi omorât pe toţi, la ce-ar fi ajutat? Veneau peste noi radiaţii destul de puternice încât să ne îmbolnăvească. Poate că deja eram bolnavi. Însă înainte să fug am văzut-o pe fetiţă că iese.

— Giltine, spuse Dante.

— Da. Ea a fost singurul copil care a dispărut. Toţi ceilalţi au fost închişi din nou sau ucişi. Vreo treizeci, plus soldaţii şi personalul care dezertaseră la fel ca mine. Doar că mie mi-au oferit o alternativă la execuţie: să-i găsesc pe cei care au fugit. Unii au fost chiar ai dracului, dar niciunul la fel de al dracului ca Giltine.

— Cine te-a recrutat?

— Teoretic tot armata, dar şeful se numea Bielâi. Era şeful Cutiei, un medic militar. Alexandr Bielâi.

Maksim îşi zise că încă îi era frică de el, chiar mai mult decât de Giltine.

— Iar când el a murit… ordinele veneau oricum. E greu de explicat, dar cei ca mine sunt ca peştii care înoată în banc. Ştim unde să mergem şi ce să facem, dar nu ştim de ce.

— Am văzut înregistrări despre Cernobâl, zise Brigitte, dar nicăieri nu apărea o clădire asemănătoare.

— A fost demolată de o companie de „lichidatori", aceiaşi care au făcut lucrările de asigurare a centralei după explozie. Erau cu miile. Iar majoritatea a crăpat din cauza radiaţiilor. La fel ca pompierii care au ajuns acolo imediat după explozie.

— Şi tu i-ai vânat pe prizonierii care au încercat să se salveze, zise Dante mohorât.

— Eram soldat, iar ei erau asasini.

Maksim îşi mai aprinse o ţigară.

— Bielâi mi-a dat dosarele lor ca să le studiez. Cu toţii omorâseră de mai multe ori. Propaganda interzicea ca oamenii ăştia să apară la ştiri, criminalii în serie erau o problemă *amerikanskaia,* nu a noastră. Dar şi în paradisul proletarilor existau adevăraţi diavoli.

— Iar tu ce eşti? zise Brigitte.

— Acum, o epavă.

— Aţi citit dosarul lui Giltine. Cine e? Care e numele ei adevărat? întrebă Colomba.

— Nimeni. Era o excepţie şi, din câte se pare, asta a şi rămas. N-a fost adusă în Cutie, s-a născut acolo.

— Hristoase!

Chiar când Colomba credea că mai rău nu se putea, realitatea ţinea s-o contrazică. O fetiţă care se născuse într-o închisoare pentru asasini şi crescuse printre ei. Ce să se mai mire că umbla prin lume şi extermina oameni?

Brigitte era palidă.

— E vina voastră că Giltine l-a omorât pe fratele meu! Din cauză că i-aţi făcut ce i-aţi făcut! răcni ea la Maksim.

— N-o să te contrazic, domnişoară.

— Cum a supravieţuit singură? reluă Colomba interogatoriul.

Înainte să răspundă, Maksim bău o gură mare de vodcă.

— Nu ştiu. I-am pierdut urmele imediat după ce a fugit. Credeam că a murit. Apoi, după mulţi ani, a apărut un zvon despre o femeie care omora pentru cine plătea cel mai bine, chiar şi pentru FSB. Şi, aşa cum v-am spus deja, când i-am luat urma a reuşit mereu să-mi scape.

— E ceva ce nu înţeleg, totuşi, zise Dante. Regimul comunist căzuse. De ce vă mai păsa dacă Giltine era liberă sau nu? Vă îngrijora că omoară oameni?

— Bineînţeles că nu. Ne făceam griji pentru că era singura în afară de mine şi de Bielâi care putea să vorbească despre Cutie. Misiunea mea era să fac să dispară toate urmele.

— Noii tăi şefi puteau să pună totul pe seama fostei administraţii, cum au făcut cu epurările lui Stalin. De ce atâta risipă de energie?

Înainte ca Maksim să răspundă, Andreas îşi făcu apariţia.

Iar după aceea nu mai avu când să le povestească.

5.

Brigitte fusese cea care trăsese paiul scurt, chiar dacă nici nu știa că juca. Pur și simplu nu mai suporta să vorbească despre oameni uciși, comploturi și mistere și plecase să se spele pe față. Se gândea la fratele ei. La dimineața în care tatăl ei o sunase ca să-i dea vestea. Plângea atât de tare că ea, încă pe jumătate adormită, nu înțelesese imediat despre ce vorbea. Fusese nevoită să-i descifreze vorbele. *Absynthe. Gunther.*

Incendiu.

Când înțelesese, vomitase. Un acces atât de violent că jetul de mâncare pe jumătate digerată parcă țâșnise dintr-o țeavă de înaltă presiune. Îi tăiase respirația, nu mai putea nici să plângă.

Așa se simțea și acum. I se părea că doar o minune o ținea în picioare după ce descoperise că fratele ei murise numai pentru că se nimerise în mijlocul unui război dintre o victimă și temnicerii ei. Când Colomba îi explicase că incendiul trebuie să fi fost dureros, Brigitte fusese copleșită de furie și de ură pentru atacatorul necunoscut, dar acum nu putea să simtă decât milă și silă față de toate persoanele implicate.

Deschise ușa care dădea în hol, lăsându-l în urma ei pe Maksim și glasul lui monstruos de gheață, apoi pe cea din baie, bâjbâind după întrerupător în întunericul deplin. Ușa se închise în urma ei, iar Brigitte se gândi la o pală de vânt. De altfel, fereastra chiar era deschisă. Apoi, în lumina care intra din grădină, distinse silueta unui bărbat.

Andreas.

Înainte să apuce să țipe, Andreas o lovi cu boxul în gât. Brigitte icni încercând să respire, iar picioarele îi cedară când descărcarea electrică îi scurtcircuită nervii. El îi puse o mână pe gură și o apucă de spate cu cealaltă, apoi o lovi în șold, activând din nou curentul. Electricitatea îi făcu Brigittei picioarele să zboare în toate părțile, ca ale unei tarantule, iar ochii i se dădură peste cap. Nu mai simțise niciodată o durere asemănătoare și nici măcar nu putea să strige. Era în stare doar să geamă în mâna care o sufoca. Încercă să-l muște, dar Andreas o apucă de păr și o lovi cu fața de oglindă, care se fărâmă. Brigitte simți cum ceva se sparge și în nasul ei.

— Curva dracului, îi șopti Andreas la ureche în timp ce îi apăsă

boxul între picioare şi porni şocul electric. Ia de-aici.

Brigitte văzu negru în faţa ochilor şi crezu că moare.

Când umbrele se risipiră, constată că e vie şi că se află în sufragerie, cu braţul stâng al lui Andreas sub gât şi cu ceva care o înţepa într-o parte a lui. Era o bucată de oglindă, mare cât o felie de tort, pe care Andreas i-o apăsa pe piele.

— Dacă nu faceţi ce vă zic, îi tai gâtul târfuliţei ăsteia, spuse el.

Colomba era în picioare în faţa lor, ţinea pistolul îndreptat asupra lui şi îşi muşca buza de jos. Dante rămăsese împietrit în faţa ferestrei.

Andreas avea bărbia acoperită de sânge. Sânge îi curgea şi din mâna în care ţinea bucata de sticlă înfăşurată în nişte hârtie igienică. Numai în chiloţi, arăta grotesc şi dezgustător.

— Dă-i drumul, zise Colomba. Sau se termină prost.

— Dacă eşti aşa sigură că mă omori pe loc, trage. Pentru că dacă ratezi îi iau gâtul.

O strânse mai tare pe Brigitte, care simţi oripilată cum erecţia lui îi atinge fesele.

— Şi poate i-o şi trag în timp ce moare. Mereu m-am întrebat cum ar fi.

O linse pe gât şi Brigitte tresări dezgustată.

— Du-te dracului, îi spuse.

El se frecă mai tare de ea.

— Ţine-o tot aşa, mă excită.

De pe canapea, Maksim îl privea cu ochiul sănătos mijit.

— Am cunoscut mulţi ca tine.

— A, da? Şi cum erau?

— Morţi, când i-am văzut ultima oară.

Andreas râse.

— Păcat că vremurile alea au trecut, nu?

Andreas i se adresă din nou Colombei.

— Ai trei secunde, apoi încep să tai.

Colomba mută o clipă privirea la Dante, care îi făcu semn să accepte. Era sigur că Andreas urma să-şi pună în aplicare ameninţarea. Lăsă jos pistolul, dar îl împinse cu piciorul sub un scrin vechi, astfel încât Andreas să nu ajungă la el.

— Şi acum?

— Acum stabilim nişte chestii, zise Andreas apăsând în

continuare ciobul.

Brigitte începuse să sângereze de la numeroasele tăieturi de pe gât.

— Şansele ca idioţii de voi s-o opriţi pe Giltine sunt atât de mici că nici nu pot să le iau în calcul. Deci trebuie să mă pun bine cu ea până dă colţul de la mizeria de sub bandaje.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Cel mai bine ar fi să vă omor pe tine şi pe prietenul tău autist, zise Andreas. Dar s-ar putea să fie complicat. Aşa că mă gândesc că ar trebui să facem cu toţii o faptă bună şi apoi să ne vedem fiecare de treaba lui.

— Vrei să-l omori pe Maksim, zise Dante.

— Şi chiar crezi că te lăsăm s-o faci? întrebă Colomba.

— Din punctul de vedere al lui Andreas, e perfect raţional, spuse Dante. O să împărtăşim un secret care o să împiedice pe oricare dintre noi să-l denunţe pe celălalt. Iar Giltine n-ar mai avea motiv să se răzbune pe noi.

— Vezi că te prinzi când vrei? îi făcu Andreas cu ochiul.

— Planul tău are o singură hibă, zise Dante. Maksim nu e de-acord.

Andreas se îndreptă spre Maksim. Exact asta şi voia Dante. Fostul soldat îi aruncă sticla de vodcă drept în figură. Sticla se sparse iar Andreas se clătină, în vreme ce alcoolul şi sângele îi ardeau ochii. Brigitte profită de moment şi se eliberă din strânsoare, iar bărbatul se aruncă asupra lui Maksim cu ciobul de oglindă ridicat şi i-l înfipse în gât cu asemenea forţă că pumnul îi dispăru în rană. Când îl scoase, cu un zgomot ca de pompă pentru desfundat ţevile, sângele ţâşni ca dintr-o fântână arteziană şi acoperi victima şi agresorul.

Maksim căzu pe spate şi descoperi că nu simţea nimic. Nicio durere de la rană şi nici de la cicatricile care îl chinuiseră. Camera păru să se umple de lumina soarelui, ceilalţi îngheţară, rămânând ca nişte statui care le surprindeau gesturile: Colomba apucând un scaun, Dante alergând cu ochii închişi spre Andreas. Şi Andreas cu gura deschisă într-un râset animalic.

Lumina începu să scadă în intensitate şi Maksim se întoarse cu spatele la ei. Nu mai era în căsuţa din Ulm, ci în mijlocul incendiului din Absynthe, îngropat sub dărâmăturile care îi salvaseră viaţa, apoi la Berlin, fără bani, tensionat de fiecare dată când un străin îi arunca vreo

privire. Apoi la Shanghai sub lampioanele roşii, în Spania, la Moscova, în Cutie, la Kabul cu tovarăşii lui, apoi la cursul de pregătire Speţnaz.

Şi în cele din urmă la Kaluga, unde tatăl lui îi saluta pe el şi pe fraţii săi în timp ce mergea la atelierul de sticlărie. I se păru lucrul cel mai real dintre toate, singurul care conta cu adevărat. Încercă şi să ridice o mână ca să-l salute, dar nu-şi găsi nici mâna, nici corpul, pentru că ceea ce trăia acum erau ultimele sclipiri ale creierului său care se stingea şi nu durase mai mult de o fracţiune de secundă.

•

— Nu, fir-ar al dracului!

Colomba îl lovi pe Andreas în spate cu scaunul, care nu avu un efect mai mare decât sticla. El îi trase un pumn în plină figură şi Colomba se izbi de masă. Dante atacă ţinând ochii închişi şi capul plecat, dar încasă în bărbie o lovitură cu boxul care îşi consumă ultimele rezerve de baterie şi îl trânti cu picioarele în sus.

Apoi Andreas apucă gâtul sticlei, care rămăsese întreg, şi se aruncă asupra Colombei. Brigitte îi puse piedică: Andreas, luat prin surprindere, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea în patru labe. Gâtul sticlei i se sfărâmă în mână, iar el urlă de durere. Îşi reveni imediat şi o lovi pe Colomba cu cotul chiar sub stern. Pe jumătate sufocată, reuşi să se rostogolească printre cioburi şi să iasă din raza lui de acţiune. Andreas, care încă era pe podea, o înşfăcă pe Brigitte fără să se uite şi o trase spre el. Se ridică ţinând-o în continuare de gât, apoi o împinse cu toată forţa.

Brigitte zbură în spate şi se lovi de muchia şemineului. Un fulger de durere porni din coloana vertebrală şi îi ajunse până în ceafă. Trupul i se înmuie şi Andreas se repezi s-o termine, însă nu reuşi pentru că Dante, târându-se pe jos, îl apucase cu disperare de gleznă cu ambele mâini. Andreas se eliberă şi îl lovi cu piciorul în burtă, ceea ce îl făcu să se rostogolească câţiva metri mai încolo.

Însă Colomba reuşise să se ridice din nou, iar cei doi se uitară unul la celălalt de pe laturi opuse ale mesei, ca nişte câini de luptă. Andreas era acum acoperit de sânge, avea hainele sfâşiate şi carnea flască îi atârna afară prin ele. Şoptea înjurături şi obscenităţi în germană.

— Vino-ncoace, îi spuse Colomba înfăşurându-şi pe un pumn capătul centurii de la pantaloni.

Avea ochii de un verde sălbatic, iar Andreas avu un moment de

ezitare. Apoi se întoarse şi alergă spre scrin: îşi amintise de pistolul de sub el. Însă nu-l vedea – alunecase până lângă perete –, iar Andreas răsturnă scrinul, din care căzură farfurii şi pahare. Beretta apăru în mijlocul prafului şi cioburilor. Andreas îl înşfăcă şi se întoarse cu un zâmbet victorios.

— Acum ce mai faci, târfo? o întrebă pe Colomba.

Ea se retrase spre peretele de la intrare, răsturnând cuierul. Andreas ridică pistolul, care în mâna lui nu părea decât o jucărie.

— Cică dacă încasezi un glonţ în burtă îţi ia ceva să mori. Cică îţi intră rahatul în sânge.

Dante, care se ridicase într-un genunchi, ridică braţele.

— Andreas! Ok, ai câştigat. Facem cum zici tu.

— Stai jos, retardatule, îţi vine şi ţie rândul.

Andreas îşi linse buzele.

— Şi acum, târfuliţă de la poliţie, îţi pare sau nu rău că m-ai călcat pe nervi?

Făcu un pas spre ea.

— Poate că acum ai un chef nebun să mi-o dai, nu-i aşa?

Mai făcu un pas. Colomba părea ţintuită de perete, pe jumătate acoperită de hainele care căzuseră pe ea.

— Poate dacă te joci puţin cu mădularul meu poţi să pleci liniştită cu prietenii tăi. Ce zici? Facem târgul?

— Nu, zise Colomba şi îl împuşcă prin buzunarul unei haine cu revolverul lui Maksim, rugându-se ca fierătania veche să nu-i explodeze în mână.

Andreas fu străpuns de patru gloanţe, între abdomen şi piept: ridică braţele ca o gorilă, apoi căzu pe spate, rupse poliţa şemineului şi se lovi cu ceafa de podea.

Brigitte fu lovită de aşchii şi bucăţi de tencuială. Căzu din nou şi se pomeni cu faţa lângă a lui Andreas, care rămăsese cu gura căscată şi cu limba umflată, de culoarea cireşei, scoasă.

Urlă.

6.

La două dimineaţa, Dante ieşi din casă şi i se alătură Colombei, care stătea aşezată pe una dintre roţile din faţă ale maşinii De Lorean. Brigitte mersese să facă un duş în încercarea de a-şi reveni. Era în stare de şoc, iar Dante îi dăduse să bea nişte coniac pe care-l găsiseră în cămară. Se sprijini de portieră şi îşi aprinse o ţigară.

— Totul bine?

— Tocmai am omorât pe cineva, Dante, răspunse ea. Totul bine pe dracu'.

— A fost legitimă apărare.

— Eşti sigur?

Dante se uită la ea nedumerit.

— Ştiu cum m-am simţit când am apăsat pe trăgaci. Voiam să-l omor, Dante. Voiam să-i şterg zâmbetul ăla de pe faţă, voiam să-l fac să dispară de pe pământ. Iar când a murit…

— Te-ai simţit ca o asasină.

— Da.

— Crede-mă, nu eşti. Ok, teoretic eşti. Dar ştiu că altfel nu se putea. De fapt, ar fi trebuit s-o faci de la bun început.

Colomba clătină din cap. O duru.

— Ar fi trebuit să las ancheta pe seama colegilor şi cu asta, basta. Sau să-l predau pe Andreas poliţiei germane.

— Ştii foarte bine că n-ar fi ajutat la nimic.

— *Jur să slujesc cu credinţă Republica, să respect Constituţia şi legile Statului şi să-mi îndeplinesc datoria în interesul administraţiei şi pentru binele public,* recită Colomba. Ştii ce-i asta, Dante?

— Imnul cel mai non-epic pe care l-am auzit vreodată?

— Jurământul *meu,* depus când am intrat în poliţie.

Colombei i se frângea vocea.

— Şi am încercat mereu să-l respect. Credeam în el. Apoi am început să mai forţez regulile şi să mai încalc legile. Iar acum…

Clătină din cap şi îşi trase răsuflarea.

— Trebuie să mă predau, Dante.

— Dacă n-ai fi atât de zguduită, ţi-ai aminti că Andreas era un scriitor foarte cunoscut, nimeni n-o să ne creadă povestea.

— Şi ce-ar trebui să facem, după tine? Să ascundem cadavrele?

— Doar urmele trecerii noastre, zise Dante cu băgare de seamă. Casa e închiriată pe numele lui Andreas şi l-ai ucis cu pistolul lui Maksim. Probabil au avut o altercaţie pentru că Maksim refuza să-i dezvăluie un secret cutremurător din STASI.

— Nu pot să mint într-o anchetă despre o crimă, Dante! strigă Colomba. Nu pot să cad atât de jos!

— E varianta corectă.

— Cum să nu?

Colomba dădu cu palma în capotă.

— Cadavrele sunt calde încă şi tu deja ai născocit un plan cum să aranjezi totul. Nu-ţi pasă de nimic altceva decât de fundul tău!

— Poate că şi eu meritam să ajung în Cutie, nu? împreună cu ceilalţi sociopaţi.

— Nu-mi pune-n gură cuvinte pe care nu le-am spus.

— Dar la asta te-ai gândit.

Dante îşi aprinse altă ţigară cu mucul primei.

— Dacă ajungem la pârnaie, cine o mai opreşte pe Giltine? Gândeşte-te la asta.

— Colegii lui Maksim, mai devreme sau mai târziu.

— Mă îndoiesc că au mai rămas prea mulţi în activitate. Dar şi aşa… ar şterge ultima sursă despre Cutie.

— Şi ce-o fi aşa rău?

— Da, CC. Giltine e o asasină, dar e şi o victimă. Iar victimele au nevoie de cineva care să le dea o voce.

Dante simţi că se destăinuise prea mult şi tăcu, iar Colomba nu reuşi să rupă tăcerea. Rămaseră sprijiniţi de maşină şi se uitară la cer peste vârfurile copacilor. În zonă erau puţine lumini, iar Calea Lactee se vedea limpede. O priviră amândoi cu nesaţ, încercând să uite grozăvia care-i aştepta în casă.

— Va trebui să scăpăm de amprentele şi de ADN-ul nostru de pe cadavre, zise Colomba ca prin vis. Sunt urme peste tot, fragmente… E imposibil.

— Asta dacă nu folosim soluţia lui Giltine. Aranjăm cadavrele şi incendiem totul. În fond, Maksim a dat deja foc la hotel. Poate că tocmai aţâţa flăcările când l-a surprins Andreas.

— Vrei să arzi casa cuiva care n-are nicio legătură cu toate astea?

— Tre’ să fie asigurată. Numai un nebun închiriază case online şi nu are asigurare la ele. Şi cu siguranţă nu e chiar aşa de grav prin comparaţie cu altele.

— Nu e decât a mia infracţiune…, zise Colomba nemulţumită.

— Dar o să ne mai dea nişte timp. Cât?

Colomba căzu pe gânduri.

— Colegii nemţi o să treacă întâi pe la rude şi prieteni, apoi o să verifice ultimele lui întâlniri. În Italia, numele noastre ar mai fi aprins câteva beculeţe, dar aici o să le ia mai mult. Apoi o să trebuiască să

sune la autorităţile italiene… Dacă se leagă totul, vreo două săptămâni. După aia… cine ştie? Poate că n-o să ajungă niciodată la noi.

— Din când în când mai meritǎm şi noi puţin noroc.

— De când crezi tu că lumea e corectă?

Colomba sări jos.

— Hai, mişcă-ţi fundu'.

•

Uneori, focul reuşeşte să fixeze amprentele şi chiar şi după un incendiu de proporţii rămân materiale care pot rezista şi păstra ADN-ul, la fel ca o insectă în chihlimbar. Aşa că, înainte să aprindă focul, fură nevoiţi să cureţe totul. Dante se ocupă de părţile exterioare folosind detergenţii pe care-i descoperise în debara, în vreme ce Colomba se ocupa de interior, curăţând toate suprafeţele cu ajutorul Brigittei. Cioburile însângerate fură spălate în chiuvetă şi împrăştiate din nou. Când trecură la cadavre, Brigitte nu reuşi să le atingă şi fugi afară ca să vomite. Prin urmare, Colomba îi curăţă singură mâinile lui Andreas şi îi scoase orice urmă organică de sub unghii, apoi îl murdări la loc cu sânge ca să nu se observe prelucrarea.

Între timp, îşi imagină că se ridică din nou, că sare asupra ei şi că încearcă s-o sugrume, iar imaginea fu atât de puternică încât avu un mic atac de panică. Andreas nu se mişcă, dar parcă îi văzu cu coada ochiului umbra care tremura, iar Colomba simţi că i se blochează plămânii. Îşi muşcă buza de jos, încleştă pumnii şi reluă lucrul. Faptul că nu i se făcuse rău în timpul luptei corp la corp era singurul aspect pozitiv al zilei.

Strânseră părul şi fâşiile de piele cu aspiratorul, apoi scoaseră sacul şi spălară filtrul, puseră un sac nou şi îl murdăriră. Coniacul răsuflat fu împrăştiat pe jos ca să dea impresia unei beţii care degenerase, iar cadavrele fură poziţionate astfel încât să pară credibil că Andreas îl înjunghiase pe Maksim după ce fusese împuşcat mortal, iar lui Maksim îi puseră în mână pistolul. Mai împrăştiară nişte cioburi iar în zori, obosiţi şi în pragul unei crize de nervi, îşi ziseră că rezultatul părea plauzibil.

Mai rămânea să-şi dea seama cum să meargă trei persoane într-o maşină cu două locuri, după ce stropiseră casa cu benzina din maşina lui Andreas. Până la urmă, Colomba urma să facă naveta, s-o ducă pe Brigitte la gara din Augusta, oraşul cel mai apropiat de Ulm, şi apoi să se întoarcă să-l ia pe Dante.

El şi Brigitte se retraseră câteva minute pe o bancă din grădină ca să-şi ia rămas bun, atenţi să n-o atingă cu mâinile. Dante reacţiona normal, dar cantitatea de benzodiazepină pe care o ingerase abia îi controla tensiunea. Brigitte, în schimb, era extenuată şi lipsită de emoţii.

— Ceva tot n-am înţeles, spuse ea, cum şi-a dat Maksim seama că veneam după el?

— Avea un scanner, iar staţiile noastre au făcut gălăgie. I-a explicat asta Colombei în timp ce-l ducea în baie.

— Spion bătrân.

— Chiar că.

— Acum ce o să faceţi?

— Ne întoarcem în Italia. Apoi probabil că va trebui să mai facem o călătorie la capătul lumii ca s-o căutăm pe Giltine.

— O să-mi fie greu să rămân singură aici. Tu şi Colomba sunteţi singurii prieteni cu care pot să vorbesc despre ce s-a întâmplat.

Îşi trecu degetele prin şuviţele murdare şi răvăşite.

— Mi-e frică de coşmaruri. Şi mi-e teamă că o să ajung la închisoare.

— În privinţa închisorii pot să te asigur că nu există nimic care să te lege de Maksim sau de Andreas, iar noi o să negăm că te-am văzut vreodată. Dar ar fi bine să găseşti un pretext pentru vânătăile de pe faţă. O încăierare cu un beţiv de la Automatik ar fi ideală.

— O să mă gândesc.

— Cât despre coşmaruri… Ai Snapchat?

— Trăiesc în mileniul ăsta.

— Habar n-ai câtor oameni a trebuit să le explic ce-i aia. Numele meu de utilizator e Moka141. Poţi să-mi scrii cât vrei şi să mă suni şi noaptea târziu. Dar nu pe altceva. Dacă ai probleme, vin imediat, ok?

Dacă găsesc cum să ajung aici.

Ea încuviinţă.

— Promite-mi că mă ţii la curent.

— Promit. Te doare faţa?

— Un pic. De ce?

El o sărută, într-un mod care era ceva mai mult decât un salut între prieteni. Le făcu bine amândurora.

După aceea, Brigitte urcă în De Lorean: geanta ei de călătorie era în portbagaj. Cincizeci de minute mai târziu, Colomba o lăsă la

câteva sute de metri de gară – mai aproape nu risca din pricina maşinii foarte uşor de recunoscut.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, spuse Colomba.

— Eu am insistat să vin. Şi, oricum, acum ştiu de ce a murit fratele meu. Nu mă consolează, dar pune ordine în lucruri.

Îşi strânseră mâna, apoi se îmbrăţişară şi se sărutară pe obraji.

— Mulţumesc pentru tot, zise Colomba.

— Te rog mult, ai grijă de Dante, zise Brigitte înainte să plece.

O spuse cu atâta… (*tristeţe*? *pasiune*?), încât Colomba, în ciuda faptului că era convinsă că Brigitte era lesbiană, simţi o gelozie inexplicabilă. Sentimentul dură până la prima scânteie din incendiul pe care ea şi Dante îl declanşară cu benzina scoasă din rezervorul lui Andreas, lăsând butelia lângă Maksim. Apoi alergară până la maşina parcată la doi kilometri mai departe. Când se întoarseră să privească în urmă, fumul negru acoperise deja cerul.

Amândurora le veni în minte reactorul de la Cernobâl.

7.

Francesco ateriză la zece dimineaţa pe aeroportul Marco Polo din Veneţia, unde un bărbat în costum albastru îl escortă la barca cu motor care aştepta pe chei. La bord găsi un chelner care îi turnă o cupă de şampanie în vreme ce navigară spre hotelul La Rosa din Campo San Polo. Era în inima Veneţiei turistice, acolo unde mase compacte de pietoni se înghesuiau pe alei şi în magazinele de modă, dar hotelul era o oază de linişte, cu faţada spre Canal Grande. Francesco se lăsă cuprins de plăcerea luxului şi nu fu surprins să găsească în cameră o sticlă de Krug la gheaţă. Lângă sticlă găsi un plic de hârtie de culoarea fildeşului, cu imaginea în filigran a podului pe care îl ştia deja. În interior, invitaţia cu ştampila COW.

Deschise larg fereastra şi trase în piept mirosul de sare şi kerosen, în timp ce invitaţia pe care o răsucea în mâini strălucea la lumina soarelui. Era biletul de aur al lui Willy Wonka, îi oferea accesul într-o lume mai bună.

La recepţie îl anunţară că îi sosise un oaspete, iar el îi rugă să-l invite sus. Era un bărbat atletic, de vreo şaizeci de ani, în costum gri, care îl fotografie din cap până-n picioare înainte să-i strângă mâna.

— Mă numesc Mark Rossari, spuse el.

— Sunteţi cel care mi-a răspuns la telefon.

— Da. Sunt responsabilul cu securitatea. Condoleanţe pentru mama dumneavoastră. Am lucrat mult timp cu domnia sa.

— Mulţumesc, răspunse Francesco, puţin confuz acum că se afla în faţa cuiva care făcea parte din viaţa mamei lui şi despre care până în urmă cu puţine zile nici nu-i trecuse prin minte că exista.

Rossari se aşeză pe canapeaua mică fără să aştepte invitaţia lui Francesco.

— Aş vrea să discut cu dumneavoastră instrucţiunile pentru întâlnirea cu fondatorul.

— Ce fel de instrucţiuni?

— Despre cum va trebui să vă comportaţi.

Rossari era relaxat dar vigilent, iar ochii lui în continuă mişcare se fixară în cele din urmă în ai lui Francesco.

— Întâlnirea va avea loc după cină, într-o zonă rezervată din clădire, în care invitaţii care nu fac parte din consiliul de conducere nu au acces. Va trebui să le predaţi oamenilor mei telefonul mobil şi orice alte aparate electronice şi veţi fi percheziţionat.

— În regulă.

— Să nu încercaţi să vă apropiaţi de fondator, nu îi strângeţi mâna şi nu încercaţi să aveţi alte contacte fizice cu domnia sa. Chiar şi o tentativă din partea dumneavoastră va însemna sfârşitul colaborării cu asociaţia.

Francesco îşi roase o pieliţă de la degetul mare.

— Înţeleg că această întâlnire e mai mult decât o simplă formalitate. E o testare, nu-i aşa?

— O evaluare. Dacă-mi permiteţi să vă dau un sfat, vă sugerez să răspundeţi cu maximă sinceritate la toate întrebările care vă vor fi adresate.

— Iar dacă părerea… fondatorului este negativă? întrebă Francesco, căruia biletul i se părea că străluceşte ceva mai puţin.

— Vă vom cere să păstraţi tăcerea în legătură cu această întâlnire şi cu tot ceea ce priveşte asociaţia.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta.

— Nu ne facem.

Felul în care o spuse Rossari făcu să i se strângă stomacul lui Francesco.

— Prezenţa dumneavoastră aici este un act de recunoştinţă şi încredere din partea fondatorului faţă de mama dumneavoastră,

continuă Rossari. În mod normal, candidatura dumneavoastră nici n-ar fi fost luată în considerare, reţineţi acest aspect.

— Da, sigur… însă mama mea a dispărut înainte să-mi poată explica totul. Nu am citit decât documentele pe care mi le-a lăsat şi am o mie de întrebări.

Rossari, care dădea să se ridice, se aşeză din nou.

— Fondatorul o să vă spună tot ce consideră că trebuie să ştiţi.

— În regulă. Dar aş vrea să evit să par tâmpit. Dacă mi-aţi putea spune ceva despre cum funcţionează asociaţia m-aş… m-aş simţi mai în largul meu. Dar poate că nu ăsta e locul potrivit, adăugă el cu nervozitate. Securitatea şi tot restul.

— V-am curăţat camera înainte să ajungeţi, bineînţeles, spuse Rossari, parcă uluit că Francesco nu se gândise la asta. Daţi-mi telefonul dumneavoastră mobil, vă rog.

Francesco se conformă, iar Rossari îl închise în frigiderul minibarului.

— Nu mă percheziţionaţi? întrebă Francesco.

— Nu aveţi microfoane, răspunse Rossari. V-am verificat atât bagajul, cât şi pe dumneavoastră în timpul călătoriei cu barca.

Francesco simţi un val de iritare. Securitatea ca securitatea, dar faptul că fusese percheziţionat fără ştirea lui îl făcea să se simtă violat.

— Şi dacă mi-aş fi pus un microfon în timpul drumului de la barcă aici? întrebă el doar ca să-l provoace pe interlocutorul său.

Rossari zâmbi pentru prima oară.

— Sunt convins că nu aţi făcut-o.

— De ce?

— Pentru că nu aveţi boaşele s-o faceţi, chiar dacă sunteţi destul de inteligent încât să vă treacă prin minte, spuse Rossari cu tonul unui instalator care explică de ce e înfundată o ţeavă.

Francesco ar fi vrut să răspundă pe măsură, dar ştia că n-ar fi fost bine aşa că renunţă.

— Mă puteţi ajuta sau nu?

Rossari încuviinţă.

— O să ieşim din domeniul meu de specialitate, dar… ce ştiţi despre neurologie?

8.

Colomba se trezi în maşina parcată în zona de staţionare de la Chiasso, în apropierea graniţei dintre Elveţia şi Italia. Era complet

amorţită, dar i se părea că era mai puţin obosită, iar când se uită la ceas şi văzu că era prânzul înţelese de ce. Dormise două ore în loc de cele treizeci de minute după care îl rugase pe Dante s-o trezească. Îl văzu aşezat pe cimentul piaţetei, cu picioarele încrucişate. Citea ceva pe tabletă şi era înconjurat de mucuri de ţigară.

Colomba deschise portiera, care se înălţă în scârţâitul pistoanelor cu aer comprimat, şi coborî ca să se dezmorţească un pic. I se păru că Dante n-o bagă în seamă şi continuă să răsfoiască pagini pe iPad. Se conectase la wi-fi-ul parcării.

— Hei! îl strigă ea. N-ai chef de o cafea? Sau să mergi la baie?

El arătă spre cabina din spatele lui fără să ridice ochii din ecran.

— Băile sunt acolo. Cafeaua ţi-o fac eu.

— Aş fi preferat la un autogrill.

— Sunt curate. Au cinci stele pe TripAdvisor.

Colomba se grăbea prea tare ca să stea la discuţii. Când se întoarse, Dante aprinsese cafetiera electrică. Un bolborosit anunţa sosirea cafelei.

— Ţi-am făcut una arabică normală ca să nu te rupă, zise el distrat.

Aşezase tableta pe scaun, dar privirea lui era încă pierdută în gol.

— După aia putem să plecăm, dacă vrei. Dar aş prefera să mai aşteptăm puţin. Nu mă simt prea bine.

Dante se simţea parcă mai rău decât atunci când trebuise să mişte cadavrele din casa din Ulm.

— Ce e?

— Hai să ne bem cafeaua întâi, ok?

Vocea îi tremura.

Băură cafeaua, Dante fumă două ţigări, apoi în cele din urmă hotărî să vorbească.

— Ştii de ce Pavlov nu a câştigat un al doilea Nobel? o întrebă.

Colomba se aşteptase la orice, mai puţin la întrebarea cu pricina.

— Faci toată scena asta din cauza lui Pavlov?

— Da, răspunse el sec. Ştii sau nu?

— Nu mai ştiam nici că-l câştigase pe primul. Dar ştiu că e tipul cu câinii.

— Da, tipul cu câinii…, spuse Dante tot mai iritat. Ivan Petrovici Pavlov. Şi ce ştii despre experimentul pe care l-a făcut pe câini?

— Dante, te iau la şuturi dacă nu te potoleşti. Nu suntem la şcoală.

— Ştii ceva sau nu?

Colomba se forţă să rămână calmă.

— Bine, hai să vedem. Pavlov suna dintr-un clopoţel când le dădea de mâncare câinilor. A descoperit că după puţin timp, dacă suna din clopoţel, câinii salivau şi dacă nu aveau mâncare. Aşa a formulat teoria reflexelor condiţionate. E bine, domnule profesor? Ce notă îmi daţi?

— Să ştii că şi pe mine tot aşa m-au învăţat, zise Dante cu amărăciune. Îmi imaginam nişte câini uriaşi care ţopăiau veseli în faţa castronului gol. Dar nu ţopăiau.

— De ce?

— Pentru că pentru a măsura cantitatea de salivă pe care o produceau, Pavlov le devia chirurgical glandele salivare, conducându-le secreţiile într-un recipient gradat. Le dădea găuri – îşi atinse obrazul – aici. A fost un apărător frenetic al vivisecţiilor.

— Încă aştept să aud de ce ne priveşte pe noi. Au trecut o sută de ani, nu mai putem să sunăm la Protecţia animalelor.

— Nu făcea asta numai cu câinii.

Colomba pufni.

— Dante, te rog, pentru numele lui…

— E adevărat. Există documente şi un video transmis de BBC, cu nişte cadre vechi. L-am descărcat, vrei să-l vezi?

— Nu, mersi. Dar eşti sigur? Făcea experimente pe oameni?

— Pe copii.

— Fir-ar să fie…

Colomba înţelese ce îl tulburase atât de tare pe Dante.

— Le perfora obrajii şi crea fistule artificiale. Erau orfani, vagabonzi… A început în anii ’20, dar rezultatul studiilor sale a fost ascuns din motive etice, aşa că adio al doilea Nobel în ’23.

Acum Colomba îl asculta cu atenţie.

— Are de-a face cu ce se întâmpla în Cutie, nu?

Dante încuviinţă.

— Pavlov a lăsat o moştenire ştiinţifică bogată. Tehnicile de condiţionare a reflexelor au fost integrate în pregătirea cosmonauţilor şi a celor din trupele speciale. Stalin le adora, la fel îl adora şi pe Pavlov, chiar dacă acesta era anticomunist pe faţă. Iar în anii ’70 încă

făceau parte din tehnicile celor de la Kuos. Îţi spune ceva numele ăsta?

— Nu.

— Era un fel de academie pentru oficialii din KGB şi din Forţele speciale. Nu se ştie sigur ce îi învăţau acolo, dar se ştie că foloseau o mulţime de tehnici de autocontrol de genul să stai dezbrăcat în gheaţă şi să te convingi că ţi-e cald, să nu simţi durere, să nu simţi oboseală. Unul dintre profesori se pregătise la Institutul Pavlov din Sankt Petersburg şi a murit în anii ’90, după ce a fost consilier pentru KGB şi Serviciile secrete. Ghici cum îl chema.

— Bielâi? zise Colomba sperând să primească un răspuns negativ.

— Chiar el. Şeful lui Maksim, directorul medical al Cutiei, singurul continuator de succes al măcelarului de Pavlov, chiar dacă toate superputerile au aruncat cu bani grei în timpul Războiului Rece ca să descopere limitele minţii şi corpului omenesc. Voiau să creeze un supersoldat, un Captain America. De fapt Captain Russia, în cazul ăsta.

— Iar rezultatul să înţeleg că e Giltine?

— Poate că doar a învăţat de la ceilalţi prizonieri. Sau poate s-a născut aşa, cine ştie.

Îşi aprinse a mia ţigară.

— Prin anii ’70 şi ’80, în Rusia circula o legendă urbană faimoasă despre Volga Neagră.

— Maşina?

— Da. O folosea poliţia şi îţi băga frica-n oase când o vedeai în faţa casei. Putea însemna biletul către Siberia. Dar Volga Neagră din legendă umbla noaptea şi răpea copiii singuri.

O privi cu ochi umezi.

— Poate că nu era doar o legendă.

— Acum s-a terminat, Dante.

— Eşti tu sigură? Atunci de ce Maksim a continuat să activeze după căderea Uniunii Sovietice? Ce interese crezi că acoperea?

— Crezi că încă mai răpesc copii?

— Cred că încă se întâmplă ceva şi că oamenii împotriva cărora acţionează Giltine sunt cel puţin la fel de periculoşi ca şi ea, dacă nu mai mult.

Ar fi continuat să schimbe ipoteze, dar iPad-ul anunţă sosirea unui mail. Era de la Minutillo. Citindu-l, Dante păli. Nu spuse decât:

— Guarneri.

9.

În vreme ce Dante şi Colomba erau încă în drum spre Ulm, Guarneri petrecuse ziua cu Paolo, fiul lui de şapte ani: îl luase de la şcoală şi îl adusese acasă la el pentru o sesiune de *prânz-teme-cină* înainte să-l încredinţeze din nou mamei lui, de care divorţase cu trei ani mai înainte.

Când se căsătoriseră, prietenele ei erau convinse că urma ca ei să devină asemenea cuplurilor din filmele poliţiste siropoase care se difuzau la prânz, că urma să facă nopţi albe în care să discute cazuri şi să analizeze fotografii ale cadavrelor. Realitatea, însă, fusese mai puţin interesantă. Cariera lui Guarneri rămăsese pe loc, iar el se întorcea de la serviciu aducând numai iritare şi proastă dispoziţie. Şi pentru că a fi soţia locotenentului Colombo putea fi o îndeletnicire plăcută, dar a protagonistului din *The Office* mai puţin, Martina îi dăduse în cele din urmă papucii.

Apăruseră şi inevitabilele dezacorduri şi certuri de care nu erau mândri, dar treptat relaţia lor redevenise aproape amicală.

De aceea, când îşi însoţise fiul, Guarneri se aşteptase să mai schimbe câteva cuvinte cu Martina la o cafea sau, dacă îşi juca bine cărţile, să petreacă o oră cu ea în patul matrimonial. Dar după ce deschise cu propriile chei îşi descoperi fosta soţie pe canapeaua din sufragerie. Dormea profund, nu avu nicio reacţie când o zgâlţâi. Guarneri, tulburat, îl conduse pe Paolino în cameră şi îi porunci să se culce. Apoi se întoarse în sufragerie ca să cheme ambulanţa. Doar că acum în sufragerie mai era o persoană. Guarneri înţelese că fusese acolo de la bun început, numai că n-o văzuse. Pentru că se mişca în linişte de-a lungul pereţilor, ca o umbră printre alte umbre. Şi era foarte rapidă. Când veni în faţa lui, văzu că era o femeie de talie medie îmbrăcată în negru, cu faţa acoperită cu o mască de cauciuc.

Guarneri puse mâna pe pistolul de serviciu.

•

Boom

Paolino, căruia îi plăcea mai mult să i se spună Pao, ca tipului care desena pinguini pe pereţi, se trezi cu ecoul care îi răsuna în urechi. Parcă ar fi visat un zgomot atât de puternic că îl trezise de-adevăratelea. Se uită la ceasul deşteptător albastru cu ace fosforescente de pe noptieră şi descoperi că dormise doar o oră, poate mai puţin. Ciuli urechile ca să verifice dacă se auzea televizorul, dar

liniştea era totală. Probabil că tatăl lui plecase deja, pentru că dacă ar fi rămas ar fi auzit zbierete sau râsete. În ultima vreme mai ales râsete, iar Pao începuse timid să spere că mami şi tati urma să locuiască din nou împreună. Avea amintiri vagi din anii în care familia era întreagă, dar în mintea lui căpătau strălucirea aurie din reclamele la *panettone.* Chiar dacă nu ştia bine ce era nostalgia, o simţea în legătură cu ceva ce nu trăise cu adevărat. Se ridică din pat cu gândul să meargă în bucătărie şi să bea un pahar cu apă, dar când deschise uşa camerei femeia era acolo.

Stătea în prag şi nu avea faţă.

Pao nu mai făcea pipi pe el de la doi ani, dar apariţia fu atât de înspăimântătoare că vezica i se relaxă şi un jet cald i se scurse pe cracul pantalonilor de pijama.

E un monstru. O fantomă.

Pao se ghemui şi începu să plângă, cu mâinile la urechi.

Simţi o atingere uşoară pe cap.

— Nu te speria, spuse femeia fără chip. Nu-ţi fac nimic.

Vocea parcă era a unui robot, a comandantului Data din „Star Trek". Pao nu mai plânse şi se şterse la nas cu mâneca, ţinând ochii închişi în continuare.

— Cine eşti?

— De ce nu ai faţă?

— Dar am, uită-te mai bine.

Pao făcu la fel ca atunci când se uita la filmele de groază: deschise încet pleoapele, gata oricând să le închidă la loc. Femeia nu se mişcase, dar acum pe chipul ei neted era desenat un zâmbet roşu ca al lui Smile. Picura de parcă ar fi fost făcut cu vopsea proaspătă.

— Vezi? zise din nou femeia. Acum îţi mai e frică de mine?

Pao o studie. Când îşi desenase zâmbetul, femeia lăsase să-i cadă o picătură sub ochiul stâng. Imaginea îi amintea de clovnii din filmele vechi. Îi veni să chicotească. Era un vis, acum înţelesese. Un vis urât, dintre cele care îl făceau să ţipe. Dar peste puţin timp urma să se trezească.

— Unde-i mami?

— Doarme, răspunse femeia cu zâmbetul din care curgeau picături. La fel şi tatăl tău. Iar tu trebuie să rămâi în cameră până vine cineva să te ia.

— De ce?

Femeia îngenunche în faţa lui.

— Am o misiune pentru tine. O să faci ce-ţi cer, nu-i aşa? E foarte important.

— Visez acum?

— Da. E doar un vis. Dar trebuie să te comporţi ca şi cum ar fi adevărat.

— Şi dacă n-o fac?

Femeia fără chip îşi şterse zâmbetul cu antebraţul şi desenă un altul, de data aceasta îndreptat în jos.

— Atunci mă întristez foarte tare. Şi o să mă întorc în fiecare noapte. Vrei asta?

Lui Pao îi veni din nou să facă pipi.

— Nu, spuse el atât de încet că nici nu fu sigur dacă vorbise cu adevărat.

— Bravo.

Giltine se aplecă deasupra lui.

— Deschide gura, îi porunci ea.

10.

Colomba trecu graniţa cu Italia la trei minute după ce terminară de citit mail-ul de la Minutillo şi se opri numai ca să facă plinul. În rest ţinu pedala de acceleraţie apăsată constant, fără să-i pese de limitele de viteză, radare sau echipaje de poliţie. Când o patrulă îi ceru să tragă pe dreapta fu nevoită să o facă, dar urlă la agent până când acesta contactă Brigada Mobilă, de la care veni ordinul s-o însoţească până la Roma. Când porniră din nou, mulţumită escortei, De Loreanul izbuti să ajungă la viteza maximă de două sute de kilometri la oră, zdruncinându-se atât de tare că parcă urma să se întoarcă în timp. Dante nu protestă: luase o doză dublă din sticluţa lui magică şi căzuse într-o stare letargică din care nu ieşi decât când ajunseră în faţa Hotelului Impero. Colomba îl împinse afară din maşină şi îl lăsă să tremure pe trotuar.

— Mişcă-te, îi spuse.

Erau primele cuvinte pe care i le adresase de când porniseră din nou la drum.

Dante se supuse, moale ca o budincă. Unul dintre portari ieşi în fugă când văzu automobilul care bloca ieşirea iar Colomba îi întinse cheile şi îi porunci să-l parcheze la locul lor, apoi îl trase pe Dante în hol.

— Haide.

— De aici mă descurc şi singur, protestă el.

— Nu, nu poţi, ok?

Îl împinse pe scări până la apartament, apoi scoase pistolul.

— Dă-te de lângă uşă.

— Chiar crezi că…

— Dă-te!

Dante se conformă. Colomba deblocă siguranţa magnetică şi deschise uşa, cu plămânii cât un purice. Respiraţia îi devenise un firicel de aer subţire care o zgâria în gât. Ţinând pistolul cu ambele mâini, dădu buzna în apartament, apoi se blocă în faţa haosului care domnea în el. Peste tot împrăştiate pe covor numai haine şi sticle goale de Cristal şi o tavă cu resturi de cocaină şi bancnote mototolite.

Santiago ieşi gol-puşcă din camera lui Dante, cu un ghiul pus pe mână.

— Ce mama dracului căutaţi aici?

Dante şi Colomba îşi aruncară o privire: uitaseră complet de înţelegerea cu el. Din fericire mai era un apartament liber iar Dante reuşi să-l ocupe. Transferă în el câteva lucruri şi mai ales calculatorul. Pe parcursul operaţiunii, Santiago se închise în cameră, iritat de invadarea spaţiului său.

Colomba verifică apartamentul nou. Singura diferenţă între acesta şi al lui Dante era culoarea câtorva piese de mobilier. Apoi începu să tragă jaluzelele.

— Nu ieşi din camera asta dacă nu vin şi eu. Nici măcar nu laşi să ţi se aducă mâncare, bine?

— Şi trebuie să stau în întuneric?

— Poţi să aprinzi lumina, dar să nu ridici jaluzelele. Dacă te deranjează, mai dă pe gât un flacon, zise ea expeditivă.

Apartamentul se cufundase în penumbră. Pe faţa Colombei cădea un singur fascicul de lumină.

— Chiar crezi că Giltine poate să vină aici? întrebă Dante.

— Ea sau un alt nebun ca Andreas… Oricine. Aşa că ai grijă şi la personal.

— Îi cunosc de doi ani!

— Pe Andreas câtă lume nu-l cunoştea drept un scriitoraş inofensiv?

Colomba îşi scoase pistolul de la centură şi scoase încărcătorul.

— Are două siguranţe, ok? Una e activată de piedicile astea două…

— CC, ştiu că e foarte ciudat să auzi asta din gura mea, dar mai bine te linişteşti.

— Trebuie să fii în stare să te aperi când nu sunt aici.

— Chiar mă vezi cu arma-n mână? Pe mine?

Colomba ezită, în timp ce cuvintele lui Dante îşi croiau drum prin norul de spaimă şi durere care o cuprinsese.

— Bine, cum vrei.

Puse arma înapoi în toc.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine? întrebă Dante.

Ea încercă să găsească un ton blând, dar nu reuşi prea bine.

— E treaba poliţiei, Dante. Scuze.

Ieşi, ceru să i se comande un taxi şi ajunse la casa soţiei lui Guarneri de pe malul stâng al Tibrului, în cartierul Ostiense. Intrarea era păzită, iar pe stradă erau oprite zece maşini ale carabinierilor, cu girofarurile pornite. Mai erau şi câteva maşini cu sigla poliţiei, dar Colomba îşi dădu seama din poziţia lor că nu lucrau: ancheta era în mâinile *verilor.* Ca să compenseze, poliţiştii se călcau în picioare pe scările blocului urât din anii ’60 până în faţa uşii apartamentului care aparţinea fostei soţii a lui Guarneri. Se împingeau ca să vadă mai bine, se certau cu carabinierii care voiau să-i dea afară. În frunte erau Alberti şi Esposito, acesta din urmă la un pas să-l ia la bătaie pe agentul care stătea de pază. Apoi o văzură şi se grăbiră spre ea, croindu-şi drum cu coatele.

— Trebuie să vorbim, *dottoressa,* zise Esposito când ajunse în faţa ei.

— Nu acum.

Esposito continuă să-i blocheze calea.

— Trebuie să insist. Când?

— Astă-seară, la Dante, zise Colomba.

Apoi îl dădu grosolan la o parte şi ajunse până în faţa paznicului.

— Sunt vicechestorul Caselli. Mă caută procurorul adjunct Treves.

O anunţase poliţia stradală. Carabinierul îi făcu loc să treacă.

Departamentul criminalistic lucra de câteva ore în apartament iar pe marmura sufrageriei erau deja numere şi bileţele. Martina zăcea pe canapea, cu pieptul şi gâtul acoperite de tăieturi de cuţit. Pe

canapea, pe perete şi chiar şi pe tavan erau urme de sânge. O baltă se lăţise pe podea până ajunsese la Guarneri, care era întins cu faţa în sus şi ţinea încă pistolul de serviciu în mâna dreaptă. Deasupra urechii avea o gaură, iar lângă el era aşezat un cuţit de bucătărie acoperit cu sânge închegat şi fragmente de os.

Colomba nu mai văzuse o crimă-suicid mai reuşită, dar nu crezu nicio clipă în varianta aceea. Un monstru era în libertate şi era dispus să facă orice ca să-şi ducă la bun sfârşit misiunea de răzbunare împotriva cui îl închisese şi torturase.

Şi crease.

Un bărbat chipeş de vreo patruzeci de ani, care ţinea o ţigară stinsă în colţul gurii, se apropie de ea. Purta botoşi sterili transparenţi.

— Vicechestorul Caselli? întrebă el punând ţigara în buzunarul de la haină. Sunt procurorul-adjunct Treves.

Îi strânse mâna.

— Îmi cer scuze dacă am întârziat, murmură Colomba în timp ce se străduia din răsputeri să nu urle.

Treves îşi dădu seama că nu era în apele ei.

— Haideţi să mergem în altă cameră, ce ziceţi?

Ea încuviinţă, dar nu izbuti să vorbească. Merseră în dormitorul matrimonial. Patul era făcut, Martina nu avusese cum să-l folosească. Şi nici fostul ei soţ.

— Eraţi superiorul lui înainte de a fi suspendată, spuse Treves şi închise uşa. Ştiaţi că problemele conjugale ale lui Guarneri erau atât de grave?

— Nu. Nici nu-mi închipuiam.

— Există ceva care să vă facă să bănuiţi că ar fi vorba despre altceva decât ceea ce pare?

— Cei de la Criminalistică au găsit ceva anormal?

Treves zâmbi, parcă scuzându-se.

— Nu, încă nu. Dumneavoastră?

Colomba înţelese că nu avea încredere în ea. Era inevitabil, dată fiind suspendarea ei. Sau se gândea la altceva?

— Am văzut scena crimei doar preţ de un minut. Şi nu cred că sunt capabilă s-o cercetez câtă vreme cadavrul colegului meu se află pe podea.

Treves încuviinţă.

— În ce relaţii eraţi cu familia Guarneri?

— Nu-l cunoşteam decât pe inspector. A divorţat cu mult înainte să începem să lucrăm împreună.

— Dar îl cunoaşteţi pe fiul lui, Paolo, nu?

Colomba înţelese că era o întrebare importantă, dar nu înţelese de ce.

— A venit o dată în vizită la birou. I s-a întâmplat ceva?

Bătăile inimii i se accelerară.

— Băiatul era încuiat în cameră din afară, l-au găsit bunicii când au venit să verifice de ce nu răspundea nimeni la telefon. E în siguranţă. Doar că nu deschide gura. Nu vorbeşte, nu bea, nu mănâncă, iar când medicul a încercat să-l controleze în gât aproape a făcut o criză de isterie. Medicul voia să-i administreze un sedativ, dar l-am rugat să aştepte până la sosirea dumneavoastră, *dottoressa.*

— De ce?

— Copilul nu vorbeşte, dar scrie.

Treves îi întinse Colombei o coală de caiet de matematică. Numele ei era scris de zeci de ori de mâna unui copil. Mai erau şi *ajutooor* şi *te rooog* urmate de multe semne ale exclamării. Colombei i se păru că aude glasul băiatului şi se înfioră.

— Aveţi vreo explicaţie? întrebă Treves.

Colomba rămase impasibilă.

— Nu, răspunse ea. Dumneavoastră?

— Atunci să vedem dacă băiatul vi se destăinuie. Măcar o să înţelegem de ce ţine aşa mult să vă vadă.

Ea şi magistratul evitară din nou mulţimea de agenţi şi trecură în apartamentul bunicilor, care se afla mai sus cu două etaje, unde Paolino zis Pao stătea la masa din bucătărie, având în faţă un pahar cu lapte de care nu se atinsese. Îşi sprijinea faţa învineţită în pumnişori şi avea ochii plini de lacrimi. Colomba îşi zise că, pe lângă faptul că era îndurerat de moartea părinţilor, părea să facă un efort titanic.

— N-a mâncat nimic, zise bunica îngrijorată.

— Vă rog, îi zise Treves Colombei. Încercaţi să vorbiţi cu el.

Colomba, stânjenită, se apropie de copil şi se aplecă la nivelul lui. Pao îşi mută privirea asupra ei. Avea pupilele ca două puncte şi ţinea maxilarele încleştate.

— Bună, Paolino. Sunt Colomba Caselli. Am înţeles că voiai să mă vezi.

Expresia îndurerată a copilului dispăru şi fu înlocuită de o

uşurare imensă. Se aruncă de gâtul ei şi o strânse tare în braţe. Apoi o îndepărtă imediat cu mâinile şi picioarele şi strigă îngrozit.

Colomba îşi pierdu echilibrul şi căzu în fund. Ceva tare, care dădea din picioare, se rostogoli pe spate şi goni spre marginea covorului, înainte să ajungă acolo, Treves aruncă pe el cartea de telefoane de pe scrin, apoi el şi Colomba săriră pe ea cu toată greutatea, lovind şi urlând.

Când riscară să se uite dedesubt, găsiră ce ţinuse Pao în gură o zi întreagă, rugându-se să-şi îndeplinească misiunea fără să cadă, neînchizând ochii toată noaptea şi neizbutind să plângă sau să înghită.

Încă se mişca, chiar dacă trupul de trei centimetri îi era în mare parte zdrobit.

Era un scorpion galben.

11.

Scorpionul era din specia *deathstalker,* iar veninul lui putea să ucidă sau să îmbolnăvească grav un om adult. Mai avea o caracteristică interesantă: când stătea în întuneric total rămânea imobil, mai ales dacă era închis într-un mediu cald şi umed, cum era gura. Însă când Pao îl scuipase, şocul schimbării îl înfuriase. Dacă n-ar fi căzut, acul scorpionului i s-ar fi înfipt Colombei în piele, în loc doar să îi atingă breteaua de la sutien.

Următoarea oră fu absolut haotică. Pao înghiţi trei pahare cu lapte printre plânsete isterice şi povesti despre o femeie fără chip. Colomba nu încercă să-i schimbe părerea procurorului adjunct, care era limpede că se gândea că băiatul avusese un coşmar. Femeia fără chip îi spusese s-o cheme pe Colomba, cum altfel? Sigur, mai rămânea de explicat ce căuta acolo un scorpion african, dar de asta urmau să se ocupe cei de la *Polizia forestale.*

Tocmai când Colomba îşi zicea că scăpase cu bine, se pomeni faţă în faţă cu Santini. O barbă cenuşie îi murdărea obrajii supţi şi părea să fi dormit îmbrăcat.

Ieşiră împreună din apartament, iar Colomba se pregăti de luptă. Dar Santini nu făcu decât să meargă în tăcere lângă ea până când ajunseră la un bar. Răcni la un cuplu, obligându-i să se ridice, apoi se aşeză în locul lor şi o invită pe Colomba să facă acelaşi lucru. Comandă grappa pentru amândoi.

— Nu-mi place grappa, zise Colomba.

— Astă-seară bei oricum, răspunse el.

Ridică paharul.

— Pentru Alfonso. Care a avut ghinionul să lucreze cu tine.

Colomba abia dacă sorbi din grappa şi mirosul alcoolului aromat îi intră imediat în nas.

— Îl cunoşteai?

— Înainte să intru la Investigaţii era subalternul meu la Brigada Mobilă. Nu era cine ştie ce, dar nu merita să fie omorât. Pentru că a fost omorât, nu-i aşa? Şi l-au omorât pentru că tu ai continuat ancheta despre atentat şi l-ai târât şi pe el în asta.

— L-au omorât pentru că şi-a făcut datoria. Doar din cauza asta.

Santini mai ceru un rachiu.

— Noi doi purtăm mereu aceeaşi discuţie, spuse apoi. Tu crezi că meseria asta înseamnă să umbli de colo-colo şi să îndrepţi ce e strâmb, eu în schimb cred că e *cu totul* altceva.

Lovi cu paharul gol în masă, iar Colomba îşi dădu seama că era beat. Criţă. Nu-şi dăduse seama mai devreme pentru că Santini ştia să se ascundă. Nu i se împleticea limba şi nu se clătina.

— Noi şi *verii* ţinem ţara asta laolaltă, Caselli. O împiedicăm să devină un tractir mai mare decât e deja. Suntem perfecţi? Nu. Înşelăm şi minţim şi furăm ca toţi ceilalţi, dar suntem o barieră împotriva a ceva mai rău. Doar că tu… tu nu mai crezi asta. Ţi-ai pierdut încrederea.

— Dacă ai şti ce e-n spate, Santini…

— Nu. Am depăşit momentul. Te-am ascultat şi mi-am nenorocit cariera şi un picior. De data asta nu vreau să ştiu nimic.

Clătina teatral din cap.

— Poate că tu ai dreptate, poate că faci o anchetă care o să salveze lumea şi îţi promit că n-o să te calc pe bătături. Dar dacă încerci să mai implici pe cineva din Brigadă, jur pe Dumnezeu că mă pun de-a curmezişul.

O fixă cu nişte ochi injectaţi de sânge.

— Ştiu cum să fac asta, Caselli.

— Curcio e de-acord?

— Curcio nu ştie nimic, chicoti el exaltat. Cel puţin asta ne lasă pe noi să credem. Şi nu vorbeşte. Ştie care-i e locul, spre deosebire de tine.

— Poate ar fi mai bine să mergi la culcare.

— Poate ar fi mai bine să mergi *tu* şi pe mine să mă laşi aici, zise

el şi ceru încă un pahar.

Colomba îl ascultă. Când ajunse la hotel, descoperi că Dante plecase şi îi lăsase un bileţel în care îi spunea să nu-şi facă griji.

Bineînţeles, Colomba îşi făcu griji. Şi-ar fi făcut şi mai multe dacă ar fi ştiut încotro plecase.

12.

Închisoarea Rebibbia este una şi împătrită, dar dacă nu eşti deţinut sau paznic e posibil să nu ştii asta. Complexul are patru nuclee în care deţinuţii sunt împărţiţi în funcţie de sex, vârstă şi pedeapsă. Există şi un teren de fotbal care se vede imediat după poarta de intrare, la vreo sută de metri de clădiri. Pe acest teren, pe un întuneric aproape deplin, fu scos Neamţul, în cătuşe şi escortat de un grup de agenţi în echipament de şoc.

La mai mult de un an de la arestarea lui, autorităţile italiene nu izbutiseră să afle dacă Neamţul venea într-adevăr din Germania. Ştiau că era ultimul complice încă în viaţă al Tatălui, cel puţin dintre cei care lucraseră cu el în anii ’70, că trebuia să aibă vreo 60 de ani şi că în trecut fusese rănit de multe ori cu arme albe şi de foc.

În rest, zero absolut. Amprentele lui nu apăreau în nicio bază de date şi cu atât mai puţin ADN-ul său. Nu apăruse nicio rudă care să-l recunoască, nu se aflase dacă lucrase vreodată pe undeva sau dacă făcuse stagiul militar. La primul proces nu deschisese gura, nu recunoscuse şi nu negase niciunul dintre capetele de acuzare – care treceau de la răpire multiplă la crimă cu premeditare – şi toate investigaţiile anchetatorilor se loviseră de un zid de identităţi false care părea să se întindă până la începuturile lumii.

Neamţul era o enigmă.

Agenţii de la Poliţia penitenciară îl făcură să se aşeze pe un scaun de plastic de lângă una dintre porţi şi îl prinseră cu cătuşe de bară, cu multă grijă: Neamţul nu-i speria doar pe ceilalţi deţinuţi. La a treia încăierare care se terminase cu vătămarea permanentă a agresorilor săi – el niciodată nu începea un conflict – fusese pus în carceră şi rămăsese acolo, condiţie care părea să nu-l afecteze deloc. Cine avusese nenorocul să-i fie coleg de celulă povestise că era ca şi cum ar fi locuit cu o fantomă căreia îi simţea privirea în ceafă ori de câte ori se întorcea.

Poliţiştii se retraseră în jumătatea cealaltă a terenului de fotbal, unde se desfăşurară ca o echipă în apărare. Abia atunci, dinspre intrare

avansă un grup mic de agenţi în civil. În mijlocul lor era Dante, vizibil tulburat.

— S-a mai aflat ceva despre cine e cu adevărat? îl întrebă cu glas scăzut pe agentul din dreapta lui, un tinerel cu obraji acoperiţi de puf.

— Nimic. Despre animalul ăsta se ştie cât se ştia şi când a fost arestat. Probabil că dumneavoastră îl cunoaşteţi cel mai bine.

— L-am întâlnit de trei ori în viaţa mea, zise Dante.

Asta dacă nu punea la socoteală coşmarurile.

Dante se apropie încet de scaunul liber, urmat de privirea Neamţului care nu-l slăbea nicio clipă. Se prăbuşi pe scaun şi îşi lăsă capul câteva secunde pe genunchi.

— Sunteţi bine, domnule Torre? întrebă agentul de mai devreme.

— Da, da. Vă rog, faceţi cum am stabilit.

— Sunteţi sigur?

Încă aplecat, Dante arătă spre Neamţ.

— Dacă voia să-mi rupă capul, o făcea deja. Haideţi.

— Aveţi treizeci de minute, domnule Torre.

Agentul le făcu semn colegilor, care se retraseră în întuneric pe tuşă până când dispărură de tot.

Dante trase aer în piept. Nu voise să se îndoape cu benzodiazepină înainte de întâlnire, dar acum regreta amarnic. Era într-o închisoare, pentru Dumnezeu, şi îl avea în faţă pe baubaul din copilărie şi dintr-o bună parte a maturităţii.

— Mai multă intimitate nu-ţi pot oferi, îi spuse Neamţului. Habar nu am dacă în clipa asta deasupra noastră sunt sau nu vreun satelit de spionaj sau vreun microfon direcţional, dar te asigur că n-o să-i povestesc nimănui ceea ce îmi spui.

Neamţul afişă un zâmbet care părea o crăpătură pe chipul lui.

— Nici măcar prietenei tale poliţiste? zise el cu un glas calm ca gesturile sale.

Nu era prima oară când vorbea, dar se întâmpla atât de rar că paznicii de la capătul terenului îşi dădură coate, chiar dacă nu distingeau cuvintele.

— Dacă îţi promit îmi spui cine sunt?

— Nu fi prost.

— Am un frate?

— Ştii foarte bine că de la mine n-o să primeşti răspunsuri pe

tema asta. De ce ai venit?

— Giltine.

— Nu-mi spune nimic numele.

— E o femeie, omoară lumea folosind LSD şi psilocibină.

Neamţul nu spuse nimic şi nici nu-şi schimbă expresia feţei. Lui Dante îi era imposibil să-l citească, încă mai greu decât în cazul lui Maksim.

— S-a născut în Ucraina, continuă el. Într-un loc numit Cutia. A fost asasină pentru mafia rusească, apoi a început o viaţă privată până când i-au omorât iubita.

Neamţul părea în continuare o statuie. Dar ceva îi spunea lui Dante că îl asculta cu interes.

— Nu ştiu pentru cine lucra Tatăl, dar există multe asemănări între ce mi-a făcut el mie şi ce i s-a făcut lui Giltine, chiar dacă s-a petrecut de părţi diferite ale Cortinei de Fier. Aşa că tu sigur ştii ceva. Trebuie să te fi informat în legătură cu concurenţa, nu?

Neamţul dădu capul pe spate şi râse, un zgomot de fiare ruginite frecate între ele. Probabil că nu se mai exteriorizase aşa de ani întregi.

— A fost o idee genială să te las în viaţă. Eşti amuzant.

— Şi de ce, mă rog, m-ai lăsat să plec?

— Se vorbeşte despre prizonieri care se ataşează de temnicerii lor. Se întâmplă şi invers. Chiar dacă mi s-a ordonat să te ucid, n-am putut s-o fac.

Dante clătină din cap, cu ochii închişi.

— Ştii că asta voiam să aud? spuse el în şoaptă. Ştii că aşteptam să vii la mine şi să-mi spui aşa ceva.

Deschise ochii.

— Dar eram un copil când gândeam aşa. Acum, că am crescut, ştiu ce eram pentru tine: o datorie. Şi ştiu că Tatăl ţi-a spus să-mi dai drumul. Aşa că nu mai încerca să mă manipulezi.

Zâmbetul Neamţului se transformă într-o grimasă batjocoritoare.

— Da, te-ai făcut un omuleţ pe cinste, zise el ironic. Şi dacă aş şti ceva, de ce crezi că ţi-aş spune?

— Pentru că n-are cum să te afecteze în vreun fel. Şi pentru că eşti încântat că ţi-am făcut o vizită. Trebuie să te plictiseşti groaznic acolo…

— Dacă ştii deja despre Cutie, ştii suficient.

— Nu. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat după. Când a căzut totul. Ce s-a întâmplat cu cei ca tine.

— Piaţa liberă, zise Neamţul.

— Deci Cutia a fost vândută celui care a licitat cel mai mult?

— Ca întotdeauna.

— Cui îi trebuie super-asasini într-o lume care luptă cu drone?

— Nimănui. Dar eşti sigur că la asta folosea Cutia? Poate că femeia de care vorbeşti a fost un eveniment neprevăzut. Dacă ar mai fi şi alţii ca ea am şti, nu?

Dante îl scrută cu privirea şi din nou nu dibui nimic.

— La ce folosea?

— Mă bucur că te-am văzut din nou.

În depărtare, un telefon scoase un sunet de clopote. Era alarma pe care agentul cu puf pe obraji o setase pe mobil.

— Domnule Torre. A expirat timpul, spuse el din întuneric.

Dante agită mâna bună în aer, uluit de precizia Neamţului.

— Ok. Numai o clipă, spuse el.

Nu făcuse decât să confirme ceea ce ştia, dar nici nu sperase la mai mult.

— Dă-mi o ţigară, te rog, spuse Neamţul.

Instinctiv, Dante îi întinse pachetul, dar Neamţul, în loc să-l ia, îl înşfacă de încheietură cu mâna liberă şi îl trase spre el. Feţele lor aproape se atinseră.

— E a două oară când îţi cruţ viaţa, să nu uiţi, şopti el.

Preţ de o clipă, Dante redeveni copil şi dădu drumul unui ţipăt ascuţit în timp ce se zbătea ca să se elibereze. Neamţul îi dădu drumul şi Dante aproape căzu.

Agenţii şi paznicii îi săriră în ajutor. Neamţul se lăsă târât spre celulă. În timp ce trecea prin poarta curţii, se întoarse ca să-l privească pe Dante, care stătea în picioare în mijlocul poliţiştilor.

— Ai grijă ce în ce-ţi bagi nasul, băieţică, spuse el. S-ar putea să deranjezi pe cineva.

Apoi îl împinseră mai departe.

13.

Dante fu condus afară pe unde şi intrase în penitenciar: poarta pentru blindate care dădea direct în stradă. Chiar şi aşa, se simţea gata să explodeze şi în acelaşi timp era epuizat. Simţise că Neamţul îl golise de energie, de parcă fostul său temnicer era o gaură neagră. Îi era frig

şi voia să bea. Ceva într-un pahar mare, cum spunea tatăl lui adoptiv. *Foarte mare.*

Imediat după poartă era un SUV negru în care stăteau alţi doi agenţi şi colonelul Di Marco, în obişnuitul său costum albastru.

— Există şi o parte bună: e ultima oară când faceţi ceva de genul ăsta.

Colonelul îi întinse două coli dactilografiate şi pline de ştampile şi un stilou pe care şi-l scoase din buzunar.

Dante se sprijini de gard şi răsfoi colile.

— Aşa cum am stabilit când v-am dat autorizaţia să vizitaţi deţinutul, spuse Di Marco, aceasta e declaraţia sub jurământ în care dumneavoastră afirmaţi că nu aveţi informaţii utile despre masacrul din trenul Milano-Roma, despre moartea celor doi atentatori sau despre orice alt pericol îndreptat împotriva ţării noastre, fie el trecut, prezent sau viitor. Dacă minţiţi, veţi fi acuzat de spionaj şi atentare la siguranţa statului.

Dante continuă să parcurgă textul. Ar fi fost mai bine să-l aibă pe Minutillo alături, dar nu voise să-l implice.

— Credeam că nu aveţi nevoie de scuze ca să arestaţi pe cineva, spuse el.

— Suntem un stat democratic. Dar mulţumită colilor pe care le ţineţi în mână, pentru dumneavoastră ne transformăm în Coreea de Nord.

Dante rânji, chiar dacă nu foarte convins.

— Şi dacă refuz să semnez? M-am întâlnit deja cu Neamţul, mulţumită dumneavoastră.

— Ar trebui să vă reţin până la noi instrucţiuni din partea superiorilor mei.

Colonelul arătă spre închisoarea din spatele lui Dante.

— Vreţi să încercaţi?

Dante semnă ambele exemplare. Colonelul le puse înapoi în dosar.

— Acum că am semnat, pot să vă pun o întrebare?

— Nu.

— O să v-o adresez oricum. Sunteţi modelul ideal de fascist greu de cap, dar nu sunteţi cretin. Ştiţi că atentatul are şi puncte nedesluşite. Nu vă interesează să le analizaţi pentru că nu vă privesc sau pentru că ştiţi deja ce se ascunde în spatele lor?

— Dacă ar exista aceste puncte nedesluşite despre care vorbiţi, fiţi sigur că aş acţiona în mod exclusiv şi numai în interesul ţării mele. Dar asta e ceva ce dumneavoastră nu puteţi înţelege.

Apoi, fără să salute, Di Marco se îndreptă spre SUV. Oamenii lui urcară la bord şi maşina demară cu un scrâşnet.

Dante luă telefonul ca să cheme un taxi, dar un glas din întuneric îl făcu să se oprească.

— Aveţi nevoie să vă duc cu maşina?

— Eraţi la CRT când am fost arestat. Sunteţi de la trupele speciale, nu-i aşa?

— Vă felicit pentru spiritul de observaţie, dat fiind că purtam cagulă. Mă cheamă Leonardo Bonaccorso. Sunt un prieten al Colombei.

— Da, cred că mi-a spus. Ce faceţi aici?

— Mă ofer să vă duc cu maşina. Echipa mea a fost cea care v-a însoţit, de asta am ştiut că eraţi aici. A fost utilă întâlnirea cu Neamţul?

— Nu. Şi cred că o să iau un taxi.

— Păcat. Mergem în aceeaşi direcţie. La hotelul dumneavoastră.

— Şi de ce, mă rog?

Leo zâmbi şi Dante hotărî că îi era antipatic. Foarte antipatic.

— Colomba a chemat o adunare generală în camera ei. Cred că vrea să se ocupe de Giltine o dată pentru totdeauna.

14.

Giltine străbătu *calle* Sant'Antonio în întunericul întrerupt doar de câteva lampioane. În spatele ei scânteia Canal Grande, iar în faţa ei se întindea piaţa care peste zi găzduia târgul. Acum nu mai rămăsese decât mirosul de fructe şi legume putrede aruncate în ghene, pe care Giltine abia reuşea să-l simtă peste mirosul propriului său trup şi al medicamentelor. Atmosfera umedă din Veneţia parcă îi accelerase boala. Sau poate că nu era decât călătoria pe care tocmai o făcuse la Roma ca să se asigure că nimic

(*că Dante Torre*)

nu putea să-i compromită planul atât de meticulos construit. Când auzise pe linia telefonică pe care o monitoriza cu regularitate că poliţistul italian îl sună pe fiul femeii pe care o ucisese, înţelesese că jocul ei de oglinzi începuse să scârţâie. Aşa că plecase, împinsă de grabă şi de glasurile lichide ale morţilor, de strălucirea lor. Însă pe drumul de întoarcere, slăbită din pricina oboselii şi a durerii provocate de răni, îşi pusese pentru prima oară în existenţa ei o întrebare. Oare

greşise ucigându-l? Oare chiar putea să-i sperie sau să-i încetinească pe noii vânători care îi luaseră urma, aşa cum îi speriase, încetinise şi ucisese pe cei care o urmăriseră de mai bine de douăzeci de ani şi o făcuseră ceea ce era azi? Sau doar îi făcuse mai furioşi şi mai hămesiţi?

Cât era încă în tren, se conectase pe telefon la serverele ei şi deschisese bazinul cu rechini, le dăduse un scop, un obiectiv şi o răsplată. Nu ştia câţi urma cu adevărat să răspundă la chemare. Erau imprevizibili şi urma să fie nevoiţi să acţioneze fără instrucţiunile ei directe. O altă necunoscută în ecuaţie, un alt risc pe care trebuia să şi-l asume, ea care crescuse planificându-şi fiecare mişcare, care îmbătrânise aşteptând răbdătoare momentul potrivit, ca un trandafir de Ierihon care aşteaptă apa. Însă acum, că mergea pe străduţele pustii, o umbră printre umbre, întrebările dispăruseră pas cu pas. Se pregătea să facă ultimul pas care avea s-o ducă la împlinirea misiunii sale, ultimul pas înainte să atingă pacea pe care n-o cunoscuse niciodată.

Giltine ajunsese lângă zidul înconjurător al unui hotel. Sări peste el în grădină, apoi dezactivă camera de luat vederi şi intră pe intrarea de serviciu. Urcă pe scări patru etaje şi deblocă încuietoarea magnetică a apartamentului din capătul coridorului folosind o bucată subţire de tablă. Sunetul pe care-l scoase fu abia perceptibil. Intră în cameră şi lăsă jos geanta de umăr, atentă să nu facă zgomot: bărbatul adormit şi pe jumătate beat din patul plin cu perne nu-şi schimbă ritmul respiraţiei. Giltine bâjbâi pe întuneric prin cameră, folosindu-şi buricele sensibile ale degetelor ca să găsească microfonul ascuns despre care era sigură că există şi îl izolă fără să-l închidă. Apoi se aplecă deasupra bărbatului şi îi acoperi gura cu mâna. El făcu imediat ochii mari, confuz, nereuşind să focalizeze.

— Am o misiune pentru tine, îi zise Giltine.

Francesco nu putu decât să încuviinţeze din cap.

15.

Întâlnirea din apartamentul de rezervă al lui Dante fu mult mai puţin veselă decât precedenta. De mâncare abia dacă se atinse cineva. Colomba îl prezentă pe Leo celor doi Amigos rămaşi în viaţă, care se ridicară în picioare ca să dea mâna cu el, dată fiind diferenţa de grad. Leo, care părea să fie singurul în largul său, se servi din espressorul pe care Dante îl mutase din camera lui. Dante, iritat la culme, i-l arătă Colombei:

— El de ce e aici?

— Pentru că ne poate ajuta, răspunse ea.

— E de la Antitero, zise Alberti. Lucrează cu *task force*-ul. Cu respect, domnule comisar.

— Acum sunt în concediu, spuse el sorbindu-şi cafea. Drace, ce bună e!

— Nu încercaţi să mă îmbunaţi, zise Dante.

Nu-i plăceau privirile pe care le schimbau el şi Colomba când credeau că nu-i vede nimeni.

— Aş fi vrut să fiu consultat în privinţa noului membru.

— Nu e momentul să fii chiţibuşar, Dante, zise Colomba. Nu în contextul în care Giltine tocmai ne-a omorât un coleg.

— Sunteţi sigură că a fost Giltine, *dottoressa*? întrebă Alberti.

Colomba le povesti despre scorpion. Cei doi Amigos se albiră la faţă, iar Dante vomită.

— Giltine voia să nu avem niciun dubiu în privinţa mesajului ei.

— Asta dacă nu mureai, zise Dante având un gust acru în gură. Voia să pricepi pe cine călcai pe bătături.

— Şi poate să te răzgândeşti.

— Dar de ce acum? întrebă Esposito.

— Din pricina a ceea ce am descoperit în Germania.

Colomba şi Dante le povestiră pe rând despre Maksim, lăsându-i să creadă că plecase pe propriile picioare după ce vorbise cu ei şi le răspunsese, pe cât posibil, la întrebări. Esposito părea neîncrezător în privinţa întregii tărăşenii, iar Alberti – înspăimântat. Leo, în schimb, îşi păstra calmul, poate pentru că mai aflase câte ceva de la Colomba pe Snapchat. Fusese prima persoană pe care o contactase când reintrase în posesia telefonului. În afară de mama ei, care încă aştepta să ia prânzul împreună.

— Giltine simte că se strânge laţul, zise Alberti în cele din urmă.

— Şi n-ar simţi asta dacă n-ar fi încă în Italia, spuse Dante.

Cu toţii se întoarseră ca să-l privească.

— Eşti sigur?

— Altfel de ce ar avea ceva cu noi? Dacă ar acţiona la capătul lumii, ar durea-o la bască.

Mutându-l pe Leo de lângă bufet, Dante îşi făcu la rândul lui un espresso în Brewer.

— Prin urmare credeţi că a rămas aici după atentatul din tren,

spuse Leo.

— Şi e contra-cronometru. A început să elimine odată la câteva luni persoanele care aveau legătură cu Cutia după ce Maksim a încercat s-o ucidă la Shanghai. Ce-o mai costa să dispară şi să încerce peste un an?

— Câte omoruri sunteţi siguri că a mai comis? întrebă Leo.

— Siguri…

Dante ridică din umeri.

— Depinde dacă mă întrebaţi pe mine sau pe Colomba. Cel mai probabil aş spune cel puţin alte trei asasinate: Grecia, Elveţia şi Franţa. Iar cel din Grecia a fost ultimul înainte de cel din tren. Între ele e o pauză foarte mare.

— S-a pregătit, zise Alberti.

— Exact. Iar acum aş vrea să aflu de ce l-a ales pe Guarneri dintre noi toţi. Ce a făcut înainte să moară? întrebă Colomba.

— Aşa cum ne-aţi rugat, *dottoressa,* am căutat legături între victimele din tren şi Rusia. Am găsit una. Ni se părea o nebunie şi o prostie, dar după ce ne-aţi povestit…, zise Alberti. Copiii de la Cernobâl.

Colomba se înfioră.

— Care copii?

Alberti îi povesti că după explozia centralei, în toată lumea răsăriseră sute de asociaţii care se ocupau să le ofere copiilor contaminaţi tratamente pentru însănătoşire în ţări din afara zonei radioactive.

— Doar în Italia mai sunt vreo cincizeci şi în ziua de azi.

— Şi sora mea a luat un copil acasă, zise Esposito. A stat la ea o lună, apoi s-a întors la clinică.

— În Italia s-au plimbat aproximativ şaizeci de mii de copii, interveni din nou Alberti.

— Până când? întrebă Colomba. Copiii trebuie să fie adulţi de-acum.

— Dar între timp s-au născut alţii şi asociaţiile continuă să se ocupe de ei. Mie mi se pare ceva frumos.

— Sigur că e, spuse imediat Dante, care când avea fonduri subvenţiona zece asociaţii, de la Medici Senza Frontiere la Save the Children. Dar care e ascunzătoarea cea mai bună pentru un bob de cafea dacă nu o fabrică de torefacţie?

— Nu-l plagia pe părintele Brown, zise Colomba încercând să facă o poantă.

În ciuda contextului, se simţea stânjenită să fie acolo cu Leo. Se temea să n-o găsească prea interesantă.

— Am reelaborat conceptul. Care e legătura dintre victimele din tren şi copiii de la Cernobâl?

— Parcă era un medic… poate lucra pentru Cutie, începu Colomba.

— Paola Vetri, zise Esposito.

— Purtătoarea de cuvânt a VIP-urilor? E ultima la care m-aş fi aşteptat, zise Dante.

— Se ocupa de relaţiile cu publicul la Asociaţia Care of the World, *Cum să ai grijă de lume* sau ceva de genul ăsta, continuă Esposito. E o fundaţie europeană, printre primele care s-au ocupat de Cernobâl. A adus cel puţin o mie de copii din Bielorusia.

— În afară de Italia, unde-i mai trimitea? întrebă Dante.

— Mai ales în Grecia, răspunse Esposito.

— După scufundarea iahtului grecesc, Giltine s-a oprit un an şi jumătate. Poate a descoperit ceva atunci, propuse Dante.

— Cum ar fi cine era în spatele celor care o crezuseră moartă, spuse Colomba.

— Mai întâi le-a făcut felul paznicilor, după Maksim a trecut la şefi, zise Dante.

— Avem nevoie de lista completă a celor înecaţi, zise Colomba. Vreo idee?

Leo ridică mâna.

— Interpol.

— Ştii pe cineva acolo?

— Cu toate operaţiunile pe care trebuie să le coordonez? Pe prea mulţi.

— Sunt de încredere? întrebă Dante grav.

— Unii sunt, răspunse Leo zâmbitor.

Dădu câteva telefoane şi după douăzeci de minute reuşiră să afle că soţia armatorului înecat era de origine ucraineană şi era membră fondatoare a filialei greceşti a COW.

Vestea rămase suspendată în aer, aproape palpabilă. Enormă. Dante fu cel care rupse tăcerea, cu glas tremurător:

— Chiar i-am găsit? întrebă el.

Colomba își aminti drumul lung care pornise de la Gara Termini într-o noapte de septembrie deosebit de răcoroasă. Se gândi la cum era atunci și la persoana în care se transformase. La ce înțelesese. Trecuseră doar câteva săptămâni, dar parcă era o existență cu totul nouă. Poate că asta și era.

— Da. I-am găsit. Iar acum trebuie s-o oprim pe Giltine să-i lichideze.

16.

Zorii zilei o transformară pe Giltine într-o siluetă de la fereastra hotelului. Își pusese masca, singurul punct luminos din întunericul încăperii. Francesco era întins în pat. Se simțea atât de bine că parcă redevenise copil și retrăia una dintre dimineţile de vacanță când se trezea și se bucura să-și simtă corpul între cearșafuri și anticipa cu bucurie o zi lungă, luminoasă și leneșă, lipsită de orice griji.

Își scărpină cu voluptate testiculele.

— Cum ai zis că te cheamă?

— Giltine.

— E un nume ciudat. Eşti rusoaică sau așa ceva?

— Așa ceva, răspunse ea cu privirea la apa care continua să-i spună povești.

— Și ai omorât-o pe maică-mea.

Când rosti cuvintele, Francesco simți că ceva nu era în regulă. Ar fi trebuit să fie măcar puțin furios, nu? Dar cum putea să se supere pe noua lui prietenă? Iar mama lui devenise un concept abstract și îndepărtat.

— De ce?

— Ca să te fac să ajungi aici. Și să te întâlnești cu cineva.

— Cu fondatorul.

— Da.

— Și dacă nu vine?

— I-a promis chiar mamei tale că vine. Știi de ce te-a implicat?

— Nu.

— Când a fost operată de cancer, era convinsă că n-o să supravieţuiască. Te-a desemnat pe tine să-i fii succesor.

Francesco se foi.

— De unde știi toate astea?

— Am ascultat glasul morților.

— Deci eşti nebună.

Giltine îşi îndreptă privirea spre el.

— Nu. Nu asta e problema mea.

— Şi care e, mă rog?

Ea nu răspunse. Francesco se foi din nou.

— Pot să mă dau jos din pat sau te deranjează?

— Poţi, dar nu ieşi din cameră şi nu chema pe nimeni sus.

— Nu, sigur că nu.

Drept cine-l luase? Îi explicase mai devreme ce avea şi n-avea voie să facă. În plus, promisiunile făcute prietenilor trebuie respectate. Merse în baie ca să urineze – se abţinuse ore întregi – şi se uită în oglindă. Avea pupilele atât de dilatate că îi muşcau din iris şi i se păru că vede prin ele, craniul parcă îi era făcut din sticlă. Amuzat de acest gând, se întoarse şi se aruncă în pat.

— Cine mi-a pus microfonul în cameră?

— Rossari.

— Nu degeaba mă calcă pe nervi. E un fel de spion?

— Un mercenar.

— E mai bine sau mai rău?

— Spionii cred în ceva.

— Atunci eu sunt un mercenar. Nu ştiu nimic de care să-mi pese cu adevărat.

— Şi eu eram aşa.

— Şi ce s-a întâmplat?

Giltine nu răspunse şi îi făcu semn cu o mână bandajată.

— Vino aici.

El se supuse şi veni lângă ea, parcă mergând pe un nor. Totul în jur emana frumuseţe, chiar şi mocheta de sub picioare.

— Aşază-te în genunchi şi pune-ţi bărbia pe picioarele mele.

El se conformă, simţind că sub pantalonii lui Giltine – purta blugi negri elastici – era ceva vâscos care mirosea a chimic.

— Ce boală ai?

— Cea care le sfârşeşte pe toate celelalte. Acum nu te mişca şi ridică privirea.

Când se uită în sus, Giltine îi ţinu ochiul drept deschis cu vârful degetelor.

— N-o să simţi nimic, îi spuse. Dar trebuie să-ţi mai dau o doză. Nu te mişca, repetă ea.

Apoi, cu o seringă cu un ac foarte subţire, îi străpunse globul

ocular.

Un fulger îi umplu mintea lui Francesco, iar totul fu şters din nou.

17.

Trupul lui Guarneri şi al fostei sale soţii fuseseră aduse la morga Spitalului Gemelli ca să li se facă autopsia, obligatorie în caz de moarte violentă. Folosindu-se de armistiţiul cu Santini, Colomba ceru şi obţinu un permis pentru ea şi Dante ca să vadă trupurile la primele ore ale dimineţii. Pretextul era acela că voiau să-şi ia rămas bun pentru ultima oară de la doi prieteni înainte de priveghi, pretext pe care Santini nu-l crezu nici cât negru sub unghie. Se limită la a-i însoţi când intrară şi rămase deoparte ca să fumeze, în ciuda indicatorului care interzicea acest lucru: aici el şi Dante se înţelegeau de minune.

Dante, plin de benzodiazepină, trecu de uşă prefăcându-se că nu-l vede şi continuă să meargă pe coridorul bej care, din punctul lui de vedere, fiind pe cale să intre în panică – barometrul intern arăta fix 8 –, se întindea şi se răsucea ca un şarpe. Dacă n-ar fi fost Colomba să-l ţină răbdătoare de braţ, n-ar fi reuşit să străbată cei cincizeci de metri până la camera de autopsie. Aşa, în schimb, nu avu nevoie decât de cincisprezece minute. Avansa cu paşi nesiguri, schimbând frecvent sensul de mers. Nu era nevoie decât de un zgomot neaşteptat, de o uşă trântită, că el tresărea şi se întorcea.

În cele din urmă intră în sala fără ferestre şi luminată cu neoane, unde un îngrijitor împinse cele două trupuri legate de paturile cu rotile şi care tocmai fuseseră scoase din camera frigorifică. Apoi îl lăsă singur pe Dante, iar Colomba se întoarse în prag. Îi văzuse destul. Dante îşi puse mănuşile de latex şi se apropie ezitant de cadavre. În ciuda trecutului său, nu se simţea deloc în largul lui în preajma morţii. Dar, deşi nu putea să-şi învingă fobiile prin voinţă, cel puţin reuşea să facă, la nevoie, lucruri care nu-i plăceau deloc. Era o calitate care, în opinia lui, făcea diferenţa între un fobie şi un laş.

Trupurile erau introduse în saci cenuşii din pânză cerată, cu un fermoar ca de sac de dormit. Dante, după ce desfăcu stângaci chingile celui mai voluminos, trase de fermoar în timp ce se întreba, lugubru, dacă sacii erau de unică folosinţă sau erau reciclaţi după ce conţinutul era golit.

Din sac începu să iasă un miros neplăcut. Nu era încă mirosul descompunerii, ci unul pe care Dante fusese obligat să-l simtă şi în alte

împrejurări: miros de moarte violentă, un amestec de sânge, vomă, intestine şi mâncare stricată. Când dădu la o parte porţiunea superioară a sacului, apărură chipul şi bustul lui Guarneri, iar barometrul lui interior urcă la ultima treaptă şi bătu în gong. Dante simţi o clipă că i se taie picioarele de sub el, dar reuşi să evite să se prăbuşească apucându-se de mânerele patului. Aşteptă să simtă că sângele îi circulă din nou prin vene, apoi se aplecă deasupra poliţistului. La doar câţiva centimetri de pielea lividă a cadavrului, făcu exact pe dos faţă de cum ar fi făcut oricine altcineva. Închise ochii şi trase adânc aer în piept.

•

Între timp, Santini venise lângă Colomba.

— Unde sunt Esposito şi Alberti? o întrebă el.

— Acasă, dorm. M-au ajutat doar cu nişte hârţogăraie şi nu am de gând să-i implic mai mult.

Hârţogăraia la care se referea Colomba însemnase cercetările despre COW din documentele publice ale asociaţiei pe care le obţinuseră de la cele două I-uri, internetul şi Interpolul, şi pe care le studiaseră până la şase dimineaţa. Aflaseră despre COW că era o entitate mult mai ramificată decât asociaţiile celelalte – de cele mai multe ori semiamatoare – şi că se ocupa de copiii de la Cernobâl. Se implicase în multe activităţi de binefacere şi pe mai multe domenii, de la puţuri cu apă potabilă la spitale şi parteneriate cu institute de cercetare, prezenţa la simpozioane şi în cadrul unor echipe internaţionale pentru campanii de vaccinare. În plus, capitalul ei era foarte mare: două miliarde de euro care proveneau în mare parte din donaţii private din partea unor societăţi financiare şi companii împrăştiate în toată lumea. Numele uneia dintre ele îl făcuse pe Dante să sară ca ars pentru că, în afară de faptul că societatea cheltuia pentru acţiuni de binefacere, era şi acţionară la compania care deţinuse Executive Outcomes.

— Ştiţi ce e EO, nu-i aşa? întrebase el.

Singurul care răspunsese afirmativ fusese Leo, dar Dante se prefăcuse că nici nu-l aude, chiar dacă stătea aşezat chiar în faţa lui. Ce să vezi, Leo se aşeza mereu pe aceeaşi canapea ca şi Colomba.

— Ok. Închipuiţi-vă nişte mercenari şi mai închipuiţi-vă că vor să devină un brand de export legal – chiar dacă „legal” e un cuvânt forţat din punctul meu de vedere – ca să intervină în zonele de război,

explicase el dându-se puţin în spectacol.

— Vorbeşti despre contractori, spusese Colomba.

— *Acum* se vorbeşte despre contractori, pe vremea lor au fost o noutate absolută, ca apariţia iPhone-ului. Capul răutăţilor era un rasist sud-african care îşi construise regimentul pescuind soldaţi din armată la începutul anilor ’90. Oficiali albi, carne de tun şi soldaţi negri: astea erau regulile naziştilor ălora.

— Şi cine îi sprijinea?

— EO a luat naştere după căderea Zidului, când armatele celor două blocuri începuseră să se retragă din zonele pe care le controlau, lăsând grupările locale să jefuiască sau să facă măcel. Ei mergeau acolo şi securizau minele pentru câte o companie sau eliminau rebelii care ocupau zăcămintele de petrol ale alteia.

— Dar cum putea să fie legal aşa ceva? întrebase Esposito.

— Era – şi este încă pentru cei care astăzi au luat locul EO – pentru că pretextul e că sunt angajaţi de guverne recunoscute de ONU. Chiar dacă banii sosesc de la companiile private.

— Mi se pare greu de crezut că oameni de genul ăsta finanţează o asociaţie de binefacere, spusese Alberti.

— În comitetul fondator nu sunt numai companiile private. E şi o multinaţională, tot cu un fost soldat *afrikaner* în consiliul de administraţie, care deţine şi gestionează închisori private în America şi Australia. Şi nu mă refer la piticanii, pentru că au vreo cinşpe mii de angajaţi.

— Crezi că sunt aceiaşi care administrau Cutia? întrebase Leo.

La un moment dat Colomba le impusese să-şi vorbească la pertu.

— Cutia era condusă de rămăşiţe ale Serviciilor secrete sovietice, n-ar fi reuşit să pătrundă aşa repede pe piaţa americană de la începutul anilor ’90. E mai probabil să fie clienţi, zisese Dante.

— Clienţi pentru ce, pentru copii?

— Pentru copii şi pentru toţi ceilalţi care sub regimul sovietic sfârşiseră în cel mai mare experiment de corecţie organizat vreodată. Tehnici de interogatoriu, de încarcerare, ca să-i convertească, să le distrugă voinţa, să-i înveţe să reziste.

Dante încercase să-şi aprindă o ţigară, dar mâna îi tremura atât de tare că Alberti se văzuse nevoit să-l ajute.

— Chiar credeţi că nu există piaţă pentru genul ăsta de comerţ?

•

Colomba nu-i povesti asta lui Santini: dacă nu voia să ştie nimic despre anchetă, îi respecta alegerea. Sau, cel puţin, o înţelegea. Cu doar doi ani înainte probabil că ar fi făcut acelaşi lucru. Înainte de Dezastru. Şi de Dante. Mai ales de Dante.

În clipa aceea, el se străduia să nu vomite, sperând ca sub miasmele cadavrului să simtă mirosul chimic de citrice pe care şi-l amintea. Nu-l găsi, probabil contactul cu Giltine fusese prea fugitiv, ea purtase mănuşi, poate că trupul fusese manevrat prea mult. Fu uşurat să apropie din nou cele două părţi ale sacului şi încercă să-l închidă cu fermoarul. Reuşi doar pe jumătate înainte ca acesta să se blocheze. În loc să mai încerce, mestecă o gumă cu nicotină şi îşi îndreptă atenţia spre celălalt cadavru.

— Ai terminat? întrebă Colomba din uşă.

— Din păcate nu.

— Dacă-i miroşi e în regulă, numa să nu începi să-i regulezi, ok? zise Santini.

Dante se întoarse ca să-l privească. Nu-şi dăduse seama că venise şi el. Prin minte i se derulară ca la păcănele vreo cincizeci de replici posibile în cazul de faţă, dar fu nevoit să renunţe la toate pentru că erau cumplit de sexiste sau nepotrivite. În plus, ştia şi că mama lui Santini murise, nu i se părea oportun s-o vâre la mijloc.

— E un coleg de-al tău aici. Comportă-te civilizat.

Santini se întoarse şi plecă şchiopătând.

— Treaba voastră, zise el. Eu mi-am făcut-o pe a mea.

— Ce caracter, îşi zise Dante înviorat de victoria morală.

Dar când deschise al doilea sac, egoul său se dezumflă ca un balon.

Fosta soţie a lui Guarneri parcă ajunsese sub roţile unui tren. Cuţitul lui Giltine se abătuse în special asupra feţei, ochilor, gâtului şi abdomenului în încercarea de a simula furia unui bărbat care vrea să desfigureze victima obsesiei sale, cum se întâmpla deseori în cazurile femeilor ucise. Încercând să nu se uite la organele moi şi rozalii care se iţeau dintre tăieturi, Dante inspiră din nou. Simţi imediat cum i se întoarce stomacul pe dos şi dădu fuga să vomite în sistemul de canalizare. Colomba veni lângă el şi îl susţinu.

— Hei. Vrei să te duc afară?

— După cât m-am chinuit să intru? Nu.

Dante se întoarse la cadavrul femeii şi inspiră din nou, încercând să separe senzaţiile olfactive. Iar sub amestecul acela de miasme simţi din nou izul pe care-l găsise şi pe trupul lui Youssef, care îi rămăsese întipărit în minte şi pe care acum îl asocia bandajelor lui Giltine şi misterioaselor ei răni. Dar ce naiba era? Un unguent, un dezinfectant?

Ocupat cum era să-şi stimuleze memoria, Dante aproape că nu-şi dădu seama că era în sfârşit condus afară de către Colomba, care ba îl trăgea, ba îl împingea. Se opriră numai în faţa a doi angajaţi de la pompele funebre care aşezau un trup neînsufleţit, spălat şi machiat într-un sicriu deschis de la intrare. Acela fu locul în care Dante simţi puternic acelaşi miros de portocale, îmbogăţit de astă dată cu note florale şi chimice, şi se eliberă de braţul Colombei ca să alerge spre sicriu. Necroforii rămaseră ca la dentist când îl văzură pe Dante că se apleacă deasupra clientului lor.

— Sunteţi rudă? întrebă unul dintre ei.

Colomba ajunse într-un suflet lângă Dante, crezând că urma încă o criză ca la Berlin. Însă, în loc să fugă, Dante îl scutura pe necrofor.

— Spune-mi ce-ai folosit!

— Dă-mi, dom'ne drumu'!

— Ce i-ai pus pe faţă?

Colomba îi despărţi în calitate de poliţistă. Din fericire se prezentă aşa de bine că necroforii o crezură fără să mai fie nevoită să-şi arate legitimaţia.

— Dante, ce-i cu tine? Eşti în regulă?

— Foarte în regulă. Întreabă-i cu ce i-au dat.

Dante îşi trecu un deget pe obrazul mortului, luând fardul şi lăsând în urmă o porţiune de piele albă acolo unde îndepărtase machiajul.

— Ai înnebunit?! făcu celălalt necrofor şi îl apucă de încheietură.

Dante se eliberă.

— Scuzaţi-mă. M-am entuziasmat prea tare.

— Da, scuzaţi-l. Dar răspundeţi-i, zise Colomba, sfâşiată între stânjeneală şi curiozitate.

— Nu-i tratăm noi. Există un specialist în tanatopraxie. Dar sunt farduri speciale, oricum.

— Pentru cadavre?

— Da, pentru cadavre, pentru ce credeaţi? Acum putem să

plecăm, *doamnă comisar*? Ne aşteaptă ca să bage mortu-n groapă.

— Da, da. Scuze din nou.

Colomba îl târî de-acolo pe Dante, care parcă era încă în lumea viselor.

— Ce-ai descoperit aşa important?

— Sindromul lui Cotard, asta am descoperit, zise Dante cu ochii închişi.

Şi, până ce nu-şi bău a treia cafea, nu mai zise nimic.

18.

Când Francesco îşi reveni în simţiri era deja ora prânzului. Giltine închisese obloanele şi începuse să se dezbrace. Acum nu mai avea pe ea decât masca şi bandajele pătate de substanţe închise la culoare.

— Ce faci? întrebă Francesco, căruia totul i se părea moale şi luminos.

Senzaţia de bine devenise aproape de nesuportat, ca un orgasm cu încetinitorul.

— Trebuie să-mi fac tratamentul.

— Mi se pare că eşti suficient de tratată. Cine eşti, Mumia? zise el şi râse.

Ce era frumos la starea lui era că nimic nu avea importanţă cu adevărat.

Giltine se aplecă deasupra genţii şi scoase din ea mai multe borcane cu cremele şi loţiunile ei. Luă şi două role de bandaje noi, cu grefe ca să le prindă. Tăie cu bisturiul faşa de pe încheietura stângă şi începu s-o smulgă, dar de data asta odată cu crustele se desprinseră şi fâşii lungi de piele. Nu curse sânge, nu simţi decât o slăbiciune neaşteptată care o făcu să se oprească şi să gâfâie.

Din pat, Francesco îi pricepu efortul şi sări în picioare.

— Hai să te ajut.

Giltine îl îndepărtă.

— Nu.

Chiar şi numai gestul îl făcu să se clatine.

— De ce nu? Nu suntem prieteni?

Era ciudat s-o spună cu voce tare, dar în ziua aceea Francesco dădea pe-afară de emoţii pe care voia să le împărtăşească lumii întregi.

— În plus, am făcut un curs de prim-ajutor când eram cercetaş. Maică-mea mă trimitea, nu ţi se pare minunat?

Francesco dădu la o parte mâna lui Giltine şi apucă de capetele tăiate ale bandajului.

— Te doare rău?

— Nu.

El se uită la pielea încheieturii care rămăsese descoperită. Pe ea se întărise ceva care parcă era noroi şi mirosea a flori veştede. Cel puţin aşa i se părea: în starea în care se afla, nu era sigur de ce vedea.

— Faşa nu pare să se fi lipit. Să continui?

Giltine întoarse masca spre el. Ochii care îl priveau din spatele tăieturilor erau sfidători ca ai unui animal sălbatic. Încuviinţă încet din cap.

— Să nu-mi atingi rănile.

— Ok.

Francesco smuci brusc. Faşa îi alunecă de pe braţ, trăgând după sine ce-i mai rămăsese din piele, împreună cu bucăţi mari de carne necrozată. Giltine îşi văzu fibrele muşchilor, osul aproape negru din pricina bolii. Mirosul era atât de puternic că îi lăcrimară ochii.

Francesco, în schimb, se uita uluit. Dincolo de pomezile mizerabile, braţul lui Giltine i se păru perfect sănătos. Iar după ce o ajută să-şi scoată şi restul bandajelor, în faţa lui rămase o femeie mignonă, cu pântecele ras, plină de cicatrici, dar fără vreo urmă de rană vizibilă.

19.

Colomba şi Dante se întoarseră în apartamentul de rezervă, care duhnea a bere şi ţigări mai rău ca un bar, pentru că Amigos şi Leo rămăseseră acolo până dimineaţa devreme. Femeile de serviciu fuseseră ţinute la distanţă de semnul „nu deranjaţi” pe care Dante uitase să-l scoată de pe uşă. Cu atât mai rea trebuia să fie starea camerei pe care pusese stăpânire Santiago, pentru că sub uşă găsiră o somaţie de plătire a daunelor din pricină că o canapea fusese arsă.

— Cine mama naibii se crede, Pete Doherty? bolborosi Dante şi mototoli hârtia, apoi îşi făcu al patrulea espresso.

Colomba luă o cola din frigider şi nu zise nimic. Nu putea să se gândească decât la Giltine şi la ce găsise pe internet despre sindromul Cotard.

— E un zombie, şopti ea.

— Numai în mintea ei.

Dante se asigură că banda adezivă de pe detectorul de fum era

încă la locul ei şi îşi aprinse o ţigară.

— Pur şi simplu. Nu se cunosc încă bine cauzele, dar cred că sindromul are legătură cu leziuni la nivelul creierului. Eşti viu, dar crezi că eşti mort. Uneori ai senzaţia şi că ai intrat în putrefacţie. Îţi închipui că-ţi dispar organe interne, că nu mai ai nevoie să bei şi să mănânci. O bucurie. Dacă nu te îngrijeşti, până la urmă mori de-adevăratelea.

— Mirosul pe care l-ai simţit…

— E o cremă care încetineşte procesul de putrefacţie, ca fardul individului din coşciug. Se foloseşte în tanatoestetică să înfrumuseţeze cadavrele şi să le facă să arate bine din nou. Îmi închipui că ea le foloseşte ca să aibă senzaţia că e sănătoasă. Chiar dacă, evident, n-ar avea nevoie de ele. Ah… dacă mor înaintea ta, ţine minte că vreau să fiu incinerat.

— Şi cenuşa?

— La Musei Vaticani, dat fiind că n-am reuşit niciodată să intru cât eram viu. Prea multă lume.

Colomba îşi aminti cum o descrisese Andreas pe Giltine.

— Deci nu are nimic sub bandaje. Nicio arsură sau altceva.

Dante ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu. Deşi probabil s-o fi iritat puţin dacă şi-a tot pus chestiile alea.

— Şi după părerea ta de când crede că e moartă?

— Poate de când a lăsat-o Maksim în apa rece. El credea că a ucis-o, iar ea a crezut că era adevărat. Poate că a suferit o leziune cerebrală gravă din cauza lipsei de oxigen, care e posibil să fi declanşat sindromul. Ar trebui s-o întrebăm pe Bart dacă asta ar putea fi o cauză plauzibilă.

— Crede că trebuie să-şi regleze conturile înainte să putrezească de tot…

Dante clătină din cap.

— Mi-e milă de ea.

— Mie nu. A omorât prea multe persoane nevinovate.

Colomba se aşeză pe canapeaua care, prin forţa autosugestiei, i se părea mai puţin comodă, deşi era exact la fel ca aceea din apartamentul lor obişnuit. Oricum, Leo aţipise pe ea de câteva ori iar Colomba îşi zise fugitiv că atunci când dormea era foarte drăgălaş.

Apoi se gândi, mai puţin fugitiv, că începuse s-o ia razna. Tocmai

ieşise din morga în care zăcea cadavrul unuia dintre oamenii ei, nu era momentul potrivit să intre în călduri.

— Ştim cine e, ştim pe cine omoară. Care e următoarea ei victimă?

Luă teancul de hârtii scoase la imprimantă pe care cei doi Amigos i le lăsaseră acolo de dimineaţă, înainte să fie puşi pe liber.

Colomba le spusese că ieşiseră din anchetă după ce şi-a luat rămas-bun de la Leo. Nu primiseră deloc bine vestea, dar erau prea obosiţi şi îndureraţi din pricina lui Guarneri ca să protesteze. Colomba le promisese să-i ţină la curent pas cu pas, dar nu avea de gând să se ţină de cuvânt. Poate abia la final, dacă reuşeau să ajungă până acolo.

— Membrii COW sunt răspândiţi în toată lumea, au trei sedii în Italia şi alte douăzeci prin Europa, spuse ea citind aceeaşi pagină cu care se chinuise până în zori.

— Să rămânem în ţară.

— Nu văd niciun membru relevant. În comitetul de conducere sunt un sud-african de nouăzeci de ani, John Van Toder, şi o italo-americancă din Boston care e mai mult sau mai puţin de aceeaşi vârstă cu el, Susannah Ferrante. Trezorierul e englez, apoi mai e Vetri, care a murit şi care se ocupa de relaţii cu publicul. Şi tot aşa.

— Ruşi, ucraineni?

— Nimic. Acum că Vetri e moartă, Giltine ar trebui să-şi aleagă o ţintă dintre ceilalţi. Sau poate o să-şi aleagă pe cineva care nu apare oficial, dar care după părerea ei e şeful.

Dante oftă.

— Te-ai gândit că am putea să-i avertizăm? Dăm un telefon şi îi punem în stare de alertă. Ar opri orice iniţiative, s-ar baricada în casă. Ar trebui să facem cumva să fim crezuţi, dar cred că dacă ajungem la vârful COW sigur e cineva care să-şi amintească de fetiţa care a evadat din Cutie.

— Da. M-am gândit şi eu la asta, zise Colomba fără tragere de inimă. Dar nu ştiu dacă nu punem în mişcare o maşinărie încă mai rea. Oare câţi alţi Maksim mai au pe statele de plată?

— Chiar dacă nu-i au, când te uiţi peste relaţiile lor cu agenţiile de contractori îţi dai seama că nu le-ar fi greu să mai facă rost de alţii.

— În plus, nu ştim ce are de gând Giltine. Dacă a pus dinamită sub clădire, poate o aruncă în aer oricum. Şi pe urmă iar începe să se plimbe de colo-colo şi să omoare oameni la întâmplare.

— Nu se mişcă la întâmplare.

— E nebună, ai spus-o cu gura ta. Cel mai bine e să încercăm s-o oprim noi. Iar asta înseamnă să mergem la sigur.

Îi întinse foile.

— Alege.

El nu le luă.

— Există recepţii sau evenimente private ale COW în Italia?

— Cel puţin zece, răspunse ea străduindu-se din răsputeri să-şi ţină deschişi ochii care îi cădeau de somn. Şi toate sunt săptămâna asta, dat fiind că e şi aniversarea fundaţiei. Hai, încearcă să ghiceşti.

— Mai întâi o ultimă întrebare. Ai cum să verifici dacă cineva din familia Vetri se află în apropierea uneia dintre aceste recepţii? Sau poate vine cu un avion?

— De ce?

— E posibil ca moartea doamnei Vetri să nu fie doar o crimă. Poate că scopul ei este să pună ceva în mişcare. Gândeşte-te că s-a folosit de ISIS ca să se camufleze. În trecut, Giltine a folosit mereu accidente şi crime colective.

— Pare ceva extrem, ceva jucat ca pe ultima carte, fu de acord Colomba.

— Nu ştiu, poate că membrii COW plănuiesc o înmormântare secretă cu pălării ca în *Eyes Wide Shut.* I-ar fi de folos lui Giltine ca să se mascheze.

— Şi speri să-şi fi invitat toţi cunoscuţii la marele bal?

— Exact.

Colomba căzu pe gânduri.

— În cazul în care vreunul dintre ei s-a cazat la vreun hotel, dacă într-adevăr a fost introdus în sistem şi dacă reuşesc să smulg favoarea…

— Am încredere în tine.

Colomba evită să-i sune pe Amigos după ce îi pusese pe liber şi trecu direct la Leo. Îl trezi cu un apel video pe Snapchat, pe care îl făcu de una singură de pe terasă. Douăzeci de minute mai târziu, avu răspunsul pe care-l căuta, iar o oră mai târziu toţi trei se aflau în trenul spre Veneţia. Urma să ajungă cu exact o oră înainte de gala de binefacere în cinstea femeii care murise.

20.

Francesco Vetri zăcea pe podea în poziţie fetală. Avea pe el

numai un slip. Era treaz, dar nu vedea niciun motiv să se mişte din moment ce desenele de pe covor erau atât de fascinante. Ce dacă acasă la mama lui nu se sinchisise să arunce o privire nici măcar asupra covoarelor de Buhara vechi de sute de ani care ornau salonul de recepţie! Vedea bine doar cu ochiul drept, pentru că în cel stâng Giltine îi făcuse o injecţie cu mai multă brutalitate decât de obicei.

Ea tocmai termina să-şi aranjeze chipul. Era o operaţiune pe care o făcea cu extrem de multă atenţie, chiar dacă simţea că trupul îi fierbea sub stratul gros de ceară de culoarea pielii care se folosea la mascarea rănilor. Pe deasupra folosea machiaj obişnuit. Încheie prin a-şi desena sprâncenele şi a-şi farda pleoapele cu o pudră de culoarea şampaniei ca să-i scoată în evidenţă ochii gri, apoi se dădu cu un ruj mai închis cu un singur ton. Se privi în oglindă, întrebându-se dacă acela era chipul pe care prizonierul ei se încăpăţâna să-l vadă în timpul delirului său.

Insistenţa lui Francesco de a o găsi *superbă* – deşi ştia că era datorată cocteilului de mescalină şi psilocibină – o tulburase, o făcuse să-i mai dea o doză doar ca să-l facă să tacă. Nu-i stătea în fire să acţioneze impulsiv, dar sfârşitul se apropia şi era neliniştită. Trăia pe timp împrumutat, iar creditorii erau nerăbdători să-l primească înapoi. Îi auzea cum şoptesc la fiecare scârţâit al mobilei, la fiecare foşnet al perdelelor. Mugeau în valurile provocate de vaporaşe şi zbierau în şuierăturile şlepurilor.

Îşi puse cerceii de smarald. Îi aparţinuseră unei femei din care nu-şi mai amintea decât mâinile şi gustul pielii. Simţi cum îi vibrează la ureche din pricina electricităţii care umplea aerul, ca atunci când e gata să cadă un fulger. Giltine ştia ce o împingea înainte. Era apropierea marelui întuneric. A nimicului. Lupta pe care o începuse într-o noapte în Shanghai, când se ridicase din apa rece ca gheaţa, se apropia de sfârşit.

Ultimele piese se aşezau pe tabla de şah.

21.

Sosea John Van Toder, fondatorul.

Oficial avea optzeci şi nouă de ani, era înalt şi drept ca o tijă de fier, avea păr alb şi ten de culoarea pielii întoarse. Se mişca asemenea unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr în timp ce cobora pe scara avionului privat care îl adusese de la Cape Town. Aşa cum scria în biografia lui, era alb dar nu rasist, pentru că se mutase înapoi în Africa

de Sud după sfârşitul apartheidului, însoţit numai de membrii gărzii de corp personale, necesară din pricina bogăţiilor obţinute în urma unor investiţii imobiliare strălucite în sudul Spaniei şi ulterior în domeniul medical şi al asigurărilor. Purta un costum din lână de alpaca şi o pălărie albă. Imediat ce termină formalităţile vamale, fu urcat pe o barcă cu motor acoperită şi escortat de o barcă a poliţiei de stat.

•

Soseau rechinii cărora Giltine le dăduse drumul din bazin.

Nu toţi. Trei dintre ei renunţaseră din prima clipă, când se treziseră din vraja nebuniei care îi mâna pe un teren necunoscut. Unul dintre ei fusese oprit pe aeroportul din Viena pentru că încercase să urce la bord cu un revolver făcut în casă, un altul fusese reţinut la Barcelona pentru că fusese recunoscut drept asasinul unui transsexual. Prin urmare, la Veneţia debarcară doar cei mai determinaţi patru rechini, care avuseseră inteligenţa să nu se expună sau să care arme în bagajul de mână. Doi dintre ei erau italieni şi mai erau un francez şi un grec.

Odată ajunşi la locul de întâlnire, lângă Ponte dei Sospiri, se întâlniră cu al cincilea membru al grupului, care era ospătar la o pizzerie din Piazza San Marco. El fu cel care îi conduse până la fosta locuinţă a lui Giltine, conform instrucţiunilor din ultimul *snuff movie* pe care i-l trimisese. Găsiră cheia care fusese lăsată deasupra tocului uşii şi intrară în apartament. Grecul, care era fetişist, dădu fuga să cotrobăie prin lenjerie, iar ceilalţi se strânseră în jurul mesei din bucătărie. Pe ea era o sacoşă de plastic care conţinea 500 de mii de euro bani gheaţă precum şi o serie de cuţite de bucătărie mari, de bună calitate, încă în ambalaje, cagule de lână şi mănuşi groase de latex. Biletul cu instrucţiuni care însoţea toate aceste obiecte poruncea ca rechinii să împartă suma în mod egal între ei odată ce-şi îndeplineau misiunea şi, bineînţeles, dacă rămâneau în viaţă până la sfârşit. Când ieşi de la toaletă, fetişistul le propuse să împartă banii şi să fugă, dar între timp li se alăturase şi al şaselea membru al grupului, un bărbat de şaizeci de ani care călătorea cu documente croate deşi se născuse şi crescuse în Uniunea Sovietică. Fără ca măcar să se prezinte înşfăcă unul dintre cuţite şi îl ucise pe fetişist, atent să nu se murdărească de sânge. Nu sfârşi mai bine nici ospătarul, care încercă să fugă atunci când îşi dădu seama că era mai amuzant să te uiţi la filmele *snuff* decât să participi la realizarea lor. Nou-venitul îi dădu un pumn care îl lăsă

lat, apoi li-l arătă celorlalţi.

— Vreţi invitaţie specială? întrebă el în engleză.

Cei trei îl înşfăcară pe ospătar. Unul dintre ei îi acoperi gura, în vreme ce ceilalţi îl luară pe rând la şuturi şi pumni. Şi de data aceasta nou-venitul fu cel care dădu lovitura de graţie, zdrobindu-i gâtul cu piciorul.

— Următorul care mai vrea să nu respecte instrucţiunile o ia pe urmele lor. Acum aşezaţi-vă şi aşteptaţi clipa.

Cei trei se conformară. Nou-venitul îi privi ca un câine ciobănesc care supraveghează turma, ceea ce şi era misiunea lui. Giltine o implicase pe singura persoană în care putea avea încredere în lipsa ei, un bărbat pe care nu-l mai văzuse de peste douăzeci de ani, dar care în Cutie şi în primele zile de după evadare îi curăţase rănile şi o învăţase cum să se orienteze în lumea exterioară. Îi spusese cum îl chema, dar în mintea lui Giltine urma să rămână pe veci drept Poliţistul.

•

Soseau şi Colomba, Leo şi Dante, chiar dacă Giltine făcuse tot ce-i stătea în puteri ca asta să nu se întâmple. Erau în vagonul de clasa a doua al trenului de mare viteză Roma-Veneţia. Dante se întinsese inert pe două scaune, cu faţa lipită de geam, într-o comă profundă provocată de aceeaşi sticluţă fără de care nici n-ar fi reuşit să urce. Chiar şi aşa, îşi dorea să se dematerializeze şi să treacă prin moleculele ferestrei.

În schimb, Colomba şi Leo, care aveau locuri în faţa lui, nu-şi găseau astâmpărul şi se mutară să stea de vorbă la un cappuccino şi un pachet de napolitane Loacker în barul de la mijlocul trenului.

— Cum crezi că o să se mişte prietena noastră? întrebă Leo.

— Nu mai am nici cea mai vagă idee. Şi ţi-am zis, mă îngrijorează şi *victimele,* spuse Colomba făcând ghilimele în aer cu degetele. Nu am găsit nimic îndreptat împotriva COW, niciun proces intentat, nicio anchetă în presă, par echivalentul sud-african al Fundaţiei Gates. Dar dacă fie şi numai zece la sută din ce zice Dante e adevărat, sunt nişte criminali, chiar de război.

Leo luă paharul de plastic şi îl trimise în coş cu o aruncare perfectă.

— *Dacă*? Nu-l crezi?

— Trebuie să înţelegi ceva, Leo. Dante balansează constant între două lumi, a noastră şi una pe care o vede numai el. Când vorbeşte

despre asasini şi mincinoşi, îl cred. Când începe să vorbească despre comploturi şi conspiraţii, îl cred numai după ce fac o verificare. În rest, nu ştiu ce să zic.

— E valabil şi în legătură cu răpirea lui? întrebă curios Leo.

— Dovezile pe care le-a adus sunt de netăgăduit, până la Tată şi la relaţiile lui. După, i-a căşunat pe experimentele MKULTRA şi Războiul Rece… ce să zic? Mai devreme sau mai târziu speră să-şi găsească şi fratele care să-i explice totul. Şi, chiar dacă îi spun că există numai o şansă de unul la un miliard să fie ceva adevărat în ce spune, lucrurile astea continuă să-l obsedeze.

Îl fixă cu privirea.

— Mai bine explică-mi tu cum se poate ca Di Marco sau alţii ca el să nu fi auzit niciodată de Giltine sau de Cutie. De ce COW n-a fost luată niciodată la ochi din cauza activităţilor pe care le desfăşura? Cum se poate ca de-atâta timp să nu strângă niciun fel de informaţie despre ei? Chiar n-a fost niciun zvon de care să se lege?

Leo îi făcu semn să se mute pe coridorul care lega vagoanele.

— Multinaţionalele axate pe securitate sunt entităţi greu de gestionat, spuse el. Poţi să descoperi că lucrează cu ţări aliate sau poţi să ai nevoie de ele în zone de război. Crezi că eu n-am avut niciodată de-a face cu contractorii? Se întâmplă ori de câte ori vine vreun miliardar străin, şi apoi n-ai de ales decât să lucrezi cu ei. COW are legături cu una dintre firmele astea care, evident, e în relaţii bune cu noi.

— Deci Serviciile nu se pot atinge de ea.

— Dar nici nu înseamnă că le-ar părea rău dacă ar sări în aer.

— Tu ai fost, când cu Musta, îşi dădu seama Colomba.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta, cred că înţelegi de ce.

— Da, dar atunci nu înţeleg de ce eşti aici dacă aşa vezi lucrurile. Mai mult, rişti să fii dat afară, cum mi s-a întâmplat şi mie.

— Am ajuns la limita de vârstă pentru trupele de intervenţie. O să mă scoată oricum din acţiune.

— Ăsta nu-i un răspuns. Spune-mi adevărul.

— E prea compromiţător, zise Leo cu un zâmbet strengăresc.

Ea îndreptă în glumă degetul arătător spre el.

— Hai, zi, prostuţule.

— Nu voiam să te las singură.

Colomba aruncă o privire în compartiment ca să se asigure că

Dante încă dormea lipit de geam, ca o scoică. Apoi îl mângâie pe Leo pe faţă. El o lipi de peretele compartimentului şi o sărută. Ea îl trase mai aproape, savurând atingerea trupurilor lor şi înţelegând fără urmă de îndoială că şi el o dorea.

— N-avem vagon de dormit, îi şopti ea la ureche.

— Dar în spatele tău e o uşă.

Era toaleta, iar Colomba roti clanţa pe bâjbâite şi îl lăsă pe Leo s-o împingă înăuntru. El închise uşa, ea începu să-i desfacă centura – pantalonii alunecară imediat, traşi de greutatea tocului. Colomba se aplecă şi îi luă membrul în gură, dar el se eliberă imediat de teamă să nu piardă controlul şi o întoarse cu faţa spre chiuvetă, grăbindu-se să-i dea jos blugii. Apoi intră în ea. Colomba închise ochii şi nu se mai gândi la ce era corect sau greşit. Îşi lăsă trupul să se mişte în ritmul impus de Leo. Nu dură mult, din pricina situaţiei şi a dorinţei, şi pentru că nu foloseau protecţie, Leo ieşi din ea. La scurt timp după aceea şi Colomba ajunse la orgasm, condusă de degetele lui. Îşi astupă gura cu braţul ca să nu înceapă să urle. Nu mai avusese un orgasm de trei ani – cel puţin nu cu o fiinţă în carne şi oase.

Leo îşi reveni şi o ajută să se cureţe cu hârtie igienică. Colomba se îmbrăcă şi se clăti pe faţă.

— Se vede? întrebă ea în timp ce se uita în oglindă.

— O, da, spuse el cu ochi umezi.

Crăpară puţin uşa şi se asigurară că nu era nimeni pe coridor, apoi ieşiră în grabă şi se întoarseră la locurile lor. Dante era încă în starea de veghe indusă chimic, dar le observă sosirea, iar partea conştientă din el nu avu nicio îndoială în legătură cu ce se întâmplase. Închise din nou ochii ca să nu vadă roşeaţa din obrajii Colombei, care era mai fericită decât o văzuse vreodată de la începutul parteneriatului lor, şi înţelese că o pierduse.

22.

Sala de sport din Scuola della Misericordia din Veneţia e ceva unic în lume. Construită într-o clădire de secol XVI care găzduia o frăţie religioasă, după Al Doilea Război Mondial şi până în anii ’70 fusese locul de disputare al meciurilor echipei de baschet locale. Publicul se îngrămădea între liniile de tuşă şi ferestrele arcuite. Restaurată de puţin timp, COW o închiriase pentru serata de gală pentru că, pe lângă că era frumoasă, era uşor de apărat. Era vorba despre o clădire izolată care avea doar două intrări, dintre care la a doua se putea ajunge

numai pe o scară exterioară mare, de metal.

La ora 20, în jurul clădirii şi în piaţeta bisericii cu acelaşi nume începuseră deja mişcările de la evenimentele importante, cu musafiri în smoking şi costume de seară care mişunau în şiruri ordonate. În faţa intrărilor şi pe podul care trecea peste canal, douăzeci de paznici controlau accesul în piaţă, în vreme ce o maşină de poliţie şi una de carabinieri staţionau pe partea cealaltă. Odată ce treceau de primele filtre, oaspeţii erau controlaţi rapid cu un detector de metale şi unul pentru substanţe explozive pentru ca apoi să intre în salonul acoperit cu fresce. O coloană de piatră susţinea tavanul cu grinzi, iar o scară ducea la galeria de la primul etaj. Însă doar membrii staff-ului aveau voie să urce, iar în spatele barierei erau postaţi trei bărbaţi de la pază, cu nelipsitele căşti şi protuberanţe ciudate sub hainele costumelor.

Publicul obişnuit trebuia să rămână pe podeaua de oţel care înlocuise terenul de baschet. Aici, un cvartet de coarde strict feminin interpreta Brahms şi Haydn. Se puteau face şi selfie-uri cu autorităţile locale şi starurile sosite în cinstea Paolei Vetri: o fotografie-portret enormă atârna chiar deasupra mesei cu pateuri.

La nouă, fiul ei trecu podeţul cu un zâmbet de om beat întipărit pe chip şi cu o pereche de ochelari închişi la culoare care îi ascundea hemoragia de la globul ocular stâng. Purta un smoking Armani. Giltine îl ţinea de braţ. Ea purta un costum Chanel verde crud şi o haină din acelaşi material. Costumul era semitransparent, iar Giltine fusese nevoită să se machieze complet, inclusiv pe picioarele încălţate în pantofi Louboutin roşii. Cu părul negru tuns bob, parcă era o fetiţă.

Părea vulnerabilă.

La control spuse numele pe care Francesco îl introdusese pe listă la categoria *plus unu,* în vreme ce el se străduia să nu râdă şi să-i facă jocul. Mark Rossari îi întâmpină şi îi conduse pe ultima porţiune de dinainte de intrare, amintindu-i sec lui Francesco faptul că la etaj trebuia să urce fără *companie,* rostind cuvântul cu o notă de dispreţ. La dosar avea o fotografie cu iubita lui Francesco, dar femeia aia nu semăna deloc cu ea.

Giltine făcu semn că totul mergea bine. Se gândise la altceva ca să ajungă la etaj. Acest „altceva" era un bărbat cu geacă de aviator care stătea în picioare printre curioşii de pe cealaltă parte a canalului. Preţ de o clipă, privirile lor se încrucişară iar Poliţistul o recunoscu pe Fetiţa care în anul căderii Zidului îi lăsase pe masă un bileţel de

rămas-bun şi destui bani cât să-şi schimbe identitatea.

În bileţelul scris cu brutalitatea cuiva care nu învăţase niciodată să mintă îi explica doar că pe drumul pe care alesese să îl facă trebuia să-şi ia un bagaj uşor şi că el nu era inclus în bagajul cu pricina. Poliţistul nu fusese luat prin surprindere, dar sperase într-un alt fel de salut, care să-i arate ce simţise cu adevărat Fetiţa pentru el în lunile petrecute împreună pentru ca ea să-şi inventeze o viaţă *afară.* Parcă trăise cu o pisică vagabondă care apăruse de nicăieri ca să primească hrană şi să-i fie oblojite rănile şi care într-o bună zi dispăruse aşa cum venise, în căutare de alte experienţe de vânătoare şi iubire. Abia după mai multe zile Poliţistul îşi dăduse seama că Fetiţa îi lăsase un mic desen în cărbune: un adult şi o fetiţă care mergeau aplecaţi în contra vântului. Fetiţa îl privea zâmbitoare şi îl ţinea de mână.

Giltine, de partea cealaltă a canalului, nu schiţă nicio reacţie că l-ar fi recunoscut, dar când se întoarse ca să treacă de detectorul de metale ridică mâna stângă, iar Poliţistul înţelese mesajul.

Cinci minute.

23.

Când ajunseră la gara Santa Lucia, cu un Dante asupra căruia calmantele nu-şi mai făceau efectul şi care nu ştia ce să facă să coboare mai repede din tren, pe Leo îl sună cineva de la birou pe care îl rugase să-l anunţe cu privire la orice crime petrecute la Veneţia în ultimele câteva ore. I se spuse că tocmai fuseseră descoperite două cadavre într-un apartament de vilegiaturişti din cartierul Cannaregio.

Dante, care înainte de plecare studiase harta Veneţiei şi prefera să meargă în faţă ca să nu se uite la feţele tovarăşilor săi, îi conduse pe străduţe şi peste poduri. Medicamentul antipsihotic care îi mai rămăsese în vene fu de ajuns ca să-i reprime crizele isterice ori de câte ori vreun grup de turişti avea tupeul să-i iasă în cale. Calle Sant'Antonio era înţesată de gură-cască şi agenţi în uniformă, precum şi de versiunea *pietonală* a unei ambulanţe. Pe canal, în schimb, pluteau mijloacele forţelor de ordine, cu girofarurile aprinse. Singurul cu legitimaţie la el era Leo, care intră în vorbă cu nişte colegi locali.

Între timp, lângă porticul cu troiţă de la capătul străduţei, Dante îşi vărsa nervii fumând ţigară de la ţigară.

— Dacă nu vine într-un minut îl lăsăm aici, mârâi el.

— Dacă nu vine într-un minut îl chem.

— De ce să pierdem timpul?

— Îmi pare rău că ţi-e antipatic.

— Eşti singura persoană care mi-a fost simpatică toată viaţa, cu excepţia lui Alberti, despre care încă nu-mi vine să cred că e poliţist pe bune, zise Dante brutal. Dacă s-o mai întâmpla vreodată, cu siguranţă n-o să fie cu prietenul tău pe care-l mănâncă degetele să apese pe trăgaci. Hai, să mergem.

Colomba înţelese că escapada ei sentimentală din tren nu trecuse neobservată. Şi că Dante n-o luase bine. Se întrebă dacă era teama de-a o pierde ca prietenă, dar după expresia de falsă superioritate pe care o etala Dante, înţelese că situaţia era mai complicată. Însă nu era momentul s-o discute acum.

— Leo ne e util, bine? încheie ea.

Lui Dante îi trecură prin minte lucruri nu foarte cuviincioase legat de cui şi *la ce* îi era util, dar nu avu timp să se ruşineze pentru că agentul din trupele speciale tocmai se întorcea la ei.

— Doi morţi. Cel puţin trei agresori. Unul dintre cadavre e tatuat cu cărţi de poker, poate e ceva legat de pariuri. Oricum, n-a fost Giltine.

— N-a fost Giltine *în mod direct,* zise Dante.

— S-a aflat cine sunt? întrebă Colomba.

— Unul era ospătar aici, celălalt e un turist grec. Altceva nu ştiu.

— Să sperăm că ei erau obiectivul şi că s-a terminat totul, zise Dante.

— Nu, Dante. Să sperăm că nu ei erau, zise Colomba. Pentru că încă vreau să mai fie aici. N-am de gând s-o las şi de data asta să scape vie pe scârba aia bandajată.

•

Giltine nu mai avusese atât de puţine bandaje pe ea de când începuse să vadă cum îi apar primele răni pe corp. O durea atât de tare că abia reuşea să-şi păstreze zâmbetul pe faţa cu două straturi de machiaj. În cele din urmă, însă, Francesco fu luat de lângă masa cu prăjituri de către Rossari, care îl conduse la etaj. Temându-se, poate, că se înarmase cu furculiţa de plastic pe care o folosise ca să se îmbuibe, agenţii îl controlară din nou cu aparatul şi îl percheziţionară manual. Îi luară telefonul mobil şi bricheta, apoi îl trecură într-o cameră cu pereţi de sticlă satinată, mobilată ca un birou de lux. La masa de lucru stătea un bătrân cu păr alb şi sclerotică galbenă care sorbea dintr-o ceaşcă de cafea. John Van Toder, fondatorul.

— Paola te-a făcut să înveţi engleză? întrebă el în limba cu pricina.

— Oh, yes.

— Atunci înţelegi dacă-ţi spun să te aşezi dracului pe scaunul ăla?

Francesco încuviinţă, apoi, după o clipă de reflecţie, înţelese că trebuia să se şi conformeze şi se aşeză în faţa biroului.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse el pierdut. E o petrecere pe cinste.

•

Poliţistul vârî sacul cu bani într-o nişă din zid şi se uită la ceilalţi trei supravieţuitori din echipă: doi italieni care parcă erau Stan şi Bran şi un francez cu faţa uscăţivă. Giltine le dăduse misiunea să se îmbrace în costume de gală, iar cei trei făcuseră tot ce puteau. Rezultatul era că nu prea se asortau deloc. Italianul gras închiriase un fel de smoking de carnaval, italianul subţire avea unul de la o croitorie de calitate, în vreme de francezul purta o geacă de motociclist, pentru că în opinia lui era cel mai elegant lucru din lume. Şi-ar fi făcut dubii în privinţa inteligenţei lui dacă n-ar fi fost îndeajuns proba pe care o trecuse, în care îşi ucisese şi mâncase colegul.

Se despărţiră. Stan şi Bran aleseră scara exterioară, în vreme ce francezul se îndreptă spre intrarea principală. El dădu startul pentru că se săturase să aştepte la coadă. Scoase cuţitul din geacă şi îl abătu asupra persoanelor din faţa lui. Îl lovi în gât pe un tânăr rumen care căzu în genunchi, apoi o tăie pe faţă pe o fată îmbrăcată ca Lady Gaga la cele mai recente MTV Awards. Cu toţii începură să strige şi să împingă, iar el începu să rotească orbeşte cuţitul.

•

Bătrânul se uita perplex la Francesco. Nu înţelegea de ce nu-şi scotea ochelarii închişi la culoare şi i se părea ameţit, dar ştia că Rossari făcuse cercetări în privinţa lui, iar din dosar nu reieşea că tânărul s-ar droga. Cu toate acestea, îi dădea senzaţia că nu înţelegea nimic din ce îi spunea. Oftă.

— Mama ta a lucrat cu mine de la bun început, iar fără ea transportul mărfii prin ţara ta nu s-ar fi desfăşurat atât de uşor. Am o datorie de recunoştinţă faţă de ea, precum şi o procură notarială care m-ar costa prea mult s-o revoc. Din pricina asta, îţi vor fi încredinţate sarcini de tip administrativ. Vei putea folosi în continuare biroul din

Milano şi celelalte proprietăţi. N-o să abordezi *core business*-ul decât atunci când vei fi pregătit, asta dacă vei fi vreodată. La fel ca mama ta, vei fi plătit în dividende într-una dintre filialele noastre.

— Ok.

— Până aici ai înţeles?

— Îmi place biroul din Milano. E frumos.

Van Toder îl privi tot mai perplex.

— Dacă vrei să mă întrebi ceva, acum e momentul, spuse el.

În urmă cu câteva secole, Francesco avea o grămadă de întrebări despre COW, dar acum nu reuşea să şi le amintească prea bine. Se simţea de parcă ar fi făcut un atac de panică înainte de un examen, doar că nu simţea teamă ci plictiseală. Voia să se întoarcă la petrecere, să se întoarcă lângă prietena lui, Giltine, cea mai frumoasă femeie din lume. Dar, ca să nu fie lipsit de politeţe – ea insistase asupra acestui aspect –, se chinui să formuleze, totuşi, o întrebare.

— Mai exact cine căcat sunteţi? zise el. În afară de o asociaţie plină de bani care deţine tot ceea ce credeam că o să moştenesc eu. Şi care vinde copii.

Bătrânul tresări pe scaun. Apoi se întinse spre el şi cu o palmă îi făcu ochelarii să zboare de pe figură, îl apucă de guler şi îl trase spre el, uitându-se la pupilele lui.

— Cine te-a drogat?

•

Între timp, cei doi italieni, cu cagulele pe faţă, fuseseră opriţi la jumătatea scării de tot atâţia agenţi de pază. Italianul gras sări la gâtul unuia dintre ei şi se rostogoliră împreună în josul scării. Italianul mai slab, în schimb, scoase din mânecă un *scortichino* – un cuţit care se foloseşte la dezosat *prosciutto* – şi îl îndreptă spre faţa celui de-al doilea agent.

Îl luase prin surprindere şi ar fi putut să-i taie gâtul sau să-i scoată un ochi, dar îngheţă. Visase la clipa aceea de luni întregi, de când Giltine îl contactase prin chat şi îl iniţiase în materie de clipuri cu violuri şi violenţe, dar acum descoperi în el mecanisme inhibitoare despre care nu ştia că existau. Agentul profită de momentul de neatenţie ca să-i smulgă cuţitul din mână şi să-l imobilizeze la pământ, sucindu-i braţul. Apoi se auzi o împuşcătură de pistol venită din apropiere şi bărbatul căzu pe spate pe scări. Italianul ridică privirea şi văzu cum tovarăşul lui urca scările în fugă. Avea faţa acoperită cu

sânge şi smokingul lui ridicol era făcut ferfenițe.

— Acum am pistol! strigă el entuziasmat şi trase în mulțimea de agenți care cobora spre ei.

•

Oaspeții dinăuntru nu erau încă la curent cu ce se întâmpla. Muzica şi discuțiile acopereau zgomotele din afara sălii, iar geamul de la intrare era acoperit de perdelele mari. Însă vestea se răspândi printre agenții de securitate, iar paznicii se buluciră spre ieşire. Era momentul pe care îl aştepta Giltine. Aruncă pantofii cât colo şi se îndreptă spre scară în picioarele goale. Agenții nu se aşteptau să fie atacați de o femeie neînarmată, dar erau profesioniști şi încercară s-o oprească fără să scoată armele. Era o greşeală, chiar dacă probabil că în cazul lor n-ar fi contat oricum.

Biroul cu geamuri era acum destul de aglomerat pentru că trei bărbați înarmați cu mitraliere şi Rossari li se alăturaseră fondatorului şi oaspetelui său.

— Trebuie să vă scoatem de-aici, zise Rossari.

Van Toder îl arătă pe Francesco.

— El ştie ce se întâmplă.

Rossari îl apucă pe tânăr de subsuori şi îl izbi de perete.

— Cine e în spatele atacului? îl întrebă el.

Euforia lui Francesco dispăruse aproape cu desăvârşire şi fusese înlocuită de spaimă şi confuzie. Sigur, era confuz şi înainte, dar acum începea să-şi dea seama de asta.

— Poate că e Giltine, zise el. E supărată pe voi.

— Cine e Giltine? întrebă Rossari uluit.

Înainte să-i poată răspunde, blatul de metal al unui birou se lovi cu putere de peretele din spatele lui şi îl sparse. Francesco se prăbuşi şi se lovi cu ceafa de marginea neregulată a geamului, care i se înfipse până la măduvă între vertebrele doi şi trei. Fiul Paolei Vetri simți ceea ce mii de alți condamnați la eşafod simțiseră înaintea lui, senzația stranie de a fi complet închis în propriul cap. O umbră verde crud sări peste trupul lui şi se năpusti în birou, unde se mişcă prea repede ca Francesco să reuşească s-o urmeze cu ochii care începeau să se stingă. Avea nevoie de aer şi încercă să respire, dar nu-şi mai simți plămânii. Imediat după aceea, existența lui se încheie.

Giltine, jupuită, răvăşită şi rănită, stătea acum în picioare în fața lui Van Toder. Un glonț o lovise în şoldul drept, iar sângele i se

scursese pe rochie. Între ei zăceau trupurile celor trei agenţi de pază. Rossari căzuse prin geam şi se agita fără vlagă.

— Tu eşti Fetiţa, nu-i aşa? zise fondatorul în rusă, privind-o ca pe un obiect de preţ. Maksim n-a reuşit să te omoare. Cum ar fi putut s-o facă? Eşti o fiinţă specială.

Giltine ridicase cuţitul de vânătoare pe care-l smulsese de la unul dintre agenţii de pe scară, dar când îl auzi vorbind căzu în genunchi, lipsită de apărare, şi începu să tremure. Era ca un păcătos care auzea vocea Domnului în ziua Judecăţii de Apoi, un câine căruia stăpânul îi urla în urechi. Glasul acela zdrobea într-o clipă strigătul morţilor care îi răsuna în minte, îi zdrobea autocontrolul, voinţa. Era din nou copila de şase ani care fusese luată de la femeia care o înţărcase şi dusă pentru prima oară în ceea ce paznicii numeau *ambulatoriu,* unde bărbatul care avea drept de viaţă şi de moarte asupra tuturor prizonierilor o întinsese pentru prima oară pe patul cu legături.

Van Toder nu se mutase în Africa de Sud după sfârşitul apartheidului, Van Toder se născuse în ziua în care Uniunea Sovietică se dezintegrase şi un om de ştiinţă hotărâse să-şi transforme studiile într-o marfă preţioasă pentru noile vremuri, care urmau să aducă războaie noi şi dorinţe noi de control.

Bărbatul care stătea în picioare în faţa lui Giltine era Alexander Bielâi, moştenitorul lui Pavlov, temnicerul care crease Iadul pe Pământ într-un colţ uitat din Ucraina până în ziua în care un alt Iad, radioactiv, îl răsese de pe faţa Pământului.

24.

În afara salonului izbucnise haosul. Francezul izbutise să facă un gol în jurul lui tot învârtind cuţitul, ajutat şi de împuşcăturile care îi atrăseseră pe agenţii de pază şi pe carabinieri spre scara exterioară. Între el şi uşa de intrare nu mai erau decât trei civili.

Lingându-şi sângele de pe buze, francezul se năpusti asupra lor. Ţinea cuţitul ca pe o baionetă. Aşa îl văzură Colomba, Dante şi Leo, care chiar în clipa aceea ieşiseră de pe străduţa din spatele sălii de sport.

— Giltine şi-a dezlănţuit tovarăşii, zise Dante îngrozit.

În mulţime erau zeci de persoane rănite, iar cineva încerca să scape înot şi sărise în canal.

Colomba şi Leo scoaseră armele şi îi porunciră francezului să se

oprească, dar drept răspuns el nu făcu decât să agite cuţitul ca un sălbatic. Traseră amândoi: doar Leo îl nimeri, în burtă, făcându-l să cadă peste parapet drept într-o barcă amarată. Ultimul gând al francezului fu că nu se mai distrase în viaţa lui atât de bine.

Apoi Leo ridică legitimaţia şi o folosi ca să-şi croiască drum printre agenţii de pază, urmat de Colomba, căreia încă îi ţiuiau urechile de pe urma împuşcăturilor şi a urletelor. În faţa enormităţii situaţiei, trebuia să prindă curaj ca să meargă mai departe. Leo o salvă dintr-un atac de panică doar strângând-o de mână.

— Eşti aici, eşti bine? o întrebă el şi se uită în ochii ei. Ţi-aş zice să mă aştepţi afară, dar nu ştiu dacă mă descurc singur înăuntru.

Ea încuviinţă şi zâmbi.

— Nu te las.

Îl urmă.

Dante încercă să facă acelaşi lucru, dar picioarele îi cedară înainte să treacă pragul. Prea multă lume, spaţiu prea închis, prea multe urlete. Partea din el care lua deciziile în astfel de situaţii îl obligă să rămână afară şi să se blesteme, în vreme ce Leo şi Colomba se adânceau în infernul din salon. Urmăriră urletele şi găsiră trei morţi pe scară, ucişi cu mâinile goale de lovituri care le rupseseră oasele.

— E aici, zise Colomba.

Un mic grup de invitaţi reuşi să treacă de agenţii de pază şi îl împinseră violent pe Dante, obligându-l să se dea înapoi în apropiere de pod. Abia acolo reuşi să se apuce de balustradă, iar din poziţia aceea văzu pe scara exterioară a sălii de sport doi bărbaţi prinşi în focul încrucişat al paznicilor şi al poliţiei. Cel mai slab dintre ei se prăbuşi în canal şi începu să plutească, celălalt căzu secerat de zecile de gloanţe care se abăteau asupra lui.

În gloata înnebunită, Dante zări un bărbat care îşi croia drum în sens opus. Purta o geacă de aviator cu guler de piele, prea călduroasă pentru perioada aceea din an. Cu grijă, Dante se îndreptă spre el.

•

Bielâi se aplecase cu greu din pricina oaselor sale îmbătrânite şi ridicase cuţitul pe care îl scăpase Giltine. Se îndreptă sprijinindu-se de ea, care rămase în patru labe.

— Ce ai? Te-a emoţionat vocea mea? Dacă aş fi ştiut, nu m-aş mai fi chinuit atâta, micul meu înger al morţii.

Ridică în două mâini cuţitul şi îl năpusti asupra lui Giltine. O lovi

în şoldul stâng. Ea se chirci şi urlă, incapabilă să se mişte, pierdută în coşmarul ei format din scântei electrice şi durere. Bielâi mai lovi o dată, iar de data aceasta lama se înfipse în coaste şi îi perforă un plămân. Giltine încercă din nou să urle, dar din gură nu-i ieşi decât o tânguială ca de fetiţă. Bielâi ridică pentru a treia oară cuţitul. Mâinile afectate de artroză îl dureau şi îi tremurau. Un zgomot de sticlă spartă îl făcu să se oprească. Colomba şi Leo ajunseseră în birou şi îndreptaseră pistoalele spre el.

— Stai pe loc! strigă Colomba. Lasă cuţitul!

Bielâi se supuse.

— Femeia asta a încercat să mă omoare, spuse el în engleză. Nu făceam decât să mă apăr.

Colomba îşi zise că Giltine, doborâtă, plină de sânge, cu ţinuta făcută ferfeniţe, nu avea nimic din asasina nemiloasă pe care o urmărise timp de trei săptămâni. Şi, ca de obicei, Dante avusese dreptate în privinţa ei. Sub machiajul distrus şi dincolo de rănile recente, trupul ei nu avea nici urmă de arsuri sau boală. Se apropie ca să-i pună cătuşele.

•

Dante îl urmări în continuare pe bărbat la o distanţă potrivită, nehotărât în legătură cu ce să facă. Apoi acesta se întoarse şi îl fixă cu privirea. Iar Dante înţelese că îl recunoscuse.

Se pregăti să fugă în caz că bărbatul încerca să-l atace, dar postura corpului său arăta limpede că nu avea de gând să o facă. Rămaseră la o distanţă de câţiva metri unul de celălalt. Erau singurele două persoane care nu fugeau sau urlau pe o rază de cinci sute de metri.

— Dante Torre, zise bărbatul cu geacă într-o italiană cu un puternic accent estic.

— De ce mă cunoşti?

— Fetiţa mi-a vorbit despre tine.

Nu era chiar adevărat, pentru că nu schimbaseră nici măcar un cuvânt, dar în instrucţiunile pentru misiunea sa era un link la un articol despre Omul din Siloz.

— Spunea că eşti periculos. Ai ajuns până aici. Avea dreptate.

— Fetiţa ar fi Giltine? întrebă Dante.

— Nu i-am aflat niciodată numele.

— N-o să scape cu viaţă dinăuntru, ştii asta, nu?

— Nici nu era în plan să scape cu viaţă. Nu era în plan ca vreunul dintre noi să scape cu viaţă. Nici imbecilii ăia, zise el arătând spre cadavrele italienilor care fuseseră înconjurate de agenţii de securitate. Dar nimic nu mă împiedică să sper.

Dante îl citi.

— Şi tu ai fost în Cutie, zise el.

— De parcă i-ar păsa cuiva.

— Mie-mi pasă.

— Atunci eşti nebun. Cutia nu mai există, dar au făcut unele chiar mai bune, graţie nouă. Izolare totală, celule minuscule…

Ridică din umeri.

— Eu măcar aveam pe cineva cu care să vorbesc când nu eram prea…

Îşi atinse capul, negăsind cuvântul potrivit.

— … de la medicamente.

— Pe cineva ca Fetiţa.

— Ea n-a vorbit niciodată prea mult.

— Vino cu mine la poliţie şi povesteşte-le ce ştii. Gândeşte-te la ceilalţi ca tine, poţi să le cinsteşti amintirea.

— Nu asta e misiunea mea, spuse bărbatul căruia pe vremuri i se zicea Poliţistul şi ţâşni de pe pod direct pe Campo della Misericordia.

Dante îl văzu cum aleargă spre cordoanele de agenţi şi abia atunci înţelese ce avea de gând să facă. Începu să dea din braţe ca să le atragă atenţia.

— Opriţi-l! Împuşcaţi-l! Are o bombă.

Însă Poliţistul ajunsese deja între cordoanele colegilor lui dintr-o altă ţară şi dintr-o nouă epocă şi apăsase butonul pe care-l ţinea în mâna dreaptă. Semtexul ascuns sub geacă explodă, distrugând totul pe o rază de cincizeci de metri, oameni şi lucruri deopotrivă. Agenţii zburară ca nişte cârpe, geamurile sălii de sport se dezintegrară, scara îşi pierdu câteva puncte de sprijin fixate în zid şi se aplecă spre apă în zgomot de metal îndoit.

Înăuntru, unda de şoc îi trânti la pământ pe invitaţii înnebuniţi de frică şi sfărâmă complet biroul cu geamuri, terminând opera de distrugere începută de Giltine. Leo şi Colomba fură aruncaţi cât colo, iar o grindă de beton desprinsă din tavan căzu peste ei. Bielâi se prăbuşi pe birou, îşi rupse bazinul şi leşină.

Giltine se ridică în picioare.

•

Dante, complet asurzit, se ridică de pe podul care fusese cruţat în chip miraculos şi alergă în Campo della Misericordia. Găsi un coşmar care se adeverise. Cel puţin doisprezece agenţi, carabinieri şi trecători fuseseră sfârtecaţi de explozie. Erau zeci de răniţi. Peste tot sânge şi bucăţi din trupuri, unele dintre ele ascunse de praf şi fum. Se avântă inconştient în carnagiu în vreme ce din bărci coborau agenţi şi paramedici gata să dea primul ajutor. Se îndreptă spre scara sălii de sport, rugându-se să nu cedeze sub el.

•

Colomba îşi reveni înaintea lui Leo, dădu la o parte dărâmăturile de pe ea, apoi se întoarse spre el şi îl zgâlţâi. Leo deschise ochii.

Giltine ajunse clătinându-se până la biroul lângă care zăcea Bielâi şi luă cuţitul pe care îl scăpase bătrânul. Nu fu o operaţiune uşoară căci arma îi aluneca întruna din mâna însângerată. În clipa în care reuşi să-l apuce, Dante apăru în pragul uşii, acoperit de praf şi cenuşă.

— N-o face, spuse.

Însă Giltine nu putea să-l audă, morţii îi umpluseră din nou mintea cu urletele lor. Cuţitul îi căzu din mână. Îl ridică din nou şi se aplecă deasupra bătrânului. Dante, rugându-se la dumnezeul nebunilor, alergă spre ea în vreme ce Colomba făcea acelaşi lucru din spate. Giltine ridică privirea spre Dante şi îi zâmbi înainte să coboare cuţitul asupra lui Bielâi, care deschisese larg ochii şi o privea îngrozit.

Dar, înainte ca Dante sau Colomba să ajungă la ea, Leo îi descărcă tot încărcătorul în spate. Giltine, cu zâmbetul încă întipărit pe chip, căzu pe podea şi rămase nemişcată. Se simţi eliberată brusc de greutatea corpului şi de durerea care o însoţiseră atâta vreme. Printre glasurile care deveniseră blânde şi mângâietoare îl recunosc pe al Poliţistului şi pe al Fabricantului de Pantofi şi, mai duios, mai cald, pe al unei femei care o învăţase muzică şi plăcerea de a dormi îmbrăţişate.

Merse la ea.

25.

Colomba se aplecă deasupra lui Giltine şi constată că era moartă, în vreme ce Dante se întoarse turbat spre Leo.

— Nu era nevoie! Nu era nevoie, fir-ar a dracului!

Leo introduse un încărcător nou în pistol, apoi se apropie de Colomba.

— E moartă?

— Da.

Doamne, cât de mică e, îşi zise Colomba. Probabil nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme.

— Ce-a fost explozia, Dante?

— Un vechi prieten al lui Giltine a încercat să-i facă o cale de scăpare.

— Şi era cât pe ce să reuşească, zise Leo, apucând cuţitul pe care îl scăpase Giltine.

— Leo, vezi că distrugi probele, zise Colomba.

— Tare păcat.

Ceva din glasul lui îl înfioră pe Dante.

— N-o atinge! strigă el.

Dar era prea târziu, pentru că Leo îi înfipsese deja Colombei cuţitul în burtă şi îl întorsese ca să caşte rana.

Colomba simţi cum stomacul parcă îi îngheaţă şi căzu în genunchi. Scăpă pistolul, în vreme ce mâinile i se umplură de sânge. Văzu cum Leo îl lovi pe Dante cu pumnul şi îl trânti la pământ, apoi se aplecă deasupra lui Bielâi. Bătrânul îl fixă cu ochi îngroziţi, incapabil să se mişte din pricina durerii cumplite din bazin.

— Dacă mă laşi în viaţă te fac bogat, îi spuse.

— *Dasvidania,* zise Leo şi îi tăie gâtul cu aceeaşi indiferenţă cu care ar fi tăiat o felie de tort.

Dante se târî spre Colomba, care rămăsese în poziţie fetală. Sub ea se formase deja o baltă de sânge.

— CC, spuse el cu lacrimi în ochi. Stai pe loc. Apăs eu pe rană. Apăs eu…

Leo îl înşfăcă pe Dante şi îl ridică în picioare.

— E ora de plecare.

Dante simţi cum barometrul interior depăşeşte nivelul zece, o sută, o mie, iar chipul lui Leo deveni o pată întunecată din marginea unui ecran uriaş din Berlin, apoi trecătorul care cu mai multe luni înainte îi declanşase criza psihotică în urma căreia ajunsese în clinica elveţiană.

— Tu eşti, şopti el.

— Bravo, frăţioare, zise Leo, apoi îl strânse de gât până îl făcu

să-şi piardă cunoştinţa şi îl săltă pe umăr.

Ultimul lucru pe care îl văzu Colomba fu mâna lui Dante care încerca s-o ajungă de peste umărul lui Leo. Voia să-i spună că urma să-l salveze, că avusese dreptate în legătură cu tot şi că nu aveau să se mai despartă niciodată, dar rosti cuvintele doar în vis.

Când paramedicii ajunseră şi o salvară la mustaţă, Leo şi Dante dispăruseră deja. Nimeni nu-i văzuse când se îndepărtaseră.

Abia după o săptămână de cercetări se descoperi faptul că Leo Bonaccorso nu existase niciodată.

Nota autorului

Am schimbat câteva acronime ale Forţelor de ordine şi Forţelor Militare italiene ca să le pot descrie mai liber modul de funcţionare. De asemenea, mi-am permis anumite libertăţi în privinţa sediilor, cazărmilor, adreselor şi altor asemenea amănunte.

Încă mai multă libertate mi-am luat în privinţa tehnologiei trenurilor: sistemul de aer condiţionat al trenurilor Roma-Milano e diferit de felul în care l-am reconstruit eu.

Şi Cutia este o invenţie personală, dar multe alte lucruri sunt, din păcate, reale. De pildă datele despre victimele pe care le-a făcut explozia de la Cernobâl sunt adevărate toate.

Dacă vreţi să ştiţi mai multe despre:

PAVLOV

Y.P. Frolov, *Introduzione a Pavlov e la sua scuola,* Giunti Barbera, Firenze 1977

Luigi Traetta, *Il cane di Pavlov,* Progedit, Bari 2006

E. Asratian, *I. Pavlov, Sa vie et son oeuvres,* Editions en langues étrangères, Moscova 1953

I.P. Pavlov, *I riflessi condizionati,* Bollati Boringhieri, Torino 2011 Precum şi articolul acesta, despre care vorbesc şi în roman: https://snob.ru/selected/entry/109466

TRUPELE SPECIALE SOVIETICE

https://aurorasito.wordpress.com/?s=kgb
http://www.voxeurop.eu/it/content/article/

3006271-il-kgb-e-ancora-tra-noi

MAFIA RUSEASCĂ

https://it.wikipedia.org/wiki/Organizacija
http://www.eastonline.it/public/upload/str_ait/522_it.pdf
http://www.corriere.it/esteri/08_ottobre_01/mafia_russa_cartelli_messicani_48ba1c2a-8fc5-11dd-83b2-00144f02aabc.shtml

DUGA-3

http://www.nogeoingegneria.com/tecnologie/nucleare/il-disastro-di-chernobyl-le-verita-nascoste/
https://en.wikipedia.org/wiki/Duga_radar

Evident, există oameni care spun că toate astea sunt gogoşi. Vă las pe voi să hotărâţi.

virtual-project.eu